

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARK EDWARDS

KOMŞU KAPANI

Dehşetle aranızda sadece bir kapı var.

Jamie ve Kristy yeni evlerine ilk taşındıklarında onları parlak bir gelecek bekliyordu. Evlenecek, aile kuracaklardı. Komşuları da arkadaş canlısı görünüyordu.

Fakat çok geçmeden başlarına tuhaf şeyler gelmeye başladı. Kapılarının önünde ölü sıçanlar buluyor, duvarların arkasından korkunç sesler duyuyorlardı. Jamie'nin arkadaşı araba kazası sonucunda ağır yaralanınca, Jamie ile Kristy kendilerini bir dizi daha da ürkütücü saldırının hedefi olarak bulacaktı.

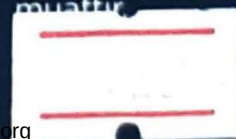
Umutsuzluğa sürükleniyor olsalar da Jamie karşı saldırıya geçmeye hazırdı ancak karşısına kimi aldığından bihaberdi...

“Mark Edwards, tüm yazarların ulaşmaya çalıştığı dengeyi yakalamış. Gerçekçi karakterleri alıp onları ürkütücü senaryolara yerleştiriyor ve biz okurlar da onlarla beraber çaresizce acı çekiyoruz. Edwards güven hissi vermesi gereken yerleri alıyor ve halıyı aniden ayaklarımızın altından çekip bizi boşluğa itiyor, canımız pahasına kitaba tutunmaya zorluyor. *Komşu Kaparı*'nı dehşet verici kılan bir şey var... ve her şey tam olması gerektiği gibi.”

–Elizabeth Haynes, *Işığın Ararken*'in yazarından

KDV'den
muaf

KOMŞU KAPANI

Komşu Kapanı

Orijinal isim: *The Magpies*

Mark Edwards

Çeviri: Müge Hestbaek

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Su Akaydın

Düzeltili: Çiçek Eriş

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Temmuz 2019

ISBN: 978-605-173-590-0

© Mark Edwards, 2013

Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi

Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z

Beylikdüzü/İstanbul

Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50

Sertifika No: 28640

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

KOMŞU KAPANI

MARK EDWARDS

Çeviri:
Müge Hestbaek

Sara'ya

Giriş

“Cennet” sözcüğünün üzerini çizip yerine “Cehennem” yazdı. Başlık artık fotoğrafa uymuyordu. Tüm albümü yırtmak, her bir fotoğrafı parçalara ayırmak ya da ateşe atıp anılarının yanışını izlemek geliyordu içinden. Ama bu bile zihnindeki görüntülerin silinmesine yetmeyecekti: O görüntüler içine öylesine işlemişti ki yapabileceği tek şey zamanın onları yok etmesini umut etmekte. En çok istediği şeydi unutmak.

Bir zamanlar burada o kadar mutlu olduklarına inanmak zordu. Hayır, bu doğru değildi. Etrafındaki çıplak duvarlara, çok uzaklardaki yeni evlerine taşınmak üzere kamyonunda bekleyen mobilyaların halılarda bıraktığı izlere bakınca bir zamanlar ne kadar mutlu olduklarını anlamak kolaydı.

O sırada daire, taşındıkları günkü gibi görünüyordu neredeyse: Bembeyaz bir sayfa gibi lekesiz ve umut dolu. Başlığını değiştirdiği fotoğraftaki gibi. Taşınmalarına yardım eden babası çekmişti onu: David’le birlikte boş odada, David’in eli onun belinde, odaya ışık sızarken. Fotoğraf basılınca albümün ilk sayfasına yerleştirmiş, yanına, “Cennet” yazmıştı çünkü fotoğrafın temsil ettiği buydu: David’le heyecan ve umutla geleceğe doğru bakmaları.

Albümü kapayıp taşıma sandıklarından birinin içine fırlattı.

Dışarıda sesler duyup irkildi. Aylardır her gece carcar konuşan, bazen fısıldayan, bazen bağırان, bazense susmaksızın konuşan kadın ve erkek sesleri duyuyor, kulaklıklarını takıp uyumak zorunda kalıyordu. Kulak tıkacı takmayı da denemişti ama sesler tıkaçlara rağmen duyuluyordu. Sesleri bastırmak için yapabileceği tek şey, rüyalarına sızan ve gece yaşamının arka plan müziğini oluşturan enstrümantal müzikler dinlemektir.

Rüyalarında kendini sık sık tabanca taşıırken görürdü. Kararlı bir şekilde ilerlediği koridorda, tabancayı sıkıca tuttuğu ellerinin eklemleri beyazlaşır, tetikteki parmağı seğirirdi. Zaman zaman tabancanın yerini bıçak alırdı: Keskin ağzı geniş ve uzun bir bıçak. Fark etmiyordu. Müzik çalarken de kendini, dünyadaki cehennemnin mimarlarıyla, düşmanlarıyla karşılaşmak üzere o koridorda ilerlerken görürdü. Onlara zarar verecek, yaptıklarının aynısını yapacaktı ama daha ilkel yöntemlerle. Yeni terapistine açıkladığı gibi, oyunlara ya da psikolojiye vakti yoktu. Sorunlarla daha doğrudan ilgilenmeye ihtiyacı vardı. Rüyalarda içini, öldürme isteği kaplıyordu.

Fakat hep hüsrana uğruyordu. Zarar vermek istediği kişiler önüne çıkınca tabanca ya da bıçak eriyor, sıvı metal yere damlıyor, karşısındakiler ona gülüyordu. En kötü rüyalarında genellikle karşısındakiler ona tabanca ya da bıçak çekerdi. Zaten o noktada hep uyanıyordu.

O an kendine, bundan sonra kötü rüyalar görmek yok, dedi. Her şeyden uzaktaki yeni, küçük evimize gidince kâbuslar sona erecek.

Geceler sessiz olacak. Karanlık olacak. Dışarıda bağırıp çağıran, eşelenen hayvanlar ya da kuşlar olabilir ama bu hiç sorun değil. Yeter ki insan olmasın.

Çantasına uzanıp sigara çıkardı. Tanrım, birkaç ay öncesine kadar tek bir sigara içmemişti. Yeni evlerinde sigarayı bırakırdı ve akciğerleri temizlenirdi belki. Her yeri yeniden temizlenirdi. Sigaraları kaldırdı. Hemen bırakabilirdi.

Aklından bir liste geçirdi. Her şeyi yapmışlar mıydı? Her şey paketlenmiş miydi? Boşalmış mutfak dolabını açıp içini kontrol etti.

Bir şey bırakmadıklarından emin olmak için banyoya girdi. O evde David'le kendisinden hiçbir iz kalmasını istemiyordu. O evle arasında hiçbir bağ kalsın istemiyordu. O an, fotoğraflarından da kurtulmaya karar verdi. Ama onları orada bırakmayacaktı. Kimsenin onlara dokunmasını istememişti. Giderken yolda duracak, tanıdıklarından ve tanışma ihtimali olanlardan uzakta, otoyol kenarında bir çöp kutusu bulacaktı.

Evet, kendisine ait tüm izleri oradan silmeliydi. Hayatının o bölümünü silip atmalıydı. Bu harika bir bakış açısı olmayabilirdi ama terapistinin önerisiydi. Bu yüzden elektrik süpürgesinin torbası dolana kadar evi süpürmüştü. Kollarındaki ve omuzlarındaki her bir kas, artık durması için çığlık atmaya başlayana kadar duvarları ovmuştu. Mutfak dolaplarını, küveti ve tuvaleti dezenfekte etmişti.

“Hazır mısın?”

David içeri girmiş, boş odaya ve kalan kasalara bakıyordu. O âna kadar dışarıda, nakliyecilerin başında durmuş, dikkatli olmalarını söyleyip sessiz olmalarını rica etmiş, “Kız arkadaşım yüksek sese karşı çok hassas,” deyince, söylemek istediğinin anlaşılmadığını ifade eden boş bakışlarla karşılaşmıştı.

Fısıldayarak konuşuyor, sandıkları işaret ediyordu. “Bunlar son ikisi mi?”

Başını salladı.

“Her şey paketleni mi? İyi. Hadi gidelim.”

“Bana bir dakika izin ver,” dedi.

David son zamanlarda sıkça yaptığı gibi derin bir iç çekti ve eğilip tek başına taşıyabileceği ağırlıktaki sandıklardan birini kaldırdı.

Son kez etrafına bakıp David'in dönmesini bekledi. Orada televizyon izlerlerdi. David ona doğum günü yemeğini burada pişirmişti. Taşındıkları gün evi, çıplak ahşap zeminde sevişerek kutsadıkları nokta tam şurasıydı. Şu noktaysa...

Gözlerini sıkıca kapayıp anıları aklından çıkarmak için başını salladı. Başının döndüğünü hissedince sandığın ucuna oturdu.

Dışarı çıkıp gözlerini ayaklarının altındaki betondan ayırmadan arabaya doğru ilerledi. Kamyonadaki taşımacıların insan sesine katlanamayan, yaşlı bir kadın gibi kambur yürüyen tuhaf hatuna güldüğünü biliyordu. Deli olduğunu düşünüyorlardı. Belki de de-

liyimdir, diye düşündü. Yaşadıklarını yaşasalar onlar da delirirdi. Onlara anlatmak istedi. İçinden haykırmak geliyordu.

Arabaya binip sakinleşmeye çalıştı. David içeri, daireye dönüp son sandığı çıkardı. Yere koyup kapıyı kapamak için arkasını döndü. Bir an elindeki anahtarları tarttığını fark edince David'in ne düşündüğünü merak etti.

David arabanın kapısını açtı ve korkunç bir an ona fikrini değiştirdiğini, o evde kalmak istediğini söyleyeceğini ve eve geri dönmek zorunda kalacaklarını düşündü. Ama David motoru çalıştırdı ve yola çıktı. Kamyon onları takip ediyordu.

David arkasına bakmadı. Sadece yan aynaya bakıp evlerinin uzakta kayboluşunu, geçmişe gömülüşünü, anılarda kalışını izledi.

“Bitti,” dedi David.

Bitti.

Bir

Jamie heyecanla, “Bu, gelmiş geçmiş en havalı yeni ev partisi olacak,” dedi. “Bence herkese kostümlü gelmelerini söyleyelim.”

“Harika bir fikir,” dedi Kirsty. “Temalı mı olsun?”

“Hayır. Temalı olmasın. Herkes istediği bir şey giysin. Kim olarak gelmek istiyorlarsa ya da neye benzemek istiyorlarsa öyle gelsinler.”

Jamie, Kirsty'nin diğer üç hemşireyle yaşadığı evindeki, kısa süre sonra terk edilecek yatak odasında onu tutup yatağa devirdi ve yüzünü yumuşacık saçlarının arasına gömdü. Boynundan öpüp Kirsty'nin her sabah sürdüğü parfümüyle iç içe geçmiş kayısıli şampuanının ve teninin kokusunu içine çekti. Kirsty'nin kokusunun sindiği odaya girmek onu her zaman mutlu eder, sevildiğini ve seksi olduğunu hissettirirdi. Yakında birlikte yaşayacak, aynı odayı paylaşacaklardı, böylece her gün hayatının fonunda onun kokusuyla yaşayacaktı. Vücutlarından günbegün nefes, saç, cilt, ter atomları ve parçaları döküldükçe yalnızca Jamie'ye ya da Kirsty'ye ait olmayan, *her ikisine de* ait bir atmosfer oluşacaktı.

Jamie düğmelerini açıp gömleğini, yeri kaplayan karton kutuların ve taşınma sandıklarının üzerine fırlatırken Kirsty ona, “Sen

ne kostümü giyeceksin?” diye sordu. Kirsty, gelişigüzel duran kitap, giysi ve kullanılmış mutfak aletleri karmaşasını kendi “sistemi” olarak tanımlıyordu. Eski CD’leri, çerçeveli posterleri, çocukluğundan kalma ahşap fil koleksiyonu, tüm hayatı paketlenmiş, gitmeye hazırды.

Jamie hınzır olduğunu düşündüğü bir gülümsemeye elini Kirsty’nin sırtında yılan gibi kaydırıp onu çıplak göğsüne çekti. Kirsty çıplak göğsünü öpüp kahverengi gözlerini kocaman açarak ona baktı.

“Ne kostümü giyeceğim?” diye sordu Jamie. “Şeytan nasıl fikir?”

Daire kusursuzdu. Oturma odasına girip ışığın cumbadan içeri dolduğunu gördükleri an, orada yaşamak istediklerini anlamışlardı. Emlakçı, çalan telefonuna bakmak için arkalarındaki mutfığa gitmek için arkasını dönünce Kirsty, Jamie’nin beline sarıldı ve birbirlerinin gözlerine heyecanla fakat ürkerek baktılar. Ne ebeveyn yatak odasını ne ikinci odayı ne de kullanışlı küçük mutfığı ve banyoyu görmeleri gerekti. Mekânın duvarları onlarla konuşmuştu âdeta. İkisi de evin onları çağırdığını düşünmüşü. Jamie kendini, bir köşeden televizyonun ışığı gelirken rahat koltukta yayılmış, Kirsty’yi kalın bir fırçayla duvarları dekore ederken hayal etmişti. Son zamanlarda onu, minik bir hamile göbeğiyle hayal ediyordu. Gelecekteki hayatlarının reklamını seyretmek gibiydi.

Parkeler hafif çarpıktı. Borular, musluklar açılınca titriyordu. Pencere çerçeveleri çatlıktı. Banyoda küflenmiş yerler bile vardı. Tüm bunlar, o güne kadar gezdikleri yeni inşa edilmiş, bir tarihi olmayan, steril binalarda çekicilik unsurlarıydı. Bu daire, nesillere ev sahipliği yapmış odalarıyla nefes alıyor, samimi hissettiriyordu. Eşikten geçtikleri sırada emlakçı, “Adım atarken dikkatli olun,” demişti ama Jamie çoktan görmüştü. Ayakları, içgüdüsel olarak onu nereye götüreceğini biliyordu.

Emlakçı, kelleşen başını ovuşturarak, “Bugüne kadar gördüğüm en uygun fiyatlı daire,” dedi. “Şanslısınız. İlk siz geziyorsunuz. Mal sahibinin kısa sürede elinden çıkarması gerekiyor. O yüzden piyasa fiyatının çok altında bir miktar talep ediyorlar.” Başını salladı.

Jamie'nin evine döndüklerinde ikisi de fazla heyecanlanmamış gibi davranmaya çalıştı. Biraz bekleyecek, düşünüyor gibi yapacaklardı. Fazla istekli görünmezlerse fiyatı biraz daha düşürebilirlerdi. Daire, en ucuz haliyle bile onların fiyat aralığının çok üzerindeydi. Orayı alabilmek için başka şeylerden fedakârlık etmek durumunda kalacaklardı. İlk olarak, Jamie'nin bakımsız arabasıyla idare etmeleri gerekecekti.

Jamie, "Yarına kadar bekleyelim," dedi.

"Evet."

"Ama ya o sırada başkası teklif verirse?"

"Vermezler."

"Evet..."

"Ama verebilirler de."

Telefona baktılar. Jamie telefonu alıp emlakçıyı aradı. İstenen fiyatın 3000 sterlin altında bir teklifte bulundular. Emlakçının geri aramasını beklerken tırnaklarını kemirdiler.

O gece geç saatte kutlama yaptılar. Fiyatı yalnızca 1000 sterlin indirebilmiş, bu miktarın bir bölümüyle kendilerine pahalı bir şişe şampanya alıp Jamie'nin küvetinde birlikte içmişlerdi. Oturanların çıkmasını beklemek zorunda bile kalmayacaklardı. Hayatlarında ilk kez bir daire satın alıyorlardı ve daire boştu. Jamie, şişeyi patlatırken Kirsty kadehini uzatıyordu. "Yarın," dedi Jamie. "Yarın Richard'ı arayıp bu daireden çıkacağımı bildireceğim."

Kadehlerini tokuşturdular.

"Yeni evimize."

Parti günü öğleden sonra Jamie'nin arkadaşı Paul, bira ve dört kasa beyaz şarap dolu beyaz bir kamyonetle geldi. "Calais'ye gidip gelen birini tanıyorum," dedi. "Kamyoneti doldurup içindekileri arkadaşlarına satıyor. Ne istersen getirir: İçki, sigara, parfüm. Letonya'dan hoş bir gelin. Ne istersen. Gerçi senin siparişe gelecek geline ihtiyacın olmaz, seni şanslı şerefsiz."

Kirsty ve en yakın arkadaşı Heather içeride balon şişirirken Jamie ve Paul güneşin altında ön merdivenlerde oturmuş, küçük yeşil

şişelerden Avrupa birası içiyordu. Mavi göğü dinozor kemikleri gibi incecik bulutların sardığı, muhteşem bir gündü. Şehir ısınıyor, Londra yeni bir Buzul Çağı'na benzeyen kışın ardından kendine gelmeye başlıyordu.

Kirsty dışarı çıkıp sessizce Jamie'nin arkasına yaklaştı. Parmaklarını dudağının üzerine koyup Paul'u susturarak Jamie'nin başının arkasında tuttuğu şişmiş balona sivri tırnaklarından birini geçirdi.

"Tanrım!"

Jamie içkisini düşürüp eliyle kalbini tuttu. Kirsty ve Paul kahkaha atıyordu.

"Bütün zor işleri Heather ve bana bıraktığın için al sana. Hadi, şimdi bize bira ver."

Eğilip Jamie'yi öptü. Jamie ona ılık bir bira şişesi uzattı.

Altı saat sonra Jamie, parti için gelen kalabalığın arasında biraz midesi bulansa da çok mutluydu. Uzun zamandır ilk kez kaç şişe içki içtiğini sayamamıştı. Ayrıca kırmızı tişört, kırmızı kadife pantolon, onlarla uyumlu bir pelerin ve başına taktığı plastik boynuzdan oluşan şeytan kostümünün üç dişli mızrağını kaybetmişti. İnsanlar ona kendini boynuzlanmış gibi hissedip hissetmediğini soruyordu sürekli. Etrafta dolanıyor, herkesle sohbet ediyor, içiyor, gülüyor, kendini... harika hissediyordu. Dairenin onların olduğuna hâlâ inanamıyordu. Gece boyunca herkes, böyle bir daire buldukları için ne kadar şanslı olduklarını söylemişti. Emlakçılıkla, "amatörce uğraşan" Jason adında biri Jamie'ye çok akıllıca bir yatırım yaptığını söyledi. Jamie'nin elini sıktı. "Bir gün satmak istersen," dedi, "ilgilenebilecek birkaç kişi tanıyorum."

Ama Jamie yatırımla, emlak fiyatlarının artışıyla ya da kısa sürede elde edilen kârla ilgilenmiyordu. O sadece bu evi çok sevmişti. Evin bir ruhu vardı.

"Ruh!" diye bağırıp şişesini yukarı kaldırarak bir denizciyle James Bond arasından geçti. "İşte ihtiyacımız olan bu." Şarj ünitesinde duran iPod'a eğilip istediği şarkıyı buldu.

"Get Up"ın ilk notaları duyuldu ve Jamie, yere atılan izmaritlerle bira birikintilerini görmezden gelip parkenin üzerinde dans etmeye başlayarak Kirsty'yi aramaya koyuldu. Salondan çıkarken başını kapının çerçevesine çarpıp kendi kendine sırtıttı.

Kız arkadaşını bulmadan önce Heather'ı banyonun önünde, Kirsty'nin bir yerlerden tanıdığı, havalı gözlüklü çocukla konuşurken gördü. Neydi adı? Matthew mu? Luke mu? Yeni Ahit'ten bir şeydi işte. Heather, St. Trinian's Okulu'na giden bir kız gibi giyinmişti. Arkadaşıysa vampir.

"Kirsty'yi gördünüz mü?" diye sordu Jamie.

Heather başını salladı. "Onu en son gördüğümde dışarıda, komşunuzla sohbet ediyordu."

Jamie teşekkür edip dairenin ön kapısından çıktı, daha önce hiç görmediği insanlarla dolu koridorda ilerledi. Tanımadıklarının, Kirsty'nin arkadaşları mı yoksa parti olduğunu görüp gelenler mi olduklarını bilmiyordu. Çok da umurunda değildi. Uzaktan Kirsty'yi, kendilerinden yaşlı bir adamla sohbet ederken gördü. Bir an durup Kedi Kadın kostümlü kız arkadaşını inceledi. Onu yatak odasına sürükleyip leziz şeyler yapmak istiyordu.

Morticia Addams gibi giyinmiş bir kızı hafifçe iterek yanından geçip sessizce Kirsty'nin arkasında durdu ve ensesine üfledi.

Kirsty, "Sen olduğunu biliyorum," dedi ve ona sarılmak için arkasını döndü.

Sohbet ettiği adamı takdim ederek, "Tanıştırıyorum, Brian," dedi. Muntazam tıraşlı, siyah çerçeveli tasarım gözlüklü, ellilerinde bir adamdı. Partide kostüm giymemiş birkaç kişiden biriydi. "Üst katta oturuyor."

"Merhaba. Tanıştığımıza sevindim." Tokalaştılar. "Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

Brian, başını iki yana salladı. "Yo, hayır. Eşim Linda, buralarda bir yerlerde. Onu birazcık tanıyorsam, genç ve yakışıklı erkeklerden biriyle sohbet ediyordur. Harika bir parti. Binaya genç bir çift daha taşındığına çok sevindim. Taze kana ihtiyacımız var. Fiyatlar pek çok genci buradan uzaklaştırdı."

"Bizim şansımız varmış," dedi Jamie.

Brian başını salladı. "Sanırım öyle. Umarım buraya taşındığınıza sevindiğimi söyleyerek haddimi aşmamışımdır. Böyle az daireden oluşan küçük bloklarda oturunca doğru insanların gelmesi daha büyük önem arz ediyor. Doğru derken, anlaşması kolay, uyumlu,

kendi yaşamına ve çevresindekilerin hayatına saygılı insanlardan söz ediyorum. İkiniz de öyle görünüyorsunuz. Umarım beni yanıltmazsınız.” Tokuşturmak üzere şişesini kaldırdı. “Mount Pleasant Sokağı’na hoş geldiniz.”

Bir an sessizleşip sokağa baktılar. Burası, otuz kırk yıl öncesine kadar şehirdışı sayılabilecek bir semtti. Sokaklar sessiz, bahçeler bakımlı, arabalar gıcır gıcırdı. Ama Londra’nın merkezine, metroyla yalnızca on dakikalık uzaklıktaydı. Jamie’nin her zaman istediği gibi, her şeyin göbeğine çok ama çok yakındılar. Üniversiteyi bitirdikten sonra Londra’ya taşındığı zamanlar, bir gün böyle bir yerde oturmayı hayal ediyordu. Beş yıl boyunca, daha iyi bir daire hayalini kurarak Camden Town’da, ufacık bir yerde sıkışıp kalmıştı. Ama şimdi buradaydı. O daha iyi yeri bulmuştu.

Brian’a arkasını döndü. Bu partiyi vermeden önce en büyük endişelerinden biri, komşuları rahatsız etmektir. Böyle olmaması için hepsini partiye davet etmişlerdi. Brian ile Linda gelmişti ve Brian’ın sözlerine bakılırsa, Jamie ve Kirsty, küçük bir çabayla onların gönüllerini fethetmeyi başarmıştı. Birinci katta oturan Mary, onlara kısa bir not yazıp gelmeyi çok istediğini ama önceden plan yaptığını ve tüm gece dışarıda olacağını bildirmişti. Bahçe katındaki çiftten cevap gelmemişti. Jamie, ön odalarının aydınlık olduğunu ve televizyon ışığı geldiğini görebiliyordu. Belki de parti sevmiyorlardı.

Jamie, Brian’a, “Diğer komşular nasıl?” diye sordu.

“Mary tatlı biridir. Kedisıyla yaşıyor. Fazla ziyaretçisi olmaz ama başkalarını çok sık ziyaret ettiği için sanırım. Bir bardak şekere ihtiyacınız olduğunda, onu evde yakalayabilerseniz, size yardımcı olduğu için sevinecek türden biridir.”

“Peki ya bodrum katındaki çift?” dedi Kirsty.

Brain güldü. “Sakin bodrum katı demeyin. Ben bir kere öyle dedim, çok sinirlendiler. Orası bahçe katı. Bana aynen böyle söylendi. Ama iyi insanlardır. Çok sessiz, kendi hallerindelerdir. Linda ve ben onlarla pek görüşmedik.”

“İsimleri ne?”

“Lucy ve Chris. Newton’lar.”

Jamie merdivenlerden aşağı, ışıklı pencereye baktı. "Gidip kendimizi tanıtmalıyız. Kısa süre içinde."

O sırada Biran'ın bira şişesine baktığını fark etti. Şişe boşalmıştı. "Bir tane daha alır mısın?"

"Hmm. Lütfen. Ben de seninle geleyim. Bakalım, Linda'yı bulabilecek miyim."

"Ben de Heather ne işler peşinde, görmek istiyorum," dedi Kirsty.

İçeri girdiler. Kirsty, Heather'ı vampirle sohbet ederken buldu. Jamie, Brian'ı buzdolabına kadar götürüp iki bira aldı. İnsanlar salonda James Brown şarkıları eşliğinde berbat bir şekilde dans ediyordu.

"Tüm mobilyalarınız bunlar mı?" diye sordu Brian. "Bir buzdolabı ve bir müzik çalar?"

"Hayır. Kalan eşyalarımızı yarın taşıyacağız. Daire boşken parti vermenin daha iyi olacağını düşündüm. Bir şeyin zarar görmesini istemedim. Hem herkes için yer oluyor."

"Çok doğru." Durup birasından bir yudum aldı. "Kirsty'yle nerede tanıştınız?"

"Hastanede. Kirsty hemşire."

"Sen de hastası mıydın?"

"Hayır. Herkes öyle sanıyor. O iğne yapmadan önce göz göze geldik ya da korkunç bir hastalıktan kurtulmama yardım etti demek hoş olurdu ama..."

"Yatağının yanına oturup nöbet tutmuş, alnındaki teri silmiş olsa mesela."

"Ya da iğne yapması için arkamı döndüğümde bana deliler gibi âşık olmuş olsa... Ama gerçek çok daha sıradan. Hastanenin bilgisayarlarına bir program kuruyordum. Onu gördüğüm an beğendim. Adını öğrenip birimine bir mesaj bıraktım: HEMŞİRE PHILLIPS. ACİL TIBBİ MÜDAHALEYE İHTİYACIM VAR. LÜTFEN BENİ ARAYIN. Bayağı olduğunu kabul ediyordum ama işe yaradı. Ertesi gün beni aradı."

"Çok şanslı adamsın. Çok çekici bir kadın."

"Biliyorum. Ayrıca hasta olarak onunla tanışmam çok zor olurdu çünkü çocuk servisinde çalışıyor." Gülümsedi. "Çocuklara ona

gönderdiğim mesajı anlatmış. Aylarca benimle dalga geçtiler. 'Jamie'ye ilacını verdiniz mi, Hemşire Phillips? Adi bücürler."

"Demek bilgisayar işiyle uğraşıyorsun."

"Evet. Hastane, okul, belediye gibi yerlere bilgisayar sistemleri kuran bir şirkette çalışıyorum. Şahane bir iş değil ama idare ediyorum işte."

On dakika boyunca bilgisayarlardan ve internetten bahsettiler. Brian yeni bir bilgisayar almak üzereydi. Jamie, isterse kurulumu için ona yardım edebileceğini söyledi. Brian'a ne iş yaptığını sordu.

"Yazarım."

"Gerçekten mi? Yazdığın bir şeyi biliyor olabilir miyim?"

"Muhtemelen bilmiyordur. Tabii Kirsty'nin çocuk servisinde hayranlarım yoksa. Genç yetişkinler için korku kitapları yazıyorum. *Kızıl Ay* serisini duymuş muydun?"

Jamie tam cevap verecekti ki dışarıdan, içerideki müziği bastıran bir siren sesi duyuldu. Siren durunca Kleopatra kılığındaki bir kadın Sesar kılığındaki arkadaşına dönüp, "İtfaiyemiş," dedi.

Kirsty, Heather ve vampir, Biran'ın eşi Linda'yla salona girdi, ön pencereye üşüşen herkesle birlikte, kaldırıma park eden iki itfaiye aracına baktılar. Arabadan altı itfaiyeci indiğinde Jamie, adamların yüzündeki şaşkınlığı fark etti. Yolun aşağısına ve yukarısına baktılar. Yangın neredeydi?

Biri, "Belki de ağaçta kedi kalmıştır," deyince gülüşmeler oldu.

Jamie ve Kirsty birbirlerine bakıp kalabalıktan ayrıldılar. Ön tarafta ot içen Paul şaşkın bir ifadeyle Jamie'nin yanına geldi.

"Seni görmek istiyorlar," dedi.

"Beni mi?"

Jamie'nin ardından Kirsty, Paul, Heather, Brian, Linda ve koridora sığın herkes dışarı çıktı. Kapıda, asık suratlı iki itfaiyeci duruyordu. Tüm polis ve itfaiyeci kılığındaki tiplerin arasında Jamie, itfaiyecilerin de sahte olduğunu düşünebilirdi. Partiye gelen birkaç şanssızın kostümü, onların üniformalarıyla aynıydı.

Diğerinden yaşça daha büyük ve kıdemli olduğu belli olan itfaiyeci, "Jamie Knight siz misiniz?" diye sordu.

"Evet, benim."

“Bir yangın ihbarında bulunmuşsunuz. Yangın nerede?”

“Ne?”

İtfaiyeci iç çekti. “Çok yoğunuz, Bay Knight. Yangın çıktı mı? Söndürüldü mü?”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum...”

“İtfaiye çağırmışsınız.”

“Çağırmadım. Gece boyu kimseyi aramadım. Ben...”

“Komiklik olsun diye acil servisleri aramak bir suçtur, Bay Knight. Bunu komik buluyor olabilirsiniz. Üzerinizdeki kostüm buna çok uygun.”

Jamie başını eğip şeytan kostümüne baktı. Ağzı kurumuştı. “Ama ben yapmadım.”

İtfaiyeciler ona dik dik baktı. Öyle dik bakmışlardı ki Jamie kendisini okul müdürünün huzuruna çıkarılan küçük bir çocuk gibi hissetti. İnceleme sona erince itfaiyeci, “Belki de davetlilerinizden biri aramıştır,” dedi.

Kirsty bir adım öne çıktı. “Burada kimse böyle bir şey yapmaz. Aramayı kimin yaptığını öğrenebiliyor musunuz?”

İtfaiyeci ona da aynı dik bakışı attı. “Öğreniriz muhtemelen.” Meslektaşlarına döndü. “Hadi gidelim. Burada yeterince vakit harcadık.” Uygun adım ilerleyip uzaklaştılar.

Bunun üzerine parti birkaç saat daha devam etse de eski havası kaybolmuştu. Brian ve Linda iyi geceler diyerek üst kattaki evlerine çıktılar. Heather partiden vampirle birlikte ayrıldı. (Daha sonra Kirsty’ye söylenip vampirin, insanın kanını donduracak kadar iğrenç bir ağız kokusu olduğunu anlattı.) Paul çok sarhoş olduğu için klozete kustı. Jamie ve Kirsty de oturup kimin itfaiyeyi aradığını düşündü.

Kirsty, “Bu çok saçma ve büyük bir sorumsuzluk,” dedi. “O sırada bir yerlerde gerçek bir yangın çıkabilir ve biri ölebilirdi. Arkadaşlarımızdan birinin bunu yapabileceğine inanamıyorum.”

“Ama partideki biri olmalı. Belki de parti olduğunu duyup gelenlerden biridir.”

“Ama neden?”

“Bilmiyorum. Eğlencesine mi acaba?”

“Ne eğlence ama.”

Bir an sessiz kaldılar.

“Peki, sence kim yapmış olabilir?”

“Of, Jamie, hiç bilmiyorum. O kadar sarhoşum ki düşünemiyorum bile.”

Jamie yere bakıp düşüncelere daldı.

Kirsty yorganın altına girip, “Ben yatıyorum,” dedi. Henüz çift kişilik yataklarını getirmemişlerdi. Yerde sadece şilte vardı. Gözlerini yüksek tavana dikti. Başı döndüğü için gözlerini sımsıkı kapadı.

“Peki ya misafirler?”

Kirsty başını yastığın altına gömdü. “Onları sen yollarsın.”

“Kirsty...”

Ama Kirsty çoktan uyumuştı bile.

İki

Şehir önlerinde uzanıyor, Jamie tepenin üzerinden kilometrelerce öteyi görebiliyordu: yontulmuş dikitler gibi görünen yüksek apartmanlar, yer yer parklar, kıvrılan Thames, üstgeçitler, köprüler ve çamur izleri olan trenler.

Radyoda, Jamie'ye üniversite sonrası Londra'daki ilk yazını anımsatan bir şarkı çalmaya başladı. Sıcaklığın tüm gece devam edecekmiş gibi olduğu o baş döndürücü günlerde Jamie, önünde sonsuz olasılıklar olduğunu düşünürdü. Hatta bunu biraz bunaltıcı bulurdu. Ne istiyorsa yapabilir, kim istiyorsa olabilirdi. O internet sayfasıyla ilgili fikrini gerçekleştirir gerçekleştirmez çok ama çok para kazanacak, ünlü olacaktı. O sırada hayat zaten tıkırındaydı. Aslında muğlak olan hırsları için çabalamak konusunda endişe etmesine gerek kalmayacak kadar iyiydi.

O yaz sona erdiğinde ETN. Systems'da bilgisayar teknisyeni stajyeri olarak işe girdi. Gerçekten ne yapmak istediğine karar verene kadar küçük dairesinin kirasını çıkaracaktı. Kendi işini kurabilir, İngiliz film endüstrisini altüst edecek bir senaryo yazabilirdi. Artık üzerinden beş yıl geçmişti ve hâlâ ETN'de çalışıyordu. Terfi etmişti,

çok da fena olmayan bir para kazanıyordu. İşi bazen sıkıcı bir hal alıyordu ama her şey çok daha kötü olabilirdi.

Yirmi dokuz yaşındaydı ve nihayet yetişkinler dünyasına adım attığını hissediyordu. Ev sahibi olmuştu. İşyerinde muhtemel bir terfiden söz ediliyordu. Kirsty'yle zamanı gelince evlenmekten ve bir aile kurmaktan bahsediyorlardı ve o zamanın çok da uzak olmadığını görebiliyordu. Düşünmek bile başını döndürüyordu ama hoşuna giden bir duyguydu. Kirsty de aynı şeyleri istiyordu. Çocukları çok seviyordu. Yoksa neden hastanenin çocuk servisinde çalışsındı ki? Bazı günler eve, çocuklardan birinin yaptığı ya da söylediği şeylere gülmekten kırıılarak, bazen gözyaşları içinde geliyordu. Olanları anlattığı sırada Jamie ona hep sarılırdı. Anlattığı bazı hikâyeler çok ama çok hüznünlü olurdu. Jamie, o çocukları ya da ailelerini tanımasa da üzülürdü. Ara sıra Kirsty'ye bakıp, "Ne şahane bir anne olur," diye düşünürken buluyordu kendini. Kirsty, Jamie'nin kendisine baktığında aklından sadece seks geçtiğini düşünüyordu ama o anların yarısında Jamie'nin aklından geçen, onu hamile bırakmaktı.

O sırada Paul'un kamyonetinin açık penceresinden kolunu çıkarmış, radyodaki müziğe eşlik ederek ritim tutuyordu. Akşamdan kalma halini üzerinden atmış, pencereden içeri dolan ferahlatıcı meltemle kendinden geçiyordu. Gök okyanus kadar maviydi. Yanlarından geçen insanlar tişörtler, şortlar, yazlık elbiseler giiyorlardı. İngiltere yazın bir başkaydı. Halk uyanıyor, çatık kaşlarını ve şikâyetlerini bir yana atıyordu sanki. Başka bir yerde olmak isteyeceğini hayal bile edemiyordu. Kirsty'yi düşündüğünde de, başka biriyle olmayı hayal bile edemezdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Paul. "Salak salak sırtıyorsun."

"Öylesine düşünüyordum."

Paul gülümseyerek başını salladı. "Seni duygusal aşağılık."

Jamie'nin evinden mobilyaları alıp arabayla şehrin öteki ucuna giderek yeni evin önüne park ettiler.

Londra'ya taşındığından beri Jamie'nin en yakın arkadaşı Paul, Jamie kilidi açmak için kapıya koşarken kamyonetin arkasındaki kolileri kaldırıma indirmeye başladı. Jamie, kapıyı açık tutmak için altına bir parça karton sıkıştırmıştı.

Paul bir eline eski püskü, telleri kopuk bir tenis raketi, diğerine üzerinde güve yenikleri olan, kocaman bir oyuncak tavşan alıp, "Tanrım, şu çöplere bir bak!" dedi. "Neden bunları atmıyorsun?"

Jamie tavşanı, arkadaşının elinden aldı. "Bu, Kirsty'nin."

"O halde neden senin eşyalarının arasında?"

Jamie omuz silkti.

Paul uzanıp tavşanın kulağını büktü. "Bunun Kirsty'nin olmadığına bahse girerim. Kesin dört yaşından beri yanından ayırmadığın, adını Tavşancık gibi bir şey koyduğun, Kirsty'den hariç hayatının aşkı falandır."

"Hayır, Paul. Hayatımın diğer aşkı sensin."

Paul, kamyonetten kırmızı plastik bir sandık çıkardı. İçi kırkbeşliklerle doluydu. Birkaçını alıp inceledi. "Bunlar kaç yıllık? Madness, The Specials. Dedenden filan mı kaldı?"

"Onlara klasik deniyor."

Paul gözlerini devirdi. "Tam bir istifçisin, dostum. Hiçbir şey atamayan, sarı gazeteler, boş konserve kutularıyla yaşayan yaşlı herifler var ya, onlardan biri olacaksın. Kirsty'nin içine fenalık gelecek ve seni Japon minimalizmine meraklı bir tip için terk edecek."

"Bugün günlerden Jamie'yi Eleştirme Günü galiba?"

"Dalga geçiyorum. Hadi acele et. Geri kalanları da eve çıkarmamız gerek."

Paul, tenis raketi ve Jamie'nin ETN'ye girdiği zamandan kalma, içi eğitim notlarıyla dolu bazı dosyaların olduğu koliyi almaya gitti ama Jamie onu durdurdu.

"Bırak onu."

"Ne?"

"Buraya gelirken yolda büyük bir kova gördüm. Eşyaların kalanını boşaltırken bu çöpleri alıp oraya atarız."

Paul kaşlarını kaldırdı.

"Sen sormadan ben söyleyeyim: Evet, eminim."

Ellerine plak dolu sandıkları alıp öncelikli kutuları ve çuvalları eve çıkarmaya başladılar. Güneş üzerlerine vurunca terlemişler, tişörtlerinin rengi bir ton koyulaşmıştı.

Bir süre sonra Jamie, “Az kaldı,” dedi. “Sadece şifoniyer var.”

Jamie’nin bir müzayededen aldığı, eski bir şifoniyerdi. Koyu renk meşe ağacından, ağır bir mobilyaydı. Paul ile kaldırdıklarında Jamie biraz homurdandı. Jamie’den biraz daha güçlü olan Paul, kendi tarafını sıkıca tutup geri geri gidiyor ancak nereye gittiğini görmüyordu. Tam ön kapıya yaklaşmıştı ki Jamie, “Dikkatli ol,” diyecek oldu ama geç kalmıştı. Bodrum katındaki beton basamaklardan, önüne bakmayan bir kadın fırladı ve Paul ona çarpıp küfrederek şifoniyeri düşürdü. Kadın bir an ona sert bir bakış attı, sonra gülümsedi. Jamie, kadının yüzündeki o ani ifade değişimini hiç unutmayacaktı. O güne kadar hiç böyle bir şey görmemişti. En azından gerçek hayatta. Çünkü gördüğü şey, bir çizgi romana uygundu. Kadın gülümsemiş, yüzü rahatlamış, kaşları gevşemişti. Jamie, ifadesini şirretlikten melekliğe nasıl bu kadar kısa sürede geçirebildiğine hayret ederek bir an ona bakakaldı. Sonra konuşmayı hatırladı.

“Özür dilerim,” dedi. “Taşınıyoruz da.” Bu zaten belliydi.

Kadın önce Jamie’ye, sonra Paul’a baktı.

“Ben değil,” dedi Paul.

“Ben ve kız arkadaşım taşınıyoruz. Ben Jamie. Sen de Lucy olmalısın, yanılıyor muyum?”

Kadın, otuzlarının başındaydı. Geriye tarayıp sıkıca atkuyruğu yaptığı sarı saçları, soluk ve pürüzsüz bir cildi vardı. Gözlerinin kenarında hiç gülümseme çizgisi yoktu. O an gülümsediğinde bile. Jamie kadar uzun boylu –bir seksen– ve geniş omuzluydu. Jamie, onu tanımlayacak tek bir sözcük seçecek olsa onun için “Amazon” derdi.

“Lucy Newton. Eşim Chris’le bahçe katında oturuyoruz.”

“Evet, biliyorum.”

“Biliyor musun?” Kısacık bir an mutlu ifadesi değişti.

“Üst kattaki Brian söyledi.”

“Tabii ya.” Gülümsemesi geri geldi. “Burada çok güzel daireler var. Kız arkadaşının da senin de seveceğinden eminim.”

“Evet, ben de öyle umuyorum. Seveceğimize eminim hatta.” Gözüne güneş giriyordu. Kadına gözlerini kısarak bakıyordu. “Umarım dün akşamki partiden fazla rahatsız olmamışsınızdır. Kapınıza bir davetiye bırakmıştık.”

“Evet. Gelmek isterdik ama Chris kendini çok iyi hissetmiyordu. Erkenden yattı.”

“Öyle mi? Üzüldüm. Tüm o gürültü...”

Kadın elini sallayarak Jamie’yi rahatlatmıştı. “Hiç endişelenme. Chris uyuyunca hiçbir şey onu uyandıramaz. Deprem olsa, yoldan dinazor sürüsü geçse kılını bile kıpırdatmaz. Kendini iyi hissetmemesi kötü oldu. Eğlenceli bir parti gibiydi. Belki bir sonrakine katılırız... Tabii parti vererseniz.”

Gülümsedi.

Paul saatine baktı. “Acele etmemiz gerek, Jamie.”

Jamie komşusuna, “Gidip Kirsty’nin eşyalarını almamız gerek,” diye açıkladı.

Lucy dairenin ön camına baktı. “O nerede?”

“İşte. Kirsty hemşire.”

“Gerçekten mi? Hangi hastanede?”

“St. Thomas. Çocuk servisinde.”

“Ne hoş. Ben de hemşireyim. Ama ben skalanın diğer ucunda, yaşlılar yurdunda çalışıyorum. Orchard House.”

“Jamie...”

Jamie başını kaldırıp bir an önce gitmek isteyen Paul’a baktı. O gün ilerleyen saatlerde, partide tanıştığı, Wonder Woman kostümlü bir kızla randevusu vardı ve geç kalmak istemiyordu.

Lucy, “Benim de çıkmam gerek,” dedi. “Alışveriş yapacağım.”

“Tanıştığımıza sevindim.”

“Ben de.”

Lucy yürüyerek uzaklaşırken arkasından baktılar.

Kirsty işten dönünce, “Şunlara bak,” dedi. Paul, Jamie’yi Kirsty’nin eşyalarıyla baş başa bırakmış, Wonder Woman’la buluşmaya gitmişti.

Kirsty üniformasını çıkarıp giyindiği sırada Jamie ona bir fincan çay hazırlarken, “Bugün alt kattaki kadınla tanıştım,” dedi.

Kirsty aradığı giysileri bulmak için naylon torbalardan birkaçını yırtarak açmıştı. “Gerçekten mi? Nasıl biriymiş?”

“İyi görünüyordu. Parti yüzünden bize sinir olmamışlar. İçim rahatladı. Biraz endişeleniyordum.”

“Duyarlı komşu seni. Eşiyle de tanıştın mı?”

“Hayır. Kadının söylediğine göre, kendisini pek iyi hissetmiyormuş.”

Kirsty çayından bir yudum aldı. Çayını içerken çay poşetini fincandan çıkarmazdı. Jamie’nin hiç anlayamadığı bir huydu, yine de sevimli buluyordu. Kendisi çay içmezdi. O daha ziyade kahve insanıydı ama Kirsty’nin dudaklarındaki çay tadından hoşlanırdı. Yanına oturup onu öptü.

Kirsty nazikçe geri çekildi. “Eşyaları yerleştirmeye başlamanız gerek, Jamie.”

“Sanırım haklısın.”

“Akşam yemeğini ne yapacağız? Evde hiç yemek yok. Hadi, pizza söyleyelim.”

“İyi fikir. Dün gecedен biraz şarap da kaldı.”

Kirsty aradığı bol eşofman üstünü giyip ayağa kalktı. Dairede dolaşp boş dolaplara, Viktorya döneminden kalma şömineye, dallı budaklı tavan göbeğine, banyodaki armatürlere, parkelerin damarlarına hayretler içinde baktı.

“Buranın bizim olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi. “Taşınmadan önce kesin bir şey olur diye düşünüyordum. Anlaştıktan sonra fiyat artıracaklarını ya da mal sahibinin satmaktan vazgeçeceğini falan düşündüm. Bugün bile işyerinde her an telefonun çalacağını, senin arayacağını, evin tüm eşyalarla birlikte yandığını söyleyeceğini bekleyerek strese girdim.”

Yatak odası penceresinin önünde durdu. Jamie yanına gidip ona sarılarak çenesini omzuna yasladı. Birlikte bahçeye baktılar. Oldukça bakımlı, kare şeklindeki çimenliğin etrafı, çiçek yataklarıyla çevriliydi ve hepsi açmıştı. Bahçenin arka kısmında küçük bir eşya kulübesi vardı. Bina, yirminci yüzyılın başlarında dairelere ayrılmış müstakil bir ev olmasına ve bahçe katından da bahçeye çıkmak mümkün olmasına rağmen yalnızca bodrum kattakilerin

bahçeye girişine izin vardı. Beton bir merdiven balkondan bahçeye iniyordu. Kirsty bu balkona çamaşır ipi asmayı planlıyordu. Minik ve hiç mahrem olmayan balkonu, en azından böylelikle az da olsa kullanışlı hale getirebilirdi.

Jamie yanağını öptüğü sırada burnunu büzüştürüp, “Çok fena ter kokuyorsun,” dedi.

“Çünkü bütün gün güneşin altında deli gibi iş yaptım.”

İlk işleri, yatak odasındaki perdeleri asmaktı. O sabah, odaya dolan güneş ışığı yüzünden saat beşte uyanmışlardı. Bir gece önce aldıkları alkol hâlâ damarlarında dolaştığından ikisi de inleyerek gözlerini kırptırmış, yorganın altına saklanmaya çalışmış ama uyuyamamışlardı. Bunun üzerine Jamie kahve yapmak için spor şortunu giyip mutfığa gitmiş; fötr şapkasını yüzüne kapamış, yerde uyuyan, kovboy kılığında tuhaf bir adamla karşılaşmıştı. Adam tek gözünü açıp, “Günaydın,” dedikten sonra kalkmış, çıkıp gitmişti. Komşuların çoğu hâlâ uykudayken bir gece önceden kalan dağınıklığı toparlamışlardı.

Kirsty, “Ben kancaları takayım, sen perdeleri asarsın,” dedi. “Ben başlarken sen de pizza siparişi ver.”

Jamie pizzacıyı aradı. Sonra iPod şarj ünitesini alıp akustik bir müzik listesi buldu.

Dengesiz bir sandalyenin üzerinde perdeleri kornişe geçirirken Kirsty bacağından tutuyordu ki kapı çalındı.

Kirsty kaşlarını kaldırdı. “Ne çabuk geldi.”

Jamie sendeleyerek sandalyeden indi. “İç kapı çaldı. Biri dış kapıyı açık bırakmadıysa, pizzacı olamaz.” Daire kapısını açınca karşısında asker tıraşlı, iri bir adam buldu. Tahmin ettiği üzere, adamın elinde pizza yoktu.

“Merhaba. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Adam onu baştan aşağı süzüp fiziğiyle hiç örtüşmeyen kısık bir sesle konuştu. “Ben Chris Newton. Alt katta...”

“Alt katta yaşıyorsun. Merhaba,” dedi Jamie, tokalaşmak için elini uzatarak. “Bugün eşinle tanıştım. Daha iyi misin?”

“Ah evet. İyiyim. Yukarı çıkıp kendimi tanıtmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm.”

Kirsty yanlarına gidip Jamie'nin arkasından baktı.

Chris ona gülümsedi. "Sen de..."

"Kirsty. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

Jamie'nin Chris'i ölçüp biçtiği tuhaf bir sessizlik yaşandı. Chris oldukça formda ve kaslıydı. Güvenlik görevlilerine benziyordu. Ama gözlerinde, zeki olduğunu belli eden bir ışıltı vardı. Jamie, Chris'in sol elinde bir sürü anahtar taşıdığını da fark etmişti. Ön kapı anahtarı olduğu aşikârdı. Jamie bunu dert etmedi. Dört komşu, tüm binanın giderlerini ortaklaşa ödüyordu. Haliyle hepsinin, koridorları ve merdivenleri kullanma izni vardı. Her biri binanın temizliğinden ve iyi durumda tutulmasından eşit derecede sorumluydu.

Chris, Jamie'nin aklını okurcasına, "Ön kapının takıldığını ve bayağı gıcırdadığını fark ettim," dedi. "Hafta sonu bir bakacağım."

"Tamam."

Chris, başını sallayıp elini kısa saçlarında gezdirdi. "Umarım yerleşmekte sıkıntı yaşamamışsınızdır. Sonra görüşürüz." Gitmek için arkasını döndü. "Bu arada, müziği biraz kısabilir misiniz? Lucy yattı da. Şarj ünitenizi de salona alırsanız çok iyi olur."

"Aa... tabii."

Tam o sırada bina kapısı çaldı. Pizzacı gelmiş, motor kaskının camını kaldırmış, sabırsız olduğunu belli edercesine, otuz santimlik pizzayla bekliyordu.

Chris, Kirsty'ye göz kırpıp, "Güzel kokuyor," dedi ve kuryenin yanından geçip gitti.

Jamie pizzanın parasını verip pizzayı aldı.

Şarj ünitesinin yanında diz çöküp sesi biraz kısıtı. İnsanların müzikten rahatsız olmalarına anlam veremiyordu. Zaten çok kısık dinliyorlardı ve dinledikleri şey, heavy metal değildi. "Saat kaç?"

"Daha sekiz. Lucy yattı dedi, değil mi? Yoksa ben mi yanlış anladım?"

Jamie yüzünü ekşiterek, "Belki hastadır," dedi.

"Chris hasta dememiş miydin?"

"Lucy öyle dedi."

Kirsty omuzlarını silkti. "Belki de ondan bulaşmıştır."

Mutfağa gittiler. Kirsty şarabın mantarını çıkardı. Jamie, Lucy'yi düşünüp, "Öğlen gayet iyi görünüyordu," dedi. "Ayrıca müzik de gayet kısıktı. Nasıl rahatsız olmuş olabilir ki?"

"Dedim ya, Chris'ten bulaştı herhalde. Sanırım halı olmayan yerlerde parkeler sesi fazla geçiriyor. Müzik çalarken dikkatli olmalıyız. Kimseyle sıkıntı yaşamak istemeyiz."

Ahşap sandığın ucuna tüneyip pizzalarına yumuldular. Yemekleri bitirip şarap içtikten sonra başka konulara geçtiler. Ama müzik listesi sona erince yenisini açmadılar.

Üç

O eve taşınmak ilişkilerini canlandırıp aşklarını depreştirdi. İlk çıkmaya başladıkları günlerdeki gibi, ellerini birbirlerinin üzerinden alamıyorlardı. Kısa süre içinde banyoda, koltukta ve mutfak tezgâhında sevişip tüm odaları kutsadılar. Hatta bir ara Jamie başını mutfak dolabına çarpınca gülmekten yerlere yattılar. Devamlı el ele tutuşuyor, gün içinde işyerinden birbirlerini iki defa arıyor, durmadan mesajlaşıyor, birbirlerine başkalarının iğrenç bulacağı notlar yazıp, kartlar ve hediyeler alıp duruyorlardı. O güne kadar birbirlerine hiç bu kadar yakın olmamışlardı. Bazı arkadaşları onları, birlikte yaşamının aralarındaki büyüğü azaltabileceği, birbirlerinin kirli çamaşırlarıyla haşır neşir olmanın ilişkilerini bozabileceği konusunda uyarmıştı ama tam tersi olmuştu.

Jamie bazen kendine ne kadar şanslı olduğunu düşünmek için izin verdiğinde midesi bulanıyordu. Acı hissetmek isteyen bir mazoşist olduğundan değil. Bir şeylerin ters gitmesinden korkuyordu. O güne kadar hayatında muhteşem bir şey yapmamıştı. Karma bankasında fazla kredisi olduğunu sanmıyordu. Kimsenin hayatını kurtarmamış, bir derneğe düzenli bağışta bulunmamıştı. Biri, boş bir kutuyu burnunun ucunda sallamadığı sürece sadaka da vermezdi.

Bir keresinde gittikleri bir barda Paul'le tatsızlık çıkarmaya çalışan bir aptalı ayırmak dışında, dünya barışına büyük bir katkısı olmamıştı. Öte yandan, yaptığı çok kötü bir şey de yoktu. Birkaç kez hızlı araba kullanmak ve ot içmek dışında kanuna aykırı bir şey yapmış değildi. Hiçbir kız arkadaşını aldatmamış, hem kelimenin tam anlamıyla hem de metaforik olarak kimseyi sırtından bıçaklamamıştı. İğneleyici konuşan, ikiyüzlü ya da düzenbaz biri değildi.

Pek çok insanın bulunduğu inandığı bu nötr pozisyon yüzünden iyi giden şansının dengelenmesi için er ya da geç kötü şans sağanağına tutulacağına emindi. Kirsty ona deli olduğunu söylemişti. “Ne yani? Piyangoyu kazansan aldığın parayı çalacaklar mı?”

“Ya çalacaklar ya da daha kötüsü olacak. Kanser filan olacağım. Ya da korkunç bir kaza geçireceğim.”

Kirsty başını sallamıştı. “Aman Tanrım, sen gerçekten hastasın.”

“Sanırım doğru sözcük paranoyak.”

“Aa bak, Lucy.”

Jamie bakmak için arkasını döndü. Süpermarketten yeni dönmüşlerdi.

Komşuları, üzerinde hastabakıcı üniforması, başını eğmiş, yolun karşısından geliyor, ensesine güneş vuruyordu. Jamie ve Kirsty'nin arabasına yaklaşıncaya durdu. İnmelerini beklediği belliydi.

Kirsty, “Taşındığımız akşam rahatsızlık verdiğimiz için özür dilemeli miyiz sence? Hani Chris'in müziği kısımamızı istediği gün için?” diye fısıldadı. Henüz Lucy'yle tanışmamıştı. Mesaileri düzensizdi, Lucy'nin de öyle çalıştığını tahmin ediyordu. Muhtemelen o yüzden hiç karşılaşmamışlardı.

“Bilmem. O kadar da mesele ettiklerini sanmıyorum. Zaten hemen kıstık.”

Arabadan indiler, Kirsty komşusuna gülümseyerek kaldırıma çıktı.

“Merhaba, ben Kirsty. Sen de Lucy olmalısın.”

Lucy başını salladı. Daha önce Jamie'ye gösterdiği o aniden değişen ifade yeniden göründü ve yüzü aydınlandı. “Seninle tanışmak

için sabırsızlanıyordum. Kendi yaşımda birinin binaya taşınmasına çok sevindim.”

Kirsty, Lucy’den yedi sekiz yaş gençti ama bir şey demedi. Tam ne diyeceğini bilememişti.

Lucy açıklama yaptı. “Çok genç birileri taşınır da tüm dertlerini beraberinde getirir diye çok korkuyordum. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

Kirsty, “Yani, evet,” dedi.

Jamie, Lucy’nin aynı yaşta oldukları imasının Kirsty’yi tedirgin ettiğini fark etmiş, gülmemek için kendini zor tutmuştu.

“Ya da yaşlı, sağır bir çift taşınır ve gece gündüz bangır bangır televizyon izler diye de endişeleniyordum.”

“Evet, pek hoş olmazdı herhalde.”

Lucy gülümseyerek Kirsty’nin koluna dokundu. “Bir ara buluşsak ya. Alışverişe, kahveye filan çıkalım. Ne dersin?”

Kirsty’nin kafası karışmıştı. Konuşmak için ağzını açacak oldu ama Lucy atıldı. “Erkekler de buluşur; arabalardan, futboldan, artık erkekler neyden konuşuyorsa onlardan konuşurlar.”

Jamie, “Evet, mutlaka yapalım,” dedi.

Lucy, Jamie ve Kirsty’nin arabasına baktı ve yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. “Ah, sizin için sakıncası yoksa arabayı biraz geri çekebilir misiniz? Chris hep oraya park eder. Birazdan gelecek.”

Jamie, Chris’in arkasına park etmesinde ne sakınca olabileceğini sormak istedi ama yeni komşularıyla gerginlik yaşamak istemedi. Onun yerine, “Tabii,” dedi.

Tekrar arabaya binip arabayı geri çekti. Lucy, Kirsty’ye, “O halde kahve için buluşuyoruz,” dedi ve evine girmek için merdivenlerden indi.

Jamie arabadan indi.

Kirsty gözlerini kocaman açtı. “Arabayı çekmeni istemesi biraz tuhaf değil miydi?”

Jamie omuz silkti. “Sanırım hep aynı noktaya park etmeye alışmışlar. Arabaları hep orada duruyordu. Bazı insanlar, söz konusu rutinleri olunca nasıldır bilirsin.”

Alışveriş torbalarını kapıya taşıırken Jamie paspasın üzerinde

beyaz bir kart durduğunu fark etti. Parcel Force'tan J. Knight'a bırakılmıştı.

"Biri bize bir paket göndermiş," diyerek içeri girdi.

Kirsty başını kaldırıp baktı. "Yine eBay'e mi girdin?"

"Hayır! Belki birileri bize yeni ev hediyesi göndermiştir. Paketi birinci kat komşumuza bırakmışlar."

"Mary'ye." Kirsty sırtını dikleştirdi. "Al işte sana tanışma fırsatı. Bugün komşularla tanışma günü demek."

"Araba meselesi dışında Lucy'yi nasıl buldun?"

"Hmm. Benim seveceğim tarzda biri olduğunu sanmıyorum ama eh işte, iyi biri gibi. İnsanın, onları tanımaya çalışan komşuları olması iyidir. Hayatlarına müdahale etmedikleri sürece tabii."

"Suratına bile bakmayan komşudan iyidir. Annem on beş sene-dir yan komşusuyla zar zor merhabalaşıyor."

"Evet ama annenden bahsediyoruz."

"Sakin başlama."

"Postacının ne getirdiğine baksan daha iyi olmaz mı?"

Jamie bir üst kata çıktı. Merdivenlerin ortasında, pervazında oda parfümü olan buzlu bir camla karşılaştı. Pencere birkaç santim açık olduğu için aralıktan dışarı baktı. Oradan, Newton'ların bahçesini ve yan sokaktaki evlerin arka tarafını görebiliyordu. Merdivenden çıkmaya devam edip kendini kahverengi düz bir kapının önünde buldu. Kapıyı çalar çalmaz içeriden ayak sesleri geldiğini duydu.

Mary kapıyı açtı. Kırk yaşlarında, yumuşak hatları ve kahverengi saçlarıyla olduğundan genç görünen bir kadındı. Canlı bakan, kocaman gözleri vardı ve Jamie'yi görür görmez gözleri parladı.

"Merhaba. Aşağıya yeni taşınan sensin, değil mi? Bana, senin adına bir paket bıraktılar. İçeri girsene."

Jamie içeri girer girmez paçuli yağı kokusunu fark etti. İçinden, hmm, demek hippiymiş, diye geçirdi. Mary, kendisini takip etmesini söyleyerek salona girip ortadan yok oldu.

Jamie koridorda durup salona baktı. Şöminenin üzerinde bir buhurdanlık vardı. Paçuli kokusu oradan geliyordu. O sırada bacaklarına bir şey değdiğini hissetti. Tombul beyaz bir kedi-ydi. Eğilip mırıldamasını sağlayana kadar kedinin kulaklarının arkasını kaşıdı.

“Lennon seni sevdi,” dedi Mary. “Ne güzel.”

Yanına gelip paketi verdi. Paket, Amazon’dan gelmişti. Bir hediyeye olmalıydı.

“Çok okur musun?”

“Efendim?”

“Paketten bahsediyorum. Kitap olduğunu tahmin ettim.”

Jamie paketi inceledi. “Kitap siparişi vermedim. Çok tuhaf. Belki de Kirsty benim adıma sipariş etmiştir.”

“Hediye olarak mı? Ne tatlı.” Eğilip kediye kucığına aldı ve bebek gibi salladı. “Kız arkadaşını da getir, tanışalım. İkinizi de binaya girip çıkarken görüyorum ama kendimi tanıtma fırsatım olmadı.”

“Mary sen olmalısın.”

“Ooo, ödevini yapmışsın bakıyorum.”

“Üst kattaki Brian söyledi.”

“Partide mi? Nasıl geçti? Kaçırdığıma çok üzıldüm. Brian tatlı adamdır. Çok da yetenekli. Kitaplarını okudun mu?”

“Çocuk kitapları yazmıyor mu?”

“Evet ama bunun seni okumaktan alıkoymasına izin verme. Muhteşem kitaplar. Linda da çok tatlıdır.”

Jamie başını salladı. “Evet, ben de onları sevdim.”

“Sen ne iş yapıyorsun, James?”

“Bana Jamie de lütfen.”

“Pardon, Jamie.”

Jamie işini söyledi. “Ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?”

“Otacıyım.”

“Gerçekten mi? Ne kadar ilginç.” Başka ne diyeceğini bilememişti.

“O kadar da ilginç değil.”

“Öyle mi? Sanırım bu konularda biraz cahilim. Otacılık nedir?”

“İnsanlar bana fiziksel, duygusal, zihinsel ya da başka bir konudaki sıkıntılarıyla başvururlar. Ben de hastalıkları için alternatif tedavi olarak onlara çeşitli bitkiler öneririm. Doktorlarla bir yere varamayan pek çok insan bana başvuruyor. Başta şüpheli yaklaşıyorlar. Ben genellikle son çareyimdir. Ta ki deneyene kadar. Tarihin başından bu yana nesilden nesle aktarılmış ilaçların detaylı

anlatıldığı, yüzlerce yıllık kitaplarım var.” Kocaman gülümsedi. “Çözeltiler, karışımlar ve kaynatılmış özler; hemen hemen her rahatsızlığa yardımcı olacak losyonlar ve iksirler tavsiye ediyorum. Örneğin fesleğen mide kramplarına iyi gelirken adaçayı, kaygı ve depresyon için iyidir.”

“Görünüşe göre binadaki tüm kadınlar, sağlık alanında çalışıyor.”

“Haklısın. Üst kattaki Linda bile. O da Boots eczanesinde çalışıyor.”

Güldüler. Jamie, “Benim aşağı dönmem gerek. Kirsty nereye kaybolduğumu merak eder,” dedi. “Üstelik halletmemiz gereken bir sürü dekorasyon işi var. Paketimi aldığın için çok teşekkür ederim.”

“Hiç sorun değil.”

Mary onu kapıya kadar geçirdi ve Jamie merdivenlerden inip kendi evine gitti. Kirsty yerlere gazete sermiş, kanepeyi odanın ortasına çekmişti.

“Nasıl biriymiş?”

“Çok hoş. Otacıymış. Yaptığı losyonları ve iksirleri anlattı.”

Kirsty gözlerini devirdi. “Alternatif tıp tamamen safsata, Jamie. Bunların hepsi sahtekâr, şarlatan. Hepsi.”

Bunu daha önce de konuşmuşlardı, o yüzden Jamie sesini çıkarmadı. Hiç bahsetmeseydim, diye düşündü. Bu, Kirsty’nin rahatsız olduğu şeylerden biriydi.

“Bize her gün, anne babaları tarafından otacılardan homeopatlarla, akupunkturculardan hipnotizmacılara sürüklenmiş bir sürü çocuk geliyor. Hepsi vakit kaybı. Bu insanlar boş yere ümit vaat ediyorlar. Umut tacirliği yapıyorlar. Ama o mucizevi kürleri işe yaramayınca anne babalar kendilerini hastanede buluyor, tekrar bilime güveniyorlar. Bu yüzden pek çok şey için geç kalındığını çok sık gördüm. Küçücük, lösemili zavallı bir oğlan vardı. Annesi hastanenin son çare olduğunu düşünmüş, inanabiliyor musun? Tedavi için bize geldiklerinde her şey için çok geç kalınmıştı. Çocuk öldü...”

Jamie iç çekti.

“Sahtekâr ve şarlatan olabilir ama çok hoş biri gibi görünüyordu. Ben sevdim.”

“Hmm.” Son gazete parçasını serdi. “Pakette ne varmış?”

“Birkaç kitap. Sen mi sipariş ettin?”

“Hayır, etsem söyledim. Ne kitaplarıymış?”

“Bakalım.”

Jamie kutuyu açıp altı kitap çıkararak isimlerini okudu: “Aşkınız Ömürlük Olsun: Evliliğinizde Cinsel Büyüyü Korumak. Yağ Yakımı: 20 Dakikada Spor. Satanizmin Tarihi. Avustralya: Göç Kılavuzu. İngiliz Et Yemekleri.” Kirsty vejetaryendi. “Utanç Verici Hastalıklar Kitabı”

“Aman Tanrım.”

İkisi de güldü. Jamie, kapağında bir keçi kafası ve pentagram resmi olan Satanizmin Tarihi kitabını eline aldı.

“Paul. Bu kesin onun işi.”

Telefonunu alıp Paul’a bir mesaj attı: *Kitaplar için teşekkürler. Haha!*

Bir dakika sonra Paul cevap yazdı. *Ne??*

Jamie gülümsedi. “Görür o gününü.” Seks kılavuzunu karıştırdı. “Aslında burada birkaç iyi ipucu var.”

Saat sekiz buçuk gibi Heather geldi. Heather, Kirsty’yle birlikte St. Thomas’ta çalışıyordu. Duvarları santim santim uçuk mavi bir tona boyamak için fırça salladıkları sırada işyerindekiler hakkında konuşuyorlardı. Dr. Singh bir anesteziistle aşk yaşıyordu. Pat ve Michael, F servisindeki yataklar yüzünden ateşli bir kavgaya tutuşmuştu. Jamie, adı geçen çoğu kişiyi tanıdığı için Kirsty ve Heather’ın dedikodularını ilginç bir pembe dizi gibi dinliyordu.

Heather’ı kızdırmak için, “Drakula’dan ne haber?” diye sordu.

“Aman Tanrım! Durmadan arayıp bana âşık olduğunu söylüyor.”

“Ne tatlı.”

“Midemi bulandırıyor. Gerçekten çok kötü kokuyor.” Yüzünü ekşitti.

Kirsty, “Paul’un Wonder Woman’la aşk macerası nasıl gidiyor?” diye sordu.

Jamie, “Kız onu terk etti,” dedi.

“Zavallı Paul,” dedi Heather.

“Değil mi ama? O kızıdan çok hoşlanmıştı bence. Ama kızıdan, yaşandı bitti tadında bir e-posta almış. Kız, işlerin ciddileşmesini istemediğini yazmış.”

“Paul’u e-posta üzerinden mi terk etmiş? Ne hoş.”

“Demek Paul şimdi tekrar genç, özgür ve bekâr,” dedi Heather.

Kirsty ona bir bakış attı. “Neden soruyorsun? İlgileniyor musun?”

“Hayır, tabii ki ilgilenmiyorum.”

Jamie ve Kirsty birbirlerine kötü niyetli bir bakış attılar. “Paul’la ilgilenmiyorum, tamam mı?”

Jamie güldü. “O halde neden yüzün kızardı?”

“Kızarmadı!”

Heather’ın yüzü daha fazla kızarmadan kapı çaldı. Jamie saatine baktı. Saat ondu. “Beklediğimiz biri var mı? Aa, bekli de Paul, telepatik olarak onunla ilgili şehvetli düşüncelerini duyup koşarak gelmiştir.”

Heather, Jamie’ye doğru boya sıçrattı. “Tam bir pislisin.”

Jamie kendi kendine gülüp kapıya baktı.

Pizzacı gelmiş, elinde iki kutu ve bir litre kola tutuyordu. “21 sterlin.”

“Ama ben pizza söylemedim ki.”

Kurye, sipariş kâğıdındaki ismi ve adresi kontrol etti. “Jamie Knight. Mount Pleasant Sokağı, No: 143, Zemin kat.”

“Evet, benim ama sipariş vermedim...” Of çekti. “Dur bir dakika.”

Eve girdi. “Pizza siparişi verdiniz mi? Sipariş verdin mi, Kirsty?”

“Hayır, vermediğimi biliyorsun.”

“Tanrım.” Saçlarını sıvazladı. “Yine biri bizimle bir oyun oynuyor galiba. En azından bu sefer itfaiyenin gelmesi kadar kötü bir oyun değil.”

Heather, “Bu gerçekten ürpertici,” dedi. “Bu aralar düşman filan mı edindiniz?”

Kirsty’nin yüzü endişeyle kırıştı. “İnanamıyorum. Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Gidip pizzacıya siparişı geri götürmesini söyleyeyim,” dedi Jamie. Kirsty küfrederken onu salonda bırakıp koridora döndü. Midesi bulanmıştı.

Özür diler bir ifade takınıp, “Kusura bakma ama sanırım oyuna gelmişsiniz. Bunu geri götürsen iyi olacak,” dedi.

Kurye arkasını dönüp küçük motoruna atladı. O giderken Jamie sağına soluna, yolun sonuna doğru baktı. Şehirdeki bir sokağa göre, yaşam belirtisi çok azdı. Etraf çok sessiz, çok durgundu. Gitmek için arkasını döndü fakat o an tuhaf bir şey hissetti. İzleniyor-muş gibi. Ilık yaz havasına rağmen üşüdü. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve hafifçe titredi. Tekrar etrafına baktı. Sokaktaki çoğu pencerede ışık olmasına, pencereler olur da hafif eserse rüzgârın içeri girmesi için aralık bırakılmasına rağmen etrafta hiç kimse yoktu.

Başını eğip Newton’ların dairesine baktı. Işıkları sönüktü. Hayat belirtisi yoktu. Ama arabaları, Jamie ve Kirsty’nin günün erken saatlerinde boşalttığı yerde duruyordu. Başını kaldırıp Mary’nin penceresine baktı. Odadaki ışık tuhaf bir şekilde titreşiyordu. Önce ışığın televizyondan geldiğini düşündü. Mum ışığında oturduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Kollarını kavuşturdu. Hâlâ üşüyordu. Oyunlar gerçekten sinirini bozmuştu. Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. O güne kadar hiç kimsenin kötülüğünün hedefi olmamıştı.

Aklına Heather’ın sorduğu soru geldi. Son zamanlarda düşman edinmişler miydi? Gerçekten de aklına hiç kimse gelmiyordu. Zaten ev almaktı, işlerdi derken parti akşamı dışında kimseyle doğru dürüst görüşememişlerdi. Hiç kimseyi üzecek ya da sinirlendirecek bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Ortada gizemli bir durum vardı.

Kollarını ovuşturarak içeri girmek için arkasını döndü. İçeride güvende hissedene kadar ısınmadı.

Dört

Jamie uyanıp yatağının başucundaki saate, karanlıkta parlayan rakamlara baktı. Gece yarısını yarım saat geçmişti. İnleyerek örtüyü itip beline kadar indirdi. Kanatlı pencereler sonuna kadar açık da olsa, dayanılmayacak kadar sıcaktı. Gün içinde hava otuz derecelere kadar çıkmıştı. Vücut ısılarına nem de eklenince hiç de serin hissedilmiyordu. Çarşaf terden ıslanmış, saçları başına yapışmış, cildi kayganlaşmıştı. Gözünün önünde birdenbire bir kutu Häagen-Dazs belirdi. O lezzetli dondurmayı yemeden önce buzlu yüzeyini alnına bastırıldığını hayal etti. Tekrar inledi.

O sırada Kirsty dönüp, “İyi misin?” diye sordu.

“Uyuyamıyorum. Çok sıcak.”

“Farkındayım. Ve birkaç saate uyanmam gerek.” Uzanıp Jamie’nin tarafına dokundu. “Aman Tanrım, yanıyorsun.”

“Soğuk bir duş almam gerek.”

“Öyle mi?” Elini, Jamie’nin göğsüne koyup onu öptü.

“Uyanamayacaksın diye endişeleniyordun hani.”

“Mmmm.”

Öpüştüler. Jamie ellerini, Kirsty’nin sırtına kaydırды, poposuna ve kalçasına dokundu, belinden kürekkemiklerine çıkardı. Cildi

ılık ama kuru ve çok yumuşaktı. Jamie, son iki yılını, onun cildinin yumuşaklığına hayran olarak geçirmişti. Biri ona Kirsty'nin en çok neyini sevdiğini sorsa, başı çekecek özelliği cildi olurdu. Gerçi Kirsty'nin tüm vücuduna bayılıyordu: İnce olmasına rağmen kıvrımlar bahşedilmiş vücudu, avuçlarının altında ona büyük haz veriyordu. Tertemiz kokusunu; omuz ve göğüslerindeki takım yıldızlara benzeyen çillerini; çocukluğunda geçirdiği bir bisiklet kazasından kalma, kalçasındaki yarımay şeklindeki yara izini; her şeyine bayılıyordu.

Kirsty öpücüğün ortasında gözlerini açıp geri çekildi. “Ne o?”
“Ne?”

“Dışarıda bir ses duydum.”

Jamie doğrulup hiç istemeden Kirsty'den ayrıldı. Hiçbir şey duymamıştı. Öpücükte kaybolmuş, tahrik olduğu için dünyayla iliğini kesmişti. Avuç içleriyle yüzünü ovuşturup gözlerindeki buğuyu yok etmeye çalıştı. “Emin misin?”

“Evet!” diye fısıldadı Kirsty sertçe. “Birinin etrafta dolandığını duydum. Ses bahçeden geliyordu galiba.”

Jamie yataktan kalkıp eğilerek arka pencereye gitti. Perdelerin arasından dışarı bakarken serin rüzgâr yüzünü okşadı. Hâlâ yarı uykuluydu. Bir an gözlerini kapayıp o histen keyif alarak durdu ama Kirsty'nin kendisini, öpücükleriyle soğutmasını isterdi.

“Jamie? Bir şey görebiliyor musun?”

O an nerede olduğunu anımsayıp gözlerini açtı. Dışarı, bahçeye baktı ve aşağıda, Newton'ların arka kapısından birkaç adım uzakta, belli belirsiz birini gördü. Pencere pervazının önünde eğildi ve dönüp Kirsty'ye baktı.

“Aşağıda biri var,” diye fısıldadı.

Kirsty şaşkınlıkla ağzını açtı, kollarıyla göğüslerini kapayıp yataktan kalktı ve eğilerek pencerenin yanına geldi. Birlikte diz çöktüler. İkisi de çıplaktı. Bir tür gece tanrısına dua edecekmiş gibi görünüyordular.

Jamie, başını perdenin altına sokup tekrar dışarı baktı. Birinin hareket ettiğini görebiliyordu. Onu görebileceklerini sanmıyordu

ama o an ay, bir bulutun arasından ortaya çıktı ve bahçe aydınlandı. Adam tekrar eğildi.

“Bu, Chris,” dedi.

“Chris mi? Ne yapıyor ki?”

Bir saniye sonra cevaplarını aldılar. Su sesi duymuşlardı. Hortumdan çıkan suyun tazyikle fışkırma sesi duyuluyordu.

“Lanet olası bahçeyi suluyor!”

Yere yığılıp gülmemek için kendilerini zor tuttular. Jamie, kahkahaları çınlamasın diye kendi eliyle Kirsty’nin ağzını kapadı.

Bir hafta önce belediye meclisi, sıcak havalar nedeniyle çok sıkı bir hortum kullanma yasağı getirmişti. Haftalardır yağmur yağmadığı için rezervler, endişe verici şekilde düşüktü.

Tekrar yatağa geçtiklerinde Kirsty, “Gidip onu ispiyonlayalım mı?” diye fısıldadı. Hâlâ gülmemeye çalışıyordu. Sırf olayı komik bulduğundan değil, hırsızlığa uğramayacaklarını ya da birinin onları öldürmeye çalışmadığını anlamanın verdiği rahatlıkla da. Ne kadar salak olduğuna inanamıyordu.

“Kirsty!”

Durumu hiç onaylamadığını belirten bir ses çıkarıp, “Ciddi değilim. Ama onun yaptığı da pek sinsiceymiş, değil mi? Karanlıkta bahçeyi sulamalar filan,” dedi.

“Bunu pek çok kişi yapıyor.”

“Evet, sanırım haklısın. Her neyse,” dedi, ona yaklaşıp o çok sevdiği bakışı atarak. “Nerede kalmıştık?”

Jamie onu kendine doğru çekti. “Şuralarda bir yerlerde.”

Pazar gününe kadar boş günleri yoktu. Jamie hafta sonları çalışmıyordu ve normalde hafta sonu çalışmasına rağmen Kirsty o gün izinliydi. Sıcak ve muhteşem günlerden biriydi yine. Trene binip deniz kenarına gitmeye karar verdiler. Bir buçuk saat içinde Brighton’da olabilir, deniz kenarındaki barlardan birinde yağlı patates kızartmaları ve yapış yapış pamuk helvalardan yiyebilir, içkilerinin tadını çıkarabilirlerdi. Lucy ve Chris erken kalkmış, bahçe işleriyle uğraşıyordu. Daha doğrusu Chris uğraşıyordu. Tarhların yanında

diz çökmüş, otları yolduğu sırada Lucy tepesinde duruyor, kaçırdığı ya da henüz yapmadığı yerleri işaret ediyordu. Jamie, bir yazılım şirketi olan Scion'un logolu tişörtler giydiklerini fark etmişti.

Onları izlerken Lucy arkasını dönüp onlara baktığını gördü. El salladığı sırada altın yüzüğü güneşte parlamıştı. Bir şeyler söyledi ama Jamie onu duyamadı. Ellerini kulağına götürünce Lucy, balkon işaret ederek dışarı çıkmasını istedi.

Kirsty'ye ne olduğu anlatmak için, "Lucy beni çağırıyor," dedi.

Banyoya girdi, arka kapıyı açtı ve balkona çıktı. Güneş ışığı yüzüne vurunca elini gözlerine siper etti. Lucy, bahçenin ucuna yürümüş, balkona çıkan merdivenlerin dibinde durmuştu. Chris uğraşmaya devam ediyordu. Kısa süre ara verip başını sallayarak selam verdi.

"Selam. Ne kadar güzel bir gün, değil mi?" dedi Jamie. "Bahçeniz olduğu için çok şanslısınız. Terapi gibi geliyor olmalı." Samimi-yetsizliğinin anlaşılmadığını umuyordu. Bahçe istediği filan yoktu. Bahçe işlerinden hiç anlamazdı ve ne zaman bahçe görse aklına sadece o çimlerin biçilmesinin ve bitmek tükenmek bilmeyen ayırkotchlarının yolunmasının ne kadar zor olduğu gelirdi.

Lucy başını salladı. "Evet, öyle. Biz de tam aynı şeyi söylüyorduk, değil mi Chris?"

"Aynen öyle."

Jamie gülümsedi. Başka birinin çalışmasını izlemenin Lucy için terapi gibi olduğunu tahmin ediyordu.

"Kirsty'yle akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğinizi sormak için çağırmıştım."

"Hmm." Hızla düşündü. "Ne kadar naziksin. Siz neden bize gelmiyorsunuz?"

Kirsty o sırada —Newton'lar onu göremiyordu— yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle banyoda, Jamie'nin arkasında duruyor, gırtlğından sesler çıkarıp parmağıyla konuyu uzatmaması için işaretler yapıyordu.

"Kirsty harika bir aşçıdır. Bir dahaki sefere biz size geliriz."

Lucy'nin ağzı kulaklarına varmıştı. Yüzü aydınlandı. Başını salladı.

"Çok hoş olur. Ne dersin, Chris?"

Chris, bahçe eldivenlerini çıkarıp ayağa kalktı. Tişörtünden kalın kolları ve geniş göğsündeki kaslar belli oluyordu. Yukarı bakıp Jamie'ye başını salladı. Jamie, dudağının seğirmesini memnuniyet olarak yorumlamıştı. "Tabii. Harika fikir."

"Harika. O halde anlaştık. Bu cuma yedi buçuk diyelim mi? Şahane. Görüşürüz."

Jamie içeri girip ardından banyo kapısını kapadı. Kirsty koluna hafif bir yumruk attı. "Ne halt ediyorsun?"

"Onlarla kendi evinin sınırları içinde bir araya gelmeyi tercih edeceğimi düşündüm."

"Of, Tanrım, inanamıyorum. Tüm haftam mahvoldu."

"Ne? Neden?"

"Çünkü tüm hafta o lanet akşam yemeği için endişeleneceğim. Ne pişireceğimi, ne giyeceğimi, evin halini filan düşüneceğim. Neden davetlerini kabul etmedin ki? Aşağı inmek istemiyorduysan neden bir bahane uydurmadın ki?"

"Doğru olanı yaptığımı sandım."

"Hıh! Yemeği sana yaptıracam. O zaman aklın başına gelir."

"Olur, yaparım."

"Saçmalama. Sen Londra'daki en berbat aşçısın." Yatak odasına dönüp yatağa oturdu. "Sanırım Paul ve Heather'ı da davet edeceğim. Paul onları eğlendirir."

Jamie, Kirsty'nin söylediğini onaylamadığını belirten bir ses çıkardı. "Kirsty, her şey yolunda gidecek. Onları buraya davet etmenin daha kolay olacağını düşündüm gerçekten. Sally ve Jason'lara gittiğimizde onlara vejetaryen olduğunu söylemeyi unuttuğum için kuzu eti yapmışlardı ya, o yaşadığımızı bir daha yaşamak istemedim."

Kirsty başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. En iyisini yapmaya çalıştığının farkındayım. Ama keşke onları bekletip önce bana sorsaydın." Saatine baktı. "Bir önce çıkmamız gerek. Yoksa gelgitte yükselen sular alçalacak ve ben seni boğma şansımı kaybedeceğim."

İlk önce, elinde Chardonnay şişesiyle Paul geldi.

Şarabı Jamie'ye uzattıktan ve Kirsty'yi yanağından öptükten sonra, "Ee, ne yiyoruz?" diye sordu.

“Jamie kızarmış ekmeğin üzerinde fasulye yiyecek.”

“Hmm. Ne kadar lezzetli. Peki biz?”

Kirsty, ahşap kaşıkla kulplu tencerenin yanına vurdu. Soğanlar ve sarımsaklar, bir kâse kabuklu pekan cevizi, bir tabak mantar ve enginar, zeytinyağı ve sirke şişeleri, bir kavanoz domates ve bir tüp salçanın yanında, tezgahta duruyordu. Taze tagliatelle çoktan tencereye konmuştu. “Biz makarna yiyeceğiz.”

“Vejetaryen işi yani.”

“Aynen öyle ama istemezsen...” Ahşap kaşığı salladı. “Sen de kızarmış ekmeğin üzerinde fasulye yiyebilirsin.”

“Ama kızarmış ekmeğin ve fasulye de vejetaryen! Yo yo, makarna kulağa çok hoş geliyor, Kirsty. Ayrıca şahane kokuyor.”

Jamie, Kirsty’nin omzuna kolunu atıp, “Benim güzel, yetenekli sevgilim,” dedi.

“Sırnaşma. Hatırlatırım: Bu gece ters bir şey olursa sorumlusu sensin.”

Jamie ofladı. “Evet, biliyorum ama hiçbir şey ters gitmeyecek. Yeni bir çift arkadaş edinebileceğimiz, medeni, hoş bir akşam geçireceğiz.”

Paul, “Saat kaçta gelecekler?” diye sordu.

“Yarım saate gelirler,” dedi Kirsty. “Hadi bana şarap koy, sonra da basın gidin ki yemeği hazırlayım.”

Jamie ve Paul içkilerini alıp Jamie’nin sofrayı kurduğu salona geçtiler. Televizyon açıktı. Haber sunucusu, on sekiz yaşında bir kızın boğulduğundan, tecavüze uğradığından ve Colindale’de bir çöp konteynirinin yanına atıldığından bahsediyordu. Jamie televizyonu kapadı.

“Dünya hasta piçlerle dolu,” dedi.

Beş dakika sonra Heather geldi. Eteği, dizinin on santim kadar üzerinde biten, omzundaki küçük kedi dövmesini ortaya çıkaran, kolsuz, minicik bir elbise giyiyordu. Kirsty’ye yardım etmek için mutfağa girdi.

“Aman Tanrım, Heather’a ne olmuş böyle?” dedi Paul.

“Ne demek istiyorsun?”

“Birden gözüme seksi göründü. Ne zaman oldu bu?”

“O hep çekiciydi.”

“Evet, sanırım öyle. Benden nefret etmesi ne acı.”

“Neden senden nefret ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Zeki ve çekici bir kadın. Dolayısıyla benden nefret ediyor olmalı.”

Jamie gözlerini devirdi. Paul’un kendine bir kız arkadaş aradığını ama bulamadığını biliyor, birini bulup ilişki kurmanın neden bu kadar zor olduğunu anlayamıyordu. Paul gayet yakışıklı, komik ve zekiydi. Jamie nedenini anlamıyor, Paul ise hiç anlamıyordu. Yapabildikleri tek açıklama, kaderin, Paul’un karşısına doğru insanı çıkarana kadar onu koruduğu yönündeydi.

O sırada kapı çaldı. Jamie kapıyı açmaya gitti.

“Lucy, Chris, merhaba, içeri buyrun.”

İkisi de iki dirhem bir çekirdek giyinmişti. Chris’in üzerinde pahalı, İtalyan bir takım elbise vardı. Lucy ise açık yuvarlak yaka, bordo bir elbise giymişti. Jamie, Lucy’nin ne kadar uzun boylu olduğuna tekrar hayret etti. Chris, Jamie’ye bir şişe kırmızı şarap uzattı. Jamie şarabı alıp onları Paul’la baş başa bırakarak mutfığa gitti.

Kirsty’ye fısıldayarak, “Geldiler,” dedi.

Kirsty şarabından büyük bir yudum alıp selam vermeye gitti.

Çoktan kanepeye oturmuşlardı. Kayınvalide ve kayınpederleriyle tanışmaya gelmiş gibi, ikisi de son derece dik ve rahatsız oturuyordu. Kirsty içeri girince Chris ayağa kalktı. Kirsty onu yanından öpmek için uzandı ama Chris, tuhaf bir şekilde geri çekilip tokalaşmak için elini uzattı. Kirsty şaşkınlıkla tokalaştı.

“Salon ne güzel olmuş,” dedi.

“Teşekkürler.”

“Zaten böyle bir mekânda büyük bir hata yapılamaz. Duvarlar gayet sağlam ve düzgün.”

“... Evet.”

Yarım saat sonra altısı da masaya geçmişti. Havadan sudan konuşuyorlardı. Herkes Kirsty’nin yemeklerine iltifat etti. Kısaca vejetaryenlikten bahsedildi. Kirsty, tavuk ya da balık yiyip yemediğiyle ilgili soruları hızla geçiştirdi. Şarap ve sohbet hızlı gitmiyordu

ama tuhaf sessizlikler yaşanmamış, sohbet belirli bir seyir izlemişti. Kirsty rahatlamaya başladı. Onun rahatladığını gören Jamie, masanın karşısından ona göz kırptı, ayağıyla nazikçe ayağına dokundu.

Lucy onlara işinden söz etti. Yaşlı insanlardan ve kartların üzerine, “Defolun gidin” gibi şeyler yazıp diğer huzurevi sakinlerine gösteren (bir tür Tourette Sendromu olan) yaşlı kadıninki gibi tuhaf alışkanlıklardan bahsetti. Paul, Chris’e ne iş yaptığını sordu.

“Scion Systems adında bir bilgisayar şirketinde çalışıyorum.”

“Aa evet,” dedi Jamie. “Bahçeyle uğraştığın sırada tişörtündeki logoyu görmüştüm.”

Kirsty, “Jamie de bilgisayar işiyle uğraşıyor,” dedi.

“Ben ETN’de çalışıyorum,” dedi Jamie, Kirsty’nin söylediğini onaylayarak.

Lucy’nin gözleri parladı. “Ne şahane. Biz kızlar sağlık sektöründe çalışıyoruz...”

“Ben de” dedi Heather.

“...erkekler bilgisayar. Ne kadar da kafa dengiyiz. İnanılmaz.” O âna kadar birkaç kadeh kırmızı şarap içmişti. Jamie, dilinin hafifçe sürçtüğünü fark edince gülümsedi.

“Demek sadece bir bankacı olarak tek çıkıntı benim,” dedi Paul. Paul büyük bir bankada çalışıyor, işinden nefret ediyordu.

Heather, masanın üzerinden uzanıp Paul’un yanağından hafif bir makas aldı. “Sen hep çıkıntısındır zaten.”

Paul’un yüzü kızarmıştı.

Jamie, “Üst kattaki kadın bile sağlık sektöründeymiş,” dedi.

Lucy şarap kadehini bırakıp, “Kim? Mary mi?” dedi. “Onun yaptığı işi sağlık sektörüne dahil etmemeyi tercih ederim.”

“Ne iş yapıyor?” diye sordu Heather. Daha önce Mary’yle karşılaşmamıştı.

Jamie, “Otacı,” dedi.

“Kendine öyle mi diyor?” dedi Lucy. “Ben onu cadı olarak tanımlamayı tercih ederim.”

Chris ona dirsek attı. “Lucy...”

Fakat tüm gözler Lucy’ye dönmüştü bile. Jamie gülüp, “Cadı mı?” dedi. “Ama kedisi siyah bile değil”

Lucy gülmüyordu. “Komik değil, Jamie. O kadında hiç hoşuma gitmeyen bir şey var. Tüylerimi ürpertiyor. Evde tek başına oturup neler yaptığını düşünmek bile istemiyorum. Pagan Derneği’nden Wicca Cemiyeti’nden filan çok tuhaf postalar alıyor.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü gördüm. Hepimizin posta kutusu olmasına rağmen postalar sık sık bina kapısındaki ortak alana bırakılıyor, ben de gidip oraya bakmak zorunda kalıyorum. Mary’nin mektuplarını da görüyorum. Ayrıca bana nasıl baktığını da biliyorum. Şu an yukarıda oturmuş, kara büyü yapıyorsa şaşırmam. Büyüleri için örümceklerin bacaklarını filan koparıyor olabilir.”

“Aman Tanrım, söyleme öyle,” dedi Kirsty. “Örümcek denince bile içim titriyor.”

“Özür dilerim.”

Herkes tavana baktı, sonra Paul aniden gülmeye başladı. “Blair Cadısı Mount Pleasant’a gelmiş. Belki bu binada ölmüş çocukların ruhları geziniyordur.”

“Paul!” dedi Kirsty sinirlenerek. “Bu söylediğin hiç hoş değil.”

“Aman Tanrım, özür dilerim.” Kirsty ve Heather ona pis pis baktılar. Gerçekten de çocuk servisinde çalışan iki hemşireye yapılacak en iyi espri değildi. Lucy de Paul’un yorumu üzerine kaygılı görünüyordu. Gergin bir ifadeyle, bakışlarını tabağında kalan yemeklere sabitledi.

Jamie, “Mary ne zamandır burada yaşıyor?” diye sordu.

Chris cevap verdi. “Biz taşındığımızda buradaydı.”

Jamie, Lucy’nin yorumlarını kimse ciddiye almadığı için gerildiğini düşünmüştü. Onu neşelendirmek ve keyfini yerine getirmek için, “Cadı olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şey gördün mü peki? Çünkü yukarı çıktığımda biraz hippie gibi göründüğünü düşündüm ama kesinlikle kötü bir şey yapıyor gibi değildi,” dedi.

Heather araya girdi. “Gerçeküstü şeylerden bahsediyorsunuz. Konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Evet!” dedi Kirsty ayağa kalkarak. “Kim tatlı ister?”

“Ben alırım,” dedi Paul.

Jamie, Kirsty’ye döndü. “Sana yardım edeyim.”

Mutfağa girince Jamie fısıldamaya başladı. “Nasıl gidiyor sence?”

“Mary’yle ilgili mesele haricinde bence gayet iyi gidiyor. Neydi o öyle?”

Jamie başını salladı. “Sanırım Lucy biraz sarhoş. Chris iyi bir adama benziyor ama. Aynı işlerde çalışmamız ne tuhaf, değil mi?”

“Hmm. Ama iyi. Hepimizin ortak bir paydası var. Ama konuyu bilgisayarlara getirmeyeceğine söz ver. Elektronik ticaret, gigabayt ve HTMS ile ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum.”

“HTML.”

“Duymak istemiyorum dedim.”

Kirsty kâseleri alırken Jamie beline sarılıp onu öptü. “HTML aslında neyin kısaltması biliyor musun? Hatunlarla tanışıp merhabalaşmam lazım.”

Kirsty onu iterek uzaklaştırdı. “Sence Paul, Heather’dan hoşlanıyor mu? Bütün gece ona baktı.”

“O elbiseyle herkes ona bakar. Ben hariç tabii. Çünkü benim gözüm senden başkasını görmüyor, sevgilim.”

Kirsty onu görmezden geldi. “Yanağından makas alınca Paul’un yüzü kızardı.”

“Ama ölü çocuklarla ilgili yaptığı yorumla Paul her şeyi berbat etti.”

“Aman, Heather onu çoktan unutmuştur. Bence aralarında bir şeyler olabilir.” Kirsty çöpçatanlığa bayılırdı. Ortak arkadaşları hep birbirlerine ayarlamaya çalışırdı. Kendini, arkadaşlarının kalplerine oklar atan bir çeşit şehirli Aşk Tanrıçası olarak görüyordu.

Jamie, “Bu işe karışmayacağına dair bana söz ver,” dedi.

“Karışmam tabii ki.”

Tatlıyı salona götürdüler. Paul, Heather, Lucy ve Chris sohbe te yeniden başlamıştı. Yapmaktan en çok hoşlandıkları şeylerden bahsediyorlardı.

Lucy, “Chris go-kart yapmayı sever,” dedi.

“Gerçekten mi?” dedi Paul. “Go-kart bana hep çok eğlenceli gibi gelmişti. Nereye gidiyorsun?”

“Kent’te bir yer. Acayip arabaları ve gerçekten şahane bir pistleri var. Bir gün sen de gelmelisin. Sen de Jamie.”

“Go-kart sadece erkekler için mi?” dedi Heather.

“Yo, hayır. Herkes yapabilir.”

“Ne yani? Kadınlar bile mi?” diye sordu Kirsty.

Chris ona boş bir bakış attı. “Hepiniz gelmelisiniz.”

Jamie başını salladı. “Evet, bir ara ayarlamalıyız.”

“Kesinlikle,” dedi Paul heyecanla.

Lucy biraz ayılmışa benziyordu. Kirsty masaya kocaman bir kâse çilek koyduğunda, “Aman Tanrım, en sevdiğim şey. Nereden bildin?” dedi.

Kirsty, çilek ve kremadan oluşan sade bir tatlı ikram etmek istemiş, Jamie’yi manavdaki en kırmızı, en sulu çilekleri bulması için görevlendirmişti.

Herkes yemeyi bitirip arkasına yaslandıktan sonra Paul, “Patlamak üzereyim,” dedi.

“Her şey muhteşemdi,” dedi Heather.

Paul, cebinden bir paket sigara çıkardı. “Sigara içsem rahatsız olur musunuz?”

“İçebilirsin,” dedi Kirsty.

Lucy öksürerek Chris’e baktı.

Chris, “Lucy’nin astımı var,” dedi.

Kirsty, Paul’a dönüp, “O halde balkonda içer misin?” diye sordu.

Heather, “Ben de seninle geliyorum,” dedi. “Biraz hava alırım.”

Jamie ve Kirsty alt komşularıyla baş başa kalmıştı. Birkaç saniye tuhaf bir sessizlik yaşadılar. Jamie, bilgisayarlarla ilgili konuşmaya başlamak zorunda kalabileceğini düşündü. Sonra Lucy, “Mary’yle ilgili sert konuştuğum için kusuruma bakmayın. Normalde insanları cadılıkla suçlamam. Ayrıca komşularıyla geçinemeyen insanlar olduğumuzu düşünmenizi istemem. Üst kattaki Brian ve Linda’yla gayet iyi geçiniyoruz.”

“Gerçi sizden önce burada yaşayanların taşındığına çok mutluyuz,” dedi Chris.

“Aman Tanrım, evet,” diye ekledi Lucy. “Onlar korkunçtu.”

Kirsty, “Ne anlamda?” diye sordu.

“Ne sen sor ne ben söyleyeyim. Bir kere aşırı gürültücüydüler. Akıl almayacak kadar gürültücü. Bazen davul çalıyorlarmış gibi ses-

ler gelirdi. Durmadan ziyaretçileri gelip giderdi. Pencerede sigara içer, izmaritleri bizim bahçeye atarlardı. Uyuşturucu sattıklarından da eminiz. Kesinlikle çok şüpheli işler döndürüyorlardı.”

“Geldikleri andan itibaren hayatımızı çekilmez hale getirdiler.”

“Yazık size,” dedi Kirsty.

Lucy, Kirsty’nin koluna dokundu. “Ama şimdi iyiyiz. Hem başımızın çaresine bakmayı biliriz zaten.”

Kirsty, Lucy’nin ne demek istediğini anlamamıştı ama herhangi bir şey söylemeden önce Jamie araya girip, “Dairenin bizden önceki sahipleriyle hiç karşılaşmadık. Satış, onların avukatları ve emlakçıları Andersons aracılığıyla gerçekleşti,” dedi.

Lucy kulaklarına dokunarak, “Şansınız varmış,” dedi. “Çok gürültücüler.”

Kirsty ve Jamie birbirine baktı. Kirsty, “Yani bizim çok gürültücü olduğumuzu düşünmüyorsunuz o halde?” dedi.

“Yo, hayır. Öyle olsaydınız söyledik.”

Paul ve Heather sigara kokarak salona döndüler. Jamie, aralarında bir şeyler olup olmadığını merak ederek ikisini de dikkatle süzdü ama bir şeyler olsaydı Paul daha çok sırtırdı diye düşündü. Kalkıp kahve yaptı.

Sonuç olarak akşam her şey iyi gittiği için keyfi yerindeydi. Newton’larla çok yakın arkadaş olacaklarını düşünmüyordu ama iyi insanlara benziyorlardı ve pek çok ortak ilgi alanları vardı. Ayrıca binada barış içinde yaşamak herkesin iyiliğineydi. Lucy’nin, Mary’ye bu kadar düşmanca yaklaşması kötüydü. Yine de ona cadı demesi Jamie’nin kafasını karıştırmıştı. Bu yüzyıla ait olmayan bir tavır gibiydi.

Lucy ve Chris kahvelerini içtikten sonra iyi geceler diledi ve alt kata, evlerine indi. Paul ve Heather biraz daha kaldı. Jamie PS3’ü çıkardı ve Paul’le FIFA oynadılar. Kirsty ve Heather sohbet ederek şarabı bitirdi. Jamie, Heather’ın kendini oyuna kaptırmış, hiçbir şeyden haberi olmayan Paul’a bakıp durduğunu fark ediyordu. Gülümsedi. Güzel bir akşam olmuştu.

...

Ama o gece Kirsty, kalbi deli gibi çarparak alnı ter içinde uyandı. Jamie'yi sarsarak uyandırdı.

“Ne oldu? Kötü bir şey mi var?”

Kirsty elini göğsünün üzerine koyup nefesinin normale dönmesini bekledi. “Korkunç bir rüya gördüm. Ormanda bir cadı peşimden koşuyor, bana büyü yapmaya çalışıyordu. Bu eve geldim. Ev, Hansel’le Gretel’deki gibi zencefilli kurabiyeden gibi görünüyordu. İçeri koştum. Kendimi güvende ve mutlu hissettim. Ta ki buranın cadının evi olduğunu fark edene kadar. Masalda olduğu gibi, beni kafese kapamıştı. Tanrım, çok korkunçtu.”

Tekrar uzandı. Jamie ona sarıldı. Bir süre sonra nefesi değişti. Böylece Jamie onun uyuduğunu anladı. Akşam yemeğinde cadılardan çok bahsedilmişti. Kirsty’nin bu tür şeylere karşı bu kadar hassas olduğunu daha önce hiç fark etmemişti.

Ertesi sabah Jamie posta kutusuna bakmaya giderken kapılarının önündeki halının üzerinde ölü bir sıçan gördü.

Beş

Jamie hızla eve döndü.

“Ne oldu?”

“Bilmek istemezsin.”

Kirsty onu itip geçti. “Of, korkunç! Jamie, at şunu. Hemen. Lütfen.”

“Tamam, tamam. Atacağım.”

Sıçan koyu kahverengi, yirmi santim uzunluğunda, kuyruğuyla birlikte birkaç santim daha uzundu. Kirsty en çok kuyruktan tiksinliyordu. Bir sıçanın ona değmesi, hatta yaklaşması fikri bile buz kesmesine sebep oluyordu. Gerçi bu sıçanın artık kimseye zarar verecek hali kalmamıştı. Ölmüş, kaskatı kesilmişti. Son haykırışıyla gözlerini kapamış, sarı dişleri görünecek şekilde ağzını açmıştı. Göğsünde kan lekesi vardı.

“Zavalılık,” dedi Jamie.

Kirsty titreyerek, “İğrenç,” dedi. Sıçanlardan daha çok nefret ettiği tek canlı örümcekti. “Şunu bir an önce at.”

Jamie mutfağa döndü, bir alışveriş torbası buldu ve tekrar koridora çıktı. Ölü kemirgenin yanında diz çöküp elini torbaya soktu, sıçanı torbanın üzerinden kavrayıp torbayı ters çevirdi. Üzerine

düğüm atıp dışarı, çöp bidonuna götürdü. Uyduruk eldiveninin altındaki sıçanın sertliğine ve ne kadar ağır olduğuna şaşırmıştı. Keşke gömebilseydim, diye düşündü ama bahçeleri yoktu. Bu onu üzmüştü. Ergenliğinde Ronald adında bir faresi vardı. İlişkilerinin başında Kirsty'ye bunu, bir fareye bakmanın iyi yanlarını överek anlatmış, bir gün bir tane daha faresi olmasını isteyebileceği sinyali vermişti ama Kirsty, yakınına bir fare getirecek olursa onunla bir daha asla konuşmayacağını söylemişti.

Kirsty yüzünü kapayıp kanepeye oturdu. "Gitti mi?"

"Çöpe attım." Jamie durumdan hiç hoşnut olmadığını belirten bir ses çıkardı. "Kapımızın önünde ne işi vardı, anlamıyorum."

Kirsty yüzünü ekşitti. "İyyy. Muhtemelen içeri girmeye çalışıyordu. Dün geceki yemeğin kokusunu aldıysa, yemek istemiştir belki."

"Delirmişsin sen. Sıçanlar kapalı kapılardan içeri girmeye çalışmaz!"

"Daha iyi bir açıklaman var mı? Umarım tektir. Ya buralarda yuvası varsa? Belediyeyi aramalıyız. Haşereyle mücadele ekibi gönderinler."

"Hadi ama Kirsty, abartmayalım. Muhtemelen binaya girdi, kapalı kaldı, korkudan ya da açlıktan öldü. Gerçi çok aç görünmüyordu. Bayağı tombuldu."

"Yapma. Ondan bahsetmek istemiyorum. Dün gece gördüğüm rüyadan sonra güzel şeyler düşünmek istiyorum. Alışveriş gibi. Plan hâlâ aynı, değil mi? Bu öğleden sonra şehir merkezine gidiyor muyuz?"

"Sen istersen gideriz. Ama önce marketten süt almam gerek. Sen bir şey istiyor musun?"

Yolun hemen aşağısında bir market vardı. Jamie gazete ve bir kutu süt almaya gitti. Yokuş yukarı dönerken nefes nefese kalmıştı. Kendine almak için söz verdiği o spor eşyalarını alması, forma girmesi gerekiyordu. Ne de olsa yakında otuz olacaktı. Küçük bir göbek yapmaya başlamıştı bile. Yirmi bir yaşındayken kendine, bir gün göbeği çıkmaya başlarsa düzleştirmek için gerekirse aç kalacağına dair söz vermişti. Birayı bırakacak, günde iki yüz mekik çekecekti. O korkunç şeyden kurtulmak için her ne gerekiyorsa. Artık

metabolizması yavaşlıyor, iradesi zayıflıyordu. Kısa süre içinde bir şeyler yapmadığı takdirde işyerindeki kırk, elli yaşındaki adamlar gibi olacak; kemerinin üzerinden göbeği sarkacak; kemer tokaları yere dik değil, ters soru işareti gibi eğimli duracaktı. Tanrım, bu ne korkunç bir düşünceydi. Sıçandan çok daha dehşet vericiydi.

Kapının önündeki patikada yürüdüğü sırada Brian ön kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

“Aa, günaydın Jamie.”

“Günaydın.”

Brian durdu. “Ben de seni görmeyi umuyordum. Kendime almayı söz verdiğim bilgisayarı aldım ama bazı sorunlar yaşıyorum. İnternet bağlantısını kuramadım.”

“Gerçekten mi? Gelip bir bakabilirim.”

Brian heyecanla başını salladı. “Şahane olur. Bir dakikalığına dışarı çıkmam gerek. Dönünce kapını çalsam olur mu?”

“Tabii.”

Jamie marketteyken postacı gelmiş, Kirsty ve onun eski adreslerinden şimdikine yönlendirilmiş birkaç gereksiz posta getirmişti. Kirsty, gazetenin kültür ekini alıp sayfalarını karıştırmaya başladı.

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedi. “Biraz midem bulanıyor ve başım dönüyor.”

“Akşamdan kalma değilsin, değil mi? Dün akşam o kadar da içmedin.”

“Hayır. Ondan değil. Sanırım etrafta dolanan o berbat virüs yüzünden. Ya o ya da o sıçanı görmenin etkisi.”

Jamie endişelenmişti. Kirsty nadiren hastalanırdı. Hastanede çalıştığı ve sürekli mikroplara ve virüslere maruz kaldığı için bağışıklık sistemi kurşungeçirmez bir hal almıştı. Jamie elini, Kirsty’nin alnına koydu.

“Çok sıcaksın. Belki de bu öğleden sonra evde kalsak iyi olacak.”

“O zamana kadar toparlarım. Ama bir fincan çay iyi gelebilir.”

Jamie ona çay yaptı. O sırada kapı çalındı.

“Brian gelmiştir. Bilgisayarına bakacağıma söz verdim.”

“Tabii. Ben de biraz uzanıp gazete okurum.”

Kirsty’nin soğuk ve nemli alnını öpüp kapıyı açtı. Karşısında, elinde parlak yeşil bir zarfla Chris duruyordu.

“Sen miydin? Brian’ı bekliyordum.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Hayır, öyle demek istemedim.”

Chris, Jamie’nin öyle demek isteyip istemediğini pek umursamadığını belli eden bir ifade takındı. Zarfı uzattı. “Bu Lucy ve benden. Bir teşekkür kartı.”

“Ah.” Mahcup olmuştu. “Hiç gerek yoktu. Gerçekten. Bizim için zevkti.”

“Evet. Ama biz nazik olmak gerekildiğine inanırız. Bu arada, o kapıyı tamir etmemi istiyor musun? Hâlâ takılıyor mu?”

“Evet, tabii. Senin için bir sakıncası yoksa.”

“Bana bırak.”

Chris koridora dönüp kapıyı incelemeye başladı. Jamie’nin kafası karışmıştı. Chris halinden pek memnun görünmüyordu. Hatta bayağı dertli gibiydi. Jamie’nin ilk aklına gelen, yanlış bir şey yapmış, akşam yemeğinde Chris’i gücendirecek bir şey söylemiş olabileceğiydi. Belki Chris de Kirsty’nin kapıldığı virüse yakalanmıştı. Öyleyse çok şanssız ve sağlıksız olmalıydı. Onlar taşındıkları sırada da hastaydı. Ya da Lucy onlara öyle söylemişti. Pek aklına yatmıyordu. Chris kanlı canlı, gayet sağlıklı görünüyordu. Sonuç olarak Jamie, sadece keyfinin olmadığına karar verdi ve tüm bu düşünceleri aklından çıkardı.

O sırada kapıdan içeri Brian girip Chris’in yanından ona merhaba diyerek geçti, Jamie’yi görünce yüzü aydınlandı. “Beni kordorda beklemene gerek yoktu.”

“Beklemiyordum. Aman, boş ver.” O an, kartı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Kapısının altından içeri itti ve Brian’ın arkasından yukarı çıkmaya başladı.

İlk merdivenden çıktıklarında pencereden bir gümbürtü geldi ve buzlu camın arkasında bir şekil belirdi. Jamie irkildi. Kalbi ağzına gelmişti. Ses, Mary’nin kedisi Lennon’dan geliyordu. Miyavlayarak başını, pencere aralığından çıkarmış, sonra merdivenlerden inip Mary’nin kapısının önüne koşmuştu.

“Oraya nasıl çıkmış?” diye sordu Jamie.

“Pencerenin tam sağında yangın merdiveni var. Bahçeden oraya tırmanıp pencere pervazına zıplıyor. Aslında ölüme meydan oku-

yan bir atlayış. Onu oradan atlarken görüyorum. Dehşet verici. Onu her gördüğümde pervazı tutturamayacağını, düşüp öleceğini sanıyorum.”

Kedinin yanından geçip yukarı çıktıkları sırada Jamie başını eğip aşağı, kediye baktı. Lennon ayak bileğine sürünüyordu. Jamie’nin aklına bir şey geldi ama hiçbir şey söylemedi.

Brian’ın kapısına varmak için bir merdiven daha çıktılar. Brian kapının kilidini açtı, içeri girdiler. İçerisi buram buram taze kahve kokuyordu ve Jamie’nin dünyada en sevdiği koku buydu. Brian, Jamie’nin burun deliklerinin seğirdiğini görmüşçesine, “Kahve?” dedi.

“Şahane olur.”

“Bakmak istersen, bilgisayar içeride.”

“Tamam. Linda evde yok mu?”

“Yok. Cumartesileri çalışıyor.”

“Boots’ta.”

“Evet.”

Jamie, Brian’ın işaret ettiği odaya girdi. Brian ve Linda’nın daire, Jamie’ninkinden biraz daha büyüktü. İkinci odaları biraz daha genişti ve Brian orayı çalışma odasına dönüştürmüştü. Odaya adım atar atmaz Jamie’nin nefesi kesildi. “Yok artık.”

Kendini bir vampirin mahzen mezarına ya da gotik bir ergenin yatak odasına girmiş gibi hissetti. Duvarlar siyaha boyanmış, içeri ışık girmemesi için panjurlar kapatılmış, tavana boydan boya siyah boyalı balık ağı asılmış, koyu ahşap dolapların üzerine canavar heykelcikleri yerleştirilmişti. Kitap yığınlarının arasında bir sürü tarot kartı vardı. Gösterişli şamdanların üzerindeki kalın mumlardan akan damlalar, tabanlarının üzerinde kat kat kurumuşturdu. Duvarlar hayaletlerin, cadıların ve şeytanların resimleriyle kaplıydı. Jamie bunların, Brian’ın kitaplarının kapak resimlerinin reproduksiyonları olduğunu hemen anladı. Resimlerden birinde küçük bir çocuk, yeşil yüzlü bir cadı tarafından bir kazana uzatılıyor; bir diğerinde bir vampir, uyuyan bir kızın üzerine eğiliyordu.

Brian, Jamie’nin arkasından odaya girip, “Bööl” dedi. Jamie son beş dakika içinde ikinci kez korkuyla sıçradı.

Kalp atışlarının yavaşlamasını beklerken gergin bir şekilde, "Hayranlıkla dekora bakıyordum," dedi.

Brian güldü. "Oldukça atmosferik değil mi? Yazı yazarken olmam gereken ruh halinde kalmak için odayı böyle tutmak zorundayım." Masasındaki kitap yığınınından bir kitap aldı. Kitabın adı *Beşikteki Yaratık*'tı. Kapağındaki çocuk beşiğinden bir çift kırmızı göz görünüyor, okura doğru pençeli bir el uzanıyordu.

"İlk kitaplarımdan biriydi. Son zamanlardaki vampir çılgınlığı başlamadan önce yazmıştım."

"Vay be, çocukken böyle şeylere bayılırdım. Canavarlara ve hayal ürünü şeylere çok meraklıydım. Doctor Who'yu, yüzüme yastık kapayarak izlediğimi hatırlıyorum."

"En azından kanepenin arkasında değilmişsin. Onu alabilirsin."

"Emin misin? Teşekkürler. Hadi, senin şu sorununla ilgilenelim."

Bilgisayarı açıp başına geçti. "Güzel bir sistem. Çok paraya mal olmuştur. İnternetle ilgili sorun yaşadığını söylemiştin, değil mi? Modemden kaynaklanıyor sanırım." Kendi kendine mırıldanıyordu.

Telefon hattını kontrol edip birkaç tuşa bastı. Birkaç dakika içinde sorunu çözmüştü. Modem çalışıyordu.

"Nesi varmış?"

Jamie kahvesinden bir yudum aldı. Tadı da kokusu kadar güzeldi. "WEP anahtarındaki bir sorundan kaynaklanıyormuş, o kadar. Kolay halloldu. Artık internete girebilirsin."

"Çok teşekkür ederim."

Jamie onu bilgisayarıyla baş başa bırakıp Brian'ın kitabını alarak merdivenlerden indi. Lennon ortalarda yoktu. Ya Mary'nin dairesine dönmüş ya da tekrar pencereden dışarı çıkmıştı. Chris, merdivenin aşağısında kapıyı tamir ediyor, köşelerini düzleştiriyordu. Jamie ona el sallayıp evine döndü. Teşekkür kartı hâlâ halının üzerinde duruyordu. Kartı, bıraktığı yerde, kanepede uzanan Kirsty'ye götürdü. Kirsty televizyonu açabilmiş, insanları baştan yarattıkları bir program izliyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Öksürdü. "Pek iyi değil. Aniden vurdu. Uyandığımda iyiydim. Neden bu kadar geciktin?"

“İnternete girmesi için Brian’a yardım ettim. Bak, bana bir kitap verdi.”

“Ah, on ile on dört yaş arası okuyucular için. Tam sana göre.”

“Bir de Lucy ve Chris’ten kart aldık.”

“Ne için?”

“Dün akşam için teşekkür etmek istemişler.”

Kirsty kartı Jamie’den alıp açtı. “Aman Tanrım, üzerinde sıçanlar var.” Gözlerini kapayıp kartı Jamie’ye fırlattı.

“Onlar sıçan değil, fare, Kirsty. Gerçekten hasta olmalısın. Bak sana, küçücük, şirin farecikler. *Fık, fık.*”

Kirsty yüzünü ekşitti. “Çek şunu gözümün önünde.”

“Şşş. Chris kapının önünde. Seni duyacak. Ayrıca şehre gidecek kadar iyi değilsin. Hatta yatakta olmalısın.”

Kirsty’yi yatak odasına götürüp yorganın altında cenin pozisyonuna girmesini izledi ve salona döndü. Kartı eline alıp ne yazdığını okudu. *Jamie ve Kirsty’ye. Teşekkür ederiz. Lucy ve Chris, yazıyordu sadece.*

Kartı şöminenin üzerine koydu. İşin tuhafı, Kirsty haklıydı: Kartın ön yüzündeki yaratıklar gerçekten de biraz sıçan gibiydi.

Ertesi sabah Kirsty’nin durumu kötüleşti. Gecenin yarısını öksürerek, Jamie’yi de uyutmamaya geçirdi. Boğazı ve başı ağrıyor, kemiklerini kurşun borular gibi hissettiğini, cildinin bile acıdığını söylüyordu. “İlaça ihtiyacım var,” dedi. “Parasetamol, Lemsip, Anadin, öksürük şurubu, Tunes...”

“Ben hemen eczaneye gideyim.”

Jamie giyinip evin kapısını açtı.

“İnanamıyorum.”

Kirsty hırıltılı sesiyle yatak odasından seslendi. “Ne oldu?”

“Hiç, hiçbir şey. Ayakkabımın bağı çözülmüş. Biraz fazla tepki verdim sanırım.” Hasta olduğu için onu üzmemiş, yalan söylemeye karar vermişti. Dün ölü sıçanın durduğu yerde yine ölü bir sıçan yatıyordu. Hatta aynı sıçan gibiydi. Jamie kendini, *Bugün Aslında Düdü*’dekine benzeyen tuhaf bir zaman döngüsüne

girmiş gibi hissetti. Ürpererek geri adım attı, bir alışveriş torbası kapıp hayvanın cesedini, tıpkı bir gün önce aldığı gibi aldı. Çöp konteynırına gitmek için dışarı çıktı. İçinde, sıçanın bir gün önceki sıçan olduğuna dair tuhaf bir his vardı. Ama bir gün önce çöpe attığı sıçan, bidonun içinde duruyordu. Bir an ölü sıçanları çöp bidonuna atmanın ne kadar hijyenik olduğunu sorguladı ama başka ne yapacağını bilememişti. İkinci sıçanı, ilkinin üzerine atıp çöpün kapağını kapadı.

Eczaneden döndüğünde, kapının gıcırdamasının kesildiğini fark etti. Chris iyi iş çıkarmıştı. Onu bir dahaki görüşünde teşekkür etmeliydi.

Yatak odasına gidip Kirsty'nin birkaç kaşık öksürük şurubu içmesini izledi. Sonra ona bir Lemsip hazırlamak için mutfığa döndü. Su ısıtıcısındaki suyun kaynamasını beklerken pencereden dışarı baktı. Chris'in evinden çıkıp arabasına doğru yürüdüğünü gördü. Hızla dışarı çıktı.

"Selam. Kapıyı tamir ettiğin için teşekkür etmek istedim."

Chris başını salladı. "Rica ederim."

Jamie duraksadı. "Sana bir şey sormak istiyorum. Bugüne kadar Mary'nin kedisiyle herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şöyle ki, paspasımıza birkaç ölü sıçan bırakılmış. Aklıma kedi-den başkası gelmedi. Yangın merdiveninden inip çıktığını biliyorum. Belki bir yerlerde sıçan bulmuş, hediye olarak bize getirmiştir diye düşündüm."

Chris omuzlarını silkti. "Bizim kapımıza hiçbir şey bırakmadı. Muhtemelen öyle bir durumda kafasına kürek yiyeceğini bildiğindendir. Bence çıkıp Mary'yle bir konuş, dostum."

"Evet."

Chris arabasının kapısını açtı. "Kirsty nasıl? Bütün gece öksürdüğünü duyduk"

"Hiç iyi değil. Lucy'yle sana bulaşan şeyin ona da bulaştığını düşünüyorum."

"Ya, evet. Çok fena bir şeydi. İnsanın başını çatlatan cinsten. Tanrım. Neyse, gitmem gerek. İşyerinde acil bir durum varmış."

“Pazar günü mü?”

“Evet. Kötülere huzur yok.” Arabaya binip camını indirdi. “Aynca hiç endişelenme. Kapı için bana hiçbir borcun yok,” dedi ve gitti.

Jamie içeri girip Kirsty’ye Lempsip götürdü. Uyuyordu. Kirsty’nin hasta yattığı, berbat bir pazar olacaktı. Yapılması gereken ev işleri vardı ama elektrik süpürgesini açıp Kirsty’yi rahatsız etmek istemedi. Gerçi bu da bahanesiydi. Yukarı çıkıp Mary’yle görüşmeye, ona sıçanları sormaya karar verdi. Belki de Lennon bunu hep yapıyordu.

Yukarı çıkıp kapısını çaldı. Açan olmadı. Tüh. Belki de ona bir not yazmalı ya da daha sonra tekrar uğramalıydı. Dışarısının ıslıl, gökyüzünün masmavi olduğu bir günde eve tıkıldığı için sinirlenip derin bir iç çekti. Ama illa bir yere tıkılacaksa aklına bunun için daha iyi bir yer gelmiyordu.

Merdivenlerden inmeye karar vermişti ki bahçeden bir ses geldiğini duydu. Aralıktan aşağı baktı. Lucy yüzünü eve dönmüş, çimliğin ortasında duruyordu. Kucağında Lennon vardı. Başını okşuyor, kediye bir annenin bebeğini salladığı gibi hafifçe kucağında sallıyordu. Jamie onu izlediği sırada Lennon’la evine girip ardından kapıyı kapadı.

Altı

Kirsty'nin gribi hafta boyu sürdü. İşe gidemeyecek kadar hasta olduğu için yorganı salona taşıdı ve dört günü televizyon karşısında geçirdi. Jamie işe gidiyor, nasıl hissettiğini öğrenmek için onu her gün günde birkaç kez arıyordu. Kirsty ona kendini ölü gibi hissettiğini söylüyordu ama aslında, evde geçirdiği zamandan çok keyif alıyordu. O boğaz parçalayıcı öksürüğü ve durmaksızın akan burnu haricinde, kırk yılda bir de olsa hasta olmak, hırıltılı sesiyle çay ve ilaç istemek hoşuna gitmişti. Gün içinde, televizyondaki gündüz programlarını izleyerek tıka basa yemek yiyor, etrafta sabahlıkla dolaşıp kendini inanılmaz şımartılmış ve pasaklı hissediyordu.

Perşembe öğleden sonra kapı çalındı.

O sırada kanaldan kanala gezip Jeremy Kyle tekrarıyla *Morse*'un eski bir bölümü arasında kalan Kirsty ayaklarını sürükleyerek kapıyı açtı. Karşısındaki kadının yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

“Merhaba, ben Mary,” diyerek, tokalaşmak üzere elini uzattı. “Sen Kirsty olmalısın.”

Kirsty'nin o anki ilk endişesi, ne kadar berbat göründüğüydü. İnsanlarla ilk kez karşılaştığında mümkün olduğunca iyi görünmek isterdi. İlk izlenimin önemli olduğuna yürekten inananlardandı ve

o an, kadının karşısında kıpkırmızı burnu, pullanmış cildi, yağlı saçları ve günlerdir evden çıkmamış birinin ekşi kokusuyla duruyordu. İkinci olarak ise aklına, kadının cadı olduğu geldi. Hiç cadıya benzemiyordu. Jamie'nin dediği gibi, sıradan bir hippiydi. Tüm bunları, Mary ile tokalaşmadan hemen önce, bir saniye içinde düşünmüştü.

Mary endişeyle yüzüne bakıp, "Hasta mısın?" diye sordu.

"Grip oldum, o kadar."

Mary başını salladı. "Etrafta dolaşan o korkunç virüsü kapmışsın. Tanıdığım herkes hasta. Zencefil içmeyi denemelisin. Gribi anında keser. Zencefil ve içine bir damla bal."

"Parasetamol ve kodeinle gayet mutluyum, teşekkür ederim."

Mary dehşete kapılmış görünüyordu. "Onlar işe yaramaz. İnan bana, ihtiyacın olan tek şey, zencefil. Yukarıda biraz olacak. Hemen gidip getireyim."

"Ama..."

"Hayır diye bir cevap kabul etmiyorum."

Kirsty nazikçe gülümsedi. Ne kadar inatçı bir keçi, diye düşündü. Burnunu çekti. Birden üşüdü ve kanepesindeki yorganın altına dönmek istedi.

"Kedim Lennon'ı görüp görmediğini sormak için indim. Pazar gününden beri görmüyorum. Çok endişeliyim. Zaman zaman birkaç gün ortadan kaybolduğu olur ama hiç bu kadar uzun süre yok olmamıştı."

Kirsty başını salladı. "Hayır. Pazar sabahından beri eve kapalı kaldım. Perdeleri bile doğru dürüst açmadım."

Mary iç çekti. "Peki, tamam. Sorayım demiştim. Brian ve Linda da görmemiş."

Mary ana kapıya bakıp kapının ardındaki trafik sesini dinledi. Gözlerinde hüznün ve endişe vardı. Kirsty bir an üzüldü. Endişenin nasıl bir şey olduğunu bilirdi. Ebeveynlerin endişeleriyle her gün uğraşıyordu. Burada konu insan değil, kedi idi ama duygu aynıydı. Mary kedisiyle yaşıyor, ona muhtemelen çocuğu gibi davranıyordu.

Mary gülümsemeye çalıştı. "Gidip zencefil getireyim."

Mary bacaklarına dolanan ve yavaş yürümesine neden olan uzun eteğiyle yukarı çıkınca Kirsty onu bekledi. Mary bir dakika sonra elinde soluk kahverengi bir şeyle geri geldi.

“Bu kök zencefil. Tek yapman gereken, iki buçuk santim kalınlığında bir parça kesip bir fincanın içine rendelemek ve üzerine kaynar su dökmek. On dakika demle ve süz. İçine bir kaşık bal koy. Sana garanti ederim, gribin bitecek.”

“Teşekkür ederim. Deneyeceğim.” Burnunun aktığını hissedip burnunu çekti. “Umarım kendini bulursun.”

“Bulamazsam çok üzülürüm.”

Jamie, büyük bir karton kutunun ağırlığı altında bocalayıp zar zor nefes alarak ön kapıdan girdi. Arabadan bir kutu daha getirmek için dışarı çıkmadan önce tişörtünün koluyla alnını sildi. Kirsty kanepede uyuyakalmıştı. Onu öperek uyandırdı. Kirsty oturduğu yerde doğruldu, çapaklı gözlerini ovuşturdu.

“Şimdi ne getirdin?”

Jamie kutuları açıp içinden bir halter ve bir ağırlık seti çıkardı. Halının üzerinde diz çöküp halterin iki ucuna da birer ağırlık taktı ve halteri başının üzerine kaldırdı.

Kirsty alkışladı. “İşte Kainat Güzeli!”

“Aynen öyle. Artık zorbalar üstüme yürüyemeyecek!” Durdu. “Bu, kollarımı acıtıyor.”

Kirsty güldü.

Jamie ağırlıkları yere bırakıp Kirsty’nin yanında diz çöktü. “Kendini nasıl hissediyorsun? Daha iyi misin?”

“Pek değil. Kendimi hâlâ çok yorgun hissediyordum. Sanki vücuduma bir delik açıldı ve tüm enerjim oradan akıp gitti.”

“Zavallı Kirsty.” Jamie, saçlarını okşadı ve ağırlıklarının başına döndü. “Ee, ne diyorsun? Senin de kullanabileceğini düşündüğüm birkaç küçük ağırlık da var. Bir tane de kürek aleti siparişi verdim. Tekrar yüzmeye de başlayayım diyorum. Yüzyıllardır yüzmüyorum.”

Kirsty öksürdü. “Şu an fiziksel egzersizden bahsedecek havamda değilim.”

Jamie ona göz kırptı. "O halde yatağa gitmek istemez misin?" Kirsty inleyerek başını yastığa gömdü.

Ne zaman hastalansa Jamie daha da şehvet düşkünü oluyordu. Jamie'nin teorisine göre Kirsty hasta yatıp burnunu çekerken o kadar korunmasız görünüyordu ki, ilkel duyguları ortaya çıkıyor, onu mağarasına götürmek istiyordu.

Şehvetini bir kenara bırakıp, "Lemsip ister misin?" diye sordu. "Evet, lütfen."

Jamie mutfığa gitti ve tezgahda duran, dokunulmamış zencefili gördü. Kirsty'ye dönüp, "Bu nedir?" diye sordu.

"Kök zencefil. Biraz önce Mary geldi. O getirdi. Gribime iyi geleceğini söyledi."

"Kullandın mı?"

"Hayır, tabii ki kullanmadım. Onun bana ne gibi bir faydası olabilir ki? Lemsip alayım lütfen, teşekkür ederim."

Jamie cık cıkıladı. "Denemelisin, Kirsty. Bunu ne yapmak gerekiyormuş?"

Kirsty ona nasıl hazırlayacağını anlattı. "Tamam o zaman. Bir fincan yapıyorum."

Jamie zencefili süzdükten sonra Kirsty'ye götürdü.

Kirsty koklayıp yüzünü astı ama sonra bir yudum aldı. "İğrençmiş."

"Hadi ama, iç şunu."

O zencefil çayını içip yüzünü buruşturarak uzaklara bakarken Jamie yanına diz çöküp saçlarını okşuyordu. "Mary'nin burada ne işi varmış? Öksürdüğünü, sümkürdüğünü duyup mucizevi kürünü vermeye mi gelmiş?"

"Hayır. Kedisini görüp görmediğimi sormaya gelmiş. Kedisi kaybolmuş."

"Lennon mı? Olamaz. En son ne zaman görmüş?"

"Sanırım pazar dedi."

Jamie başını kaşıdı. "Hmm. Ben onu pazar günü gördüm. Lucy'deydi. Onu evine götürürken gördüm. "Lucy mi?"

Jamie ayağa kalktı. "Gidip Mary'ye söylesem iyi olacak."

"Lucy onunla ne yapıyordu ki?"

Jamie omuzlarını silkti. "Birazdan dönerim."

Merdivenlerden çıkıp Mary'nin kapısını çaldı. Kendini huzursuz hissediyordu. İçinde, Lucy'nin Lennon'a bir şey yaptığına dair mantıksız, tuhaf bir his vardı. Mary'den çok hoşlanmadığını açık bir şekilde belirtmişti (ona cadı demek komşuluk adabına pek uygun sayılmazdı) ama tabii ki... tabii ki kedisine zarar verecek bir şey yapacak hali yoktu.

Mary kapıyı açtı. Gülümsüyordu. Jamie, gözbebeklerinin büyüdüğünü fark etti. Ot içtiğini tahmin etti. Hatta koridora bariz bir marihuana kokusu geliyordu.

"Kirsty, Lennon'ı kaybettiğini söyledi. Şey... Nasıl denir bilemiyorum ama..."

Mary sırtarak Jamie'nin sözünü kesti. "Lennon döndü. Gel, bak."

Jamie'yi salonuna buyur etti. Mary'nin kedisi, bacaklarını altına almış, kanepede oturuyordu.

"Çok rahatladım," dedi Mary. "Araba ezdi sandım ya da... ya da başka ne düşündüm bilmiyorum. İnsanların kedilerinin başına korkunç şeyler geldiğini duyuyoruz. Geçenlerde gazetede, çocukların havalı tüfekte bir kediyi öldürdüklerini okudum. Ama neyse ki, gördüğün gibi, Lennon sapasağlam."

Jamie salonun diğer ucuna gidip eğilerek kediyi okşadı. Kedi sırtüstü yuvarlanıp orayı da okşaması için Jamie'ye göbeğini açtı.

O an Jamie, Mary'ye ne soracağını hatırladı. "Lennon eve hiç sıçan getiriyor mu?"

Mary başını salladı. "Tanrım. Hayır. Ara sıra solucan dışında eve hiçbir şey getirmez. Bir keresinde bir kelebek yakaladığını hatırlıyorum ama bu onun için büyük bir başarıydı. Kendisiyle gurur duymuştu. Ama sıçan... Sıçan görse kaçar. Özellikle de buralardaki kocamanlardan birini. Üst katta oturan Linda bir keresinde bana köpek yavrusu kadar bir sıçan gördüğünü söylemişti. Canavar gibi bir şeymiş." Mary'nin kedisiyle ilgili söyledikleri, Jamie'yi pek tatmin etmedi. Ona okulda zorbalık yapan çocuklarını melek sanan annelerini anımsatmıştı. Sıçanları kapılarının önüne bırakan, muhtemelen Lennon'dı.

Mary şöminenin yanına gidip üzerindeki raftan gümüş bir sigara kutusu aldı. İçinden, önceden sarılmış ot çıkarıp Jamie'nin şüphelerini doğruladı. Jamie'ye uzattı. "Bana eşlik etmek ister misin?"

Jamie, Lucy'nin Mary'den o denli hoşlanmamasının, onu kara büyü yapmakla suçlamasının sebebinin bu olup olmadığını düşündü. Mary belki ona da ot teklif etmişti. Gülümsedi. Lucy'nin, yasadışı bir maddenin konusu açıldığında bile yüzünün ne hale geleceğini gözünde canlandırabiliyordu.

"Kirsty'nin yanına dönmem gerek," dedi. "Desteğe ihtiyacı var."

"Evet, tabii." Yakılmamış sigarayı, kül tablasının ucuna dayadı. "Bu arada, sen neden gelmiştin?"

"Efendim?"

Mary gülümsedi. "Ziyaretinin sebebinin söylemedin."

"Ah. Lennon'ın dönüp dönmediğini merak ettim." Lucy'nin kediye zarar verdiğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. O yüzden konuyu açmamaya karar verdi.

"Ne tatlısın."

Mary, Jamie'yi kapıdan geçirirken, "Kirsty ona verdiğim zencefili içti mi?" diye sordu.

"On dakika önce içti."

"İyi. Sabah kendini çok daha iyi hissedecek." Kendinden çok emin konuşuyordu. "Daha fazla gerekirse nerede olduğumu biliyorsunuz."

Jamie aşağı indiğinde Kirsty kanepede oturmuş gözlerini uzağa dikmiş, oturuyordu.

"İyi misin?"

"Efendim? Ah, bak. Brian'ın sana verdiği kitabı, *Beşikteki Yaratık*'ı okuyordum da." Kitabı kaldırdı. Jamie kitabı elinden aldı.

"Nasılmış? Biraz çocuk işi, değil mi?"

"Eh. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Bunu çocukken okusam bir ay annemle babamın yatağında uyurdum. Gerçekten çok ürkütücü. Şurayı dinle." Kitabı geri alıp sayfalarını çevirdi. Okumaya başladı: "*Ertesi sabah Barbara, süt almak için alt kata indi. Suzy bütün gece ağladığı için yorgun ve huysuzdu. Suzy, her gece yatak odasında gezinen yaratıkların korkuttuğu bebek. Barbara evin ka-*

pısını açıp tiz bir çığlık attı. Orada, süt şişelerinin yanında, tek gözü açık, ona bakar gibi yatan, ölü bir sıçan vardı. Ömründe gördüğü en büyük sıçandı. Köpek yavrusu kadardı."

Jamie ve Kirsty birbirine baktı. Jamie derin bir nefes alıp, "Bu çok tuhaf," dedi.

"Ürkütücü, değil mi?"

"Ürkütücü bir tesadüf."

"Kesinlikle."

"Çocuklar gerçekten böyle şeyler seviyor mu?" dedi Kirsty. "Seviyorlar herhalde yoksa basmazlardı. Bana bak, sen iyi misin? Kollarındaki tüyler kabarmış."

Jamie başını salladı. "İyiyim. Belki ben de grip oluyorumdur."

"Umarım olmuyorsundur. Kendi iyiliğin için."

Jamie kitabı eline alıp Kirsty'nin az önce okuduğu pasajı okudu. "Tesadüf," dedi. "Ama çok ürkütücü."

Saatin alarmı çaldı ve Jamie kolunu uzatıp susturdu. Evrende en sevmediği ses buydu. Atalarının, yavru horoz tiksintisi olduğunu tahmin ediyordu. Piyangoyu tutturursa yapacağı ilk şey alarmlı saatini atmak olacaktı. Zengin olursa bir daha asla erken kalkması gerekmezdi. Cennet anlayışı, uyandığında isterse daha uzun süre yatakta kalabileceğini bilmektir. Mutluluk buydu.

Yataktan kalkıp kendine kahve, Kirsty'ye çay yapmak için ayaklarını sürüyerek mutfığa gitti. Mutfakta durmuş, su ısıtıcısının suyu kaynatmasını beklerken o evi ne kadar sevdiğini fark ettiği anlardan birini yaşadı. Perdeleri açıp uyanmakta olan sokağa baktı. Şöminenin üzerinde duran, Kirsty ile fotoğrafları ışığın altında mat duruyordu. Fotoğrafı eline aldı. Roma'da Kolezyum'un önünde duruyorlardı. Birlikte çıktıkları ilk tatildi ve Amerikalı bir turist fotoğraflarını çekmişti. Kirsty bronzdu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Jamie onun manken gibi görüldüğünü düşünürdü.

Tam içeceklerini yatak odasına götürecekti ki Kirsty salona girdi. "Ah, perdeler açılmış."

Çıplaktı ve içgüdüsel olarak göğüslerini kapadı. Jamie nefesini tuttu. Yıllardır birlikteydiler. Jamie onu sayısız kez çırlıçıplak görmüş, her yerine dokunmuş, her yerini öpmüştü ama yine de vücudunu her gördüğünde onu tekrar tekrar öpmek istiyordu. Fincanları bırakıp Kirsty'nin yanına gitti. Ona sarılıp çıplak sırtını okşadı. Parmağının ucuyla, baldırının üzerindeki çil çizgisini takip etti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok daha iyi. Sanırım işe gidecek kadar iyiyim."

"Zencefil işe yaradı demek." Önce alnını, sonra gözkapaklarını, sonra da dudaklarını öptü.

Kirsty öpücüklerin arasında, "Bence grip zaten... geçmek üzereydi," dedi.

"Yani kendini çok daha iyi hissediyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"İyi. Çünkü..."

Haliya devrildiler. Jamie, Kirsty'nin ensesini öpüp ellerini göğsüne koydu. Meme uçları parmaklarının arasında sertleşti.

"Perdeleri kapamamı ister misin?" diye sordu.

Kirsty başını salladı. "Kımıldamanı istemiyorum. Sadece... böyle yap."

"Hmm."

Yerde seviştiler. Jamie üstteydi. Dizleri halıda gidip gelmekten tahriş oldu ama umursamadı. Kirsty onun poposunu kavramış, onu daha da içine çekmiş, kendini sertçe ona doğru itmişti. Kitaplık, Jamie'nin darbeleriyle sarsılıp sallanıyordu. Kirsty, Jamie'nin ensesinin omzuyla birleştiği yeri ısıyor, Jamie hazdan titriyordu.

Kirsty'yi, onun kızarmış yüzünü, havaya kalkan meme uçlarını, memelerinin arasından akan bir damla teri görmek için kollarını gererek kendini yukarı çekti ve aşağı baktı. Yavaşladı, penisinin ucu Kirsty'nin içindeyken durdu. Sonra yavaşça hareket edip penisinden tüm vücuduna yayılan o yoğun hazzı hissetti.

Kirsty, "Beni arkadan becer," dedi. Jamie çekildi ve arkasını dönmesine izin verdi. Arkasına geçip onunla biraz oynadıktan sonra penisini içine itip onu nefes nefese bıraktı.

Önlerinde boy aynası vardı. Jamie başını kaldırıp kendini, sevdiği kadını becerirken izledi. Arzu dolu bu an yüzünden dışarıdaki

dünya yok olmuştu. Kirsty, omzunun üzerinden arkasına, tamamen arzulu bir ifadeyle ona baktı. Kirsty, Jamie'nin penisinin, içindeki ona zevk veren noktayı bulması için pozisyon alırken Jamie, Kirsty'yi kalçasından yakaladı. Daha sert itip daha derine girdi. Aynadan, gözlerini sımsıkı kapayan ve ne kadar gürültü yaptıklarını fark etmeyen, etse bile zaten umursamayan Kirsty'ye baktı. O an, tam o saniye, hayat hiç olmadığı ve hiç olmayacağı kadar güzeldi.

Kirsty boşalırken, "Aman Tanrım," diye bağırdı. Bir an sonra Jamie de bağıırıyordu. Nefes nefese, sarmaş dolaş ve ter içinde yığıldılar.

Kirsty parmağını, Jamie'nin göğsünden göbek deliğine kadar gezdirdi. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum." Onu tekrar öptü. Kirsty zencefil kokuyordu. "Mary'ye bir teşekkür notu yazmalıyım."

Kirsty diliyle, bunu onaylamadığını belirten bir ses çıkardı. "Dedim ya, zaten iyileşiyordum."

Jamie evin kapısını dikkatle açtı. Kapının önünde yatan bir sıçan daha bulmaktan korkmuştu. Neyse ki koridorda ölü kemirgenlerden eser yoktu.

Postalara baktı (her zamanki gibi saçma sapan reklamlar ve faturalar vardı) ve dışarı çıkıp arabasına gitti. Chris de arabasına binmek üzereydi. Jamie neşeyle, "Günaydın," dedi. Yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunun farkındaydı. Chris onu baştan aşağı süzüp tek kaşını kaldırdı.

"Ben de seni görmeye yukarı gelecektim," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hani go-karttan bahsetmiştik ya? Bu pazar piste gideceğim. Kirsty ve arkadaşlarınızla gelmek ister misiniz diye sorduk."

"Bilmem."

"Çok eğlenceli oluyor. Çok hoşuna gidecek. Bence arkadaşın Paul da çok sever."

"Tamam. Ona sorarım."

“Kız arkadaşına da sor.”

“Kime? Heather’a mı? O onun kız arkadaşı değil.”

“Her neyse. Hepsine sor işte. Pist, Orpington’a yakın. Hatta iki pist var. Biri yeni başlayanlar için, biri daha deneyimli go-kartçılar için. İyi vakit geçireceğinizden eminim.”

Jamie başını salladı. “Tamam. Kulağa harika geliyor. Paul’u ve Heather’ı arar, bu akşam sana haber veririm.”

Chris arabasının kapısını açtı. “Tamamdır.”

Jamie, Chris’in arabasının yolda ilerlemesini izledi. Mutluydu. Çok mutluydu. Hem yazın bir pazar gününü, bir grup arkadaşıyla daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak geçirmekten daha eğlenceli ne olabilirdi? Programın, Paul ve Heather’ın da ilgisini çekeceğinden emindi. Kirsty’nin de.

Arabasına binip penceresini indirdi. İşe giderken sıçanlarla ve oyunlarla ilgili her şeyi unuttu. Radyoyu açıp şarkılara eşlik etti.

Yedi

Şehrin çıkışlarında trafik tıkalıydı. Binlerce insan, yaz ilerledikçe duman dolu bir seraya dönüşen Londra'yı terk edip sahil kıyılarına ve şehir dışına gidiyordu. Londra'dan Kent'e gitmek neredeyse bir saat sürmüştü. Jamie, direksiyonun üzerinde parmaklarıyla sabırsızca ritim tutuyordu. Kirsty torpido gözünü karıştırıyor, hangi CD'yi çalacağına karar vermeye çalışıyordu. Paul ve Heather arka koltuktaydı. Bacakları birbirine değiyor, el ele tutuşuyorlardı. Parmakları iç içe geçmişti.

Jamie durumu, şehrin çıkışındaki kavşakta trafik tıkanıldığı sırada dikiz aynasından gördü. Gülümseyerek arkasına döndü. Kirsty de Jamie'nin neye güldüğünü anlamak için arkasına dönmüştü.

"Yok artık! Siz ikiniz hal Ne zaman oldu bu?"

Paul ve Heather birbirine baktı. "Aslında size detay vermeyecektik," dedi Paul. "Biraz utanç verici bir durum çünkü."

"Hadi ama, yapmayın. Bize anlatmak zorundasınız." Kirsty, emniyet kemeri izin verdiği ölçüde arkasına dönmüştü. Çok mutluydu. Aynı zamanda biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Paul ve Heather bir araya gelecektiye bu onun çöpçatanlık becerileri sayesinde olsun

isterdi. Oysa onlar, onun yardımına hiç gerek kalmadan işlerini halletmişlerdi.

“Çarşamba akşamı Oxford Caddesi’ndeki Waterstones’a gittim.” Paul, Heather’ın elini sıktı. “Etrafa bakınıyor, iyi bir kitap arıyordum...”

Jamie, “Hadi oradan,” diyerek güldü.

“Tamam, tamam. Teslim oluyorum. *Sunday Times*’da, kadınlarla tanışmak için iyi bir yer olduğunu okumuştum. Zeki, kültürlü kadınlarla. Birkaç sene önce, diğer bekârlarla tanışmak için en iyi yer Tesco’ydu ama görünüşe bakılırsa artık kitapçılar revaçta. Ben de neden şansımı denemeyeyim ki, diye düşündüm. Kaybedecek ne var ki dedim. Ayrıca gerçekten de okuyacak bir şeye ihtiyacım vardı.”

“Ee, oraya gittin, raflar arasında gezindin...” Kirsty söylediklerini hatırlatarak anlatmasına yardım etti.

“Evet. Aslında kendimi tam bir salak gibi hissediyordum. Hangi bölüme gideceğimi bilemedim. Bilmem gereken bir tür kod filan mı vardı? Yemek kitaplarından ekonomi kitaplarına, modern kurgudan polisiyeye, raflar arasında dolanıyordum. Birkaç hoş kadının seyahat kitaplarını incelediğini gördüm. Biriyle konuşmak üzereydim. Kadının elinde Çin’le ilgili bir kitap vardı. Ona Çin’e gidip gitmediği gibi aptalca bir şey soracaktım ki erkek arkadaşı geldi. Ben de kahve içmeye gittim. Son bir deneme daha yapar, bir kez daha etrafa bakınır, sonra eve giderim diye düşündüm.

“Kahvemi bitirdim ve kurgu bölümüne döndüm. Elime bir kitap alıp kanepelerden birine geçtim. Sonra rafların arasında bir kadın belirdi. Rüya gibi bir kadın. Heather. Meğer o da benim yaptığımı yapıyormuş.”

Kirsty tükürükler saçarak, “Heather!” diye bir çığlık attı.

“Evet. Benim de şansım onunki gibiydi,” dedi.

“Ah, evet,” dedi Paul. “Ama sonra şansın döndü.”

Heather gülümsedi, uzanıp Paul’un yanağını öptü. “Kesinlikle. Yani kısacası, eve birlikte döndük.”

“Düğünümüzü de Waterstones’da yapacağız,” dedi Paul.

Heather koluna hafifçe vurdu. “Şapşal.”

“Senin aşkından şapşallaştım.”

Jamie öğürüyormuş gibi yaptı. “Susun, lütfen. Kusacağım.”

Onlar birbirine gülümserken Kirsty onlara bakıp başını sallıyordu. “Gerçekten de birlikte çok mutlu görünüyorsunuz. Heather, tüm olanları sonra detayıyla anlatırsın bana. Fazlasıyla ayrıntılı.”

Trafik akmaya başlamıştı. Kısa süre sonra go-kart pistinin olduğu yere vardılar. Chris ve Lucy, tüm yol boyunca önlerindeydi. Paul ve Kirsty’nin açıklamasının ardından bir ara onları neredeyse kaybediyorlardı. Ama etkinlik alanına varmak üzerelerdi. Jamie heyecanlanmıştı. Diğerlerine itiraf etmek istemese de gergindi. Daha önce hiç go-karta gitmemişti. Bir arkadaşının Nintendo’sunda Super Mario Kart oynamışlığı vardı ama o kadar. Paul de daha önce go-kart yapmamıştı ama o, herkese gerçekten de ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyordu. Ancak Paul’un hıza, adrenalin pompalayan aktivitelere karşı her zaman bir zaafı vardı. Snowboard yapıyor, dağlara tırmanıyor, su kayağına gidiyordu. Bungee-jumping bile yapmıştı. Tüm bunlar, paten bile kayamayan Jamie’ye soğuk terler döktürecek şeylerdi.

Bir otopark görevlisi onlara arabalarını park etmeleri için iki iyi nokta gösterdi. Sonra altı kişi birlikte girişe doğru yürüdüler. Ödeme kabinine vardıklarında Chris üyelik kartını çıkardı, diğerleri giriş ücretlerini ödediler. Kasadaki kadın onlara kasklarını uzattı.

Jamie, Lucy’ye, “Seninki nerede?” dedi.

“Ben katılmayacağım. Beni hiç çekmiyor. Dürüst olmak gerekirse, çok korkutucu buluyorum. Araçlar çok hızlı gidiyor.”

Jamie kaskını elinde döndürdü. Kendini dökülmüş bir damla yağ yüzünden savrulup duvara toslarken ve bir alev topunun içinde yanarken hayal etti. Vücudunu, şekli tamamen bozulmuş, estetik ameliyatlara girmek zorunda kalan ve herkes tarafından, “cesur” olarak nitelendirilen o korkunç yanık mağdurları gibi düşündü. Şansının yaver gittiğini söyleyeceklerdi. Böyle zamanlarda, keşke kadın olsaydım, diye düşünürdü. O zaman hayır demek çok daha kolay olur, ayakta tutmak zorunda olduğu saçma sapan bir erkeklik

gururu olmazdı ve böylece yapmak istemediğini söyleyince muhallebi çocuğu olmakla suçlanmazdı. Böyle bir durumda Paul'un dalga geçeceğini tahmin edebiliyordu. Kirsty'nin de. Kirsty, Paul'la kaçamağının müstehcen detaylarını öğrenmek üzere Heather'ı yalnız yakalamak için sabırsızlansa da gayet rahat görünüyordu.

Jamie, Kirsty'ye, "İyi misin?" dedi.

Kirsty başını salladı. "Evet. Başlamak için sabırsızlanıyorum."

Jamie hafifçe gülümsedi. "Ben de."

Chris, "O halde ne bekliyoruz?" dedi ve hepsini dışarı çıkardı. Paul ve Heather el ele tutuşuyor, Kirsty yanlarında duruyor, Lucy ve Jamie arkalarından yürüyordu.

Kendilerini geniş, petrol kokan, etraflarını yanmış kauçuk dumanlarının sardığı, gürültülü bir alanda buldular. Pistin sekiz şekli, bel hizasında üst üste konmuş yüzlerce lastikle oluşturulmuştu. Go-kartlar pistte dönüp duruyor, yarışçılar direksiyonlarını sıkıca kavrayıp aşırı hızlı giderek birbirlerinin önüne geçiyor, zaman zaman başkalarının ardında kalıyorlardı. Kartlar, şişeye kapatılmış eşekarıları gibi vızıldıyor, köşelerde keskin dönüşler yaptıklarında frenlerden ve lastiklerden ara ara tiz sesler çıkıyordu. Her renk araç vardı. Üzerleri siyah beyaz kareliydi ve her birinin yanında numarası ve ismi yazılıydı. Jamie, tüm sürücülerin yetişkin olduğunu fark etmişti. Etrafta takılan birkaç çocuk vardı ama onlar yalnızca izleyiciydi. Bu kesinlikle bir yetişkin sporuydu. Midesi bulandı.

Lacivert tulumlu bir görevli yanlarına gelip Chris'e selam verdi. "Arkadaşlarını getirmişsin bakıyorum. İçinizde daha önce go-kart yapan var mı?"

Hepsi başlarını iki yana salladı.

"Yapmadınız mı?" Güldü. "Bayılacaksınız. Aşırı eğlencelidir. Araçlar fazlasıyla güçlü ve beş beygir gücündeki motorlarıyla sınıfının en iyileridir. Hepsini Amerika'dan ithal ettik."

Jamie'nin korktuğu başına geldi. Adam ona bakıp, "Arkadaşım, sen biraz solgun görünüyorsun. Gerilme. Çok seveceksin," dedi.

Chris, Jamie'nin omzuna vurdu. "Adam haklı, Jamie. Gerçekten çok eğlenceli bir şey. Ben de ilk seferimden önce biraz gerilmiştim ama piste çıkınca toparladım."

Jamie başını salladı ama kendini çok da güvende hissetmiyordu.

Paul, "Araçlarımız nerede?" diye sordu. "Başlamak için sabırsızlanıyorum."

Görevli ellerini kaldırdı. "Her şeyin bir zamanı var. Önce birkaç kuralı açıklamam gerekiyor. Her şeyden önce, çarpmak yok..."

Jamie, adamın sözlerine kulaklarını kapayıp gözlerini piste dikti. Araçların hızla pistte dönüşünü izledi. Kendini berbat hissediyordu. Gözünün önüne durmadan çarpma, metal ve kemik burkulması görüntüleri geliyordu. Gökyüzüne bakıp masmavi göğün aniden fırtına bulutlarıyla kaplanmasını, pisti üzerine çıkılamayacak kadar tehlikeli hale getirmesini diledi. Ama böyle bir şey mümkün değildi.

"Sağ pedal gaz, sol pedal fren. Frene çok sert basmayın yoksa sağlam sarsılırsınız. Gaza da çok sert basmamanızı tavsiye ederim. Tamam. Hepimiz hazır mıyız?"

Adamı, bir düzine go-kart aracının durduğu başlangıç noktasına kadar takip ettiler.

"Birer tane seçin. Hepsi aynı."

Paul parlak kırmızıyı seçti. Heather koyu yeşil ve sarılıyı. Kirsty maviyi aldı; Jamie gümüş çizgili, siyah bir aracın içine oturdu. Chris olduğu yerde duruyordu.

Paul başını kaldırıp Chris'e baktı. "Ne oldu?" diye sordu. "Sen bize katılmıyor musun?" Chris pistin ötesini işaret etti. "Burası yeni başlayanların pisti. Benim için biraz hafif. Ben diğer piste gideceğim. Ama sonra buluşuruz." Gülümsedi, "İyi eğlenceler," dedi ve yürüyüp gitti. Lucy de arkasından.

Görevli ellerini çırpıp, "Peki," dedi. "Emniyet kemerleri ve kasklar takıldı. Unutmayın, sağ gaz, sol fren. Herhangi bir sorun yaşarsanız bize seslenin. Hadi, başlayın."

Paul ayağını gaza bastı ve başparmağıyla, her şey yolunda işareti yaptı ve diğer kartçılara katılıp ilk virajını aldı. Sonra yola Kirsty çıktı. O biraz daha temkinliydi. Onun ardından Heather. Jamie oturdu ve kask siperliğinin altından baktı. Alnından ter damlıyordu. Görevli ona bakıyor, elleriyle süpürme hareketi yapıyor, Jamie'yi gaza basması için cesaretlendirmeye çalışıyordu. Jamie,

direksiyonu kavradı, ellerindeki eklemler beyazlaştı ve vücudu devreye girdi. Bacakları öne doğru uzandı, ayakları pedalları buldu ve sağ bileği gaza baskı uyguladı.

Yola çıkmıştı.

Başlangıç noktasından aşırı hızlı kalkmış, mavi go-kartın kontrolünü ikinci ya da üçüncü dönüşten sonra eline almıştı. Çarpma korkusuyla sol ayağını pedaldan çekince go-kartı neredeyse duruyordu. Arkasında bir fren sesi duydu. Az kalsın arkadan ona çarpacak kartın sürücüsü, yanından geçip giderken başını salladı. Jamie harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. O yüzden pedala hafifçe bastı. Aracı hızlandı. Makul bir hıza ulaşıncaya ayağını pedala sabitledi. İlk virajı aldı, sonra ikincisini. Paul de Kirsty de el sallayarak yanından geçti. O el sallayamamıştı çünkü ellerini direksiyondan ayıracak cesareti yoktu. Sonra ikinci turunu atarken eğlendiğini fark edince şaşırdı.

Daha hızlı gitmeye, virajları daha kendine güvenerek almaya, hatta Heather ve Kirsty de olmak üzere birkaç kişiyi geçmeye bile başladı. Kirsty'nin yanından geçerken ona el de sallamıştı. Paul parlak kırmızı aracıyla hâlâ pistin tozunu dumanına katıyor, bazıların neredeyse iki katı hızda turluyordu. Jamie onun daha önce go-kart yapmadığına inanamıyordu. Doğal bir yeteneği vardı. Ya da yeni bir kız arkadaş edinince kendinde her şeyi yapabilecek cesaret bulmuş ve güven onu, süperstar bir yarışçı haline getirmişti. Jamie, Paul ve Heather adına çok mutlu olmuştu. Sırf Paul'un kadınlarla ilgili şanssızlıkları hakkında sızlanmasını ve bir kadınla yatmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlatmasını dinlemekten sıkıldığı için değil, Paul'un mutlu olmasını gerçekten istediği için. Paul iyi bir adam, sağlam bir dosttu. Mutlu olmayı hak ediyordu. Heather'la çıkmasının artıları da vardı. Paul'un, küçük gruplarını, anlaşılabilecekleri yeni bir kızla tanıştırma ihtimalinden endişelenmesine gerek kalmamıştı. Hatta bu, herkes için çok iyi haberd. Dördü birlikte program yapabilir, birlikte tatile bile çıkabilirlerdi. Çok eğlenceli olabilirdi.

Zamanın ne kadar çabuk geçtiği anlaşılmasa da bir saat daha sürmeye devam etti. Jamie, Kirsty'nin yavaşladığını ve pistten çıktı-

ğını gördü. Arkasından Heather da pistten ayrıldı. Jamie de onları takip etti. Paul sürmeye devam ediyordu.

Jamie araçtan inip kaskını çıkardı. Kirsty'nin yanına gidip onu öptü. "Harika bir şeymiş," dedi.

Kirsty başını salladı. "Bence de. Ama bir içkiye ihtiyacım var."

"Benim de," dedi Heather. Arkasını dönüp piste baktı ve gözleriyle Paul'un go-kartını takip etti.

Daha önce onlarla ilgilenen görevli yanlarına geldi. "Arkadaşınız çok başarılı," dedi. "Çok az insan olayı onun kadar hızlı kavlıyor."

Heather, "O benim erkek arkadaşım," dedi.

"Ve bununla gurur duyuyor," diye güldü Jamie.

Kafeye doğru yürüdüler. Lucy çoktan bir fincan çay almış, bir yere yerleşmişti. Onların girdiğini görünce, Jamie'nin daha önce fark ettiği o ani ifade değişikliği oldu yine. Jamie, Kirsty ve Heather, ona katılmak için yanına gittiler.

Lucy, "Eğleniyor musunuz?" diye sordu.

Hep bir ağızdan ne kadar heyecanlı olduğunu anlattılar. Jamie, öğle yemeği almaya gitti, kadınlar oturdular. Lucy'nin önünde bir roman duruyordu ama hiç dokunulmamış gibiydi. Ellenmemiş sayfalarının arasından kitap ayracı bile çıkmıyordu.

Kirsty ona, "Tek başına oturmaktan sıkılmadın mı?" diye sordu.

"Hiç sıkılmadım. Biraz huzur ve sessizlik iyi geliyor. Bu benim için çok önemli. Sessizlik benim çok değerli ama çok nadir deneyimleyebildiğim bir şey." Bunu söylerken Kirsty'nin gözlerinin içine bakmıştı. "Her neyse, sabahın büyük bir bölümünü Chris'i izleyerek geçirdim. Ama orası biraz fazla gürültülü olduğu için buraya geldim. Paul hâlâ orada mı?"

"Ah, evet," dedi Heather sırtarak. "Muhteşem zaman geçiriyor."

Kirsty ona dirsek attı. "Tam bir hız delisi, değil mi? Her konuda da böyle hızlı mı?"

"Asla. Benim tanıdığım Paul, yavaş ve nazik."

O sırada Jamie, çay ve patates kızartmalarının olduğu bir tepsiyle yanlarına dönmüştü. "Kesin şunu lütfen. Yoksa kusacağım." Oturdu. "Aslında birlikte olmanıza çok sevindim."

Heather'ın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Ben de."

Kirsty, "Neden ondan hoşlandığını daha önce söylemedin?" dedi. "Sizi çoktan ayarlayabilirdik."

"Aslında pek çok ipucu verdim. Hatta yanlış hatırlamıyorsam, çok da bariz ipuçlarıydı. Ama şimdi birlikteyiz ve önemli olan da bu."

Kirsty, arkadaşının eline dokundu. "Gerçekten çok mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim. Her şey çok çabuk oldu. Ani ve çok güçlü bir duygu seli. Gök gürültüsü gibi. Yıllarımızı boşa harcadığımızı, birbirimize anlatacak, birlikte yapacak çok şeyimiz olduğunu hissediyordum. Paul çok komik ve tatlı ve..."

"Tam arkanda," dedi Jamie.

Başlarını kaldırıp baktılar. Paul kafeye girmiş, saçının bir tutamı, kasktan terlemiş alnına yapışmıştı. Yanlarına geldi, eğilip Heather'ı öptü ve, "Harika bir şeymiş. Bayıldım. Muhteşem," dedi.

"Çok iyi vakit geçirdiğini gördük," dedi Jamie.

"Çok haklısın. Şimdi diğer pisti de denemek istiyorum."

Lucy, "Ah, Chris de geldi. İstersen o seni oraya götürür," dedi. Başını kaldırıp kaskını sağ elinde sallayarak gelen Chris'e baktı. "Paul ileri seviye pistte bir tur atmak istiyor."

"Öyle mi? Orası büyük çocukların pisti. Orası için hazır olduğuna emin misin, dostum?"

Paul, evet anlamında başını salladı. "Hazır, istekli ve yeterli."

Chris saatine baktı. "Hadi, gel o zaman. Hemen gidebiliriz."

Heather, "Bir şeyler içmek için ara vermeyecek misiniz?" diye sordu.

Paul onu hızlıca öptü. "Uzun sürmez. Chris'in hemen bir icabına bakıp döneceğim."

"Hemen icabıma mı bakacaksın? Avucunu yalarsın, dostum. Sen ancak benim tozumu yutarsın."

Birlikte yürüyüp çıktılar.

Kirsty çayından bir yudum alıp, "Erkekler işte," dedi.

Lucy ciddi bir ifadeyle, "Chris'i geçemez zaten," dedi. "Kimse onu geçemez."

Heather ona baktı. "Görürüz."

...

İçecekleri içip patates kızartmalarını yiyene kadar yarım saat daha kafede kaldılar. Çarpma sesini duyana kadar orada oturmuşlardı.

İleri seviyedekilerin pistinden gelen çarpma sesi, izleyenlerin, yeni başlayanlar pistinin ve kasiyer kabininin ötesine taşıp tüm parkta duyuldu. Kafedeki herkes başını kapıya çevirdi. Herkes endişelenmişti. Jamie, vücudundan tüm kanın çekildiğini hissetti. O an ne olduğunu anlamıştı: Paul'un başına korkunç bir şey gelmişti.

Hızla ayağa kalktı. Titrek bir sesle, "Gidip bakmam gerek," dedi.

Kirsty ayağa kalkıp Jamie'nin kolunu tuttu. Etraflarındaki insanlar da kalkıyor, neler olduğunu görebilmek için pencerelere hücum ediyordu. "Biz de geleceğiz."

Kapıya yöneldiler. Dışarı çıktıkları an, Jamie koşmaya başladı. Kirsty, Heather ve Lucy hemen arkasından onu takip ediyorlardı. İleri seviye pistine doğru ilerleyerek deliye dönmüş kalabalığı yarıdılar. Jamie, ilerideki lacivert tulumlu, altı görevlinin de aynı yöne koştuğunu görüyordu. Görevlilerden ikisi sedye taşıyordu.

Piste yaklaştıkça kalabalık yoğunlaştı. Yaklaştıkları sırada Jamie'nin burnuna duman kokusu geldi. Kalabalığın önüne koştu, insanları hayatlarının sürüşüne çıkarmak için hazır bekleyen araçların önünde durdu.

Başlangıç çizgisinin yakınlarında, biri yerde yatıyordu. Etrafını acil yardım ekibi ve görevliler çevrelemişti. Acil yardım ekibinden iki kişi sedyeyi yere koydu ve yerde yatan kişiyi sedyeye alma prosedürü başladı. Yerden kaldırdıkları sırada Kirsty, Heather ve Lucy, Jamie'nin yanına varmıştı. O sırada kanlar içindeki yüz görüldü.

Jamie, Chris'in orada durduğunu; başını eğmiş, Paul'un sedyeye taşınışını izlediğini görmüştü.

Heather çığlık attı.

Lastiklerden oluşan duvara koştu. O kadar paniklemişti ki biraz daha sağda atletik hareketler yapmasına gerek kalmadan piste girmesini sağlayacak bir boşluk olduğunu görememişti. "Paul!" diye bağırıp lastiklerin üzerine fırladı. İki görevli, kendini yüzükoyun yatan erkek arkadaşının üzerine atmaması için onu durdurdu.

Jamie, Kirsty ve Lucy, pistin etrafındaki lastik duvarların etrafından dolaştılar. Chris diğer tarafta duruyordu. Jamie onun önce Lucy'ye, sonra başka bir yöne baktığını gördü.

Görevlilerden birinin kolunu tuttu. "Ne oldu? Öldü mü? Söyle banal"

Az önce onlarla ilgilenen görevliydi bu. Yüzünü koluyla sildi. "Hayır, ölmedi."

Jamie rahat bir nefes aldı. Birkaç adım öteden Heather'ın, Paul'un yanında diz çöktüğünü, yanaklarından yaşlar aktığını görebiliyordu.

"Ne oldu?"

Adam, gözlerini piste dikmiş, yüzünden hüznün okunan Chris'e bakıp Jamie'ye döndü.

"Arkadaşın ve Chris pistte yarışıyordu. Paul arayı iyice açmıştı. Bitiş çizgisini geçti ve servis alanına geldi. Kaskını çıkardı, emniyet kemerini çözdü, ayağa kalktı. Kartından çıkmaya hazırdı. Buradan yüzünü görebiliyordum. Kendiyle acayip gurur duyuyordu."

Başını salladı. "Sonra olanlar oldu. Chris, onu hemen arkasından takip eden bir başka kartla bitiş çizgisine ulaştı. Bitiş çizgisine varınca yavaşladı. Sanırım diğer sürücünün tam arkasından geldiğini fark etmedi. Diğer sürücünün fren yapma şansı kalmamıştı. Pistte savrulup Paul'un go-kartına çarptı. Karta çarpınca benzin deposu patladı. Paul havaya fırladı. Bir patlama oldu. Büyük bir ateş topu. Sesi duymuşsunuzdur. Ateşlerin arasından uçuyor gibiydi. Tam şuraya, şu an gördüğünüz yere düştü. Tanrım, başını çok kötü çarptı." Görevli yutkundü. Çok fena görünüyordu.

Kirsty, "Diğer sürücüye ne oldu?" diye sordu. "O iyi mi?"

Görevli, pistin diğer yanında, omzuna battaniyeler sarılmış, yüzü is içinde bir adamı işaret etti. "Toparlar. Sanırım sadece şokta."

Sirenleri inleyen bir ambulans geldi. Jamie ve diğerlerinin yanında durdu. Acil yardım ekibi, Paul'un yattığı sedyeyi ambulansa taşıdı. Heather onunla ambulansa bindi. Diğer sürücüye, görevlilerden biri yardım ediyordu.

Kirsty acil yardım ekibiyle konuştu. Ona Paul'u, Bromley'deki hastaneye götüreceklerini söylediler.

Jamie, "Arabayla takip edelim," dedi. "Hadi, Kirsty. Dur bir dakika." Aklına Chris ve Lucy gelmişti.

Lucy pistin öteki yanına geçmiş, eşiyle konuşuyordu. Jamie onlara hastaneye gelip gelmeyeceklerini sormak üzereydi ki büyük bir öfke hissetti ve içinden, *Siktirsinler*, dedi. Chris olmasa oraya gitmeyeceklerdi ve Paul, kafası dağılmış halde ambulansın arkasında olmayacaktı. Onlarla daha sonra konuşmaya karar verdi. Şimdilik en yakın arkadaşıyla ilgilenecekti.

"Boş ver." Otoparkta kendi arabalarını bulmak için park halindeki arabaların arasından sıkışarak geçtikleri sırada Kirsty'nin elini sıkıca tutuyor, onu takip ediyordu. "Bir şey olacağını *biliyordum*," dedi. "Ama bana olur diye düşündüm."

Kirsty ona baktı. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğü belli olmuyordu. "Hadi hastaneye gidelim."

Sekiz

Jamie, Paul'un yatağının yanına oturup gözlerini, arkadaşının hareketsiz yüzüne dikti. Arkasındaki ekranın bipleme sesini duyabiliyordu. Filmlerden ve dizilerden, ekrandaki çizginin düz bir çizgi halini alması durumunda doktora seslenmesi gerektiğini biliyordu. Doktorlar ve hemşireler, ayak sesleri uzun koridorlarda duyulacak şekilde koşarak geldiğinde, panikle, ümitsiz ve çaresiz bakacaktı. Kalp ritmi düzenleyiciyi getireceklerdi. Jamie öylece duracak, Paul'un göğsüne elektrik verilmesini, vücudunun yükselip yığılmasını izleyecekti. Kazadan beri altı haftadır yattığı yatağa.

Ama bunların hiçbirisi olmamıştı.

Altı hafta geçmiş, hiçbir şey olmamıştı. Paul hastane çarşafının altında, gözleri kapalı, vücudu sadece en temel fonksiyonları yerine getirerek (kalbi çarpıyor, göğsü yükselip alçalıyor, saçları ve tırnakları uzuyor, derisi dökülüyordu) yaşamaya devam ederken yatmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Akli, o vücuda hapisti ve hiçbir şey yapmıyordu. Rüya görmekten başka. Tabii görüyorsa.

Paul hiç yalnız kalmıyordu. Ailesi, arkadaşları, yatağının yanı başında devamlı nöbet tutuyordu. Annesi, babası, kız kardeşi, anneannesi, Heather, Kirsty ve Jamie. Çoğu yanına oturup onunla

sohbet ediyor, hastane dışındaki hayatla ilgili bir şeyler anlatıyor, ona uyanması için yalvarıyor, geçmişte söyledikleri ya da söylemedikleri şeyler için pişmanlıklarını dile getiriyorlardı. Paul'un annesiyle babası bazen onun en sevdiği futbol maçlarının kayıtlarını açıyordu. Paul ve babası, Arsenal taraftarlarıydı —doğru dürüst üzerine konuştukları tek şey buydu— ve Bay Garner Radio 5'daki maçları kayda alıp oğluna dinlettiriyor, heyecanlı anlardan birinin Paul'un uykusuna ulaşip onu geri getireceğini umut ediyordu.

Jamie de durumu böyle görüyordu: Dostunun dünyanın yüzeyinden derine kaydığını, orada olmasına rağmen derin bir rüyalar ve karanlıklar gölüne girdiğini, bu yüzden onlarla iletişime geçemediğini düşünüyordu. Çok derinlerdeydi. Yutulmuştu. Onların yapabileceği tek şey, şu an yaşadığı yerin onu geri tükürmesini beklemektir. Belki de yukarı süzülecek, ışığa yaklaştıkça uykulu gözlerini kırptıracaktı.

Bunun için dua ediyorlardı.

Jamie, yanına oturma sırası ona geldiğinde Paul'la nadiren konuşuyordu. Ona hikâyeler anlatmıyor, şakalar yapmıyor, müzik çalmıyordu. Sadece izliyordu. Arkadaşının sohbete ya da uyanmak için teşvike ihtiyacı olduğuna inanmıyordu. Kimse onu şarkılar ya da futbol yorumlarıyla geri getiremezdi. O, Paul'un dinlenmeye ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Çok içtiği bir gecenin sabahında olduğu gibi, kazanın etkilerinden uyuyarak kurtulacaktı. Jamie ile Paul birayı fazla kaçırdıkları bir akşam, Paul'un komaya gireceği ve zamandan başka hiçbir şeyin onu ayıltamayacağını söyleyerek şakalaşmışlardı. Jamie, bu komanın alkolle ilgili olmadığını biliyordu elbette ama içinden bir ses, aynı prensibin geçerli olduğunu söylüyordu. Tek yapmaları gereken, beklemektir.

Ambulansın, kazadan sonra Paul'u getirdiği Bromley Hastanesi'ndeki doktor, "Çok ciddi bir kafa travması geçirmiş," demişti. "Şu noktada, uzun vadede ne olacağını söylemek çok güç."

Paul bir gün sonra komaya girmişti. Doktor onlara, komadan hiç çıkamayabileceğini, çıksa bile beyinde hasar olabileceğini söylemişti. Konuşamayabilirdi. Uzuvarlarını kullanamayabilirdi. Ancak

hızlı olmasa da tamamen iyileşme ihtimali de söz konusuydu. Aylarca, yıllarca terapi görebilirdi.

Doktor, “Yapabileceğimiz tek şey,” demişti. “Oturmak ve beklemek. Ve istiyorsanız dua etmek.”

“Yani hiç uyanmaması gibi bir ihtimal de var, öyle mi?” demişti Heather. Hemşirelere özgü o heykelimsi tavrını korumaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Konuşurken sesi titriyordu. Jamie’nin annesiyle babası, koridordaki otomattan kahve almaya gitmişti.

Doktor yumuşak bir tonda konuşmuştu. “Böyle bir ihtimal var, evet. Bitkisel hayata girebilir. Bu durumda ailesinin bir karar vermesi gerekir. Ya da koma çok uzun sürebilir. Beyin bir noktada tamamen fonksiyonlarını kaybederse –yani beyin ölümü gerçekleşirse– onu makinelere bağlı yaşatabiliriz. Ama sizin de bildiğiniz gibi... Bu gerçekten yaşamak mıdır?”

Heather, Kirsty ve Jamie birbirlerine baktılar. Heather ağlamaya başladı. Kirsty ona sarıldı. Jamie orada durmuş, başka bir yerde olmayı, hayatın TiVo gibi olmasını istiyordu: bir düğmeye basıp geçmişe değiştirebilmek, başka bir düğmeye basıp hızla ileri gidip daha sonra neler olacağını görebilmek.

Paul’un go-karta ilk kez bindiği sırada yüzündeki neşesi ve kibri hâlâ gözünün önündeydi. Sonra aklına pistin karşı tarafında durup kimseyle göz göze gelmeyen Chris geliyordu.

Chris ve Lucy, kazadan sonra doğruca evlerine gitmişlerdi. Hastaneye ziyarete gelmedikleri gibi, Paul’un nasıl olduğunu sormak için telefon bile etmemişlerdi. Jamie o sırada komşularının yaptıklarını fark edemeyecek kadar meşguldü ama uykusuz gecelerde olanları düşünmeye başladıktan sonra Paul’un o pistte olmasının asıl sorumlusu olanların, sağlık durumunun nasıl olduğunu öğrenmeye tenezzül bile etmemesine sinirlenmeye başlamıştı. Ne bir kart göndermiş ne bir pişmanlık belirtmişlerdi. Üstelik Chris, kazanın bir parçasıydı! Ve şimdi saklanıyordu.

Yo, bu doğru değildi. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Kazadan üç gün sonra Jamie ve Kirsty’nin evine gidip pencerelerini sildirmek isteyip istemediklerini sormuştu. Ucuza yapan bir pencere temizleyicisi tanıyorlardı.

“Arka pencerelerinizin biraz kirli olduğunu fark ettim.”

Jamie'nin ağız açık kalmıştı. Eve sadece banyo yapmak ve giysilerini değiştirmeye gelmişti. On dakika sonra, komadaki en yakın arkadaşının yanı başında oturmak için Bromley'ye dönecekti.

Uzun bir duraksamadan sonra, "Pencereler sikimde bile değil," demişti. Chris şaşırmıştı.

"Kabalaşmanın lüzumu yok," demiş, arkasını dönmüş ve Jamie'yi bir kez daha ağız açık bırakarak gitmişti.

Jamie ve Kirsty, o günden beri alt kat komşularıyla konuşmuyorlardı. Eve girip çıktıklarını görüyor ama selam bile vermiyorlardı. Jamie, Chris'in kazayla ilgili bir şey söylemesini ya da Paul'un sağlığını sormasını beklemişti. Ama bu hiç olmadı. Jamie sürekli bunu düşünmüyordu. Bu konudaki rahatsızlığı ve siniri aklının gerisinde bir yerdeydi, o kadar. Paul'a olanlar onu, başka bir şeyi umursayamayacak kadar zayıflatmıştı. İşini, arkadaşlarını, ailesini bile pek düşünmüyordu. Lucy ve Chris, kaygı sıralamasının en sonundaydılar.

Kazadan üç hafta sonra, Heather ve Kirsty, tanıdıkları doktorları arayıp ricada bulunmuş; Paul'u, St. Thomas'a transfer ettirmişler, böylece onu her gün görebileceklerdi. Heather genellikle öğle yemeklerini onunla oturarak geçiriyordu. Jamie de Paul'a refakat ederken Kirsty'nin yakınlarında olduğunu, hastalarıyla ilgilendiğini biliyordu. Bu onu rahatlatıyor, aynı zamanda ona başka bir bakış açısı kazandırıyor. Başlarına gelen şey, dünyadaki en büyük şansızlık değildi. Aynı şeyleri yaşayan pek çok kişi vardı. Kirsty ona, baş etmek zorunda kaldığı hasta çocukları anlatınca, birçok kişinin çok daha kötü şeyler yaşadığını anımsıyordu. Bu, Paul'un başına gelenleri daha az acı verici ya da kabullenmesi daha kolay kılıyordu ama kendini daha az yalnız hissetmesini sağlıyordu.

Paul'un durumu değişmedi. Sabitti. Ne iyileşme ne de kötüleşme belirtisi gösteriyordu. Paul uyumaya devam ederken Jamie ve Kirsty'nin hayatı normal rutinine döndü. Normal ama akıllarının gerisinde, Paul'un gölgesiyle. Başa çıkmaya çalışıyorlardı. Jamie yas tuttuğunu fark ediyordu ama yasını tuttuğu kişi aslında ölmemişti bile. Yas da ancak zamanın çare olabileceği bir şeydi. Yaz biterken Kirsty'yle tekrar gerçek hayata döndüklerini hissettiler. Artık tek istedikleri, Paul'un da onlara katılmasıydı.

Dokuz

Sevişmek, yaşamın kanıtı gibiydi. Haftalardır seks yapmamışlardı ama bir akşam aniden birbirlerine baktılar ve soyunmaya başlayıp yatağa devrildiler. Jamie, Kirsty'nin ayak bileklerinden başlayıp kasıklarını, sonra da ıslaklığını yalarken Kirsty, topuklarını kalçasına kadar çekip destek alarak yay gibi gerildi. Jamie omuzlarını tuttu ve büyük bir tutkuyla öpüştüler. Jamie'nin, Kirsty'nin içine girmesi gerekiyordu. Hemen. Kendini onun içine, olabildiğince derine iterken yatak başlığı duvara çarpıyor, Kirsty kalçasını dairesel hareketlerle oynatıp Jamie'nin sırtını tırmalayarak onu içine çekiyordu. Jamie boynunu ısırdı. Kirsty onun saçını çekti. Kolları bacakları birbirine dolandı, Kirsty Jamie'nin üzerine çıktı. Kendi saçlarını tutup Jamie'nin üzerinde öne arkaya gidip geldiği sırada, Jamie memelerini kavırıyor, kalçasını kaldırıp içinde yok olmak istercesine kendini yukarı itiyor, Kirsty ise onun her yerini içinde hissetmek istiyordu. Birbirlerini tamamen yiyip bitirmek ister gibiydiler. Kirsty sonunda titremeye ve Jamie'nin adını sayıklamaya başlamıştı. Jamie onu üzerinden indirdi ve yataktan yere yuvarladılar. Kirsty arkasını dönüp diz üstü çöktü. Jamie arkadan içine girdi ve boşaldığı sırada güçsüzce yere yığıldılar. Yerde yatarken

birbirlerine sarıldıkları sırada Kirsty yüzüne bakmak, onu öpmek için arkasını döndü.

Doğum kontrol hapını bırakmıştı.

Ondan sonra her fırsatta seviştiler. Oturup bu konuyu sakın sakın, ciddi bir tavırla konuşmadılar. Doğru zaman mı, paramız yeter mi konularına girmediler. Doğrusunun bu olduğunu hissediyorlardı sadece. İkisinin istediği de buydu.

İki hafta sonra ilk mektuplarını aldılar.

Kirsty sabahın erken saatinde duş alıyordu. Jamie hâlâ yatakta, go-kartların çarpıştığını gördüğü rüyalarından yeni uyanmıştı. Yataktan kalktı, kibirle değil de hasar tespiti yapmak için aynanın önüne geçti. Aldığı ağırlıklarla yaptığı spor ve atletik seks sayesinde, vücudu gayet iyi durumdaydı. Gerçi yüzü için aynı şey söylenemezdi. Gözlerinin altındaki torbalar kömür çuvaları gibiydi. Yorgun ve solgun görünüyor, cildi balıkların karınlarına benziyordu. Uzun bir kışın ardından görüldüğü gibi görünüyordu. Birkaç hafta öncesine kadar ıslıl ıslıl bir yaz yaşanmamıştı sanki.

Çıplak bir halde ayaklarını sürüyerek yatak odasından çıktı. Çişi gelmişti. Dairenin kapısının önünden geçerken yere baktı ve kapının altından içeri atılmış zarfı gördü. Eğilip aldı ve banyoya götürdü.

Kirsty sırtını suya vermiş, gözlerini şampuandan korumak için kapamış, saçını yıkıyordu. Kulakları suyun içinde kaldığı için Jamie'nin içeri girdiğini duymadı. Jamie, ıslak yüzünü öpmek için uzanınca gözlerini açtı.

"Aman Tanrım, Jamie, gözlerime şampuan kaçtı. Havlu ver çabuk."

"Özür dilerim."

Yüzünü kuruladı. "Nedir o?"

Jamie zarfı yırtarak açtı ve okumaya başladı. Mektubu iki kez okumuş, gerçek olabileceğine inanmadığı için elinde döndürüp durmuştu. Sonra sesli okudu.

Giriş Katı Dairesi'ne;

Gecelerdir dairenizden gelen seslerden gitgide daha fazla rahatsız olmaktayız. Yüksek sesle dinlediğiniz müzik yetmezmiş gibi cinsel birlikteliğinizin sesleri, katlanılmaz boyuta gelmiş bulunmakta. İkimiz de erken kalkmak zorunda olan insanlarız ve her gece dairenizden gelen seslerden dolayı uyumakta güçlük çekiyoruz. Gerçekten çok mide bulandırıcı sesler geliyor.

Bu konuyu dallandırıp budaklandırmak istemiyoruz. Tatmin etmeniz gereken yanlarınız olduğunu anlıyoruz ama çabanıza kulak misafiri olmak istemiyoruz. Umarız, bunu size bir kez daha yazmak durumunda bırakmayacak şekilde davrandığınızdan emin olursunuz.

Kirsty, Jamie'nin uydurmadığından emin olmak için mektubu alıp okudu. İslanmaması için köşesinden tutmuştu.

"İsimsiz gönderilmiş." Başını kaldırıp Jamie'ye baktı. "Sence bu bir şaka mı?"

"Hayır. Yani, bilmiyorum. Umarım şakasına yazmışlardır."

"Sence Lucy ve Chris'ten mi?"

"Başka kim olabilir? Seks yaptığımızı onlardan ve Mary'den başka kim duyabilir ki? Ama mektup *ben* diye değil, *biz* diye yazılmış."

"Bir de gönderildiği şekle bak: *Giriş Katı Dairesi'ne*. Adımızı bile yazmamışlar. Ne kadar soğuk ve samimiyetsiz. Ayrıca çok saçma."

"Chris bize pencere temizlikçisi bulmayı teklif ettiğinden beri onlarla konuşmuyoruz. Belki de artık senli benli konuşacak samimiyetimiz yoktur. Hatta belki soyadımızla bile hitap edecek samimiyetimiz kalmamıştır."

"Çok saçma."

Jamie mektubu Kirsty'nin elinden alıp tekrar okudu. "*Gecelerdir dairenizden gelen sesler.*" Güldü. "Aslında çok da koltuk kabartıcı."

"Bu bir şaka olmalı."

"Öyle değilse çok üzücü. O zaman bunu yazanlar için üzülürüm. Belli ki hiç seks yapmıyorlar."

Kirsty gözlerini devirdi. "Hiç sinirlenmedin ya da kendini hakarete uğramış hissetmedin mi?"

"Biraz. Ama dürüst olmak gerekirse, o kadar aptalca bir şey ki ciddiye alamıyorum. Yani, böyle bir şey yazmanın nasıl bir amacı olabilir ki? Şaka olsun diye yazılmışsa bile komik değil. Değilse... O zaman sadece aptalca."

"Ama çok korkunç bir şey bu, Jamie. Bana kendimi, izleniyormuşum gibi hissettirdi. Ya da en azından dinleniyormuş gibi."

Küvetten çıktı. Cildi ılık ve pembeydi. Jamie raftan bir havlu alıp omuzlarının etrafına sardı.

"Bunu daha sonra konuşmamız gerekecek," dedi. "İşe geç ka-
lıyorum."

Kirsty kurulanırken o dişlerini fırçaladı, lavaboda elini yüzünü yıkadı. Mektubu düşündü: Lucy ve Chris'in gerçekten şikâyetçi olmaları için bir sebep var mıydı? Başkasını gürültülü seks yaparken duymak, dünyanın en hoş durumu değildi. Öğrencilik yıllarında yurttaki odası, Terry diye bir çocuğun odasının yanındaydı. Çocuğun kız arkadaşının adı da... Jamie, kadının adını hatırlayamamıştı. Fakat Terry'nin adını, defalarca haykırılırken duyduğu için çok net hatırlıyordu: *Ah Terry, Terrrry, Aman Tanrım, Terryyyy.* Jamie'nin o zamanlar kız arkadaşı yoktu ve yan odada her gece yaşanan orgazm partileri onu delirtmek üzereydi. Ama o durum farklıydı. Lucy ve Chris evli ve otuzlarındaydı. Birinin seks sesini bastırmanın en iyi yolu, seks yapmaktır. Tabii mektup onlardansa. Ama düşününce, Kirsty'ye dediği gibi, başka kimden olabilirdi ki? İç kapıdan eve bırakılmıştı. O yüzden ya Lucy ve Chris ya Mary ya da Brian ve Linda yazmıştı.

Bunu yapan, Newton'lar olmalıydı. Komik olmaya çalışıyorlarsa, Jamie hiç şaka kaldıracak halde değildi. Özellikle de onların şakalarını.

İşe giderken mektubu aklından çıkardı. Akli o akşama kaydı. Heather akşam yemeğine gelecekti ve sohbet şüphesiz Paul'la ilgili olacaktı. Jamie derin bir iç çekti. Heather ve Kirsty susmamacasına bu konuyu konuşabiliyorlardı ama Jamie bazı günler, olanları unutmaya çalışmak istiyordu. Bu ona kendisini çok zayıf ve yorgun hissettiriyordu. Çaresiz ve korkak. Diğerlerine itiraf edemezdi çünkü onu duygularıyla baş edememekle suçlayabilirlerdi. Bu saçmaydı elbette: Kendisi de onlar kadar, hatta belki daha fazla umursuyordu. Sadece o gün gibi bazı günler kendini, bununla baş edemeyecek kadar yorgun hissediyor, hayatına devam etmek istiyordu.

O öğleden sonra Jamie eve döndüğünde Kirsty henüz gelmemişti. Kravatını çıkardı. Buzdolabına gidip bira ile portakal suyu arasında kaldı. Birada karar kıldı. İşyerinde berbat bir gün geçirmişti. Bilgisayarı çöküp durmuş, insanlar birbirleriyle fısıldaşıp, "bir şeyler" döndüğüyle ilgili dedikodu yapmışlardı. Müdürler ve yöneticiler önemli bir toplantıya çağırılmıştı. Jamie'nin yöneticisi döndüğünde kaygılı ve huzursuz görünüyordu ama toplantının neyle ilgili olduğu üzerinde durmamıştı.

Soğuk bira. Jamie'nin tam da buna ihtiyacı vardı. Birayı açıp lıkır lıkır içti. Dolapta yarısı dolu bir Pringles kutusu buldu ve masasına götürdü. *Mass Effect* oynaması şart olmuştu. Birkaç uzaylının beynini patlatmak günün stresini alabilirdi.

Büyük bir keyifle uzaylıları vururken Kirsty, Heather'la birlikte eve geldi. Jamie PlayStation'ı kapayıp Kirsty'yi dudaklarından, Heather'ı yanağından öptü ve şarap isteyip istemediklerini sordu. Heather anında ağlamaya başladı.

"Jamie, bugün Paul'u görmeliydin. Yanına oturup elini tuttum ve o an kafama dank etti: Orada olduğumu bile bilmiyor. Ona bir sürü şey anlattım. Ortak geleceğimizden bahsettim. Ama bir bitkiyle konuşuyor bile olabilirim. Bomboş bir kabuk gibi görünüyor. Tanrım, böyle söylediğim için kendimi korkunç hissediyordum."

Jamie ona sarıldı. "O orada yatıyor, Heather. Sana söz veriyorum bize dönecek."

Heather gözlerini kırttı. Yanaklarından aşığı yaşılar aktı. “Ama ya dönmezse?”

“Bilmiyorum...” Söyleyecek söz bulamıyordu. Bunun olacağını biliyordu ve birden sinirlendi. Heather’ın ona, Kirsty ve yakın ailesinden sonra dünyada en çok değeri verdiğı kişiyi kaybedebileceğini hatırlatmasına ihtiyacı yoktu. Bununla başa çıkamıyordu. En azından o an. Bu haksızlık yüzünden bağırarak, çığlık atmak istiyordu. Ama yapmadı. Onun yerine Heather’ın omzunda ağlamasına izin verdi ve şarabı açtı. Uzun bir akşam olacaktı.

Heather’ın gözyaşlarını silmekle –bu, Jamie’nin kendini uyuşuk ve bitkin hissederek gözlerini televizyona sabitlediğı sırada Kirsty’nin çok daha iyi yaptığı bir şeydi– geçen birkaç saat sonrası, saat on birde ona bir taksi çağırıldılar.

Kirsty ona, “Neden birkaç gün izne çıkmıyorsun?” diye bir öneride bulundu. “Hastalık izni alırsın.”

“Olabilir.”

Taksinin uzaklaşmasını izleyip içeri döndüler. Kirsty boş şarap şişelerine ve bira kutularına, kanepenin yanındaki buruşuk, ıslak peçetelere uzun uzun baktı. “Fena dağıldım.”

“Ben de.”

“Bu akşam komşularımıza şikâyet bahanesi verebileceğimizi sanmıyorum.” Alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Evet, ben de sanmıyorum.”

Ama yatağa girince bir şekilde kendilerini, birbirlerinin üzerine çıkarken buldular. Karanlıkta, yorganın altında, karınları birbirine yapışık, ter içinde, sessizce seviştiler. Jamie boşalırken gözlerinin arkasında bir şimşek çaktı. Sessizce seviştiklerini sonradan fark ettiler. Fakat Jamie, bir şeyler olduğunu hissetmişti. Kirsty’nin de bunu bildiğini bilmesine rağmen konuşma ihtiyacı hissetmedikleri bir şey.

Ertesi sabah Jamie evin kapısını açtığında, koridordaki halının üzerinde, Kirsty ve kendi adına gönderilmiş, balonlu bir zarf buldu. Zarfı alıp yırtarak açtı. İçinden bir CD çıktı. CD’yi elinde döndürüp inceledi. Çok tuhaftı.

Kirsty, "Nedir o?" diye sordu. O sabah Kirsty'nin canı metroya binmek istemediği için Jamie onu işe bırakacaktı. Kirsty insanlarla iletişimini minimumda tutmak istiyordu.

"Yakında öğreniriz."

Mount Pleasant Sokağı'ndan çıkıp anacaddedeki trafiğe karıştıkları sırada Jamie CD'yi arabanın müzik çalarına yerleştirdi ve Play düğmesine bastı. İlk on saniye sessizliğin fısıltısından başka hiçbir şey duyulmadı.

"Bu boş," dedi Jamie.

"Hayır, dinle."

"Hâlâ bir şey duyamıyorum."

Kirsty sesi açtı. "Şimdi de duyamıyor musun?"

Jamie duyabiliyordu. Fonda bir gıcırtı sesi vardı ve seks sırasında çıkan yumuşak, ritmik vurma sesleri duyuluyordu. Sonra bir insan sesi geldi; nefes kesilme sesi. Vuruşların hızı ve sesi arttı, nefes sesleri yükseldi. Başta sadece kadının sesi duyuluyordu ama sonra erkek de ona, daha kalın bir homurtuyla eşlik etti.

"Kirsty."

Jamie, CD'de kendi sesini duyunca frene asıldı. Arkadaki araba tam zamanında durmuştu. Şoför öfkeyle kornaya basıyordu. Jamie arabayı yolun kenarına çekti. Müzik sisteminden duyulan nefes alıp vermeler ve inlemeler gittikçe yükseliyordu. Sesler onlarındı. Sevişirken çıkardıkları seslerdi.

Dehşet içinde birbirlerine baktılar. Kirsty bembeyaz kesildi.

"Aman Tanrım."

Jamie, durdurma tuşuna basıp CD'yi çıkardı. Pencereden dışarı atacaktı ama Kirsty onu durdurdu. "Ona ihtiyacımız olabilir. Ayrıca kimsenin alıp dinlemesini istemiyorum."

"Seks yaparken bizi kaydetmişler. Buna inanamıyorum."

"Jamie, bu resmen taciz."

"Evet. Ne zaman kaydedilmiş ki? Dün gece olamaz. Dün gece sessizdik, değil mi?"

Kirsty başını salladı. "Bize mektubu gönderdikleri zaman kaydetmiş olmalılar. Belki dün gece de farkında olmadan gürültü yaptık ve bunu bize... uyarı olarak mı gönderdiler?" Kirsty titriyordu.

"Banyo yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bu korkunç bir şey. Korkunç bir şey."

"Ne yapacağız peki?"

Jamie, elindeki CD'ye baktı. Üzerine çöken o korkunç, yorucu ağırlığı hissetti. "Gerçekten bilmiyorum. Sanırım onlarla konuşmamız gerekecek. O lanet olası Lucy ve Chris'le. Tanrım, bir de onlarla arkadaş olabileceğimizi sanmıştım."

"Yanında not var mıydı?"

"Hayır."

"O halde onlar olduğundan emin olamayız."

"Kirsty, onlar olmalı. Seks yaptığımızı duyabilecek Mary dışında onlardan başka hiç kimse yok. Kapımızın dışında bekleyip seslerimizi telefona filan kaydeden biri yoksa tabii, bu durumda denkleme Brian ve Linda'yı dahil etmiş oluyoruz."

"Çok saçma."

"Aynen. O yüzden Newton'lar olmalı. Öyle olmalı."

Kirsty onları alt katta, tavana mikrofon uzatırken hayal etti.

"O halde bu gece gidip onlarla konuşuyoruz, öyle mi?"

Düşüncesi bile Jamie'yi germişti. Chris'in fiziksel gücünü, kaslarını düşündü. Ama pısrıklığı ya da korkaklığı kendisine yediremezdi. Newton'lar özel hayatlarını ihlal etmişlerdi. Kirsty'nin de dediği gibi tacize uğramış gibi hissetmesine sebep olmuşlardı. Bir şeyler yapılması gerekiyordu. O yüzden, "Evet," dedi.

"Umarım yetişkinler gibi, makul bir şekilde sorunu çözümleriz." Kirsty iç çekti. "Tanrım, şu an bununla uğraşacak hiç halimiz yok, değil mi?"

"Evet." Jamie, CD'yi cebine koydu. Kirsty'nin sadece Paul'dan bahsetmediğini biliyordu. Dün gece olandan söz ediyordu. Sözünü ettiği şey, Jamie'nin içine girdiği boşaldığı sırada anladıkları şeydi. "Hiç yok hem de."

On

İşten döndüklerinde hava hâlâ aydınlıktı. Newton'ların arabası dışarıda, her zamanki yerinde, park halindeydi. Yolcu tarafının camında kuş pislikleri vardı. Jamie, âdeta babadan oğula geçmiş bir geleneğe bağlı kalıyormuşçasına, arabasını her pazar yıkayıp cilalayan Chris'in, bundan rahatsız olacağını biliyordu.

Kirsty, "Bu işi bir an önce çözmeliyiz," dedi.

Jamie bunu yapmayı hiç istemiyordu. Yüzleşmenin her türünden nefret ederdi. O güne kadarki deneyimlerinin hiçbiri onu böyle bir durumla baş etmeye hazırlamamış, böylesi bir durumda ne yapılması gerektiğini öğretmemişti. Tabii ki daha önce de insanlarla atıştığı olmuştu ama bu, hepsinden beterdi. Tuhaftı. Geriliyordu.

"Hadi o halde," dedi.

Bodrum katına indiler. Jamie, kendine oranın bahçe katı olduğunu hatırlattı. Önden gidiyor, Kirsty onun tişörtünü parmaklarının arasında sıkıştırmış çekiyor, bir adım geriden takip ediyordu. Newton'ların daire kapısı, kenarlardaki saksılarda duran minik ağaçlar ve pembe sarı çiçeklerle dolu pencere önü saksılarıyla çok bakımlıydı. Önünde, HOŞ GELDİNİZ yazan bir paspas ve daire numarasını gösteren seramik bir plaka duruyordu. Numaranın altına, Bahçe Katı açıklaması eklenmişti.

Jamie zili çaldı. Terlemeye başlayan avuçlarını, baldırına sürterek ovuşturdu ve Kirsty'nin elini tuttu.

Kapı açılmadı.

Kirsty, "Belki zil çalışmıyordu," dedi. "Tıklatmayı dene."

Jamie, tokmağı kaldırıp kapıya birkaç kez gürültüyle vurdu. Sırtını dikleştirmiş, boyunun uzunluğunu tam olarak ortaya çıkarmıştı. Gün boyu söyleyeceklerinin provasını yapmış, sinirliden ("Siz ne hakla bizi kayda alırsınız?") mantıklıya ("Bu konuyu bir konuşalım, olur mu?") çeşitli cümleler düşünmüştü ama o an kafası tamamen karışıkı. Ne söyleyeceğinden emin olamıyordu.

Kirsty eve dönerken arabada, "En iyisi," demişti, "onlara arkadaş gibi yaklaşalım. Ne de olsa başından beri amacımız buydu. Yani dost olmayacağımız belliydi ama idare ediyorduk. Bence onlarla konuşur –iletişim kurarsak– sorunu çözebilir, çıkabilecek başka sıkıntıların önünü alabiliriz."

Jamie ona, "Haklısın," demişti. "Onlara net bir şekilde, komşuların seks seslerini kaydetmenin hiç hoş olmadığını açıklayalım."

Kirsty kendini zorlayarak gülümsedi.

Jamie kapıya vurduktan sonra on saniye beklediler ama kimse kapıya çıkmadı. Kirsty, "Kesin evdeler," dedi. "Televizyonun sesini duyuyorum. Tekrar vur."

Jamie ahşaba üç kez daha vurdu. Yine kimse açmadı.

"Bizimle konuşmak istemiyorlar," dedi Jamie. "Geldiğimizi görmüş olmalılar ama saklanıyorlar."

"İyi de neden böyle bir şey yapsınlar?"

"Bence onlara çıkışacağımızı düşünüyorlar. Aslında ne düşündüğüyle ilgili hiçbir fikrim yok. Artık onları hiç anlamıyorum." Uzaklaşıp merdivenlerden çıkmaya başladı. "Gel hadi. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum."

Kirsty peşinden gitti. Jamie, kendinden emin adımlarla salona girdi ve telefonu eline aldı. "Polisi arayacağım. Onlara tacize uğradığımızı anlatacağım. Bu yaptıkları yasa dışı olmalı. Yani komşuların seks seslerini kaydetmek. Aslında komşularının herhangi bir şeyini kaydetmek yasadışı olmalı."

Kirsty uzanıp telefonu elinden aldı. “Jamie, polisi bu işe karıştırırsan her şey daha da kötüye gider. İşleri yoluna koymak için elimizde hâlâ bir fırsat var.”

“Ama bize kapıyı bile açmıyorlar.”

“O halde onlara bir mektup yazalım. Belli ki bu şekilde iletişim kurmak istiyorlar.”

Çalışma masasının çekmecesini açıp kâğıt kalem çıkardı. Kanepeye oturup düşünceli düşünceli kalemin arkasını kemirdi.

“Ne yazacağız?”

“Bilmiyorum. Bana yardım et. Yıllardır kâğıt kalemle mektup yazmıyorum.”

Jamie yanına oturdu. Bir saat boyunca mektup yazmaya çalıştılar. Yazısı daha düzgün olduğu için kalem Kirsty’nin elindeydi. Jamie, yazı yazmak için o kadar uzun zamandır klavye kullanıyordu ki düzgün yazmayı unutmuştu. Kirsty’nin omzunun üzerinden kâğıda bakıyor, önerilerde bulunuyordu.

Sevgili Lucy ve Chris,

İtiraf etmeliyiz ki mektubunuz bizi çok şaşırttı. Biz kendimizi, komşunuz olduğumuz kadar arkadaşınız olarak da görüyoruz. Evimizden gelen ses seviyesinden (ne sesi olursa olsun) rahatsız olduysanız bizimle yüz yüze konuşabilirdiniz. Durumu arkadaşça ve yetişkinlere yakışır şekilde tartışabilirdik.

Mektubunuzun üslubu çok nahoş. Ayrıca bizi kaydettiğiniz için ne kadar üzgün olduğumuzu söylesek az. Sizden, o kayıtları ve fiziksel tüm kopyalarını silmenizi önemle rica ediyoruz.

“Silmezlerse savcıya gideceğimizi belirtmeli miyiz?”

“Jamie, ne düşündüğümü biliyorsun. Fazla üstlerine gitmemeliyiz. En azından şimdilik. Bu işi kendi aramızda çözmeyi umuyorum.”

“Evet, haklısın.”

İkisi de mektubu imzaladı, bir zarfa koyup zarfı kapadılar. Göndermek için dışarı çıktılar. Kirsty merdivenlerin başında beklerken Jamie mektubu, komşularının ön kapısına bırakmak için aşağı indi. Posta kutusunun kapağı gürültüyle kapanınca Jamie hızla merdivenlerden çıktı. Daha erken saatlerde onlarla yüzleşmeye hazırda ama o an kendisini yorgun hissediyor, içeri girip kendi sığınağında, evinin güveninde olmak istiyordu.

Ortak koridora dönünce Kirsty, menteşeleri yüksek sesle gıcırdayan bina kapısını kapadı. Kendi dairelerinin olduğu yerin üstündeki dairenin kapısının kapandığını duydular ve merdivenlerden aşağı, kahverengi, kocaman bir valiz taşıyan Mary indi. Jamie ve Kirsty'yi görünce gülümsedi. İndiği sırada önden, Jamie'nin de Kirsty'nin de bilmediği bir bitki kokusu geliyordu.

Mary endişeli bir sesle, "Nasılsınız?" diye sordu. Birkaç hafta önce karşılaştıklarında Jamie ona Paul'dan —Mary, gelip giderken Paul'u gördüğünü söylemişti— bahsetmişti.

Jamie hüznle omuzlarını silkip, "Eh, fena değiliz. Neler olacağını görmek için beklemedeyiz," dedi.

(Kirsty daha önce Jamie'ye, Mary'nin Paul'un komadan çıkması için kesin bir çözüm önerisinde bulunacağını söylemiş, "Böyle bir şey yaparsa zıvanadan çıkarım," demişti.)

"En kötüsü de bu, değil mi? Beklemek. Zamanın ilaç gibi gelmesini ummak." Jamie başını salladı. "Çok doğru."

Mary, önce Jamie'nin, sonra Kirsty'nin koluna dokundu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama fikrini değiştirdi.

Jamie valizi işaret edip, "Tatile mi çıkıyorsun?" diye sordu.

"Keşke. Ama Birmingham'da bir kongreye gidiyordum. Alternatif tıp uygulayanlar için bir çeşit fuar. Her yıl giderim. Aslında ben de size gelip küçük bir ricada bulunacaktım. Ben yokken Lennon'a mama verebilir misiniz? Sadece üç gece yokum."

"Tabii. Hiç sorun olmaz."

Mary, çantasını karıştırıp anahtarlarını buldu ve Jamie'ye uzattı. "Mama konservelerini, mutfak tezgâhının üzerine bıraktım. Yarın sabaha kadar mamaya ihtiyacı yok. Sabah akşam yarım konserve."

“İşe gitmeden uğrarım.”

“Harika. Çok teşekkür ederim.”

Mary gidince Jamie ve Kirsty dairelerine döndüler ve Kirsty, “Bence o kadın senden hoşlanıyor,” dedi.

“Saçmalama.”

“Sana nasıl baktığını fark etmedin mi?”

“Nasıl?”

“Kahvaltıda seni yemek istiyor gibi.”

“Kafayı yemişsin. Gerçi böyle bir şey varsa da kadını, benim gibi şahane birini arzuladığı için suçlayamayız. Böyle hissetmesi çok doğal.”

“Doğru söylüyorsun. Birlikte olduğumuz günden beri hayat bana zindan oldu zaten. Kadınları üzerinden alamıyorum. Bir an bile rahat vermiyorlar.”

Daireleri, kahkahalarıyla dolmuştu. Onlar güldükçe gerilim yok oldu. Jamie, Mary’nin anahtarlarını not defterinin durduğu sehpanın üzerine koydu.

Buzdolabına gidip bir şişe şarap çıkararak, “Bir içki ister misin?” dedi.

“Hmm, evet, lütfen. Bir içkiye ihtiyacım var.”

O gece Jamie, yatakta Kirsty’ye yaklaşp yumuşacık bacaklarını okşayarak yüzünü ve boynunu öpmeye başladı. Yorganın altına girip memelerini, karnını öperek bacaklarının arasına kadar indi. Onu öpüp dilini klitorisinin etrafında döndürdü. Kirsty böyle anlarda genellikle inleyerek kendini Jamie’nin yüzüne doğru iterdi ama o gece tepki vermemişti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Jamie, bacaklarını itip dilini içine sokarak onu nefessiz bırakacak derinliğe inerek tekrar denediğinde bile tepki vermedi.

Yanına yatmak için kendini yukarı itti. “Neyin var?”

“Hiç havamda değilim, Jamie.”

“Hmm. Peki.”

Jamie’yi öpüp dudaklarından kendi tadını alınca yüzünü biraz

ekşitti. “Çok isterdim ama rahatlayamıyorum. O CD’yi dinleyince deli oldum. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Anlıyorum.” Derin bir iç çekti. “Böyle bir şey yaptıklarına hâlâ inanamıyorum.”

“Sen aşağıya inmeye başlayınca bizi dinlediklerini, hatta kaydettiklerini düşünmeye başladım, kendimi rahat bırakamadım. Havaya giremedim.”

“Sence böyle şeylerden zevk alan sapıklardan filan mı bunlar?”

“Bilmiyorum, Jamie. Ama bizden önce burada yaşayan çift için söylediklerini hatırlıyor musun? Lucy o gün go-kartta bile sesle ilgili bir şeyler söylüyordu. Belli ki sese karşı çok hassaslar. Tahminimizden çok daha fazla. Sessizlik ve huzur konusunda, komşularının seslerini kaydedecek kadar takıntılıysan daire almak çok saçma.” Derin bir nefes aldı. “Bakalım mektubumuzu alınca ne tepki verecekler. Belki de sorunu çözeriz.”

Birbirlerine iyi geceler öpücüğü verip arkalarını döndüler. Jamie, birkaç dakika boyunca gözlerini kapamadı. Kalbi hızlı atıyordu. Siniri yatışana kadar uyuyamadı.

Kirsty, Jamie’nin yanında uykuya daldı ve rüya görmeye başladı. Rüyasında yine zencefilli kurabiyeden evi görmüştü. Ormanın içinde koşuyor, önüne güzel ve çekici bir ev çıkıyor, eve giriyordu. Bu kez cadı yoktu. Kirsty kapı kollarının o güne kadar gördüğü en lezzetli elma şekerlerinden olduğunu fark etti. Birini alıp ısırdı.

Tıpkı Pamuk Prenses gibi, zehirli elmadan aldığı lokma boğazına takıldı ve yere düştü. Gözleri kapanırken birinin üzerine eğildiğini gördü. Eğilen kişinin üzerinde siyah, kapüşonlu bir pelerin vardı ama erkek mi kadın olduğunu anlayamadı. Tek görebildiği, kapüşonun gölgesinde kalan bir çift parlayan gözdü.

Ter içinde uyandı, arkasını dönüp Jamie’ye sarıldı. Elini göğsüne koyunca Jamie’nin öfkeli kalbinin hızlı atışını hissetti. İkisi de uzun bir süre, konuşmadan uyanık kaldı. İkisi de Lucy ve Chris’i düşünüyordu. Kirsty, rüyasındaki elmanın zehrinin vücudun-

da kaldığını, kanına karıştığını hissediyordu. Uykuya dönmeden önce aklından son bir görüntü geçti: Zehirlenmiş, komaya girmiş, Paul'un yanında yatıyordu.

Jamie, Mary'nin anahtarlarını alıp, "Tamam, ben şu kediye mamasını vereyim," dedi.

"Ben de geleceğim."

"Bu, birimizin yapabileceği bir iş."

"Biliyorum ama Mary'nin dairesini görmek istiyorum. Sen gitmiş olabilirsin ama ben oraya daha hiç gitmedim. Seni adi. Zavallı, sabırlı kız arkadaşın evde tek başına hıçkırıklar içinde ağlarken sen tanımadığın kadınların evlerine gidiyorsun."

"Evet. O halde sana, üzerime atlayıp onu becermem için yalvardığı koltuğu gösterebilirim."

"Evet, lütfen. Şahane olur."

İkisi de gece boyunca gördükleri kâbuslar yüzünden biraz sarsılmıştı ama birbirlerine çaktırmak istemiyor, durumu şakalaşarak telafi etmeye çalışıyorlardı. Jamie, kapının önünde Newton'lardan bir mektup bulacağını tahmin ediyordu ama hiçbir şey gelmemişti. İçi rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı, bilemiyordu.

El ele tutuşup üst kata, Mary'nin evine çıkarlarken merdiven boşluğundaki pencereye yağmur vurduğunu fark ettiler. Jamie kilidi açıp kapıyı dikkatle itti. İçeri girdiler.

Kirsty, "Güzel bir evmiş," dedi. Etrafa bakınıp kitap raflarını taradı ve duvarlardaki Ön Raffaellocu ressamlarının baskılarını inceledi. Masanın üzerinde bir sürü yağ ve esans şişesi duruyordu. Birkaçını alıp kokladı. Şöminenin üzerindeki rafta, tütsüler ve tütsü tutucular sıralanmıştı. Bir duvarda Hint işi bir halı asılıydı. Her yerde Afrika ve Asya'dan alınmış, oyma heykelcikler duruyordu. "Burası bizim dairemizden daha büyük, değil mi?"

"Hayır, tam tamına aynı büyüklükte."

Kirsty kitap raflarına döndü. "Şunlara bak. 'Büyülü'. 'Uygulamalı Büyü Kılavuzu'. 'Wiccan Sanatları'. Kara büyüyle ilgili bir sürü kitap. Belki de Lucy, onunla ilgili söylediklerinde haklıdır."

Jamie, Kirsty'nin yanına çömeldi ve kitaplardan birine baktı. "Bunlar beyaz büyüyle ilgili," dedi. "Ama bak, burada gerçekten Şeytani bir şey var: *Reader's Digest*'in Alternatif Tıp Kılavuzu. Hadi bakalım. Nerede bu kedi?"

Lennon salına salına salona girince sorusu anında cevaplanmış oldu.

"Merhaba, kedi," dedi Kirsty.

Mutfağa girip kedi mamasını buldular. Jamie, etin bir kısmını çatalla plastik mama kabına koydu. Lennon mutlu bir şekilde yemeye başladı.

"Peki," dedi Jamie. "Etrafı yeterince didikledin mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Kirsty eve baktı. "Aslında hazır buradayken bir şey denemek istiyorum. Aşağı sesin ne kadar gittiğini merak ediyorum. Biz Mary'nin gezindiğini hemen hemen hiç duymuyoruz, değil mi? Sen bizim eve in. Ben de burada biraz dolaşayım, bakalım."

"Tamam."

Jamie aşağı inip salonda durdu. Kirsty'nin tam üstünde durduğunu biliyordu. Daire sessizdi. Kulağını tavana verdi. Hafif bir yürüme sesi duydu. Birinin konuştuğunu duyduğunu düşündü ama sessizce. Tekrar yukarı çıktı.

Kirsty, "Ne duydun?" diye sordu.

"Hemen hemen hiçbir şey. Çok hafif bir yürüme ve belli belirsiz konuşmalar. Ama duymak için dikkatle dinlemem gerekti. Ne yapıyordun?"

"Salonda bir o yana bir bu yana koşturdum. Birkaç kez böyle hoplayıp zıpladım." Hızlı hızlı zıplamaya başladı. "Sonra televizyonu açıp sesini yükselttim." Televizyonu açtı. "Bunu duyamadığını mı söylüyorsun?"

"Zar zor."

"Çok tuhaf. Bizim dairemizdeki parkeler o kadar da ince olamaz. Lucy ve Chris'in kulakları gerçekten çok hassas olmalı."

"Evet. Köpekler gibi."

Kirsty haklıydı. Bu gerçekten çok tuhaftı.

On Bir

Jamie hastane kokusuna dayanamıyordu. Acı ve ıstırabın ardından kalan buğuya, dezenfektanın boğucu kokusuna. Kirsty işten eve gelmeden önce duş aldığı için çok mutluydu. Tüm gece vücudunun doğal, ılık kokusu yerine o kokunun üzerine sinmesine katlanamazdı. Zaman zaman koku algısının, çoğu kişiden hassas olduğunu düşünürdü. Bu algısı nedeniyle kötü kokan yerlerde duramazdı. Krematoryumların önünden geçerken kül ve duman kokusunu alabiliyordu. Umumi tuvaletler onun için kâbustu. Metrodaki vücut kokuları midesini bulandırırıldı. Ama en kötüsü, hastane kokusuydu.

Hastane kokusunu bastırması için mentol koklayarak Paul'un yatağının yanına oturdu. O akşam hastanede yürürken hademelerden birinin, üzeri baştan aşağı yeşil çarşafli bir cesedi, sedyeyle taşıdığını görmüştü. Sağlık durumu ve kalp atışı makineler aracılığıyla gözlenen Paul'un göğsünün yükselip alçalışına bakınca içine huzur ve şükran doldu: Paul hâlâ yaşıyordu ve ne olursa olsun bu bir lütuftu. Her sabah Paul'u yıkamak ve tıraş etmek için bir hemşire geliyordu. Hastane personeli periyodik olarak tırnaklarını ve saçını kesiyordu. Hatta Heather saçını bizzat kendisi kesmek istemişti. Saçını hep o kesiyor, çantasında bir tutamını

taşıyordu. Jamie bunun korkunç bir şey olduğunu düşünüyordu ama Heather'ın bunu neden yaptığını anlayabiliyordu. Paul'un vücudu hâlâ işlevlerini yerine getiriyordu; büyüyor, yaşıyor, dökülüyor, kendini yeniliyordu; her vücudun yaptığı gibi. Bunlar, Paul'un hâlâ onlarla olduğunun somut göstergeleriydi. Jamie her zamanki gibi sessizce oturdu. Oraya girmeden önce Paul'un durumunda değişiklik olmadığını söyleyen Doktor Me-er'le görüşmüştü. Jamie, Paul'un ne kadar derinlerde olduğunu, göremedikleri bir ilerleme kaydedip kaydedemeyeceğini, komada rüya görüp görmediğini, görüyorsa ne gördüğünü merak ediyordu. Muhtemelen kadınlar görüyordu. Meghan Fox'un Rihanna'yla dövüştüğünü filan.

Ayağa kalktı. Saat altıydı. Kirsty'yle buluşup onu eve götürme vakti. Çıkmak üzereyken arkasını dönüp başını eğerek arkadaşına baktı. Kımıldadığına yemin edebilirdi. Nefesini tutup herhangi bir kımıldama ya da değişiklik emaresi bulmak için üzerine eğildi. Hiçbir emare yoktu.

"Hayal etmiş olmalıyım," diye mırıldandı. Paul'un yanağına dokundu. Sıcacıktı.

Koridora döndü ve uzun merdivenlerden yukarı çıktı. Çocuk servisine giderken yanından iki hemşire geçti. Onu tanımış, gülümsemişlerdi. Yanlarından geçtikten sonra aralarında gülüştiklerini duymuş, paranoyak bir şekilde ona güldüklerini hissetmişti. Hızla yürümeye devam etti. Birdenbire içinden, oradan çıkıp gitmek; o kokudan, o insanlardan, o parlak ve steril ışıktan uzaklaşmak gelmişti. Evde olmak istiyordu.

Ama evi düşününce de geriliyordu.

Bütün gününü ürkütücü bir huzursuzlukla geçirmişti. Mektubu, Lucy ve Chris'e bir gece önce göndermişlerdi. O mektubu yazmak Jaime'nin iyi hissetmesini sağlamıştı ama sabah işe gittikten sonra cevaplarının ne olacağıyla ilgili endişelenmeye başlamıştı. İşyerinde karşısında oturan Mike, dalıp gittiğini söyleyerek iyi olup olmadığını sormuştu. Jamie ona, kendi işine bakmasını söylemiş, sonra hemen pişman olmuştu. Kendisini nadiren böyle hissedirdi. Genellikle uyumlu ve rahat bir insandı. Ama o günün bir an önce bitmesini istiyordu. Belki ertesi gün daha iyi bir gün olurdu.

Hastanenin kapısında buluştuklarında Kirsty, "Selam, sevgilim," dedi. Jamie, onu gördüğüne o kadar sevindi ki neredeyse gözlelerinden yaş gelecekti.

"İyi misin? Çok..."

Jamie başını salladı. "Sadece bir an önce eve gitmek istiyorum."
"Tamam."

Jamie, trafikle uğraşacak havada olmadığı için direksiyona Kirsty geçti. Radyo dinlemeye bile katlanamıyordu. Haberler başını şişirdiği için radyoyu kapadı, başını pencereye dayadı, gözlerini şehrin ışıklarına dikti ve eve kadar sessizce ilerlediler.

McDonalds'ın olduğu caddenin kaldırımlarında çöpler uçuşuyordu. Bir grup genç, içki satılan dükkânın köşesinde durmuş, yoldan geçenleri kendilerine bira almaları için ikna etmeye çalışıyor, kabul etmeyenlere küfrediyorlardı. Döpiyesli, genç, Asyalı bir kadın otobüs durağında durmuş, sağlık sigortası reklamının olduğu panodaki aksine bakıp rujunu tazeliyordu. Şişman bir adam, Staffordshire bull terrier cinsi köpeğini yürüyüşe çıkarmıştı. Köpek titreyerek kocaman bir kaka yapınca adam eline torba ve kürek alıp hayvanının pisliğini temizledikten sonra hızla uzaklaştı. İleride bir yerde, bir polis arabasının sireni tiz bir sesle çalmaya başladı ve sustu. Şehir o akşam bayağı ve hüzünlü görünüyordu. Jamie iç çektiğini fark etti. Kirsty bacağına dokundu.

"Dönerken Çin yemeği alalım mı?"

"Pek aç değilim."

"Sen bilirsin."

Jamie elini uzatıp Kirsty'nin yumuşacık saçlarını okşadı. "Özür dilerim, tatlım. Neden bilmiyorum ama bugün keyfim hiç yerinde değil."

"Paul'u ziyaret ettiğin için mi?"

"Hayır, pek değil. Hatta Paul'u görmek, tuhaf bir şekilde iyi bile geldi. Sanırım Lucy ve Chris konusunda kaygılanıyorum. İçimde, eve döndüğümüzde camlarımızı paramparça bulacakmışız gibi korkunç bir his var."

"Çok şapşalsın."

"Farkındayım. Ama ya hiç cevap alamazsak?"

“Alacağımıza eminim.”

Mount Pleasant Sokağı'na döndüler ve Newton'ların arabalarının, her zamanki yerinde durduğunu gördüler. Kirsty arabayı park etti. Arabadan inip içeri yürüdüler. Jamie gelen postalara baktı. Gereksiz zarfların arasında, üzerinde pul olmayan, elyazılı bir zarf buldu. Giriş Katı Dairesi'ne gönderilmişti.

Boğazının kuruduğunu hisseden Jamie, “İşte bu,” dedi.

Kirsty zarfın alıp dikkatlice açtı.

Sesli okudu:

Siz NE HAKLA mangal gecesi yaptığımız gürültü yüzünden şikayetçi olabilirsiniz. Arkadaşlarımız, kahkahalarını yüksek sesli olarak nitelendirdiğiniz için şokta. Ne kadar ikiyezlü insanlar olduğunuza inanamıyorum. Hele ki gece gündüz devam eden tüm o çılgınlıklarınıza ve kahkahalarınıza tahammül etmek zorunda kalan bizken. Bilmenizi isteriz ki, arkadaşlarımızı ne zaman istersek o zaman ağırlarız ve ne kadar geç yatmak istersek o kadar geç yatarız. Bize ne yapıp yapamayacağımızı SİZ SÖYLEYEMEZSİNİZ. Biz yaşama ve yaşama saygı göstermeye inanıyoruz. Neden siz de aynı felsefeyi benimsemiyorsunuz?

Kirsty ve Jamie, şok olmuş bir halde birbirlerine baktılar.

Jamie, “Ne... ne söyleyeceğimi bilemiyorum,” dedi.

“Bize ne yapıp yapmayacağımızı söyleyemezsiniz. Yok artık. Hele ki şu kısım: *Biz yaşama ve yaşama saygı göstermeye inanıyoruz.*”

“Sen de biraz ironik olduklarını düşünüyor musun?”

“Hayır, bence söylemek istedikleri bu.” Kirsty gözlerine inanamayarak başını salladı.

Jamie mektubu bir kez daha baştan okudu ve o sırada günün tüm mutsuzluğunun ve yılgınlığının içinde alevlendiğini ve öfkeye dönüştüğünü, beynine kan sıçradığını, kulaklarının yanmaya, kafatasının beynine dar gelmeye başladığını hissetti. Bu ne cüret? Bu nasıl bir cüretti böyle?

“Ben aşağı iniyorum.”

“Jamie...”

Kirsty’yi dinlemeden bir hışım evden ve bina kapısından çıktı, merdivenlerden aşağı indi. Newton’ların kapısını yumrukladı. Sonra bir kez daha ve daha da güçlü yumrukladı.

Bam bam bam.

“Dışarı çıkın!”

Kapı açılmayınca merdivenlerden yukarı çıkıp Kirsty’nin yanından hızla geçerek banyoya girdi. Kapının sürgüsünü çekip balkon merdivenlerinden bahçeye indi.

Merdivenlerin sonundaki çimenliğe ayak basar basmaz Lucy, kollarını öfkeyle sallaya sallaya arka kapıdan dışarı çıktı.

“Çık bahçemden.”

Jamie mektubu ona fırlattı. “Bunun açıklamasını istiyorum. Tek istediğim, kaydettiğiniz seslerimizi silmeniz. Hemen.”

Lucy başını salladı. “Çık, yoksa polis çağırırım.”

“Hiç durma. Ben de onlara bizi nasıl kanun dışı yollarla kaydettiğinizi, nasıl taciz ettiğinizi anlatırım. Onlara bu durumu nasıl açıklayacaksınız, görmek isterim doğrusu.”

Lucy onu duymazdan geldi. “Chirs. Chris!” diye seslendi. “Polisi ara. Evimize zorla girdiklerini söyle.”

Jamie başını kaldırıp balkondan aşağı sarkan Kirsty’ye baktı. İçine fenalık gelmişti. Tüm bunların gerçekten yaşandığına inanamıyordu. Bu resmen delilikti. Saçma sapan bir şeydi. Chris’in gerçekten orada olup olmadığını görmek için Newton’ların açık kapısından içeri baktı. Bir yanı, Lucy’nin polisi aramasını istiyordu. Ama bu saçmalığın bir an önce sona ermesini daha çok istiyordu.

Sesini alçalttı. “Bak, Lucy. Doğru dürüst konuşabilir miyiz? Biz arkadaş değil miydik? Hadi oturup konuşalım.”

“Hayır! Ona kadar sayacağım.”

“Bırak, Chris’le konuşayım.”

Bunun üstüne, yüzünde dengesiz gibi görünmesine neden olan orantısız bir gülümseme belirdi. “Şu an Chris’le konuşmayı hiç istemezsin. İnan bana, hiç istemezsin.”

“Onun burada olmadığına bahse...”

Kirsty yukarıdan, "Lucy," diye seslendi. "Neden böyle yapıyor-sun?"

Lucy'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Jamie bir şey püskürtecek san-mıştı. "Tehditkâr ve hakaret dolu mektuplar yazıp nasıl davranma-mı bekliyorsunuz?"

"Ama yazdığımız mektup tehditkâr değildi ki. Biz sizinle barış-maya çalışıyorduk. Üstelik ilk siz bize yazdınız."

Lucy çıldırmışçasına başını sallıyordu. "Hayır, yazmadık."

"Ama Lucy, elimizde bunu kanıtlayacağımız bir mektup var."

Lucy kollarını savura savura arkasını döndü, elini kapı kolunun üzerine koydu. Sessiz sakın bir tonda, "Şimdi gerçekten polisi ara-yacağım," dedi. O içeri girerken Lennon dışarı, bahçeye çıktı. Jamie başını kaldırıp Kirsty'ye, gördün mü, der gibi baktı.

"Jamie, hadi yukarı gel," dedi.

Jamie merdivenlerden yenik düşmüş bir halde, yavaşça çıktı. İçeri girince Kirsty kapıyı kapadı. Jamie titremeye başladı. Kirsty sarılıp onu kendisine çekti. "Sana bir içki getireyim."

Jamie kanepeye oturdu ve Kirsty ona bir bira verdi. Jamie, ta-dını bile anlamadan lıkr lıkr içti. Hayatı boyunca çatışmalardan, tartışmalardan kaçınmaya çalışmış; hiçbir zaman biriyle kavga ede-cek raddeye gelmemişti. Lucy'yle yaşananlar onu şoke etmiş, uyuş-turmuştu. Başına böyle bir şey geldiğine inanamıyordu. Lucy ne kadar agresif ve mantıksız davranmıştı. Jamie böylesine saçma bir durumla karşılaşınca nasıl tepki vereceğini bilememiş, bocalamıştı.

Başını kaldırıp Kirsty'ye baktı, "Kafayı yemiş," dedi.

Kirsty onun yanına oturdu.

"Tamamen delirmiş."

Kirsty onu yanağından öptü. "Ama seninle gurur duydum," dedi.

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem. Bizi savunduğun için. Senin sakın bir hayat istediğini biliyorum ama bugüne kadar yüzleşmelerden korktuğunu sanıyordum. Bir konuda tutkulu olduğunu, sinirlendiğini görmek güzel."

"Ben hep tutkuluyum."

Kirsty gülümsedi. “Evet, biliyorum. Ama onu kastetmiyorum.” Durdu. Birasından bir yudum aldı. “Ama haklısın. Lucy kafayı yemiş. Tam bir kaçık.”

“Peki, ne yapacağız?”

“Bilmiyorum...”

O sırada kapı çaldı. Donmuş halde birbirlerine baktılar. Jamie, “Kim bu?” diye fısıldadı.

Kirsty kalkıp ayaklarını sürüyerek pencereye doğru yürüdü ve perdelerin arasından dışarı baktı. Başını çevirip Jamie’ye baktı. Gözleri kocaman olmuştu. “Polis gelmiş.”

“Lucy polisi aramış gerçekten! İnanamıyorum.”

“Ama bu iyi bir şey, Jamie. Böylece onlara gerçekten neler olduğunu anlatma fırsatı yakalarız.”

“Haklısın.”

Jamie koridora çıkıp bina kapısını açtı. Dışarıda iki polis duruyordu. Biri, çoktan birkaç çocuğun dikkatini çekmiş polis arabasına dönüp baktı. Çocuklar arabanın etrafında toplanmış, pencerelelerinden içeri bakıyor, —polise göre— lastiklerini çalma, farlarını patlatma fırsatı kolluyorlardı.

Jamie, “Yardımcı olabilir miyim?” dedi.

Diğerinden yaşlı olan polis memuru, “İçeri girebilir miyiz, beyefendi?” diye sordu.

Jamie omuzlarını silkti. “Tabii.”

Jamie’nin arkasından daireye kadar geldiler. Genç olan, arabasını seraserilerin merhametine bırakmak istemiyor gibi görünüyordu. En sonunda kendini toparladı ama aklını işine veremeyeceği çok belliydi.

Polisler içeri girip Jamie kapıyı kapadığında Kirsty, “Bir fincan çay alır mısınız? Ya da kahve?” diye sordu.

Daha yaşlı olan, “Çok iyi olur,” dedi. Meslektaşları da başını salladı. “Evet, ben de bir çay alırım.”

Daha yaşlı olan, Jamie’ye döndü. “Ben Dodds. Meslektaşım ise Sutton. Hakkınızda şikâyetle bulunulmuş.”

“Neyle ilgili olduğunu biliyoruz,” dedi Jamie. “Size şimdiden söyleyebilirim ki, hakkımızda her ne dedilerse, hepsi büyük saçmalık.”

Sutton etrafta dolaşıp Jamie'nin bilgisayarına bakıp pencereye doğru ilerledi ve arabasının olduğu yöne, dışarı baktı.

Su ısıtıcısının fokurdamasını bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kalan Dodds, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Siz bana Lucy ve Chris'in hakkımızda söylediklerini anlatın, ben de size ne demek istediğimi anlatayım."

Sutton onlara döndü. "Komşularınızın bahçesine izinsiz girdiğinize dair şikâyet aldık."

Jamie başını salladı. "Biliyordum." Ofladı. "Bütün bunlar tam bir vakit kaybı. Ama size tüm olanları başından anlatayım."

İçecekler hazırlanana kadar bekledi, sonra Dodds ve Sutton'ı oturmaları için buyur etti.

"Buraya yazın taşındık." Newton'larla nasıl arkadaş olduklarını, onları akşam yemeğine davet ettiklerini, her gördüklerinde onlarla sohbet ettiklerini, gayet iyi anlaşıyormuş gibi göründüklerini anlattı.

"Sonra onlarla go-karta gittik ve her şey tuhaflaşmaya başladı. Arkadaşlarımız Heather ve Paul da bizimle geldi. Paul bir kaza geçirdi, başından ağır darbe aldı. Şu an komada." Yutkundu. "Olay şu ki, Chris de o kazaya karışmıştı. Paul'la yarışıyorlardı. Yani, Chris'i suçlamıyoruz —bu bir kazaydı— ama o günden beri ne Lucy ne Chris bizimle konuştu. Âdeta bize gıcık olmaya başladılar. Sanki biz *onların* arkadaşına bir şey yapmışız gibi. Başta üzerinde pek durmadık. Gerçi arayıp Paul'un nasıl olduğunu sormadıkları için biraz bozulduk.. Bir kart bile göndermediler."

"Sonra ilk mektubu aldık," dedi Kirsty. "Size göstereyim."

O mektupları sehpadan çıkarırken Jamie, "Kısacası Newton'lar bizi taciz ediyor. Sebepsiz yere. Nedenini anlayamadığımız bir şekilde," dedi.

Kirsty, Dodds'a ilk mektubu uzattı. Dodds okudu ve Sutton'a verdi. Sutton mektubu okurken yüzünde bir gülümseme belirmişti. Kirsty'ye bakıp kaşlarını kaldırdı. Jamie, genç adamın aklından geçenleri okuyordu. Gürültülü seks. Doğru olup olmadığını düşünüyor olmalıydı.

“Bu mektubu görünce şoke olduk. Öncelikle şunu söylemeliyim ki, o kadar da gürültücü değiliz.” Jamie hafifçe öksürdü. Aniden mahcup olmuştu. “İkincisi, neden bizimle konuşmak için buraya gelmediklerini anlamadık. Mektupta bize ismimizle bile hitap etmemişler. Bunu çok tuhaf bulduk.”

Dodds eğildi, anlayışlı bir şekilde başını salladı.

“Sonra bir CD geldi.”

“CD mi? Ne CD’si?”

“Şey... Seks yaptığımız sırada çekmişler. Belli ki yatak odamıza mikrofon yerleştirip bizi kaydetmişler. CD’deki sesler biraz boğuk ama yine de yüksek. O seslerin aşağıya gittiğine inanamam.”

Sutton, Kirsty’ye bakıp, “CD hâlâ sizde mi?” diye sordu.

“Evet ama...”

Dodds, genç meslektaşına pis bir bakış atıp, “Dinlememiz gerekmiyor,” dedi.

“CD bizde,” dedi Jamie. “Orijinal kopyasının Lucy ve Chris’in bilgisayarında olduğunu biliyoruz. Makul olmaya çalışıp onlara mektup yazdık. Öncesinde onlarla konuşmaya çalışmak için aşağı inmiştik. Ama kapıyı açmamışlardı.”

“Elinizde, yazdığınız mektubun kopyası var mı?”

“Hayır. Bir karalaması vardı ama attık. Kahretsin, keşke saklasaymışız. Ama yazdığımız mektubun sorunu çözeceğini düşünmüştük.”

“Siz ne yazdınız?”

“Arkadaş olduğumuzu sandığımızı, konuşarak her türlü sorunumuzu çözebileceğimizi. Çok makul bir mektuptu. Mangal gecesinde bahsederek hata etmiş olabiliriz, o kadar. Belli bir miktar gürültüyle yaşamak gerektiğinin altını çizmeye çalışıyorduk, ki öyle düşünüyoruz. Kısa süre önce mangal partisi verdiler. Oldukça ses yaptılar, geç saate kadar sürdü. Biz de mektubumuzda bundan şikâyet etmediğimizi, onların da bu kadar şikâyetçi olmaması gerektiğini söyledik. Karşılığında bunu aldık.” Dodds, ikinci mektubu uzatan Kirsty’ye başını salladı.

“Bunu bu akşam aldık. O kadar rahatsız oldum ki aşağı inip onlarla konuşmaya çalıştım ama yine kapıyı açmadılar. Ben de ban-

yomuzdaki merdivenlerden onların bahçesine indim. Sadece arka kapılarını çalacaktım. Onlarla konuşmak istiyordum. Hepsi bu.”

Kirsty, “O sırada Lucy dışarı çıktı,” dedi. “Bağırıp çağırdı, tehditler savurdu. Jamie onunla makul ve mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışırken polisi arayacağını söyleyince Jamie merdivenlerden yukarı çıktı. Tüm hikâye bu. Jamie onları taciz etmedi.”

Dodds ayağa kalktı. “Tamam. Belli ki Bay ve Bayan Newton’la konuşmamız gerekecek ama eve izinsiz girme meselesini uzatmanın anlamı yok. Komşularınızla konuşmak için bahçelerine girmenin, yılın suçu sayılacağını sanmıyorum. Gerçi size hatırlatmak isterim ki, biri sizden gayrimenkulünü terk etmenizi istediğinde hemen terk etmezseniz, polis arama hakları doğar.”

Jamie, “Anlıyorum,” dedi. “Peki, Lucy ve Chis’in bizi tacizi? Onunla ilgili ne yapabiliriz?”

Dodds omuzlarını silkti. “Tek önerebileceğim, neler olup bittiğiyle ilgili bir günlük tutmanız, neler olduğunu kaydetmeniz. Sizin gönderdikleriniz de dahil olmak üzere aranızdaki tüm iletişimin kaydını tutun. Ve onlara bir şey yazma ihtiyacı duyarsanız bunu bir avukat aracılığıyla yapın.”

“Yani siz hiçbir şey yapmayacak mısınız?”

“Ne yapabiliriz?” dedi Sutton. “Kanun dışı hiçbir şey yapmamışlar. Sizi şiddetle tehdit etmemişler, müstehcen bir şey yazmamışlar. Sadece gürültü yaptığınızı söylemiş, şikâyet etmişler.”

“Peki ya CD?” dedi Kirsty. “O kesinlikle müstehcen.”

Sutton sırtarak, “Bilemiyorum,” dedi. “Onu dinlemedim.”

Dodds araya girdi. “Evinizin içindeki sesleri kaydetmeniz tamamen yasal. İnsanlar, Çevre Sağlığını Koruma kanunu çerçevesinde dava açabilmek için gürültücü komşularıyla ilgili olarak bunu hep yapar.”

Kirsty, “Ama biz gürültücü komşular değiliz,” diye itiraz etti. “Bugüne kadar hiçbir komşumuzla sorun yaşamadık.”

“Gürültücü olduğunuzu söylemedim. Ama belli ki Newton’lar öyle düşünüyor. Komşularınızın, hakkınızda şikâyetle bulunup bulunmadıklarını öğrenmek için belediyeye başvurmak iyi bir fikir

olabilir. Sizinle ilgili şikâyetle bulunmuşlarsa belediye, dairenizden gelen sesin desibelini ölçmek için birini gönderir.”

“Keşke gönderseler. Böylece Lucy ve Chris aptal durumuna düşer.”

“Mümkün. Ama bence onları umursamayın. Kendi hayatınıza bakın. Gönderdikleri tüm mektupları saklayın ve herhangi bir tehditte bulunurlarsa bize bildirin. Onları kışkırtacak bir şey yapmayın. Eminim her şey zaman içinde düzelir.”

Jamie polisleri kapıya kadar geçirdi. Sutton, arabalarını tek parça halinde buldukları için son derece rahatlamış görünüyordu.

Dodds, “Bay ve Bayan Newton’ı ziyaret edeceğiz,” dedi. “Sizinle görüştüğümüzü, bundan sonra bahçelerine girmeyeceğinizi söyleyeceğiz, tamam mı?”

“Tamam. Mektuplardan ve CD’den de söz edecek misiniz?”

“Etmemi istiyor musunuz?”

Jamie bir an düşündü. “Sanırım bu onları kışkırtacak bir şey olur.”

“Katılıyorum.” Dodds durup eve baktı. “Ne kadar güzel bir eviniz var. Pahalıya mal olmuştur.”

“Karşılatabileceğimizin en fazlasıydı. Ama evimizi çok seviyoruz. Bir evden istediğimiz her şeyi bulduk. Kâbus gibi komşular yüzünden huzurumuzun kaçmasını istemeyiz.”

Dodds başını salladı. “Bence bu, bölgesini belirlemiş bir kedinin yanına yeni bir kedinin taşınması gibi. İlk kedi biraz huzursuzlanır ve alanını korumaya çalışır. Ama yeni kediye sınırlarını gösterince ortam sakinleşir. Burada olan da bu. Endişelenmeyin. Altı aya sular durulur, muhtemelen onları tekrar akşam yemeğine davet edersiniz.”

Jamie, polisin kullandığı örneğe pek katılmıyordu. Ama başını salladı. “Akşam yemeğine davet etmek konusunu bilemeyeceğim ama umarım haklısınızdır. Umarım.”

On İki

Metro, istasyona yaklaşınca inleyip titreyerek durdu. Kirsty vagondaki son boş koltuğu, kelini yanda uzattığı saçlarla kapamaya çalışan bir adamın önüne geçerek kapmıştı. Adam tepesinde dikilip yukarıdaki tutamağa tutunuyor, kulaklıklarından gelen cıstak cıstak sesle Kirsty'nin beynini tırmalıyordu. Etrafındaki herkes, çatık kaşlarla kendi kişisel alanlarına dalmış, yolculuğun bir an önce bitmesini arzu eder gibiydi. Vagonun bir ucunda, kadının biri Big Mac yiyor, trenin içini et ve turşu kokusu kaplıyordu. Vagonun diğer ucunda ise akustik gitarlı bir adam vardı. Kirsty, adamın her an Beatles klasiklerinden birini tatsız tatsız çalmaya, el açıp ödülünü toplamak için vagonda dolaşmaya başlamasından korktu.

Tanrım, metrodan nefret ediyordu. Gitarlı adam sokak çalgıcısı çıkarsa, ondan hiçbir şey koparamayacaktı. Son bozukluğunu, durağın dışında oturan bir kadına vermişti. Kirsty her gün onlarca evsiz insanın yanından geçiyor, çok sık sadaka vermeyi bütçesi kaldırmıyordu ama o kadının (aslında genç bir kızdı; on altıdan büyük olamazdı) kucağında bir bebek vardı. Görünce Kirsty'nin içi acımişti. Çantasına uzanıp cüzdanını çıkarmış, tüm bozukluklarını kızın avucuna bırakmıştı. Hayatında gördüğü ilk bebekli ve evsiz kız değildi elbet. Ama öğrendiğinden beri gördüğü ilkti.

Koruma içgüdüleriyle elini karnına koyup, doğal olmayan bu sıcaklıkta oturmak zorunda kalmasaydım keşke, diye düşündü. Etrafta kim bilir kaç çeşit hastalık dolanıyordu. Otobüse ya da taksiye binmeliydi. Ama kendini feda etmiş gibi göstermek istiyordu. Böylece eve gidince Jamie'ye, "Senin yüzünden metroya binmek zorunda kaldım," diyebilecekti.

Metroya bindiğini değil, hamile olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini çok merak ediyordu. Evet, net olarak bilmiyordu. Henüz test yaptırmamıştı ama her ay tam da vaktinde regl olurken reglinin dört gün gecikmesi görülmüş şey değildi. O yüzden hemen anlamıştı. Hamile kaldığı ânı hissetmişti ve içinde Jamie'nin de anladığına dair bir his vardı. Çok sevineceğinden emindi. Çocukları olmasını çok istediğini biliyordu. Ama doğru zaman mıydı?

Evet. Evet, öyleydi. Olup biten her şeye rağmen. Belki de tüm bunlar olup bittiği için zaman, doğru zamandı.

O gece söylemeyi planlamıştı. Jamie'nin, regl döngüsünü takip etmediğini biliyordu. (Her seferinde şaşıırıyordu. "Ne? Yine mi? Bir ay geçti mi?" derdi.) Zaten son zamanlarda aklı başka yerlerdeydi. O yüzden ona, zaten bildiği bir şeyi söylemeyeceğini biliyordu. Olay gerçekleştiği sırada durumu hissetse bile. Ama şu an ona öfkeliydi. Akşam onu işten alması gerekiyordu. Hastanenin önünde yarım saat beklemiş, Jamie gelmemişti. Bunun üzerine içeri dönüp kendisine telefon gelip gelmediğini sormuş, gelmediğini öğrenince bir hışım hastaneden çıkıp metro istasyonuna kadar öfkeli adımlara yürümüşü.

Korktuğu başına geldi ve gitarlı adam gitarını karnına dayayıp şarkı çalmaya başladı. "She Loves You" nakaratını bitirince ayağa kalkıp vagonun içinde yürümeye, herkesten para istemeye başladı. Kirsty, "Falcı olmalıymışım," diye düşündü. Başını öne eğip sokak çalgıcısıyla göz göze gelmedi. Neyse ki çalgıcı ona yaklaşmadan önce tren, istasyona yanaştı ve çalgıcı trenden indi.

Jamie'nin kendisini unuttuğuna hâlâ inanamıyordu Kirsty. Hiç onun yapacağı bir şey değildi. Ya unutmadıysa? Ya başına bir şey geldiyse? Cep telefonundan ulaşamamıştı. Birdenbire gözünün önüne, Jamie'nin arabayla kaza yaptığı, başının ön camdan çıktığı,

cam kırıklarının yoldan geçenlerin üzerine saçıldığı, Jamie'nin kaldırılma devrildiği ve cansız bedeninin yere yığıldığı gibi görüntüler geldi. Gördüklerini hemen unutmaya çalıştı. Onun yerine sokakta saldırıya uğradığını, bir soyguncunun onu göğsünden bıçaklayıp cüzdanını aldığını, Jamie'nin kaldırılma yığıldığını, kendi kanıyla ıslandığını, canı bedeninden çıkarken elini göğsüne koyduğunu gördü.

Nesi vardı böyle? Neden böyle şeyler düşünmek zorundaydı? Alnındaki boncuk boncuk buz gibi terleri hissetti. Saatine baktı. Korkunç yolculuğunun bitmesine on dakika daha vardı. Gecikmedikleri takdirde. Artık Jamie'ye kızmıyor, sadece eve gitmek, iyi olup olmadığını görmek istiyordu. Gelmemesinin mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Lucy ve Chris'le ilgili bir olay çıkmamış olmasını ümit etti.

Polisin geldiği gecedan beri Newton'larla konuşmamışlardı. Bir daha onlardan ne mektup ne CD almışlardı. Fakat bir sürü mektup, kargo ve telefon gelmişti. Lucy ve Chris'in, e-posta adreslerini nereden öğrendiklerini ikisi de bilemiyordu ama isimsiz bir Hotmail hesabından e-postalar bile almışlardı. İşletiliyorlardı fakat hiçbir yerde komşularının adı geçmiyordu. Kirsty ve Jamie, onları işletenlerin Lucy ve Chris olduğunu biliyordu. Taşınır taşınmaz başlayan ilk işletme dalgasının da sorumlusu oldukları gibi.

Kredi kartı ve sigorta şirketlerinden mektuplar, Hristiyan örgütlerinden bültenler, Kirsty'nin alınması hedeflenerek gönderildiği belli olmasa hoşuna gidecek, kırıksık karşıtı kremler, beyazları kapamak için saç boyası, selülit kremi, yüz bölgesinde istenmeyen tüyler için ağda gibi birtakım güzellik ürünlerinin deneme boyları gelmişti. Bir avcılık dergisi olan Shooting Times ve yasal yaşın altındaki kızların fotoğraflarıyla dolu gibi görünen *Barely Legal* adında bir porno dergi de dahil olmak üzere pek çok dergiden ve internet sayfasından teklifler ve kargolar alıyorlardı. "Koleksiyon" şirketlerinden de Kirsty'nin bakınca fiziksel olarak midesini bulan-dıran porselen bir palyaço ve Kraliyet ailesinin yenidoğan bebeği anısına üretilmiş bir tabak gibi korkunç pek çok paket almışlardı. Her birini iade etmeleri gerekiyordu ama bunun için o şirketler

aranmalı, postaneye gidilmeli, bu sırada iade kartları beklenmeliydi. Yani zahmetli ve stresli işlerdi.

Jamie, "Hepsini neden Lucy ve Chris'in kapısının önüne yığmıyoruz?" dedi.

"Çünkü sonra faturalarını ödemek zorunda kalırız. Hayatta isteyeceğim son şey, o korkunç Çirkin Palyaço Dodo'nun ya da adı artık her neyse onun parasını ödemediğim için dava edilmek. Bunu da günlüğe yazalım, olsun bitsin. Mahkemelik olursak hepsi delil sayılacak."

Postayla ticaret yapan şirketlerden, kendilerine sipariş formlarını göndermelerini rica etmişlerdi. Şirketlerin çoğu, kendileri de oyuna geldiklerine üzülerek memnuniyetle geri dönüş sağlamış ve Kirsty ile Jamie'ye formları göndererek ihtiyaçları olan delilleri vermişlerdi. Çünkü tüm formlar aynı elyazısıyla doldurulmuştu. Ve o elyazısı, Lucy ve Chris'ten gelen mektuptakiyle uyuşuyordu.

Jamie karakolu aramış, memur Dodds'la görüşmek istemişti. Ona elyazısından bahsetmişti.

"Bu önemli bir delil ancak tek başına yeterli değil. Yılın suçu sayılmaz." Jamie o an, bunun Dodds'un en sevdiği deyişlerden biri olduğunu fark etti. "Bunu elinizde tutun ve şirketlerle olan konuşmalarınız dahil, her şeyin kaydını tutun. Ama yine de şimdilik durumun üstüne gitmemenizi öneririm. Size söz, bu insanlar er geç sıkılacak."

"Onlarla konuşmak için indiğinizde size ne dediler?"

"Açık konuşmak gerekirse, pek bir şey demediler. Size, bir daha bahçelerine girmemeniz gerektiğini söylediğimizi söyledik ve bize teşekkür ettiler. Aşağı yukarı hepsi bu."

"İkisi de orada mıydı? Lucy ve Chris?"

"Evet. Ama hep kadın konuştu."

"İnanırım."

Kirsty ve Jamie, her akşam olduğu gibi durumu tartışınca, üzüntülerini ve öfkelerini fark etmeden sadece Lucy'ye odaklamaya başladıklarını gördüler. Lucy'yi baş düşman ilan etmişlerdi. Chris onun yancısı, müridiydi. Onunla evli olmasına rağmen aynı deliliği paylaşmıyordu. Başvuru formlarındaki elyazısı da Lucy'ye aitti.

Zaten Chris içeride saklanırken bahçeye çıkıp Jamie’ye bağıran da oydu. Jamie, Chris’le bağ bağa konuşmaya değip değmeyeceğini, mantıklı bir çözüm yolu bulup bulamayacaklarını merak ediyordu.

Kirsty, “Olmaz,” dedi. “İkisinden de uzak dur. Yanılıyor olabiliriz. Bu işin arkasında Chris de olabilir. Ve düşündükçe, Paul’un başına gelenler için onları suçluyorum. Bizi go-karta gtrmeselerdi...”

Aldıkları en can sıkıcı posta, Ulusal Go-Kart Birliği’ne katılmaları için aldıkları davetiyeydi. Jamie, camlarına tuğla atma isteğini bastırıp koşar adım aşağı inmiş, davetiyeyi posta kutularına öfkeyle atmıştı. Davetiye Kirsty’yi çok ağlatmıştı. Aşağı inip o tuğlayı camlarına bizzat fırlatmamak için kendini zor tutması gerekmişti.

Onlardan nefret ediyordu. Daha önce hayatında kimseden nefret etmemişti. Hele bu şekilde. Bunun sağlıksız olduğunun farkındaydı. Özellikle de hamile olduğu için. Vücudunu nefret zehri ve kötülükle doldurmasının, kinin kanına karışmasına izin vermesinin kendisine hiçbir faydası yoktu. Durulması, rahatlaması, sakinleşmesi gerekiyordu.

Ve şu lanet metrodan bir an önce inmesi.

Tren en sonunda ineceği istasyonda durdu ve Kirsty, dip dibe durmaktan ısınmış vücutların arasından ite kaka platforma ıktı. Temiz havayı içine, çölleri aşmış suya ulaşmışasına çekti.

Eve ulaşınca Jamie’nin arabasını gördü. Evdeydi demek. Rahat bir nefes aldı. Az kalsın kendini, Jamie’nin başına kötü bir şey geldiğine ikna edecekti. O an ise, neden hastaneye gelmediğini merak etmeye başlamıştı.

Evin önündeki patikada ilerlerken Lennon’ı, Mary’nin penceresinden aşağı bakarken gördü. Bir saniye sonra pencerede Mary belirdi. El sallayınca Kirsty de ona salladı. Mary, o yokken Lennon’a mama verdikleri için, pahalı bir şişe şarap hediye ederek teşekkür etmişti. Kirsty şarabı içtiğine seviniyordu çünkü şphelerinde haklıysa, uzun bir süre içki iemeyecekti.

İçeri girer girmez Jamie yanına gelip ona sarıldı. “Tanrım, çok özür dilerim,” dedi. “Toplantıdan ıkamadım. Telefonumun şarjı bitti ve şarjı aletimi bulamadım. Bu ara işte saçma şeyler oluyor. şirketin devredileceğini söylüyorlar. O yüzden herkes, tüm öğleden

sonra süren büyük bir toplantıya çağrıldı. Telefon bile açamadım. En sonunda hastaneyi aramayı başardım ama senin çoktan çıktığını söylediler. Ben de doğruca eve geldim.”

Kirsty, Jamie’nin yanağını öptü. “Tamam, Jamie. Endişelenme.”

“Sinirli değil misin?”

“Yani, bunu telafi etmen gerekecek tabii.” Kendini kanepeye attı.

Jamie önünde çömeldi ve Kirsty’nin ayakkabılarının bağcıklarını çözdü. “Ayak masajı?”

“Hmm, çok iyi olur. Bir fincan da çay.”

“Emredersiniz.”

Jamie, başparmaklarıyla topuklarına masaj yaptığı sırada Kirsty arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Çok iyi gelmişti. “Posta gelmiş mi hiç?”

“Her zamanki zırvalıklar. Oxfam’den, bir çocuğa sponsor olma sözü vermene rağmen neden otomatik ödeme talimatı vermediğini soran bir mektup geldi.”

“Tanrım.”

“Bir de sen gelmeden kısa bir süre önce aşırı sinirli bir taksici gelip Battersea Köpek Barınağı’na götürmek üzere buradan birkaç köpek almaya geldiğini söyledi. Onu bizim çağırmadığımızı, işletildiğini söyleyince hiç mutlu olmadı. Verdiği tepkiyi en nazik böyle açıklayabilirim.”

“Bunların hepsini yazdın mı?”

“Tabii ki.”

Kirsty iç çekti. Zavallı bir çocuğa sponsor olmak için tutulmamış bir söz. Bu iş artık zıvanadan çıkmıştı. Öfkesini bir kenara bırakmak için derin nefesler alıp Jamie’nin yaptığı masajın verdiği hoş duygulara odaklandı. Ellerini karnına koydu. Ertesi gün doktora gidecek, kesin bilgi alacaktı. Artık biraz iyi haber alma vaktiydi.

On Üç

Jamie teli döndürüp mantarı patlatarak tavandan sekmesini izledi. Köpüren şişenin ağzını ağzına dayadı, sonra kendine bir kadeh koydu. Şampanyalı dudaklarıyla Kirsty'yi öptü. O da kendi kadehini kaldırıyordu.

“Maalesef sana elma suyu.”

“Ama bu haksızlık. Toplam dokuz ay. İnanamıyorum.”

“Emzirirsen daha da uzun.”

“Tanrım, hatırlatma.” Ama bunu söylerken sırtıyordu. Eve dönerken parkın ucundaki duvara oturup hayatlarında gerçekleşmek üzere olan büyük değişiklikleri düşündüğü beş dakika hariç, içgüdülerini doğrulayan testten beri sırtımadan edemiyordu. Para, iş, uyku meselelerini, sosyal hayatını, vücudunu düşünmüştü. Sonra hepsini boş vermiş ve gülümsemesi geri gelmişti. Dünyada, her şeyden çok istediği buydu. Anne olacaktı. Daha da önemlisi, şahane bir anne olacaktı. Üstelik âşık olduğu adamla birlikteydi ve Jamie'nin muhteşem bir baba olacağını biliyordu. Aksi bir ergen olana kadar ona sevgiyle bakacak bir kızı olmasını istediğini söylediler hep. Zamanında annesiyle babasının hayatını cehenneme çevirmiş Kirsty'ye benzerse tam bir kâbus olacaktı. Ama ona daha

çok vardı. Zaten Kirsty ve Jamie, çocuklarıyla arkadaş olacaklardı. Çocukları, eve arkadaşlarını gururla getirecek, onlardan hiçbir sır saklamayacaktı. Seks, uyuşturucu ve anne babalarla çocuklar arasında set çeken her türlü konuyu konuşabileceklerdi.

Kirsty ne kadar saf olduğunu düşünüp gülümsedi. Sonra oturduğu duvarın üzerinde, futbol oynayan çocukların gözleri önünde gözyaşlarına boğuldu. Yanaklarından koskocaman mutluluk ve rahatlama gözyaşları akıyordu. Artık Lucy ve Chris'i unutabilirdi. Hayatında kötü giden her şeyi (Paul hariç... Paul'u asla unutamazdı) unutabilirdi çünkü odaklanacağı muhteşem bir şey vardı artık.

Jamie şampanyasını höpürdetirken, "Oğlum olsa da hoş olur," dedi. "Birlikte bilgisayar oyunları ve futbol oynarız."

"Bunları kızınla da yapabilirsin."

"Evet. Aslında ne olacağı hiç umurumda değil. Hey, belki de ikiz olur. Bir kız, bir oğlan. Bak işte bu şahane olur."

"Zorlama."

Jamie onu tekrar öptü ve göbeğini okşadı. Henüz dümdüzdü ama yakında büyümeye başlayacaktı. Jamie sabırsızlanıyordu. Hamileliğin seksi bir yanı vardı. O sırada kendisiyle gurur duyuyordu. Evet, herhangi bir aptal, bir kadını hamile bırakabilirdi —kaç aptalın, kadınları hamile bırakabildiğini görmek için hafta içi herhangi bir sabah, televizyon açmak yeterliydi— ama yapabildiğini bilmek şahane bir duyguydu. Kendini son derece erkeksi ve güçlü hissediyordu. Göğsüne yumruklar atıp Tarzan gibi bağırması vardı. O an kendini dünyadaki en şanslı adam gibi görüyor, bunu kutlamak istiyordu.

"Hadi banyoya girelim," dedi. "Sonra seni yemeğe çıkarayım."

Musluğu açıp soyundular ve küvete girdiler. Kirsty otururken Jamie, "Memelerin büyüdü bile," dedi.

Kirsty başını salladı. "Ya tabii, rüyanda."

"Tamam ama büyüyecekler, değil mi? Tanrım, hamilelik ve bebeklerle ilgili bilmediğim o kadar çok şey var ki. İnternette bakmam gerek. Yakında banyoya birlikte sığamayacağız."

"Evet. Çok ama çok şişmanlayacak, hep şişman kalacağım. Tombul bir kadına döneceğim. Hatta büyük boy, yeni bir küvet almamız

gerekecek çünkü bu bana, tek başıma bile yetmeyecek. Karpuz memeli bir Buda'ya benzeyeceğim."

"Şahane."

Katıla katıla güldüler. Jamie hemen Kirsty'yi öpmek için uzanınca suyu çalkaladı ve küvetten sular taşıtı.

"Eyvah."

"Boş ver. Sen beni öp sadece."

"Eee? Hamilelik seni daha da seksi hissettiriyor mu?"

"Hı hı. Gerçi karnım büyüyünce tuhaf olacak."

"Yeni birkaç pozisyon denememiz gerekecek."

"Hmm."

Jamie öne uzanıp dizlerinin üzerine oturdu. O sırada kayıp kalçasını küvetin yanına çarptı.

"Ah!"

Kirsty güldü. "Pozisyon uygulamada üstüne yok."

"Hey, çocuğumuzun önünde beni eleştirme."

"Tabii. Senden her zaman Kahramanım olarak söz edeceğim."

Tekrar güldüler ve o an, banyoda üç vurma sesi duyuldu.

Gözlerini yere diktiler.

Kirsty, "Aman Tanrım, Lucy süpürgesini çıkarmış," dedi. Normalde böyle bir şeye çok kızardı ama o an çok komik buldu. Hatta bu onu daha da güldürünce daha çok vurma sesi geldi.

Jamie, yere doğru işaret çekip, "Cadı, süpürgesini vuruyor," dedi. "İnsanların mutluluk seslerine katlanamıyor."

"Sefil cadı," dedi Kirsty. Sonra bağırarak tekrarladı: "Sefil cadı."

Ardından gelen vurma sesleri, Jamie ve Kirsty'nin birbirlerine uzun uzun bakıp sessizleşmelerine neden oldu. BAM BAM BAM. Süpürge, birazdan parkelerden içeri girecek gibiydi. Daha da kötüsü, vurma sesine bir de kulak zarı patlatıcı bir çığlğın eşlik etmesiydi.

"Aman Tanrım."

"Bizi duymuş olmalı."

"Duysun diye bağırıyorsun sanıyordum."

"Yani..."

Artık hiç komik gelmiyordu. Jamie arka kapıya baktı. Chris'ın

merdivenlerden çıkıp incecik ahşap kapıyı parçalayacağını düşündü. Çıglık, kanını dondurmuştu. Birdenbire küvetten çıkıp giymek istedi.

Ayağa kalkıp havlusunu aldı. Haliya baktı. Küvetin etrafında büyük bir ıslaklık vardı. Ayağının hemen altındaki Lucy'nin nefes aldığını duyabildiğini hayal etti. Tavana baktığını biliyordu ve o an saçma bir şekilde, çıplak olduğu için kendini savunmasız hissetti. Hızla kurulandı ve yeteri kadar kuruyunca iç çamaşırını giydi.

Kirsty tıpayı çıkarıp ayağa kalktı. Su, göğüslerinden göbeğine akıyor, kasıklarındaki kıllara damlıyordu. Jamie onu göbeğine dokunurken görünce gülümsedi. Neden bu kadar strese giriyordu ki? Durulmalı, sakinleşmeli, her zaman hatırlanacak bugünün tadını çıkarmalıydı. Komşulardan daha önemli konular vardı.

“İyi olacağız, değil mi?” dedi Kirsty. Hâlâ küvette duruyordu. Su seviyesi, bacaklarından ayak bileklerine indi ve tüm su, küvet deliğinden akıp gitti. Jamie, suyun delikten aşağı Lucy'nin kafasına döküldüğünü, onu komik bir şekilde sırlıklam ettiğini düşünüp gülümsedi. Eğilip yanağını, Kirsty'nin ılık göbeğine dayadı. “Tabii ki iyi olacağız.”

The Cinnamon Tree en sevdikleri Hint restoranıydı. Sessiz bir arka sokakta, evlerinden sadece on dakika uzaktaydı. Seksenlerin başından beri dekorunu değiştirmemiş küçük bir restorandı ama yemekleri hem olağanüstü lezzetli hem ucuzdu. Ya da *paranın karşılığının alındığı* bir yerdi. Kirsty böyle demeyi tercih ediyordu.

Çarşambaydı ve restoranın yarısı boştu. Jamie ve Kirsty, devasa bir plastik bitkinin yanındaki masaya geçtiler. Başlangıç için samosa ve içki —Jamie bira, Kirsty soda içiyordu— siparişi verdiler.

Jamie, “Acaba ilerleyen günlerde tuhaf şeylere aşerecek misin?” dedi.

“Olabilir. İşyerinde bir kadın, Cadbury'nin kremalı yumurta şeklindeki çikolatalarına aşeriyor, günde altı yedi tane yiyordu. Sabahları da midesi fena bulanıyordu.”

“Hmm. Acaba aralarında bir bağlantı var mı?”

“Kömür ya da ahşap aşeren kadınlarla ilgili bir yazı okumuştum. Ben muhtemelen sadece pizza ve dondurmaya aşeririm. Bir de tabii ki Hint yemeği.”

“Bu akşam neye aşeriyorsun?”

“Hafif bir şey sanırım. Pilavlı sebzeli korma.”

“Gayet güzel. Ben biraz daha acı bir şey alacağım.”

İçkiler gelince Jamie birasının üçte birini bir dikişte içti.

“Yavaş ol, Jamie.”

“Kusura bakma.”

“Son zamanlarda aşırı içki içiyorsun. Böyle devam edemezsin.”

“Biliyorum. Her şeyden önce paramız yetmez.”

“Bebekle ilgili maddi kaygıların mı var?”

Omuzlarını silkti. “Henüz düşünme fırsatım olmadı. Ama hayır, çok kaygılı değilim.”

“Benim yarı zamanlı çalışmaya başlamam gerekecek ve bu civarda yuvalar çok pahalı.”

“İdare ederiz. Bizden çok daha kötü durumda olanlar idare ediyor.”

Kirsty, Jamie’nin eline dokundu. “Olumlu düşünmene çok sevindim.”

“Neden? Mutsuz olacağımı mı düşünmüştün?”

“Hayır. Mutlu olacağını biliyordum. Ama tüm olanlar filan... zamanlamanın kötü olduğunu düşünebilirsin diye düşündüm.”

Jamie, iki elini de Kirsty’nin elinin üzerine koydu. “Kirsty, bu bebeği biz istedik. Bana doğum kontrol hapını bıraktığını söylediğinden beri bunu biliyoruz. Tanrım, zamanlamayla ilgili bir ömür kaygılanabilir, beklemek için her zaman bir neden bulabiliriz. Bana sorarsan, zamanlama son derece doğru. Aşırı duygusal görünmek istemiyorum ama aile olalım istiyorum.”

Kirsty gülümsedi. “Gerçekten aşırı duygusalsın.”

“Neyse ne. İnsan bazen duygusal olabilir.”

O sırada samosalar, koca bir yığın poppadom ile birlikte geldi ve yemeye başladılar.

“Bu şahane bir şey değil mi, Jamie?” Cevap alamamıştı. “Jamie?”

Jamie başını çevirmiş kapıya bakarken samosasını açık ağzının önünde tutuyordu.

“Ne gördün, Jamie?”

Jamie sessizce konuştu. “Sakın arkana bakma ama bil bakalım içeri kim girdi.”

Biri, “Sakın bakma,” derse, Kirsty her seferinde bakardı.

Ama bakmamasının iyi olacağını düşündü. “Aman Tanrım. İnanmıyorum.”

Kapıdan içeri Lucy ve Chris girmişti ve Chris en yakındaki garsonla konuştu. Restoranın diğer tarafında, mutfaklara yakın bir masaya yönlendirildiler. Jamie ve Kirsty’nin olduğu tarafa bakmadılar. Jamie biraz gergin göründüklerini düşünmüştü. Belki de dışarıda yemeye alışık değillerdi. Chris’in menüyü inceleme biçiminden, Lucy’nin ara sokaktaki bir Hint restoranı için biraz fazla şık giyinmesinden anlamışlardı: Görgü kurallarından pek emin olmadıkları belliydi. Akşam yemeklerini evde yemeye alışıklardı.

Kirsty gözlerini komşularından ayıramayıp masanın karşısına doğru eğilerek, “Sence bizi takip mi ettiler?” diye fısıldadı.

Jamie başını salladı. “Hayır. Tesadüf olmalı. Yani, ne de olsa burası semtimizin Hint restoranı. Buralarda yaşayan çoğu kişi buraya geliyor. Gerçi daha önce buraya gelmiş gibi görünmüyorlar.”

Chris etrafına bakıyor, bariz bir şekilde dekoru inceliyordu. Sonra tam karşısına, Jamie’nin gözlerinin içine baktı. Jamie hemen göz temasını bozdu, bakışlarını masa örtüsüne sabitledi.

“Bizi gördüler,” dedi. Kirsty başını çevirince Chris’in de Lucy’nin de onlara baktığını gördü.

“Kahretsin. Chris seni gördüğüne şaşırmış gibi miydi?”

“Hayır, değildi. Hiç değildi.”

Durumu hazmetmeye çalıştılar. Kirsty hızla dönüp bakınca garsonun Newton’lardan sipariş aldığını gördü. Sonra Lucy ayağa kalktı, garsonun arkasından mutfığa girdi.

“Ne yapıyor?”

“Kim bilir.”

“Sence onlarla arkadaş mı?”

“Belki de sağlık müfettişidir.” Jamie güldü. “Bence her şeyin hijyenik olup olmadığını görmek için mutfığa girmek istedi.”

“Öyle yapılabiliyor mu?”

“Tabii ki. Bazı insanlar böyle konularda gerçekten paranoyak.”

Kirsty derin bir nefes aldı. “Komşularımızdan uzaklaşmamız, hamileliğimi kutlamamız gerekiyordu ve şu yaptığımıza bak. Oturmuş onları izliyor, her zamanki gibi onlar hakkında konuşuyoruz. Hani bazı insanlar hep aynı konu –çocukları, evcil hayvanları, işleri filan– hakkında konuşur ve herkes onları sıkıcı bulur ya? İşte onlar biziz. Tek fark, biz komşularımız hakkında konuşup duruyoruz.”

“Başka bir yere gitmek ister misin?”

“Hayır. Saçmalama. Yemeğe başladık bile. Ayrıca onların bizi olduğumuz yerden etmesine izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz.”

“Gücüne hayranım.”

Kirsty’nin elini tutmak için uzandı. Kirsty gerçekten de güçlüydü. Bu, Jamie’yi ona çeken ilk şeylerden biriydi. Daha önceleri, Kirsty’nin gözlerindeki o ironik ışıltı ve başkaldırma kıvılcımı olmayan kızlarla çıkmıştı. Kirsty’nin kendisini kimseye ezdirmeyeceğini bilirdi. Hiçbir şeyi sineye çekmezdi. Güçlü biriydi. Ve Jamie’nin o an öyle birine ihtiyacı vardı. Çünkü zaman zaman vazgececeğini hissettiği anlar yaşıyor, o anlarda kız arkadaşına bakıp ondan güç alıyordu. Dürüst olmak gerekirse, o olmasa ne yapardı, bilemiyordu.

Çekinerek, “Kirsty,” dedi. “Bebeğimiz olacağına göre, sence artık evlenmeli miyiz?”

Kirsty’nin gözleri açıldı. “Bu bir evlenme teklifi mi?”

“Bilmem. Bir soru.” Durdu, Kirsty’nin tepkisini ölçmeye çalışarak gözlerinin içine baktı. “Yani, bilmiyorum ki. Bebeğimiz olacağına göre belki de doğrusu budur.”

“Doğrusu mu?”

“Evet. Böyle söylediğim için beni çok mu sıkıcı buluyorsun?”

Kirsty güldü. Sonra durup Jamie’ye baktı. Jamie o âna kadar şampanya ve bira içmişti ve duygusal bir gün geçirmişti. Ama ona bakışı...

“Sen ciddi misin? Yani tamamen ciddi misin? Yüzde yüz?”

“Yüzde yüz.”

“Doğrusu bu olduğu için bunu yapmak doğru mu bilmiyorum.”

“Kirsty, seninle evlenmek istememin sebebi seni sevmem ve ömrümün geri kalanını seninle geçirmek istemem.” Omuz silktilti. “O kadar.”

Kirsty, poppadomdan bir ısırık alıp yuttu, içeceğinden bir yudum aldı. “Tamam o halde.”

Jamie gözlerinin içine bakıp Kirsty’nin ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. “Yani bu evet mi demek?”

“Tabii ki.”

Jamie ayağa kalktı, masanın diğer yanına geçip ona sarıldı, dudaklarındaki baharatın tadını alarak onu öptü. Başını çevirip Newton’lara baktı. Lucy mutfaktan dönmüştü. Chris’le oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Dudakları kımıldamıyordu. Konuşmadıkları belliydi. Siktirsinler, diye düşündü Jamie. Kimse keyfimi kaçırılmaz. En azından şu an. Bu gece. Sarhoş ve duygusaldı. Düşündü: Bir çocuğum oluyor ve sonsuza dek birlikte olmak istediğim kadınla evleniyorum. Yuvamı kurdum ve hiç kimse –hiç kimse– bunu bozamayacak.

Denesinler bakalım.

Kirsty arkasına yaslayıp, “Ama bazı şartlarım var,” dedi. “Büyük bir tören istemiyorum. Belediyede, birkaç şahitle hallederiz. Sözüm ona masalsı, kocaman düğünlerle işim olmaz. Zaten herkes hamile kaldığım için zorunluluktan evlendiğimizi düşünür. Anne babalarımızın üzüleceğini biliyorum ama aslına bakarsan, evlenmemizi bile beklemiyorlar. O yüzden bir şeyden mahrum kalmış sayılmazlar.”

“Baban, para harcamayacağı için memnun olacaktır.”

“Belki de. Aman zaten gün, bizim günümüz. Koca göbeğimle sendeleye sendeleye mihraba yürürken doğru dürüst görüşmediğim teyzelerimin, amcalarımın ve ikinci derece kuzenlerimin bana dik dik bakmasını istemiyorum.”

O sırada yemekleri geldi. Leziz kokuyordu. Jamie, naan ekmeğini yemeğine banıp bir ısırık aldı. O kadar acıydı ki burnu yandı. Bu iyiye işaretti. Burun yakmayan Hint restoranı, kişiliğini fazlasıyla kaybetmiş demekti. Garson, tabakları getirdiği sırada Jamie, kendisi için bir bardak daha bira ve Kirsty için bir bardak su rica etmişti. İçecekleri gelince Jamie büyük bir yudum aldı. Çok mutluydu.

Ağızına büyük bir kaşık pilav alıp, “Şahitlerimiz kim olacak?” diye sordu.

“Sanırım biri Heather. Paul ve Heather olabilirdi.”

Tatsız bir tonda, “Biliyorum,” dedi Jamie.

“Yarın uyansa bile nasıl bir durumda olacağını bilmiyoruz. İyileşmesi aylar, hatta yıllar alabilir. Hiç iyileşemeyebilir. Bunu kabullenmemiz gerek.”

“Hayır. İyileşecek. İyileşeceğini biliyorum. Tanrım, şu an burada olsa bana kafasında striptizciler, kelepçeler, direkler ve ölümcül miktarda alkolün olduğu bir bekarlığa veda planlıyor olurdu. Şimdi büyük ihtimalle, elime sıcak çikolatamı alıp evde oturacağım.”

“Evet, böylece akşamdan kalmış bir halde berbat görünüp hissederek evlenmeyeceksin.”

Sessizleştiler. Paul’la ilgili düşüncelere dalarak yemeklerini yediler.

“O halde kimden şahidimiz olmasını isteyeceğiz?”

“Yoldan geçen birilerini çekeştirebiliriz.” Jamie’nin aklına bir fikir geldi. “Neden Gretna Green’e gitmiyoruz? Bence çok havalı olur. Hem çok eğleniriz, ne dersin?”

Kirsty düşünceli görünüyordu.

“Sen ne dersin? Heather’dan şahidimiz olmasını istemezsek üzülür mü?”

“Açık konuşmak gerekirse, böyle bir şey yapmak isteyip istemeyeceğini bilemiyorum. Bu onu çok üzebilir de. Ama bence Gretna Green şahane bir fikir. Çocuklarımıza anlatacağımız bir hikâyemiz olur. Hem daha önce İskoçya’ya gitmedim.”

“Çok güzel bir yer.”

Masada karşılıklı oturmuş, ışıldayan gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

Jamie, “Harika,” dedi.

“Bence de.”

“Ve sen hamilesin.”

“Evet.”

“Ve biz evleniyoruz.”

“Vay canına.”

Jamie, garsona yüklü bir bahşiş bırakarak hesabı ödedi ve kalktılar. Jamie aldığı onca alkolden dolayı biraz sendeliyordu. Başını çevirip ana yemeklerine geçen Lucy ve Chris'e baktı. Jamie ve Kirsty'ye bakmamak için gözlerini yemeklerine dikmiş görünüyorlardı.

"Dur bir dakika," dedi Jamie.

"Ne yapıyorsun?"

Jamie restoranın diğer ucuna yürüyüp Lucy ve Chris'in masasının yanında durdu. Önce birine, sonra diğerine bakıp, "İyi akşamlar," dedi.

Tepki vermediler. Gözlerini tabaklarına dikip yemeye devam ettiler.

"Yemeği sevdiniz mi?" diye sordu Jamie. "Buranın yemekleri çok lezzetli, değil mi?"

Chris aniden başını kaldırdı ve Jamie'nin beklentisinin aksine, gülümsedi. Ağzı dolu olduğu için yanakları şişmişti. Gülümsemesi tuhaf görünüyordu. Ağzını açıp çiğnediği pilavı Jamie'ye gösterecek, "Çok lezzetli," dedi.

Midesi bulan Jamie, Lucy'ye döndü. "Sen de sevdin mi, Lucy?"

Lucy çatalını bırakıp, "Sarhoşsun ve kendini rezil ediyorsun," dedi.

"Kendimi rezil mi ediyorum? Hiç sanmıyorum. İkinizin karşısında kendimi nasıl rezil edebilirim? Nihayetinde en mahrem anlarımızı sizinle paylaşıyoruz. Ayrıca istediğim gibi sarhoş olurum." Lucy'nin sandalyesinin sırtına tutunup öne eğildi. "Bir bebeğimiz oluyor."

Lucy ve Chris tepki vermedi. Jamie bunu, şaşkın bir sessizlik olarak yorumladı.

"Evet. Bebek bekliyoruz. Kim bilir belki sizin bilgisayarınızda bebeğimizi yaptığımız ânın kaydı vardır."

Garson, Jamie'nin yanına geldi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Jamie, garsonun omzuna kolunu atıp bira kokulu nefesini yüzüne üfleyerek, "Her şey yolunda, dostum. Hatta her şey harika," dedi. Kıvranan garsonu rahat bırakıp Lucy ve Chris'e, "Afiyet ol-

sun,” dedikten sonra restoranın diğ er ucunda duran Kirsty’nin yanına gitti. Kirsty, o g une kadar kendisini hiç o kadar mahcup hissetmemişti. Yanakları kıpkırmızıydı.

Temiz hava alması için Jamie’yi dışarı itip sert bir tonda, “Y r  hadi,” dedi. Yüzüne baktı. “Ne dedin onlara?”

“Her şeyin şahane gittiğini.” Kirsty’yi öptü. “Her şeyin şahane gittiğini.”

On Dört

Kirsty tuvaletin önünde diz çökmüş kusuyor, acı dolu spazmlar geçiriyordu. Daha fazla kusmayacağından emin olunca ayağa kalkmak için kendini zorladı ve bir gece önce yediği Hint yemeğinin üzerine sifon çekmek için düğmeye bastı. Yüzüne soğuk su çarptı ve ağzını çalkaladı. Sabah bulantıları başlamış mıydı?

Dişlerini fırçaladığı sırada Jamie hızla banyoya girdi. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. Kendini tuvaletin yanındaki halının üzerine atıp korkunç bir sesle kustu. İş bitince sırtını küvete yaslayıp oturdu. Midesi ağrıyordu. İnledi.

“Öleceğim sanki. İşe gidemeyeceğim sanırım.” Birkaç derin nefes aldı. “Tanrım. İçki içtikten sonra nadiren böyle olurum. Şampanyayla birayı karıştırdığım için oldu herhalde.”

Kirsty yanına çömeldi. “Ben de kustum.”

“Öyle mi? Ne zaman?”

“Az önce. Sen girip kusmayı büyük bir drama haline getirmeden hemen önce. Ben sessiz kusarım.”

“Ama içki içmedin ki.”

“Biliyorum. Ve sabah bulantılarımın başlangıcının, senin midenin bozulduğu güne denk gelmesi pek olası değil. Tabii sen yalancı gebelik geçiren babalardan değilsen. Jamie, lütfen öyle olma.”

Jamie ayağa kalkıp lavaboya eğildi. Ağzına, büyük bir yudum çalkalama suyu alıp gargara yaptıktan sonra tükürdü. Kendini biraz daha iyi hissetmişti.

“Sence yemekten mi oldu?”

“Bilmem.”

“Yemeklerimiz farklıydı ama malzemeleri aynı olabilir. Lucy ve Chris de hasta mı, merak ettim.”

“Neden inip kendilerine sormuyorsun?”

“Çok komik.”

“Dün gecedен sonra, eminim seni gördüklerine çok sevineceklerdir.”

Jamie tekrar inledi. Bu kez yaptığı aklına geldiği için. “Gerçekten o kadar berbat mıydım?”

“Gerçekten çok utanç vericiydin. Özellikle de garsonun omzuna kolunu atıp ona dostum derken.”

“Aman Tanrım. Oraya bir daha gidemeyeceğiz.”

“Yemekten zehirlendiysek zaten bir daha gitmek ister miyiz, bilmiyorum.”

“Gıda zehirlenmesi değildir herhalde.” O sırada bağırsaklarında bir kıpırtı hissetti ve konuşmayı bıraktı. “Kahretsin. Çıksan iyi olur. Kirsty, ciddiylim.”

Kirsty banyodan çıktı. Jamie boxer şortunu indirip tuvalete oturdu. Canı acıyordu. Temizlendiği sırada telefonun çaldığını, Kirsty’nin telefona cevap verdiğini duydu. Sesinden, şoke olduğu anlaşıyordu. Jamie sifonu çektiği sırada tuvalete girdi.

Jamie, “Arayan kimdi?” diye sordu. O an her şeyden çok, yatağa dönmek istiyordu. Yatağa dönüp tüm gün uyumak.

Kirsty ona uzun uzun baktı. “Paul’la ilgili aradılar,” dedi.

Arabaya atlayıp olabildiğince çabuk hastaneye gittiler. Jamie, aklını zorlayıp kestirme yollar bulmaya çalışmış, sarı trafik ışıklarında hız artırmış, kendini suçlu hissedip yaya geçitlerini umursamayarak ilerlemişti. Trafik yoğun; kaldırımlar, parlak sonbahar güneşinin tadını çıkaran yayalarla doluydu. Kış, göğü karartmadan önce gü-

neşin son ışınlarından faydalanmaya çalışıyorlardı. Jamie radyoyu açıp hemen kapadı. DJ'in konuşmasını kaldıramamıştı. Önlerindeki arabalar çok yavaş ilerliyordu. Böyle zamanlarda uçabilmeyi isterdi.

Direksiyonu sertçe sola kırınca Kirsty, "Sakin ol," dedi. "Her an kusabilirim."

Jamie kendi hastalığını unutmuş, vücudunu her ne rahatsız ediyorsa, sisteminden atmıştı. Zaten Paul'la ilgili haberi aldığından beri başka hiçbir şey düşünemiyordu. Kendi düşüncelerine sonra geri dönebilirdi ama o an aklında sadece tek bir şey vardı: Hastaneye, Paul'a ulaşmak.

Kirsty, kapının ağzında durmuş, "Paul'un babası aradı," demişti. "Hastaneye gitmemiz gerek."

Jamie'nin göğsü buz tutmuştu sanki o an. Paul'un iyileşeceğine inanarak hata ettiğini fark etmişti. Fakat Kirsty, Jamie'nin yüzündeki dehşeti görünce, "Hayır, Jamie. Haberler iyi. Komadan çıkabilme ihtimali olduğunu düşünüyorlar," demişti.

Hastanenin otoparkına girmek için döndüler. Mavi bir BMW girişi kapatıyordu. Jamie kornaya asıldı ve öfkeyle el kol hareketi yaptı. BMW'nin yoldan çekilmesini acı içinde bekledikten sonra iki sürücü birbirine düşmanca bakışlar attı. Jamie arabayı hemen boş bir yere park etti.

Koşarak hastaneye girdiler. Yüklü bir çekme arabasını atlatarak hızla resepsiyonun yanından geçip —Kirsty o sırada ön büroda çalışan kıza hızla el salladı— merdivenlerden yukarı çıktılar, bir koridordan daha geçip Paul'un odasına ulaştılar ve nefes nefese odaya girdiler. Jamie, Paul'u yatakta oturmuş, bir fincan çay içtiği sırada, "Neredeyim?" diye sorarken bulacağını düşünmüştü ama onu hâlâ aynı pozisyonda buldu. Yaşadığı dramın arka plan sesi olan biplleme devam ediyordu.

Paul'un annesi, babası ve Heather yatağın yanında durmuş, Doktor Meer tarafından muayene edilen Paul'a bakıyorlardı. Heather arkasını döndü.

"Adımı söyledi," dedi.

Ağlamaktan rimel içinde kalan yanakları parlıyordu. Üzerinde hemşire üniforması vardı. “Aniden uyandığında burada oturmuş, her zamanki gibi onunla konuşuyor, günümün nasıl geçtiğini anlatıyordum. Adımı söyledi!” Kirsty’nin elini tuttu. Heyecandan tir tir titriyordu. “‘Heather,’ dedi. Başta hayal sandım. Umut ettiğim için öyle duyduğumu düşündüm. Ama sonra tekrar söyledi. Ben de koşup Doktor Meer’i getirdim.”

Jamie, “Başka bir şey dedi mi?” diye sordu.

“Hayır. Ama Doktor Meer, derin komadan çıktığını söylüyor. Artık sadece bilincinin yerinde olmadığını ama her an uyanabileceğini söyledi.”

Paul’un babası, “Ya da tekrar kayıp gidebilir,” dedi. Aldığı şaşkın tepki üzerine devam etti. “Birimizin temkinli olması gerek. Hatalı bir teşhis olması mümkün...”

Paul’un yanında duran Doktor Meer, “Ben uyandığımı düşünüyorum,” dedi.

Durup uzun uzun baktılar. Paul çok içmiş ve çok uzun süre baygın baygın yatmış gibi görünüyordu. Teni solgundu, ağzının kenarından salyaları akıyordu. Fakat onu izledikleri sırada gözkapakları kıpırdamaya başladı ve bir saniye sonra açıldı. Annesinin nefesi kesilmişti. Bir mucize yaşanıyormuş gibi bakıyorlardı, hepsi yatağa yanaşmıştı. Doktor Meer fazla yaklaşımlarını engellemek için kollarını açmak zorunda kaldı. Jamie’nin ağzı kurumuştı. Kirsty elini sıkıca tutuyordu.

Paul gözlerini odaklayarak onlara baktı, ağzını açtı. Boğuk bir ses çıkararak dudaklarını yaladı.

“Kendimi...” diye fısıldadı.

Eğilerek yaklaştılar.

“...bok gibi hissediyorum.”

Doktor Meer ile başka bir doktor, yeni ayılan hastaları üzerinde pek çok test gerçekleştirdikleri sırada onları odadan çıkardı. Jamie, Kirsty, Heather ve Paul’un annesiyle babası, şaşkın bir halde kafeteryaya doğru yürüdü. Heather ve Paul’un annesi gözyaşları

içindeydi. Jamie ve Kirsty ise sessizdi. Paul'un babası, sakalını sıvazlayıp duruyor, avuçlarıyla yüzünü ovuşturuyordu. Hiçbirinin içinden coşmak, hoplamak, zıplamak gelmemişti. Hepsi hâlâ bir şeylerin yolunda olmama, Paul'un kazadan önceki haline dönememesi ihtimaline karşı kaygılıydı. Hiçbiri bir şey söylemiyordu ama hepsinin aklından geçen iki kelime vardı: Beyin hasarı.

Uzuvlarını kullanamıyor olabilirdi. Hafıza kaybı bir ihtimaldi. Doğru dürüst konuşamayabilirdi. Gerçi bu, çok endişelenecek bir şey değil gibiydi. Paul'un uyanırken kurduğu ilk cümle, onu tanıyanlar arasında er ya da geç efsane olacaktı. *Kendimi bok gibi hissediyorum.* Tipik Paul. Tam onun kuracağı bir cümleydi. Gerçi Jamie Heather'ın, Paul uyanırken ağzından ilk çıkan kelimenin aslında kendi adı olduğunu her zaman hatırlayacağını biliyordu.

Kahve alıp kafeteryanın ortasındaki masaya geçtiler.

"Uyanacağını biliyordum," dedi Jamie. "Ümidimi kaybetmemiştim. Ona sadece biraz zaman vermemiz gerekiyordu."

Paul'un annesi, "Bence dualarımız sayesinde uyandı," dedi. "Dualarımız ve inancımız."

Jamie sessizce, "Zamanı gelmişti," diye tekrarladı.

Paul'un babası Kirsty'ye, "Doktor Meer hastanede kalmasıyla ilgili ne dedi?" diye sordu.

"Her şeyden önce Paul'un uyanık kalacağını bir garantisi olmadığını söyledi. Ama kalırsa, bir süre onu gözetim altında tutmaları gerekiyormuş. Vücudu büyük bir travmadan geçti. Bir süredir kaslarını kullanmıyor. O yüzden hiç olmadığı kadar zayıf olacak. Çok fazla fizik tedavi görmesi gerek. Kolay olmayacak. Ayrıca beynini kontrol etmeleri, kalıcı hasar olmadığından emin olmaları gerek. İyi olduğunu tahmin etseler de muhtemelen kafası karışık ve dengesiz olacak. Her zamanki haline dönmesini bekleyemeyiz. En azından birdenbire."

"Döndü ya," dedi Paul'un annesi. "Şimdilik önemli olan bu."

Heather, "Ona evlenme teklif edeceğim," dedi.

Tüm kafalar ona çevrildi.

Jamie, "Çifte düğün yaparız," dedi. Bu kez dikkatler ona döndü. "Dün gece Kirsty'yle evlenmeye karar verdik. Ayrıca başka haberlerimiz de var."

Kirsty ona ters bir bakış attı. Kahretsin. O heyecanla unutmuştu. On iki haftalık olmadan kimseye bir şey söylemeyeceklerdi. Verebileceği başka bir haber düşündü –yeni bir kanepa alacaklarını söylemek gibi– ama o an Kirsty, “Hamileyim,” dedi.

Heather masanın üzerinden ona uzanıp, “Ah, Kirsty!” dedi ve onu öptü. “Bu şahane bir haber.”

Paul’un babası, “Tebrikler,” dedi.

Jamie, “Yoğun bir yirmi dört saat oldu,” diye ekledi.

Kirsty ayağa kalktı. “Benim tuvalete gitmem gerek.”

“Ben de geleyim,” dedi Heather.

“Yerinde olsam gelmezdim.”

Jamie, “Miden hâlâ bozuk mu?” diye sordu.

“Evet.” Hızla oradan uzaklaştı.

Jamie durumu diğerlerine açıklayarak, “Dün gece Hint yemeği yedik de,” dedi. “Bugün ikimizin de midesi kötü.”

“Ya.” Kimsenin pek umrunda değildi. Paul uyanmıştı. Önemli olan tek şey buydu. Kirsty’nin hamileliği o an ikincil durumdaydı. Paul’un odasına dönmek için sabırsızlanıyorlardı. Nasıl olduğunu öğrenmeliydiler.

Kirsty beti benzi atmış halde döndü ve birkaç dakika sonra hemşire yanlarda belirdi. “Odaya girmek ister misiniz?” dedi

Paul’un annesi, “Paul nasıl?” diye sordu.

Hemşire gülümsedi. “Neden gelip kendi gözlerinizle görmüyorsunuz?”

Hızla odaya girdiler. Doktor Meer, ellerini beyaz önlüğünün cebine sokmuş, memnun bir ifadeyle yatağın yanında duruyordu. Paul’un sırtına bir yastık konmuştu. Gözleri açık ama duygudan yoksundu. Yaşayan bir ölüye benziyordu. Jamie gülümsemesini, yüzünün o çocuksu gülümsemeyle aydınlanmasını istiyordu ama Paul onlara, kayıtsız bakıyordu. Heather, Kirsty ve Paul’un annesiyle babası teker teker yanına gidip ona sarıldılar. Paul karşılık vermiyordu. Kolları, gevşek bir halde yanlarında duruyordu. Elleri örtünün altında kalmıştı. Heather bir adım geri attığı sırada Paul ona bir yabancıya bakıyor gibi baktı.

Jamie, hafıza kaybı, diye düşündü. Temkinli bir gülümsemeyle bir adım ileri attı. "İyi misin, dostum?" diye sordu.

Paul ifadesizce başını yukarı aşağı salladı.

"Kim olduğumuzu hatırlıyorsun, değil mi?"

Herkes kaygıyla birbirine bakıyordu.

Paul hepsine baktı. Jamie'nin, devamlı bipleyen kalp ekranının sesinin yokluğuyla, odanın ne kadar sessiz olduğunu fark ettiği uzun bir duraksamanın ardından, "Tabii ki hatırlıyorum. Anne. Baba. Jamie. Kirsty. Ve Heather," dedi ve doktoru işaret etti. "Gerçi bu adamla tanıştırıldığımı hatırlamıyorum."

Doktor Meer öne bir adım atıp Paul'a adını söyledi.

"Benimle siz mi ilgileniyordunuz?"

Paul'un annesi, "Sadece Doktor Meer değil," dedi. "Buradaki tüm hemşireler, baban ve ben, Heather ve Kirsty ve Jamie. Hepimiz yanında oturup senin uyanmanı bekledik." Tekrar gözleri dolunca nemli bir peçete çıkarıp burnunu sildi.

"O halde hepinize teşekkür borçluyum sanırım."

Babası, "Bize hiçbir şey borçlu değilsin, oğlum," dedi.

Heather, "Biz sadece bize döndüğün için çok mutluyuz," diye ekledi.

Paul örtünün altından çıkardığı ellerini inceledi. Sesi boğuk çıkıyordu. "Kendimi çok zayıf hissediyorum. Tüm kaslarım... Yeni doğmuş kedi yavrusu gibiyim. Berbat bir duygu."

Doktor Meer, "Seni yeniden eski haline döndüreceğiz, Paul," dedi. "Fizik tedavi programını hazırladık bile. Çok çaba gerektirecek ama kısa sürede yine zımba gibi olacaksın."

Paul gözlerini ovuşturdu. "Tanrım. Çok fena rüyalar gördüm." Başını kaldırdı. Her birine teker teker baktı ve en sonunda Jamie'ye döndü.

"Seninle konuşmak istiyorum, Jamie," dedi.

Doktor, "Dinlenmen gerek," dedi. "Jamie daha sonra yine gelebilir." Gruba döndü. "Paul henüz hiçbirinizle konuşmaya hazır değil. Aranıza dönmek, durumuna alışmak için... hayata dönmek için zamana ihtiyacı var. Hepiniz onunla konuşmak için sabırsız-

lanıyorsunuz, biliyorum. Ama benim öncelikle onun iyiliğini düşünmem gerekiyor.”

Doktor Meer onları dışarı çıkarırken Jamie, “Yarın gelirim,” dedi. Odadan çıktıkları sırada Jamie hâlâ arkasına bakıyordu. Paul çoktan gözlerini kapamıştı.

Sonraki yetmiş iki saat boyunca, teker teker girmek şartıyla Paul’u görmelerine izin verildi. Jamie, Paul’un annesiyle babası ve Heather’dan sonra girmek için sırasını bekledi. Beklemek çok acı vericiydi ama Paul’un bilincinin artık yerinde olduğunu bilmek durumu katlanılabilir kılıyordu. Doktor durumunu, hayata dönmek olarak tanımlamıştı.

Jamie, defalarca üzerine oturduğu plastik sandalyeyi alıp yatağın yanına çekti. Paul daha iyi görünüyordu. Uzun süre uyumalarının etkileri yüzünden silinmekteydi. Hâlâ seruma bağlıydı ama o berbat bipleme yok olmuştu. Yatağının yanına, Paul’un henüz dokunmadığı dergiler yığılıydı.

Paul, “Ne oldu?” diye sordu. “Heather bana detayları anlattı ama kafamı tam toparlayamıyorum. Neler olduğunu senden duymak istiyorum.”

“Hatırlamıyor musun?”

“Go-kart yarışını hatırlıyorum. Kazandığımı biliyorum. Ama en son hatırladığım, bitiş çizgisi.”

“Diğer yarışçılardan biri senin aracına arkadan çarpmış. Ben görmedim ama bize Chris’in, diğer yarışçının önünde aniden durduğu ve arkasındaki yarışçının senin üzerine doğru kırmasına sebep olduğu söylendi.”

“Heather da öyle dedi. Zavallı Chris. Kesin suçluluk duyuyordur.”

“Ne? Zavallı Chris mi dedin? Ambulansa taşınan o değildi.”

“Ama böyle bir kazanın ardından, hele de o kadar iyi anlaşılmışken kendini çok... nasıl denir? Of, aklım çok puslu.” Odaklandı.

“Çok pişman hissediyor olmalı.”

Jamie başını salladı. "Pek belli etmedi. Sen yokken neler olduğunu bilmiyorsun, Paul. Chris ve Lucy, cehennem kaçkını komşulara dönüştüler. Sen komadayken düşünmemeye çalıştım ama Chris'in bilerek yaptığını duysam, şaşırmam. Bize mektuplar yazıp duruyorlar. Seks yaptığımız sırada seslerimizi kaydediyorlar. Bizi durmadan kulüplere üye ediyorlar. Neler oldu, inanamazsın..."

Paul esnedi. Tiz sesi Jamie'yi kendine getirdi. Paul, Jamie'nin söylediklerinin tek kelimesini bile dinlememişti. "Tüm bunları bana başka bir zaman anlatmalısın. O kadar yorgunum ki odaklanamıyorum."

Jamie başını salladı. Paul'u üzmemek ya da iyileşme sürecini sekteye uğratmak istemiyordu. "Artık gitmemi ister misin?"

"Daha değil." Tekrar esnedi. Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Herkes geri dönmeyeceğimden çok korkmuş galiba."

"Öyle de diyebiliriz."

Paul daha da gülümsedi. "Buna sevindim."

Jamie şoktaydı. "İnsan buna sevinir mi? Hepimiz acı çektik, Paul."

"Hadi oradan. Sen de herkesin senin için çok endişelendiğini bilsen mutlu olmaz mıydın? Kendi cenazene gidip herkesin ağladığını ve nasıl biri olduğunu anlattığını görmek gibi bir şey."

Jamie başını salladı. "Kendine gelmediğin belli."

Paul bir şey demedi.

Jamie, hastane odasında etrafına baktı. Yatağın yanındaki çiçeklere, Paul'un en sevdiği müzikleri dinleyebilmesi için bırakılmış MP3 çalara. "Bir önceki gün rüyalar gördüğünle ilgili bir şey söyledin."

"Öyle mi dedim?"

"Evet. Doktor Meer bizi odadan çıkarmadan hemen önce."

"Tabii ki rüya görmüşümdür. Uzun süre uyudum."

"Ne tür rüyalar?"

Paul gözlerini kapadı. "Bunu konuşmak istemiyorum. Belki daha sonra anlatırım."

"Kötü rüyalar mıydı?"

"Konuşmak istemiyorum dedim."

“Tamam.” Elini, Paul’un omzuna koydu. Pijamasının içindeki vücudu buz gibiydi. “Tamam.”

Paul gülümsemeye çalıştı. “Bu arada neler kaçırdım?”

“Hmm, çok şey. Kirsty hamile.”

Başını salladı. “Heather söyledi. Tebrik ederim.” Samimiyeti sesinden anlaşılıyordu.

“Ve evleniyoruz.”

Paul gözlerini devirdi.

Jamie, kararlı bir şekilde konuştu. “Belki sırada Heather ve sen varsınızdır.”

“Nedense hiç sanmıyorum. Tanrım. Ben buradayken neler yaptı onu bile bilmiyorum.”

Jamie uzun bir nefes verdi. “Çok ama çok üzüldü. Her gün gelip yanı başında bekledi. Onu ne zaman görsem ağlıyordu. Tuhaf bir şekilde –ve nedenini sorma– seni seviyor.”

“Erkek arkadaşının komada olması çok romantik herhalde. Kendini gerçekten çok asil ve saygın hissetmiş olmalı. Başkalarının sevgisini kazanmak için harika bir yöntem.”

“Paull Böyle düşündüğüne inanamıyorum.”

“Ya, tabii. Artık hayata döndüğüme göre, bakalım hâlâ o kadar istekli kalacak mı.”

Jamie aniden dışarı çıkmak istedi. Paul’un olanları sindirmek için daha çok zamanı olduktan sonra onunla konuşmak istemişti. Bu konuşanın gerçek Paul olmadığını biliyordu. Uzun zaman başka bir yerde olan ve uyanan biri vardı karşısında.

“Ben en iyisi gideyim,” dedi Jamie. “Dinlenmen gerek.”

Paul başını salladı ve Jamie ayağa kalktı. Son derece mutlu olması gerekirdi. Kız arkadaşı hamileydi, yakında evleneceklerdi ve en yakın arkadaşı ölümden dönmüştü. Havalara uçuyor olmalıydı ama...

İçindeki önseziyi bir yana bıraktı, arkasına dönüp parmaklarını esnetip tekrar ellerini incelerken gölgesi beyaz badanalı duvarlara yansıyan Paul’a baktı.

Kendi kendine fısıldayarak, “Hoş geldin,” dedi.

On Beş

Jamie eve dönünce Kirsty, “Ee, Paul nasıldı?” diye sordu. Kirsty işten birkaç günlüğüne izin almıştı. Kendini hâlâ çok iyi hissetmiyordu. Vücudunda, sisteminden atmaya çalıştığı bir zehir var gibiydi. Yanında bir bardak su, yatağa uzanmış, hamilelikle ilgili bir kitap okuyordu.

Jamie başını salladı. “Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Kor-kunç başım ağrıyor.”

“Neden yatağa gelmiyorsun?”

“İyi fikir.”

Soyundu ve gözlerini kapayarak serin yorganın altına girdi. Sabahın erken saatleriydi. Dışarıdaki kuş sesi kesilmiş, gölgeler odayı karartmaya başlamıştı.

Kirsty başını çevirip duvara baktı. Gözlerini kapadı. Hâlâ midenin derinliklerindeki krampları hissediyordu. Bunun hamilelikle ilgisi yoktu. Sadece berbat bir şekilde hastalanmıştı.

Uyuşuk bir sesle, “Paul’un dönmesi ne iyi, değil mi?” diye mırıldandı.

“Evet. Ama...” Jamie o an, Kirsty’nin uykuya daldığını fark etti.

...

Jamie uyandığında hava karanlıktı. Yatağın yanındaki saate baktı. Saat dokuzdu. Saatlerdir uyuyorlardı. Ağzının içinde bir şey ölmüş ya da kürk yemişti sanki. Doğrulup göğsünü kaşdı, pencereye doğru yürüyüp perdenin bir ucundan tutarak dışarı, sessiz geceye baktı.

Burnunu çekti. Havada hafif ama nahoş bir koku vardı. Önce gaz olabileceğini düşündü ama koku fazla keskindi. Hatta midesini bulandırmıştı. Hava serin olmasına rağmen pencereyi açtı. İşe yaramayınca kapamaya karar verdi. Biraz fazla sert çekmiş olacak ki pencere, pat diye bir ses çıkarak kapandı. Kirsty yatakta inledi. "Saat kaç?"

Jamie yatağa dönüp eğildi, Kirsty'nin alnını öptü. "Daha dokuz."

"Kahretsin. Tüm akşamı kaçırdık. Sen ne yapıyorsun?"

"Tütsü yakıyorum. Havada berbat bir koku var."

Bir paket lavantalı tütsü bulup yaktı ve kılıç savurur gibi savurdu. Lavanta dumanı kıvrılarak tavana yayılıyor, odayı temizliyordu.

Kirsty, "Ben hiçbir koku almıyorum," dedi.

Yataktan kalktı, kollarını başının üzerinde esnetti. Jamie ona doğru yürüyüp bir elini Kirsty'nin kalçasına koyup ona doğru eğildi.

Kirsty, "Aman Tanrım, nefesin," diyerek onu itti.

"Teşekkür ederim." Jamie ona sarılıp boynunu öptü. "Ağzın kokuyor, Jamie. Üstelik akşamın dokuzunda."

"Dişlerimi fırçalayayım."

"Evet, lütfen. Ben de kalkayım. Canım hiç seks istemiyor. Hâlâ biraz midem ağrıyor."

"Ses yapmaktan çekindiğin için değil, değil mi?"

Kirsty cık cıkladı. "Tanrı aşkına, hayır tabii ki, Jamie. Midem ağrıyor yalnızca."

"Tamam canım, kızacak bir şey yok."

Jamie banyoya girip dişlerini fırçaladı. Suçluluk duyuyordu ama aynı zamanda kaygılıydı. Newton'lar CD'yi gönderdiğinden beri seks hayatları gittikçe yok olmuştu. İlişkileri, tabii ki, seksten çok daha fazlasını içeriyordu ama hayatta neredeyse en sevdiği şey

Kirsty'yle seks yapmaktı ve her seks yaptıklarında, birilerinin onları dinlediklerini düşündükleri için bunun sekteye uğramasına deli oluyordu. Zaman zaman umursamıyormuş gibi yapabiliyorlardı ama yine de durumu bildikleri için yüzde yüz rahatlayamıyorlardı. Alt kattaki piçler çok zekiydi. Haklarını vermeliydi. Oluşturmak istedikleri etkinin tam da bu olduğuna dair bahse girebilirdi.

Yüzüne buz gibi su vurup artık bunu düşünmemesi gerektiğini söyledi. Ne fark ederdi ki zaten? Seks yapıp yapmamak, o sıradaki kaygılarının en önemsiziydi. Tüm hayatı değişiyordu. Tezgâha yaslandı. Yüzündeki sular lavaboya aktı. Gözlerini açınca banyo zemininde bir şeyin koşturduğunu gördü.

Yatak odasında giyindikleri sırada Kirsty'ye, "Az önce banyoda lanet olası bir örümcek gördüm," dedi.

"Ne? Nereye gitti?"

"Klozetin arkasına."

"Yakalamaya çalışmadın mı?"

"Keşke söylemeseydim."

Kirsty koridorda yürüdü, içeri girmeye cesaret edemeyerek banyonun içine baktı. Örümcekler onu dehşete düşürürdü ve bu yüzden kendine çok kızıyordu: Böyle bir korkusu olmasını istemiyordu. Öte yandan herkesin mantıksız, zayıf bir yanı olabilirdi, değil mi? Örümcek fobisi tüm ailesinde vardı. Annesinde, anneannesinde, babasında. O sekiz bacaklı, minik yaratıklara katlanamıyorlardı. Hareket etme şekilleri yüzünden... Aman Tanrım. İçi buz kesiyor, tir tir titriyordu. Örümcekleri her zaman, olduklarından daha iri hayal ederdi. Büyüklüklerini beşle, onla ya da daha fazlasıyla çarpıp, evlerde görülebilecek ortalama boyutlardaki bir örümceği kafasında tarantulaya, kuş yiyen bir canavara, huni şeklinde ağ örüp tuvaletin arkasında bekleyen çok gözlü, çok dişli, bacakları kıllı bir iblise çevirirdi.

"Lanet olası bir örümcek derken ne demek istedin?"

"Hiç."

Çılgılık atarak, "Çok mu büyüktü?" diye bağırdı. "Doğru söyle."

Jamie söylediğine pişman olmuştu. “Hayır, hiç değildi. Beş pensten daha büyük değildi.”

“Sırf kendimi iyi hissedeyim diye böyle söylüyorsun.” Kirsty, yatak odasına gidip tekrar yatağa girdi. “Onu yakalamak zorundasın.”

“Ama klozetin arkasına kaçtı. Muhtemelen şimdiye kadar parkelerin arasında yok olmuştur. Sadece bir örümcek, Kirsty.”

Kirsty ona öfkeli bir bakış attı. “Örümceklerle ilgili ne hissettiğimi biliyorsun. Ve bu durumumda strese girmemem gerek.” Karnına dokundu.

Jamie o an, Kirsty’nin ilerleyen aylarda ona her istediğini yaptıracığını fark etti. Bir iç çekti. Onu çok seviyordu ama bazen sinir oluyordu. Örümcek korkusu çok mantıksızdı. Örümceğin binlerce katı büyüklüğündeydi. Zehirli örümceklerin olduğu Avustralya’da olsalar, anlayacaktı ama bunlar alt tarafı minicik örümceklerdi. Zavallı küçük şeyler. Tamamen zararsızlardı.

Banyoya dönüp diz çöktü ve ellerini yere dayadı. Klozetin arkasına baktı. Tozlu birkaç örümcek ağı gördü ama örümcekten eser yoktu. Gördüğü örümcek büyüktü. Zaman zaman küvette buldukları kılı bacaklı, kahverengi olanlardan. (Kirsty her seferinde küveti dezenfekte etmek zorunda kalıyordu.) Ama Jamie örümcekten bahsederken “lanet olası” dediğine pişmandı. Tüm o heyecan ve uzun uyku yüzünden doğru dürüst düşünememişti. Örümceği bulmuş, pencereden atmış gibi yapsa mı diye düşündü. Yo, Kirsty yalan söylediğini hemen anlardı ve bu, işleri daha da kötüleştirirdi. Özellikle de örümcek bir kez daha ortaya çıkarsa.

Yatak odasına döndü. Kirsty başını kaldırıp baktı.

“Özür dilerim ama örümcekten eser yok. Çekip gittiğinden eminim. Hadi gel, akşam yemeği hazırlayalım...”

Kirsty ciyaklayarak yatağa geri kaçtı. Jamie arkasını döndü. Kahverengi bir örümcek halının üzerinden ona doğru geliyordu.

Kirsty, “Yakala onu!” diye haykırdı.

Jamie çömeldi. Örümceği avucunun içine hapsetti ve pencerenin yanına götürdü. Örümceğin tüylü bacaklarının avucunun

içinde kıpırdadığını hissediyordu. Boş eliyle pencereyi açtı —o iğrenç kokuyu bir kez daha içine çekerek— örümceği bahçeye fırlattı. Kirsty'ye doğru yürüdü.

Kirsty büzüşmüş halde banyoyu işaret etti. “Bana dokunmadan önce git ellerini yıka.”

“Bana hastalık bulaştıracak değil ya, Kirsty.”

“Sen yine de yıka. Lütfen. Cildine temas etmesi fikrine katlanamıyorum.”

“Tamam, tamam.”

İstemeye istemeye ellerini yıkadı, kuruladı ve banyodan çıktı. Midesi gurulduyordu. Saat dokuz buçuk olmuştu ve tüm gün hiçbir şey yememişti.

“Akşam yemeği hazırlıyorum, tamam mı? Sen ne istersin?”

“Fark etmez.”

Mutfağa girip buzdolabını açtı ve başını içeri soktu. Bir süredir, Sainsbury's'den aldığı hazır yemekler ve yanında donmuş patates kızartması ya da sebzelerle yaşıyordu. Buzdolabından sebzeli lazanya çıkardı ve bir fırın tepsisinin üzerine koydu. Tepsinin üzerine biraz patates attı ve fırını çalıştırdı. Buzdolabını kapamadan bir bira alıp açtı. Televizyonun karşısında, Kirsty'nin yanına oturdu.

Kirsty, “Aynı örümcek miydi?” diye sordu.

Jamie'nin hiçbir fikri yoktu. “Sanırım.”

“Öylesine söylemiyorsun, değil mi?”

“Hayır. O olduğuna eminim.”

Yarım saat sonra mutfağa gidip yemeğin hazır olup olmadığına baktı. Tam olmamıştı. Buzdolabından bir bira daha aldı.

Kirsty, yaptığını onaylamayan bir tavırla, “Bir içki daha mı içiyorsun?” dedi.

“Eh, artık iki kişilik içiyorum.”

Kirsty hiç onaylamadığını belirten bir ses çıkardı.

“Aslında Paul'un iyileşmesini kutluyorum.” Durdu. “İyileştiğini varsayarak.”

“Neden öyle dedin?”

“Bir tuhaf görünüyor. Soğuk. Beni gördüğüne pek sevinmemiş gibi.”

“Kazadan önceki gibi olmasını bekleyemezsin. En azından birdenbire. Muhtemelen şoktadır. Etrafındaki herkesin, kazadan önceki gibi olmasını beklediğini bilmek de kafasını karıştırıyor, üzerinde baskı yaratıyordur. Sen de dedin ya, çok zor olmalı.”

“Sanırım. Birkaç gün onu ziyarete gideceğim.” Birasından bir yudum aldı. “Buralarda olan hikâyelerle onu eğlendirebilirim. Gerçi bugün ona anlattığımda pek ilgilenmedi.”

“Eminim Chris’e çok sinirlidir.”

“Hayır, olay da bu. Hiç değil. Olayın kaza olduğundan çok emin.”

“Gerçekten mi? Belki de bu sözüm ona kaza onu dindar biri haline getirmiştir. Tanrım, ya o ölüme yaklaşma anlarından birini yaşıyorsa? Hani ışığa doğru ilerledikleri, bir sesin çağırdığı? Dine dönmüş olabilir.” Paul’u sokakta, elinde dini broşürlerle, insanları Tanrı’ya inandırmaya çalışırken hayal edip güldü. “Adını Lazarus olarak değiştirir belki.”

“Çok fenasın...” Jamie aniden durdu.

“Ne oldu?” Jamie’nin baktığı yöne baktı. “Kahretsini!”

Salonun eşiğinden siyah, küçük bir şey, sekiz sıska bacağıının üzerinde onlara doğru ilerliyordu. Kirsty kanepenin üzerine fırlayıp bacaklarını altına aldı. “Geri döndü.” Onun gözünde örümcek ne küçük ne de siskaydı. Bacaklarını parkelerin üzerine bam güm vuran kocaman bir şeydi.

Jamie ayağa kalktı. “Hayır, bu başka. Bu çizgili ve bacakları daha kısa.”

Kirsty nefesini tuttu. “Nasıl olduğunu duymak istemiyorum. Onu bir an önce atmanı istiyorum. Hemen.”

Jamie diz çöküp kendisine doğru yürüyen örümceğe uzandı. Hayvanı eline alıp ayağa kalkarken Kirsty’nin çığlıklarını duydu.

“Tamam tamam, yakaladım.”

“Olamaz. Bak, bir tane daha.”

İkinci örümcek salona hızla girip kanepeye yöneldi. Jamie, Kirsty’nin korkusu yüzünden örümceği, tarantula gibi gördüğünü anlayabiliyordu.

Kirsty titrek bir sesle, “İnanamıyorum,” diye bağırdı. “Neler oluyor?”

Jamie pencereye koşup tek eliyle camı açtı ve ilk örümceği dışarı atıp ikinciye yakaladı. Kirsty kanepeden kalkıp salonun diğer tarafına koştu. Nefes nefese kalmış, göğsünü tutuyordu.

Jamie yumuşak bir sesle, “Tamam,” dedi. “Küçücük bir örümcek sadece. Sana zarar veremez.”

“Sen yine de yakala. Lütfen. Aman Tanrım...” Çığlık atıp zıplamaya başladı.

Jamie girişe, Kirsty’nin işaret ettiği yöne döndü. Salona bir örümcek daha girdi. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Kirsty, halıdan kendisine doğru gelen örümceklerin her birinin devasa, zehirli ve aç olduğuna emindi.

“Jamiel”

Çığlık atarak kendini tekrar kanepenin üzerine attı. Gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. Örümceklerin kıpırdayıp duran, çok korktuğu bacaklarından korunmak için ayaklarını tuttu. Gözyaşları, gözlerini yakıyordu.

Jamie olduğu yerde donakalmıştı. Buna inanamıyordu. Nereden geliyordu bunlar? Hepsini yakalamasına imkân yoktu. O yüzden ayakkabısını alıp ilk örümceğin üzerine vurdu.

Kirsty, “Öldür onları!” diye bağıırıyordu.

İlk örümcek, ayakkabısının tabanına yapıştı. Sonra ikinci örümceğin tepesine vurdu, sonra üçüncünün.

Kirsty tiz çığlıklar atıyordu. Onlardan ne kadar nefret ederse etsin, hiçbirinin zarar görmesine izin vermezdi. O anda ise hepsinin ezilmesini, hepsinin gebermesini istiyordu. “Öldür onları!”

Jamie hepsini teker teker öldürdü. Sonra nefes nefese kalıp oturdu. Kalbi hızla çarpıyordu. Ezilmiş, küçücük bedenlerine bakınca pişman oldu. Alt tarafı örümceklerdi. Küçücük ve çaresiz. O kadar deliye dönmek, Kirsty’nin hatasıydı.

Kirsty’ye döndü. “Bak bana ne yaptırdın!”

“Ne?” Kirsty başını kaldırıp ona baktı. Gözyaşlarından tüm yüzü ıslanmıştı. Jamie, Kirsty’nin nasıl kanının donduğunu fark

edince, bu kez ona bağırdığı için pişman oldu. Kanepenin ucuna oturdu. Kirsty'ye sarıldı. Kirsty tir tir titriyordu.

"Bütün bu örümcekler nereden çıktı, Jamie?"

"Bilmiyorum, tatlım. Gerçekten bilemiyorum."

"Üstüme üstüme geliyorlardı. Beni yakalamaya çalıştılar."

"Saçmalama."

Titreyen elleriyle gözlerini sildi. "Bu işin arkasında onların olduğuna bahse girerim."

"Kimlerin?"

"Onların. Lucy ve Chris. Onları buraya onlar gönderdi."

"Nasıl böyle bir şey yapabilirler?"

"Çok kolay! Kapının altına filan bırakmışlardır, ne bileyim. Belki de onları eğittiler."

"Ne dediğinin farkında mısın?"

"Lucy, Mary'nin cadı olduğunu söylemişti, hatırlıyor musun? Belki de asıl cadı Lucy'dir. Gayet kötü biri. Bahse girerim, bizi dün gece zehirleyen de onlardı. Onu, restoranın mutfağına girerken gördük. Sonra da örümcekler beni yakalamaya geldi."

"Kirsty, şu dediklerini bir duysan. Senin örümcekten korktuğunu nereden bilsinler?"

"Sürekli bizi dinliyorlar. Muhtemelen bunu da kaydetmişlerdir." Fısıldamaya başlamıştı. "Muhtemelen şu anda da dinliyor, tepkimizi ölçüp bize gülüyorlardır. Tanrım."

Jamie onu susturdu. "Kirsty, tüm bunlar çok saçma. Lucy ve Chris çok kötü, sapkın insanlar. Bunu biliyoruz. Ama cadı değiller. Örümceklere, insanları yakalamaları için emir veremezler."

O an, birdenbire evde kulak tırmalayıcı bir alarm sesi duyuldu. "Kahretsin! Yemek!" Jamie zıplayarak fırına koştu.

Mutfaktan kara dumanlar çıkıyor, duman alarmını devreye sokuyor, alarm da insanı deliye döndüren, tiz bir biplleme sesiyle inliyordu. Jamie duvarda duran alarmı indirdi, kapadı ve fırın kapağını açtı. Fırından çıkan yoğun dumandan öksürdü. Yemeği dışarı çıkardı. Patatesler kömür gibi görünüyordu. Lazanya mahvolmuştu.

Kirsty yemeğe bakmak için yanına geldi. "Önemli değil," dedi. "Zaten artık hiç aç değilim."

Jamie dumanın dışarı çıkması için camı açtı. Sonra farası alıp ölü örümcekleri topladı ve Lucy'nin de örümceklerden korktuğunu umarak pencereden dışarı, Newton'ların kapı eşiğine döktü.

Sonra Kirsty ondan yatağı, küveti, kanepenin altını ve kıyıda köşede kalan neresi varsa kontrol etmesini istedi. Neyse ki yoktu.

Kirsty o gece hiç uyumadı. Öylece durup gözlerini tavana dikti. Devasa örümceklerin yatağa çıktığını ya da yatak odası halısında kendisine doğru geldiğini hayal etti. Onu yakalamaya geldiklerini.

On Altı

“Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Ne?” Jamie, soru karşısında şaşırmişti.

Mike masanın diğer ucundan öne eğildi. Yüzü, iki bilgisayar ekranıyla çerçevelenmişti. “Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun, dedim.”

Jamie sessizleşti. Tükenmezkalemini, işaretparmağıyla başparmağı arasında tutup ucunu klavyeye vurdu ve ekran koruyucusuna boş boş baktı. Etrafındaki herkes klavyelerine vurup duruyor, önemli telefon görüşmeleri yapıyor, kahve makinesine gidip geliyordu. Köşedeki sunucu gürültüyle vızıldıyor, faks makinesi bipliyordu. Fakat Jamie, olup bitene karşı ilgisizdi.

Bu konuda ne yapacaktı?

O sabah işyerine biriyle konuşma, içini dökme ve içindekilerden kurtulma ihtiyacıyla gelmişti. Müthiş bir aydınlanma yaşamayı beklemiyordu. Biraz rahatlayacağını düşünmüştü. Önceki gece Lucy ve Chris sabahın üçünde, 70’lerin “rock operası” *Dünyalar Savaşı*’nı son ses değil ama Jamie’nin duyabileceği ve rüyalarına girebilecek yükseklikte izlemiş, Jamie uykusundan uyanıp kulaklarına inanamayarak parkelere dik dik bakmıştı. Yedi sekiz yaşla-

rındayken annesiyle babası her gece, o yatağa yattıktan sonra bu albümü dinlerdi. Kocaman bir hayal gücü olan küçük bir çocuk olarak uyuyamaz, Marslıların onu yakalamaya geleceğine inanırdı. Albümün, Marslı bir ölüm makinesinden kaçıp Viktorya dönemin-den kalma evlerin olduğu sokaklarda çığlık atarak koşan insanların resimlerinin olduğu bir kapağı vardı. Uzaylı, bir zamanlar ihtişamlı olan binalara kırmızı köpüklü sıvılar saçıyor, bir rahip ona haç gösteriyordu. Haçtan etkilenmeyen uzaylı ise rahibi yok etmek için ölümcül bir ışın yolluyordu. Tüm bu yıkım ve dehşet dolu görüntüler, daha orijinal başka düşüncelerle birlikte aklında yer etmişti. Kâbuslarla geçen bir haftanın sonunda, fark etmeden annesine neden son zamanlarda çok yorgun ve mutsuz olduğunu anlatmıştı. Annesi büyük bir pişmanlıkla albümü çöpe atmış ve ona, gelecekte herhangi bir şeyden korkarsa mutlaka anlatması için söz verdimişti. Artık kocaman bir çocuk olsa da bundan utanmamalıydı.

Belki de annemi aramalıyım, diye düşündü. Arayıp ona korktuğumu anlatmalıyım. Tüm bunlarla ilgili ne yapacağımı bilemediğim için korktuğumu söylemeliyim.

Lucy ve Chris bunu nereden bilebilirdi? Newton'ların, Kirsty'nin örümcek fobisini nereden bildiğini hatırlamışlardı —akşam yemeği sırasında konuşulmuştu— ama Jamie'nin eski korkusunu nereden bilebilirlerdi? Jamie anlamaya çalışıyordu. Onlara, o müzikten korktuğunu anlatmış olabilir miydi? Hayır, anlatmamıştı. Hiç kimseye anlatmamıştı. Bunu bilen tek kişi, annesiydi. Doksanların başında biri, *Dünyalar Savaşı* müziğinin dans versiyonunu çıkarınca artık o müzikten korkmamaya başlamıştı. Kıpır kıpır, canlı bir gece kulübünün terli göbeğinde korkacak hali yoktu. Ama gecenin üçünde, karanlıkta, parkelerin altından gelen müzik, çocukluk korkularını geri getirmişti. Üç ayaklı uzaylıları penceresinin dışında görüyordu sanki. Fakat bu korkusunu bilmelerine imkân yoktu. Bu mümkün değildi.

Buna bir son vermeliydi. Üzerine tişörtünü geçirerek hızla giyindiği sırada Kirsty başını, yastığının altına gömmüştü. İç çamaşırı giymekle vakit kaybetmedi. Dışarı çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. Hava buz gibiydi ve aşağıdan gelen müzik dışında her yer çok sessizdi.

Kapıya ve pencereye vurdu. Kapıyı açmadıklarına şaşırmadı. Posta deliğinden içeri bağırdı: “Şimdi polisi arayacağım.” Aramayacağını biliyordu. Bu onu çok utandırırdu. *Müzik beni korkutuyor, memur bey.* Deli gibi görünmek mi istiyordu? Merdivenlerden yukarı çıktı, yatağa girdi ve o an müzik durdu. Yattığı yerde kıpırdamadan durdu. Tekrar başlamasından korktu. Sonunda tekrar uymaya çalıştı. Ama çok öfkeliydi. Kalbi aşırı derecede hızlı atıyordu. Zaten birkaç saat sonra kalkması gerekecekti. O yüzden tekrar kalkıp PlayStation’ı fişe taktı. *Call of Duty* oynayıp düşürdüğü her düşman askerini Lucy ve Chris olarak hayal etti. Kirsty de uyandı. Yanına oturup onu izledi. Pek konuşmamıştı.

Örümcek olayının üzerinden haftalar geçmişti. Kirsty ilk hafta her gün Jamie’den, yatağa girmeden önce yatağı, musluğu açmadan banyoyu, odaya adım atmadan önce odayı kontrol etmesini istedi. Tekrar örümcek istilası yaşanacağından emindi. Öyle bir şey olmayınca rahatladı, ardından rahatlatanının da ötesine geçti. Üzerine bir sakinlik ve dinginlik geldi. Karnı hiç büyümemiş olsa bile elleri karnında dolanıyordu. Ebeveynlikle ilgili dergiler alıyor, bebeklerle ilgili internet sitelerine bakıyordu. Kendini çocuğunun doğduğu ve her şeyin yoluna girdiği, kusursuz bir gelecekte hayal ediyordu. Lucy ve Chris’le ilgili tüm sıkıntıları unutmuş gibi görünüyordu. Bir gece televizyonda bir örümcek görmesine ve Jamie’den hemen kanalı değişmesini istemesine rağmen örümceklerden bahsetmeyi kesmişti.

O sırada Jamie’nin yanında oturuyor, öfkesini ve yılgınlığını üzerinden atmasını izliyordu. Saat altı buçukta güneş havayı aydınlatırken kusmak için banyoya girdi. Sabah bulantısı, öç alır gibi başlamıştı. Sonra işe gittiler.

Jamie onu arabayla hastaneye bıraktı. Metroya ve otobüse binmeyi reddettiği için artık onu her gün işe götürüyor, oradan kendi işyerine geçiyordu. Tanrım, çok yorgundu. Direksiyon başında uyu-yakalacağını düşündü. Radyoyu açıp DJ’in aralıksız konuşmasıyla ayık kalmaya çalıştı. İşyerine vardığında, asansörle ofisinin olduğu kata çıktı ve doğruca kahve makinesine gitti. Makineden çıkan soluk renk kahve pek kahve tadı vermiyordu ama en azından içeriğinde eser miktarda kafein bulunduruyordu ve Jamie içine bol

şeker atmıştı. İçeceğini masasına götürdüğü sırada aklında *Dünyalar Savaşı* çalmış, tüylerini diken diken etmişti.

Karşı masada oturan Mike, “İyi misin, Jamie?” diye sordu. Mike, Jamie’yle aynı pozisyonda çalışıyordu ve ETN’ye birkaç ay önce girmişti. Jamie’yle aynı eğitime ve deneyime sahipti ama ondan gençti. Tam bir keyif adamıydı ve temel ilgi alanı, sırasıyla futbol ve kadınlar olan bir grupta takılan, tam anlamıyla müzmin bir bekârdı. Jamie’nin açısından bakıldığında Mike, birlikte çalışması iyi bir çocuktan ama “iş dışında” görüşülecek arkadaş potansiyeli taşıymıyordu. Genellikle havadan sudan konuşturlardı. Ama o gün Mike, iyi olup olmadığını sorunca Jamie, sırdaş tercihinin ne kadar yersiz olduğunu önemsemeksizin biriyle konuşma fırsatının üzerine atlamıştı.

“Ee, peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Soru buydu.

“Neden taşınmıyorsunuz?”

Jamie başını salladı. “Hayatta olmaz. Bir çift manyak yüzünden evimden olamam. Evimi çok seviyorum. Taşınalı çok olmadığının farkındayım ama orada kendimi, olmak istediğim yerde hissediyorum. Olmak istediğimiz yerde. Üçümüzün de.”

Lucy ve Chris’le ilgili sorunlar ortaya çıkınca Kirsty’yle bunu tartışmışlar, örümceklerin ortaya çıktığı gece konu bir kez daha açılmıştı. Oradan uzaklaşıp kendilerine yeni bir yer mi bulmalıydılar? İkisinin de tepkisi net bir *hayır* olmuştu. Orası hayallerindeki evdi. Jamie, birkaç ay önce oraya taşındıklarında ne kadar mutlu olduklarını anımsadı. Olabilecek en harika evdi. O fiyat aralığında öyle bir yer bulmaları son derece zor olurdu. Üç kişiye yetecek bol bol yer vardı. Özellikle de Jamie ekstra odayı çocuk odasına dönüştürünce ev iyice ferah hale gelmişti. (Neler yapacağıyla ilgili çoktan büyük planlar kurmuştu.) Birkaç sene içinde, ikinci bir çocukları olursa, daha büyük bir yere geçmeleri gerekebilirdi ama öyle bir durumda Londra dışına taşınma ihtimalleri doğardı.

“Onların kazanmasına izin veremeyiz, Kirsty,” demişti. “Bahse girerim onların istediği de budur. Taşınmamızı istiyorlar. Tanrı bilir neden. Belki sırf üstlerinde kimsenin oturmasını istemedikleri

içindir. Ya da bizi sevmemişlerdir. Sebebi her ne olursa olsun, o psikopatların beni evimden etmesine izin vermeyeceğim.”

“Ben de senin yerinde olsam aynı şeyi hissederdim,” diyordu Mike şimdi. “Kararının arkasında durmalısın. Ama sinirine nasıl hâkim olacağını bilmiyorum. Ben olsam yanıma çocuklardan birkaçını alıp çoktan aşağı inmiş, mektup kutularına bir bomba bırakmıştım.”

“Aşağı indim.”

“Ne oldu peki?”

“Benimle konuşmadılar. Kapıyı açmadılar. Onlarla konuşmak için bahçelerine çıktığımda da polisi aradılar.”

“Polis hiçbir şey yapmamıştır, eminim.”

“Aynen öyle. Bize olan bitenin kaydını tutmamızı söylediler sadece.”

“Aman ne hoş.” Mike, onları dinleyen biri olup olmadığını anlamak için sağa sola baktı, sonra öne eğildi. “Anlattıklarından anladığım kadarıyla, bu insanlarla işini daha teke tek halletmelisin. Böyle tiplerle mantık çerçevesinde anlaşılamazsın. Bunlar, bizimle aynı dili konuşmuyor.”

“Ama onlarla ilk tanıştığımızda çok hoş insanlar gibi görünüyorlardı.”

“Tabii. Önce güveninizi kazanmaya çalışmışlar. Belki o kadar hesaplı değillerdir de sadece şizofrendirler. Bir bakmışsın tatlı ve arkadaş canlısı, bir bakmışsın kaçık.” Parmaklarını başının yanında döndürüp deli numarası yaptı.

Jamie tüm olanlara rağmen güldü.

“Sende aziz sabrı olmalı. Tanrım. Böyle tiplerin ağzını burnunu kırasım geliyor. Bütün bu saçmalıklara katlandığına inanamıyorum. Hele ki kötülüklerinden bu kadar korkan, hamile bir kız arkadaşın varken. Seni gücendirmek istemem ama zayıflık göstermemelisin. Evini koruman gerek. İnsanın en temel içgüdülerinden biri bu. Sevgiline, çocuğuna, evine sahip çıkmak.”

Jamie, Mike’a baktı. Uzaktan atıp tutmak, yargılarda bulunmak kolaydı tabii. Dışarıdan bakınca her şey siyah beyazdı. Ama aslında... görüldüğünden çok daha karmaşıktı. Öyle değil mi?

Jamie düşündü. Belki de o kadar karmaşık değildi. Tek amacı, kız arkadaşı ve henüz doğmamış çocuklarıyla bir yuva kurmaktı. Newton'lar, her nedense bunu bozmaya çalışıyorlardı. Belki de durum bu kadar basitti. Fazla içgüdüsel bir açıdan dile getirmiş olsa bile, belki de Mike haklıydı. Kirsty'yi ve yuvasını korumalıydı. O zamana kadar bunu başaramamıştı. Kirsty sakinleşmiş (fazla mı sakinleşmişti sanki?), yaklaşan düğünleriyle ilgili mutlu olsa da Paul'un kazasından beri çok şey yaşamıştı. Jamie'nin maçolukla işi olmazdı ama bazen sert davranmak gerekiyordu.

Başını kaldırıp, muhtemelen Jamie'nin aklını okuyan Mike'a baktı. "Ne yapacağımı biliyorum."

Kendi eline bir yumruk attı.

Jamie işten erken çıkmış, doğruca hastaneye gitmişti. Paul'la konuşmak, onun ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu. Mike'la sohbetinden sonra konsantrasyonu dağılmıştı. Aklına sadece Mike'ın, "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?" sorusu ve eline yumruk atışı geliyordu. Paul'un fikrini almak istiyordu.

Arkadaşını yatakta oturmuş, sıkılmış bir halde bir *FHM* dergisine bakarken buldu. Jamie odaya girince dergiyi bıraktı. Uyandığı günden çok daha iyi görünüyordu. Doktor Meer, Jamie'ye, Paul'un iyileşme hızının, gördüğü en hızlı ve eksiksiz iyileşme olduğunu söylemişti. Fizik tedaviden son derece olumlu sonuçlar alıyordu ve belli ki hiç hafıza kaybı yaşamamıştı. Akli melekeleri gayet yerindeydi. Bunların hepsi iyi haberlerdi.

Jamie, Paul'un yanına bir sandalye çekip, "Yalnız mısınız?" diye sordu.

Paul kaşlarını çatı. "Heather az önce tuvalete gitti. Gözyaşlarını silmek için peçete alması gerekiyormuş."

Jamie anlam veremeyerek baktı ona.

"Az önce ayrıldık. Ona, en iyisinin bu olduğunu söyledim."

Jamie şoke olmuştu. "Neden?"

"Sinirlerimi bozuyor. Sürekli burada. Uzatıyor da uzatıyor. Tanrım. Geçen gün evlenme ihtimalimizden filan bahsetti. Kazadan

önce sadece bir iki gündür çıkıyorduk. Tanrı aşkına. Hatırladığım kadarıyla o kadar da harika gitmiyordu. Yatakta berbat. Öylece durup tüm işi karşısındakinin yapmasını bekliyor. Anla işte.”

“Ama birlikte çok mutlu görünüyordunuz. Go-karta gittiğimiz o gün...”

“Öyle mi? Hatırlamıyorum.”

“Sen onu uzun zamandır beğeniyordun. Onu çok seksi, çok hoş bulduğunu, onun gibi biriyle bir şansın olmayacağını düşündüğünü söylüyordun.”

“Eh, fikrimi değiştirdim. Sinirimi bozuyor. Ben de onu salladım gitti. Yakında toparlar.”

Jamie’nin ağzı açık kalmıştı. Paul’u daha önce böyle konuşurken görmemişti. Bu, tanıdığı Paul değildi. Paul, hayatı boyunca kimseyi sallayıp atmazdı. Heather’ın, Paul’un durumuna üzüldüğü için nasıl ağladığını hatırladı. Komadan çıktığında nasıl sevindiğini. O zamandan beri birkaç kez onlara uğramıştı ve sadece Paul’dan, Paul’dan ve Paul’dan bahsediyordu. Son zamanlarda mutlulukla. Kirsty’ye bebek istediğini, Paul’un harika bir baba olacağını söylüyordu. Etrafta doktorlar ve başka hemşire yokken, hastane çarşaflarının arasında Paul’a nasıl oral seks yaptığını anlatmıştı. Paul’dan o kadar çok bahsediyordu ki Jamie, Paul’un adını bir kez daha duyarsa delireceğini düşünüyordu. Şimdi Heather’ın ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Neden bu kadar soğuk davranıyorsun?” diye sordu Jamie.

“Sen de başlama, Jamie. O da aynen böyle dedi.”

“Bu doğru olduğu için söylemiş olabilir mi? Eskiden böyle değildin.”

“Evet. Eskiden kadınların üzerime basıp geçmesine izin veren bir ahmaktım. Çaresiz ve zavallı bir tiptim. Kadınların en yakın arkadaşı olmasını isteyeceği türden bir heriftim. Buraya geldiğimden beri düşünecek çok zamanım oldu ve değişmeye karar verdim. Bundan sonra canımın istediğini yapacağım ve yanımda beni durduracak yapışkan bir fahişe istemiyorum.”

“Paul...”

“Paul, Paul, Paull Neden hepiniz siktirip gidip beni yalnız bırakmıyorsunuz?” Sesini yükseltmişti. “Herkesin bana hasta bir yavru köpek gibi davranmasına sinir oluyorum.” Gözle görülür şekilde titremeye başladı. “Bu yataktan çıkacağım ve hayatımı değiştireceğim. Ve bu hoşuna gitmiyorsa, yeni hayatımda seni istemiyorum.”

Dergisini alıp yüzünü derginin ardına gizledi.

Jamie o kadar şaşırmıştı ki kımıldayamadı. Dışarı çıkmak için tüm gücünü toplamak zorunda kaldı. Bacakları titriyordu. Yüzüne sağlam bir tokat yemiş gibiydi.

Koridorun ortasına geldiğinde Heather’ın kadınlar tuvaletinden çıktığını gördü. Hızla yanına koştu.

Heather’ın perçemleri nemliydi. Jamie, ağladığı anlaşılmasın diye yüzüne su çarptığını tahmin etti. Yalnız kalabileceği bir yer arıyordu ama Jamie’yi görür görmez tekrar gözyaşlarına boğuldu.

“Sana anlattı mı?” diye sordu.

Jamie başını salladı. “Hadi gel bir kahve alalım.”

Kafeteryaya gittiler ve Jamie iki kahve aldı. Heather, kimseyle göz göze gelmemek için gözlerini masaya sabitledi. Tanıdığı kimsenin kendisini görmesini istemiyordu.

Jamie, “Gidip Kirsty’yi getirmemi ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Onun vardiyasının bitmesine daha bir saat var.”

Jamie kahvesine esmer şeker attı. “Bana da siktir git dedi.”

Heather şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Ama sen onun en yakın arkadaşısın.”

“Ben de öyle sanıyordum.”

“Onu ne zamandır tanıyorsun?”

Jamie içinden kısa bir hesap yaptı. “Neredeyse on yıldır.”

“Değişti, değil mi?”

Jamie başıyla onayladı. “Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hatta daha önce onu hiç öfkeli görmemiştim.”

“Kaza yüzünden. Kazadan sonra böyle oldu.” Heather burnunu çekti. “Gerçi Doktor Meer hiç beyin hasarı olmadığını söylüyor. Tüm testlere, ümit ettiği gibi tepki vermiş.”

“Testlerin bir önemi yok. Paul değişmiş. Bunu görmemiz için

teste ihtiyacımız yok. Onu tanıyoruz, daha önce nasıl biri olduğunu biliyoruz. Böyle değildi.”

Heather masaya vurdu. “Kahretsin. O gün go-karta gitmek zorunda mıydık? Neden gittik oraya? Gitmeseydik her şey yolunda olacaktı.”

Jamie hiçbir şey demedi. Heather ağlamaya başladı, nemli bir peçete çıkarıp gözlerine bastırdı. Jamie go-karta neden gittiklerini biliyordu: Chris önermişti. Onları oraya Chris götürmüş, sonra da diğer sürücünün Paul’a çarpmasına sebep olmuştu. Şimdi Paul uyanmıştı ama aynı kişi değildi. Hepsinin sevdiği o eski Paul değildi. Ve bu tamamen Chris’in suçuydu. Jamie, damarlarında dola- nan üzüntüyü, öfkenin dilinde bıraktığı ekşi tadı hissediyordu. Bu Chris’in suçuydu. Chris ve Lucy’nin. Heather karşısında ağlarken Jamie onların yaptığı her şeyi düşündü. İçi öfke, kırgınlık ve nefret kaynıyordu.

Hayatını mahvetmeye çalışıyorlardı.

Sahip olduğu her şeyi yok etmek istiyorlardı.

Akli dengesini tehdit ediyor, kız arkadaşını üzüyor, arkadaşla- rına zarar veriyorlardı.

Peki o buna karşı ne yapacaktı?

On Yedi

Erkenden varmak için gösterdikleri tüm çabaya rağmen trene yetişmek için acele etmek zorunda kalmışlardı. Kirsty'nin son dakika valizle ilgili bir sorunu çıkmış, iç çamaşırlarını valize koyarken Jamie'yi odadan çıkarmıştı.

“Karının düğün günü nasıl bir iç çamaşırı giyeceğini görmek uğursuzluktur.”

Jamie güldü. “Ben onun gelinlik için söylendiğini sanıyordum.”

“Evet ama onu çoktan gördün. Bazı şeyler de gizemli kalsın.”

Kirsty iç çamaşırı çekmecesini kurcalarken Jamie etrafta dolaşarak duruyordu. En sonunda hazır oldu ama bu sefer de taksi gecikti. Sonra trafiğe takıldılar. Taksi, Euston istasyonunun önünde durduğunda trenin kalkış saatine yalnızca beş dakika kalmıştı. Koşarak istasyona girdiler. Jamie, elinde valiz, kalkan trenleri gösteren ekranı inceleyen Kirsty'nin arkasında ilerliyordu.

Kirsty, biletleri sıkıca tutup hızla ilerleyerek, “Üç numaralı platform,” diye bağırdı, biletleri platformun başında bekleyen kontrole gösterirken.

“Erkek arkadaşım tam arkamda,” dedi.

“Hızlansa iyi olur.”

Jamie'nin kendisine yetişmesini beklerken Kirsty, bilet kontrolörüyle konuşmasının, Jamie'den son kez erkek arkadaşı olarak söz ettiği konuşma olacağını düşündü. Yarından itibaren eşi olacaktı. Tuhaf ama aynı zamanda heyecan verici bir duyguydu. *Eşim*. Onu böyle tanıştıracığını düşünerek kendi kendine gülümsedi. Evlenmek için Gretna Green'e gidiyorlardı. Ne büyük klişe. Ama bir yandan havalıydı da. Komik bir şeydi. Bu anının kendisini her zaman gülümseteceğini biliyordu.

Tabii düğün anıları, nerede olursa olsun evlenen kişiyi gülümsetmeliydi. Ama Kirsty hiçbir zaman, büyük düğün hayalleri kurmamıştı. Tüm o yaygara, harcanacak para, tüm gözlerin üzerinde olma fikri... hiç ona göre değildi. Kendi kendine asla evlenmeyeceğini söylerdi. Evlilik, bir babanın kızını, başka bir erkeğe emanet ettiği, cinsiyetçi, çağdışı bir gelenektir. Jamie evlenmelerini önerdiğinde ilk tepkisi duraksamak olmuştu ama duraksadığı saniye heyecanlanmıştı da. Jamie'nin belirli şartları kabul etmesi koşuluyla tabii. Şimdiyse evlenmek üzere İskoçya'ya doğru yola çıkmışlardı. Kirsty kalıbın gayet farkındaydı: Erkek arkadaş, birlikte yaşamak, evlilik, bebek. Üstüne bir de kariyer. Ama en azından bunu kendi kurallarınca yaşıyorlardı. En azından evlenmeden önce hamile kalmıştı. İçinde, küçücük de olsa asi bir yan vardı hâlâ.

Koltuklarına, tren hareket etmeden birkaç saniye önce oturdular. Jamie, valizi üstlerindeki dolaba kaldırdı. Arkalarına yaslanıp derin bir nefes aldılar.

"Başardık."

Kirsty, Jamie'yi öpüp gülümsedi. "Kocacığım."

"Henüz değilim."

"Özür dilerim. Ayağına pranga bağlanmasına daha yirmi dört saat var."

"Bunun için sabırsızlanıyorum."

Tren büyük bir hızla istasyondan ayrıldı ve bir süre sessizce, Londra'nın daha kötü bölgelerinin yanlarından geçip gidişini izlediler. Kısa süre sonra, şehirden tamamen ayrılmış, Milton Keynes'e doğru ilerliyorlardı. Kirsty çantasından bir kitap çıkardı, Jamie kahve almak için gitti.

Kirsty arkasına yaslandı ve kendi kendine gülümsedi. Kitabını açıp okumaya başladı.

Jamie büfenin önünde kuyruğa girmiş, tren tıngırdayıp titrerken dengesini korumak için sallanıyordu. Önünde duran adam, menüdeki her şeyin tadına bakmakla yükümlüydü âdetâ. İşinin bitmesi asırlar aldı. Jamie için hava hoştu. Nasılsa bol zamanları vardı.

Bu yolculuğu sabırsızlıkla beklemişti. Sırf sonunda olacaklar için değil, Kirsty aylardır ilk kez “durgun” bir zaman geçirecek diye. Jamie için çıkılan yolculukların en iyi yanı, bir uçakta ya da trende kapalı kalmaktı: Böylece A noktası ile B noktası arasında sadece düşünmek, kitap okumak ya da manzaraya bakmakla geçirilen, gerçekdışı bir zaman diliminde kalınırdı. Trenin Carlisle’a varmasına beş saat vardı ve bu —dikkatini dağıtacak bir şey olmadığı sürece— düşünmek, son zamanlarda olanları değerlendirmek ve kafasındakileri yerli yerine oturtmak için beş saati olduğu anlamına geliyordu.

Son birkaç gündür, Kirsty’nin ruh hali inanılmaz iyiye gitmişti. Sinirinin yerini alan o dinginlik hali gözle görünür bir mutluluğa dönüşmüştü. Jamie mutluydu ama kafası karışık. Kirsty her akşam Heather’la telefonda konuşuyor; Heather’sa ağlıyor, erkeklere, özellikle Paul’a küfrediyor, yüksek sesle hata yapıp yapmadığını sorguluyordu. Öte yandan Paul, tamamen iyileşene kadar annesiyle babası dışında ziyaretçi istemediğini açıklamıştı. Kirsty, uzun bir vardiyanın ardından onu görmeye gitmiş, Paul’un koruyucusuymuş gibi davranan hemşireyi aşmayı başarmıştı ama Paul gözlerini kapayıp uyuyor gibi yapmış, onunla konuşmayı reddetmişti. Kirsty bunu anlattığında, Jamie çok sinirlenmişti ama Kirsty, sadece omuzlarını silkmiş ve “İstediği buysa yapacak bir şey yok,” demişti.

Tabii bir de Newton’ların bitmek bilmeyen tacizleri vardı. Lucy onlara bir mektup daha yazmış, Kirsty’nin tuvalette çıkardığı seslerin, pazar öğleden sonra haftalık ev işlerini yaptıkları sırada, katlanılamaz boyutlara vardığını, bardağı taşıran son damla olduğunu yazmıştı. Başta Jamie’yi güldüren mektuplardan biriydi sadece.

Ama mektubu birkaç kez daha okuduktan sonra bunu yazanın ne kadar deli olduğunu düşünüp korkmuştu. Kirsty ise sadece omuz silkip, "Biraz daha sessiz kusmam gerekiyor demek," dedi

Cumartesi Covent Garden'a gidip düğünde giyecekleri giysileri almışlardı. Jamie kendine harikulade, kadife bir takım elbise aldı. Kirsty ise olmayan paralarını, Whistles'dan servet değerinde, güzel bir gelinliğe yatırdı. Jamie gelinliği kredi kartıyla aldı. Masraflarla ilgili canını sıkmayı reddetmişti. Ne de olsa söz konusu olan, düğünleriydi. Kirsty deneme kabininden üzerinde gelinlikle çıkınca Jamie'nin içinden alkışlamak gelmişti. Nefes kesici görünüyordu. Kirsty aynada kendine bakıp gözyaşlarına boğulmuştu.

Jamie etraflarında bu kadar saçmalık olurken Kirsty'nin böyle mutlu olmasını sadece düğüne bağlayamıyordu. Geçen gün banyodan çıkan örümcek bile onu o kadar korkutamamıştı. Birkaç hafta öncesine kadar çılgınlık atan kadın, sakince Jamie'yi çağırmış, örümceği atmasını istemişti. O kadar sakindi ki Jamie bir an, ilaç alıp almadığı merak etmişti. Hemşire olduğu için sakinleştirici bulması çok zor olmazdı. Ama sonra aptallık ettiğini düşünüp bu fikri bir kenara bırakmıştı. Kirsty asla ilaç almazdı. Bebeğe zarar verme riskini almazdı.

Jamie bir gece, televizyon karşısında oturdukları sırada ona, "Tüm bu olup bitenlerle benden çok daha iyi baş ediyorsun," demişti. "Birkaç hafta öncesine kadar çok gergindin ama şimdi Lucy ve Chris'le ilgili hiç endişen yokmuş gibisin."

Kirsty ona döndü. "Endişelenmiyorum değilim, Jamie. Ama olayları daha geniş perspektiften görmeye çalışıyorum. Onlardan nefret ediyorum. Taşınırlar çok mutlu olurum. Bize saçma sapan mektuplar yazmayı bıraksalar çok sevinirim. Ama bu insanlar bizi fiziksel olarak tehdit etmediler. Hatta bence onlar da sıkılmaya başladı. Oyunlar azaldı. Haftalardır yüzlerini görmedik bile."

"Varlıkları yeter."

"Bilmem. Ben onları aklımdan çıkarmayı neredeyse başardım sanırım." Ellerini, Jamie'nin omuzlarına koydu. "Jamie, sabırsızlıkla beklediğim bir sürü şey var. Yakında anne baba olacağız. Bu, komşularımızdan çok daha ürkütücü."

Jamie güldü.

Kirsty, Jamie'nin elini alıp karnının üzerine koydu. "Ben sadece geleceği düşünmek istiyorum, Jamie. Lucy ve Chris'e harcayacak zihinsel enerjim yok."

Jamie başını salladı ama onun dalga ayarlarına erişemiyor, ne kadar uğraşsa da Lucy ve Chris'i aklından çıkaramıyordu. Ayrıca Kirsty'nin bu konuda ne kadar samimi olduğundan da emin değildi. Belki kendini mutlu olması gerektiğine ikna etmek için cesur yönünü ortaya koymaya çalışıyordu. Kirsty'nin ruh halinin, her an dökülebilecek bir yıldız olmasından korkuyordu.

Böyle olmaması için dua ediyordu çünkü onun gücüne ve optimizmine ihtiyacı vardı. Kendisi zaten her ikisi için de yeteri kadar endişe ediyordu. Her gece uyumadan önce, bir sorundan diğerine odaklanıyor, yarı bilinçli bir endişe yaşıyordu. Paul için endişeleniyor, neden böyle adi bir herif olduğunu düşünüyor, hiç beyin hasarı gerçekleşmedi diyen doktorların hata yapıp yapmadığını merak ediyor, sonra endişeleneceği başka bir konuya geçiyordu. İşi, parayı düşünüyor, Kirsty yarı zamanlı çalışmaya geçerse, bir buçuk maaşla nasıl geçineceklerini düşünüyordu. Bebeğin ilişkilerini nasıl etkileyeceğiyle ilgili endişeleri vardı. Kirsty'yle kimseye haber vermeden ve kimseyi davet etmeden evlendiğini duyduklarında, annesiyle babasının vereceği tepkiden korkuyordu.

Ama en çok Lucy ve Chris'ten korkuyordu. Bir sonraki hamleleri ne olacaktı? Yine o korkunç müziği çalarlar mıydı? Aşağıda, görünmeyen iki cin yaşıyordu sanki. Hiç görmediği ama seslerini duyduğu ve sesini duyan şeytani varlıklar. Taşınmayı düşünmüştü, sonra kalmaları konusundaki kararlılığı geri gelmişti. Bu endişe döngüsü içinde, hep aklında iki insanla uyuyakalıyordu: Olması gerektiği gibi Kirsty ve doğmamış çocukları değil, Lucy ve Chris.

Bu konuda ne yapacaksınız?

Paul'la geçirdikleri o olaylı günün ertesi günü işyerinde, erkekler tuvaletinde durmuş, ellerini kurutuyordu. Kapı açıldı ve içeri Mike girdi. Jamie'ye başıyla selam verdi, pisuarın önüne geçip fermuarını açtı. Etrafta başka kimse yoktu.

Jamie kurutma makinesinde işini bitirdi ve durdu. Masasına dönmek istememişti. Bir sürü işi vardı. Son zamanlarda ciddi anlamda işinden geri kalmış, yapması gereken en son şeyin bu olduğunu bile bile tüm zorlu görevlerini, yapılacaklar yığının en dibine atmıştı. Colindale'deki bir okula kurduğu yazılım sistemi sorun çıkarmaya başlamıştı. Okul müdürü, sorunu çözmesi için arayıp duruyordu. Jamie daha önce okula gitmiş, yazıcıların doğru düzgün çalışmadığını, internet bağlantısının saçma bir şekilde yavaş olduğunu ve sistemin çöküp durduğunu görmüştü. Hatanın neden kaynaklandığını bulamamış ama bunu itiraf etmek istememiş, o yüzden tamir etmeye çalışıp eve dönmüştü. Şimdiyse müdür her gün telefon ediyor, her geçen gün daha da öfkeleniyordu. Jamie, telesekreterini açık bırakıyor, adamın hiçbir aramasına geri dönmüyordu. Müdürünün, konuya her an dahil olabileceğini biliyordu ama olanlar canını sıkıyor, onu yoruyordu. Hayatında, müdürün bilgisayarından daha önemli şeyler vardı.

Aynaya doğru eğilip göz altı torbalarını inceledi. Tanrım. Üzerinden kamyon geçmiş gibiydi. Dilini çıkardı. Dili pütürlü ve beyazdı. İğrenç.

○ sırada arkasını dönüp fermuarını kapayan Mike, "Berbat görünüyorsun," dedi.

"Sağ ol."

"Neyin var? Komşu meselesi mi yine?"

"Nereden bildin?"

Mike başını yavaşça salladı. "Buna nasıl katlanıyorsun, Jamie, gerçekten anlamıyorum."

Jamie iç çekip lavabodan uzaklaştı. "Ne yapayım yani?"

Mike ellerini kaldırdı. "Bana kızma."

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. O kadar yorgunum ki asabi oluyorum."

"Anlıyorum."

Bir an sessiz kaldılar. Mike musluğu açıp ellerini yıkadı. Jamie'ye dönüp sesini alçalttı. "Bak, o iki tipe bir ayar vermek, onlardan kurtulmak istiyorsan, sana yardımcı olabilecek birkaç kişi tanıyorum."

Jamie ona dik dik baktı ve güldü.

“Hayır, gülme. Ciddiyim.”

“Kurtulmak derken... ne demek istiyorsun?”

Mike omuzlarını silkti. “Sence? Biraz korkutmak. Seni rahat bırakmalarını söylemek.”

“Bilmem.”

“Bu çocuklar sana seve seve yardımcı olur, çok da paranı almazlar. Esasen bana bir iyilik borçları var. O yüzden bir bira parasına bile işini hallederler.”

Jamie başını salladı. “Mafya filmi gibi. Bu insanlar gangster filan mı?”

Mike güldü. “Hayır. Gangster olarak anılmak hoşlarına giderdi ama birkaç sert adam sadece.”

“Bu delilik.”

“Hayır, deli olan alt katında oturanlar. En önemlisi, kendini ve sevdiklerini öyle delilerden korumak.”

Jamie bir an sessizleşti. “Neden bana yardım etmeye bu kadar meraklısın? Senin ne çıkarın var ki?”

Mike omuzlarını silkti. “Burada işe başladığımda bana en çok sen yardım ettin. İşleyişi gösterdin. Hatta ilk başladığımda buradaki herkesin aşağılık tipler olduğunu düşünmüştüm. Senin dışında. Bu da benim teşekkür etme fırsatım olur.”

Jamie kaşlarını çatı. Mike işe başladığında, onu eğitmek ve ona etrafı göstermek Jamie’nin göreviydi. Özellikle nazik davrandığını hatırlamıyordu. Yapması gerekenler dışında bir şey yapmamıştı. Yine de bu ilk izlenim, Mike’ın aklında yer etmiş olmalıydı.

“Ee, ne düşünüyorsun? Çocukları arayayım mı?”

“Şey... Hayır. Hayır, bu doğru değil. Ben şiddetten yana değilim. Böyle şeylerden nefret ederim. Bu tür fikirlerden tiksiniyorum. Tanrım.”

O sırada kapı açıldı ve içeri, onlardan birkaç masa ötede oturan, Frank adında, orta yaşlı bir adam girdi. Ona merhaba dediler ve Jamie, dışarı çıkmak için yürümeye başladı. Kapıdan çıkmadan hemen önce Mike, elini Jamie’nin omzuna attı, parmaklarını kaslarına pençe gibi geçirdi.

“Bence hata ediyorsun,” dedi.

Jamie, Mike’ın elini omzundan uzaklaştırdı. “Hayır, bu doğru değil.”

“Tamam ama fikrini değiştirirsen...”

“Değiştirmem.”

O sırada trende kahveyle, Kirsty’nin kitap okuduğu yere doğru giderken Mike’ın ettiği teklifi, teklifi ne kadar çekici bulduğunu düşünüyordu. Evet demeye çok yaklaşılmıştı ama doğru olanı yapmıştı. En azından hâlâ doğru ile yanlış ayırma bilinci, hâlâ bir ahlak anlayışı vardı.

Tren tıngırdaya tıngırdaya kuzeye doğru ilerleyip, Londra’dan –dertlerinin kaynağından– uzaklaştıkça Jamie rahatladı. Kaslarındaki gerginliğin azaldığını, kafatasının içindeki baskının yok olduğunu hissetti.

Warrington Bank Quay istasyonunda, bir kadın bebeğiyle birlikte yanlarındaki koltuğa geçti ve Lake District’e gidene kadar bebek, trenin camlarını titretircesine çılgık atarak ağladı. Vagonun önünde ve arkasındaki herkesin canına tak etti. Herkes söylüyordu. Jamie’ye göre ağlayan bebek, arkasında oturan ve durmadan çalan cep telefonunu her seferinde, “Şu an trendeyim,” diye açan adamdan çok daha az rahatsız ediciydi. Jamie, Kirsty’ye bakınca, Kirsty’nin eli karnında –bu yeni alışkanlığıydı–, dudaklarında bir tebessümle bebeğe baktığını fark etti. Bebekli kadın, Kirsty’yle göz göze geldi.

Kadın, bebeğin sesini bastırarak, “Yakında bunların hepsi senin de başına gelecek,” dedi.

Kirsty karnındaki kıvrıma baktı.

“Genelde küçücük bir melektir ama bugün keşke onu evde, babasıyla bıraksaydım diyorum.”

“Ama mutlusun, değil mi?”

Kadın, soru karşısında şaşırmış göründü. “Mutlu mu? Ah, tabii ki mutluyum. O, başıma gelen en güzel şey. Ne kadar bağırp

çağırsalar, ne kadar yaramazlık yapsalar da bu değişmiyor. Olayın özü bu.”

Kadın bir sonraki durakta inerken Kirsty ve Jamie’ye şans diledi.

“Şansa ihtiyacınız olduğu için değil,” dedi. “Zaten şanslı bir çift gibi görünüyorsunuz. Kutsanmışsınız.”

Carlisle’da aktarma yapıp istasyonun yalnızca iki tarla arasında tek bir platformdan oluştuğu Gretna Green’e gittiler.

Kalacakları pansiyon, beş dakika uzaklıktaydı. Trenden indiklerinde Jamie etrafına baktı. Etrafta hiç kimse yoktu. Tarlalar, ağaçlar ve açık alan. Hava tertemiz kokuyordu. Oraya gitmek çok iyi bir fikirdi.

Beyaz saçlı bir adam odalarını gösterdi. Kapılarını kapar kapamaz perdeleri örtüp soyundular. İkisi de o gece etrafta, kendilerini dinleyecek kimse olmadığına farkındaydı; kimse şikâyet etmeyecek, kimse tavana vurmayacaktı. Yatağa yatıp birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Jamie, Kirsty üzerine çıkabilsin diye dönerek sırtüstü yattı. Kirsty çoktan sıırıslam olmuştu. Hemen boşalmamak için kendini tutmakta zorlanmak çok hoş bir duyguydu. Jamie kendini dirseklerinin üzerine çekti. Kirsty, gözlerini kapayıp, yavaşça öne arkaya kaydı; sivri tırnaklarını Jamie’nin sırtına geçirip hemen boşalmasını diye öpmek için öne eğildi. Jamie onunla birlikte hareket edince Kirsty’nin nefesi hızlandı.

Kirsty’nin içinde kaybolan Jamie o an, Lucy ile Chris’i ve geceler boyu onu uykusuz bırakan diğer şeyleri unuttu. Pencerelemin ardındaki güneş, göğü terk ettiği sırada Kirsty’nin kollarında, tanıdık bir ten, yabancı bir odada kendini alabildiğine özgür hissetti.

Düğün o kadar hızlı geçti ki, Jamie fotoğrafların bulanık çıkmasına şaşırdı. Evlendirme dairesinin önündeki yolun karşısındaki gazete bayiiinde, şahitlik yapacak iki yaşlı hanım bulmuşlardı. Jamie, kadınların bu gibi ricalara alışık olduğunu fark etti. Kadınlardan biri onların birkaç fotoğrafını çekti. Diğer onlara evlendirme dairesini gösterdi. Jamie yeni takım elbisesiyle, Kirsty güzel gelinliğiyleydi.

Jamie, Kirsty'nin omzuna kolunu atmıştı ve arkalarında Gretna Green Balık ve Tavuk Restoranı vardı. Tören boyunca kıkırdamış, yaptıklarını çok absürt bulmuşlardı. Ama iyi anlamda.

Düğünden sonra bir şeyler yemek için yakınlardaki bir bara gittiler. Herkes onlara, yeni evlendiklerini anlayarak baktı. Eve dönmeden önce bir gece daha Gretna'da kalmaya karar verdiler, o yüzden günün kalanı da onlara aitti. Hava kapalıydı ve pek ılık değildi ama şehirden çıkmak iyi gelmişti ve sonuna kadar keyfini çıkarmak istediler.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," dedi Kirsty. "Temiz havanın tadına varalım."

Kasabada kol kola gezip boş bir tarladan ve graffiti kaplı bir tünelden geçtiler. Bir hediyelik eşya dükkânı buldular ve Jamie, Kirsty'ye küçük bir oyuncak ayı aldı. Çay içmek için durdular ve tüm öğleden sonralarını, sınırın birkaç kilometre ötesinde olmalarına rağmen kendilerini ekose kumaş ve kurabiye stoku yapmak zorunda hisseden turistleri izleyerek geçirdiler.

Pansiyona dönerken Jamie'nin, "İskoçya'ya Hoş Geldiniz" yazısının, Kirsty'nin de bir çiftin seviştiği soyut bir heykelin önünde fotoğraflarını çektiler.

Kirsty, "Hayatımda aldığım en pahalı elbiseyle bu kasabada dolandığıma inanamıyorum," dedi. "Saçma görünüyor olmalıyım."

"Muhteşem görünüyorsun."

Gerçekten de muhteşem görünüyordu.

Bir mezarlığın yanından geçtikleri sırada Kirsty, "Hadi şurada da fotoğraf çekelim," dedi.

"Biraz gotik değil mi?"

"Hayır çok etkileyici olur."

Küçük mezarlığa girip çoğu yosun kaplı, üzeri okunmayan mezar taşlarına baktılar. Gruplara ayrılmış, pek çok aile mezarlığı vardı.

"Sence birlikte mi gömülürüz?" dedi Kirsty. "Ben yakılmak istiyorum."

"Ben küllerini etrafa saçarım."

"Hey, benim senin küllerini saçmayacağımı nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Kadınlar daima daha uzun yaşar."

Jamie başını kaldırıp kiliseye baktı ve çatıda devasa bir karga gördü. Tüylerini kabarttı sonra durup aşağı, onlara baktı. Jamie, Kirsty'ye kargayı gösterdi.

"İyyy," dedi Kirsty ürpererek. "Aklıma, Paul'un anlattığı bir şeyi getirdi. Komadayken gördüğü rüyalarla ilgili bir şeyi."

"Sana anlattı mı?"

"Sizin olaylı geçen gününüzden birkaç gün önce Paul'u ziyarete gitmiştim. Heather, tuhaf davrandığını söyleyip ona bir bakmamı istemişti. O gün gözüme gayet iyi gözüktü. Biraz yorgun ve bitkindi ama o kadar olur, ne de olsa komadan yeni çıktı, diye düşündüm. Ne bekleyebilirsin ki? Heather'ın aşırı tepki gösterdiğini düşünmüştüm."

Karga hareket edip kanatlarını açtı ama havalanmadı.

"Ona rüyalarını sordum. Neler gördüğünü bilmek istiyordum. Sağlıklı olarak mı sorduğumu sordu. Ben de ona arkadaşı olarak sorduğumu söyledim."

"Peki, o ne dedi?"

"O korkunç rüyaları hatırlayabildiğini söyledi. Bir tepeden aşağı büyük bir kasabaya doğru koştuğunu, üzerinde uçan yaratıklar olduğunu anlattı. Bir kuş sürüsü. Bir araya geliyor, alçaktan uçuyor, o koştukça üstüne pike yapıyor, başının üzerini sıyrıp saçlarına takılıyorlarmış. İri, siyah, sağlam gölgeler gibi olduklarını ama kuş mu yarasa mı olduklarını anlamadığını söyledi. Tepenin dibine ulaşınca her yönden yaratıklar saldırıyor, onu yüzü koyun yere düşürüyorlarmış. Genellikle uyandığı noktada, rüya tekrar başlıyor, durmadan başa sarıyormuş."

"Tanrım. Ne korkunç."

"Bence de."

Bir an sessizleştiler. Başlarını kaldırıp aniden havalanan, kocaman kanatlarıyla nemli, ağır havayı dalgalandırıp mezarlığın üzerine doğru iten kargaya baktılar.

"Sen hâlâ o zencefilli kurabiye evle ilgili rüyaları görüyor musun?"

“Hayır. Bir süredir görmüyorum. Bir süredir hiç rüya görmüyorum.”

Fotoğraf çektiler ama Paul’dan ve komadaki rüyalarından bahsetmek keyiflerini kaçırmıştı. Jamie, daha sonra fotoğrafları incelerken Kirsty’nin gülümsemesinin ardında başka bir şeyin ipucunu yakalayacaktı. Korkuya çok benziyordu.

Jamie, Kirsty’nin elini tutup, “Pansiyona dönelim mi?” diye sordu.

Mezarlıktan çıkmak üzereyken Kirsty bir mezar taşına daha bakmak için durdu. Taşın üzerinde iki isim vardı. Biri bir kadına aitti. Elizabeth Anne Robertson. Doğum 1901, Ölüm 1924. Ne kadar gençmiş, diye düşündü. Ama onun isminin altında bir başka isim vardı. Jane Elizabeth Robertson. Doğum 1924, Ölüm 1924. Anlaması için kısa bir an geçmesi gerekti. Bir kadının ve ölü bebeğinin mezarına bakıyordu.

Değerli eşim ve kızım. Tanrı ikinizi birden aldı. İkiniz de huzur içinde uyuyun.

Güneşin ardına çekildiği bulut, Jamie, Kirsty ve mezarlığın üzerine gölge düşürüp gölgelerini bir araya getirirken karga, kilisenin çatısına dönmeden önce üzerlerinde bir tur attı ve Jamie, Kirsty’yi oradan çekerek uzaklaştırdı. Pansiyonun kapısını açıp içeri girdikleri sırada gakladığını duyabiliyorlardı. Tek bir karanlık anda, mutluluk balonları patlamıştı.

On Sekiz

“Eve biri girmiş.”

Kirsty, Jamie’nin hemen arkasından salona girer girmez yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı. Bariz, somut belirtiler yoktu ama hissedebiliyordu. İçerinin hissi bir tuhaftı. Hava değişmiş, etrafta dolanan molekülere tuhaf bir his sinmiş, odanın ruhunu değiştirmişti. Kirsty, istenmeyen kokuyu alabiliyordu. Kendini, alanına izinsiz giren bir yabancı, bir istilacı, bir düşmanın kokusunu aldığı anda ensesindeki tüyleri kabaran bir hayvan gibi hissediyordu. Elindeki avuç dolusu zarfı bıraktı, eşyalarına dokunulduğuna, yerlerinin değiştirildiğine ya da kurcalandığına dair kanıt bulmak için yavaşça yürüyerek salona girmiş, etrafına bakıyordu. Havayı koklayarak yavaşça etrafında döndü. Bariz bir şey göremedi: Yeri değiştirilmiş diye gösterebileceği ya da bu daha önce burada değildi, onun burada olması gerek diyebileceği hiçbir şey yoktu. Fakat altıncı his diye bir şey varsa, o an devreye girmiş, ona birinin, evine girdiğini söylüyordu. Birden üşüdü. Jamie gergin bir şekilde, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ne dediğimi duymadın mı? Eve biri girmiş.”

“Ne?” Muhtemelen Kirsty’nin kontrol ettiği şeyleri kontrol ederek etrafına bakındı. “Her şey yolunda görünüyor. Eksik bir şey yok, değil mi?” Sesi tereddütlüydü. Kendinden çok emin değil gibiydi.

Kirsty ürperdi. Onlar yokken evlerine birinin girmesi onu dehşete düşürmüştü. Kaydedilmekten daha kötüydü. Örümceklerden berbattı. Bunun daha kötüsünün tecavüz olduğunu düşünüyordu. Bu ikinci en kötü ihlaldi.

Jamie salonu incelemeye devam etti. Yatak odalarına ve banyoya girdi. Kirsty, kapı önünde birinin belirmesinden ya da mobilyaların arkasında saklanan birinin önlerine atlamasından korkarak Jamie’nin koluna girmişti. İri olmalıydılar ve kesinlikle bıçaklıydılar. Jamie’yi bağlayıp Kirsty’ye, onun gözü önünde tecavüz edecek, sonra onu ve karnındaki doğmamış çocuğunu, sonra da Jamie’yi öldüreceklerdi. Jamie’nin kolunu sıkıca tuttu. İçeride kimse yoktu. Hiçbir odada, eve girildiğine dair bir iz yoktu. Pencereleler kapalı ve kilitliydi. Ön kapı ve balkon kapısı da Jamie’nin iki kez kontrol ettiği gibi kilitliydi.

“Ben de hissediyorum,” dedi Jamie. “Kalıcı bir varlık hissi.”

Kirsty titredi. “Jamie, beni korkutuyorsun.”

Mezarlıktaki korkulu ânın etkisinden daha yeni kurtuluyordu ki bu olmuştu. Hissedebilmeleri ama görememeleri daha da ürkütücüydü. Evlerinde bir hayalet vardı âdeta.

Oturması gerekiyordu.

On dakika boyunca dolapları açıp, çekmeceleri kontrol edip, kutuların içine, kanepenin altına bakarak evi taradı. Duvardaki resimleri, eve girenin yanlışlıkla çarparak ya da sürtünerek yerinden oynatıp oynatmadığını merak ettiğini söyleyerek inceledi. Yazın çektikleri fotoğrafları bulup evin fotoğraflardaki haliyle o anki halini karşılaştırdı. Tabii, yazdan beri bir şeylerin yeri değişmiş, birtakım objeler eklenmiş, mobilyalar kaydırılmış, daha çok ıvır zıvır birikmişti. Fotoğraflar işe yaramamıştı.

En sonunda Kirsty’nin yanına oturup, “Belki de bize öyle geliyordu,” dedi.

“Ama ikimiz de hissediyoruz.”

“Belki birbirimizin aklına fikirler soktuğumuz içindir.”

Kirsty, Jamie'nin o an ne yapacağını biliyordu. Güven verici bir havaya bürünecekti.

"Bak, dün akşamdan sonra ikimiz de ürktük. Ben eve döneceğim için gergindim zaten. Hayatım boyunca hırsızlıktan korktum. Ayrıca Lucy ve Chris'in, biz yokken bir şeyler yapabileceğini düşünüyordum. Sanırım endişelerimin üzerine hayal gücüm de eklendi. Buraya birinin girdiğine dair bir kanıt yok. Kapı kilitliydi. Pencere-ler sıkı sıkıya kapalıydı." Gülümsemeye çalıştı. "Yanılmış olmalıyız."

"Sanırım."

Hava kararmaya başlamış, güneş battıkça evin üzerine uzun gölgeler düşmüştü. Kirsty esnedi. "Ben yoruldum. O uzun yolculuk beni çok yordu. Biraz uzanacağım."

"Tamam."

Yatak odasındaki perdeleri kapatıp serin yorganın altına girdi. Gözleri açık uzanıyor, titriyordu. Jamie'nin onunla yatağa girmesini, yanına yatmasını, onu korumasını istiyordu ama Jamie arkasından girmede. Salonda dolandığını, rafları ve çekmeceleri kontrol ettiğini, yanılmış olmayı ummasına rağmen içgüdülerinde haklı olduğunu kendine kanıtlamaya çalıştığını duyuyordu.

Gece oldu ve Jamie yatağa girdi. Kirsty çoktan uykuya dalmıştı. Jamie, Kirsty'nin belinin hafif kıvrımına dokunarak ensesinden öpüp ona sarıldı ve o pozisyonda uyudu. O gün erken saatlerde Kirsty annesiyle babasını aramış, onlara düğünü anlatmıştı. Çok da hayal kırıklığına uğramamışlardı, ki bu daha kötüydü. Kirsty neden böyle yaptıklarını açıklamaya çalışırken Jamie, sesindeki heyecanın yok oluşunu dinledi. Bu konuşma onu çok yormuştu.

Jamie gıcırtı sesiyle uyandı. Gözlerini açtı. Aniden salgıladığı adrenalinle tamamen uyanmıştı. Ses yakından geliyordu. Neredeyse yan odadan. Jamie'nin aklına net ve korkunç bir şey geldi: Ya evde gerçekten birileri varsa? Ya hâlâ oradalarsa?

Olacak şey değil, dedi kendine. Tüm evi aradık, hiç kimse yoktu. Ama ya bu davetsiz misafir, bakmadıkları bir yere saklanmışsa?

Bir anda her yerini korku kapladı. Midesi bulanıyordu. Kirsty, Jamie'nin o an yaşadığı gerginlikten habersiz, yanında uyumaya devam ediyordu. Ayak sesleri devam etti. Jamie yatağın yanındaki saate baktı. Sabahın üçüydü.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yataktan kalktı ve üzerine, yatağın yanında, yerde duran kotunu ve tişörtünü geçirdi. Evine giren biriyle yalınayak karşılaşmak istemeyeceğini düşündü —bu onu fazla savunmasız kılardı— ve karanlığın içinde bulana kadar, el yordamıyla spor ayakkabılarını aradı. Ayağına geçirip bağcıklarını bağladı.

Kalbi kulaklarında atarken yatak odası kapısını iterek açtı. Kapı gıcırdayarak açıldığı sırada gözlerini kırıştırmış, kaslarını germiştir. Gecenin sessizliğinde kapı gıcirtısı, uçak sesi gibi duyuluyordu. Koridorda, sokak kapısının yanında durdu. Kapı gıcirtısı, sessizlik duvarının kırılmasını sağladığından, gıcirtı artık o kadar da gürültülü gelmiyordu. Ama hâlâ oradaydı. Jamie sesi hâlâ duyabiliyordu.

Sigorta kutusu sokak kapısının yanındaydı ve yanında bir el feneri duruyordu. Jamie, olası bir elektrik kesintisine karşı onu orada tutardı. Feneri eline alınca, ağırlığıyla güven buldu. Işığından yaralanmak için değil, silah olarak kullanmak için eline almıştı.

Feneri yoluna çıkacak herhangi birine vurmak üzere havada tutarak salon kapısını iterek açtı ve feneri yaktı. Oda ışıkla dolmuştu. Jamie bir an gözlerini kapayıp yeniden açtı. Aniden beliren ışık gözünü kamaştırmıştı ama o kadar. Salonda kimse yoktu. Yatağına yatmak için oradan çıktığında da bomboştu.

“Jamie?”

Arkasını dönünce Kirsty'yi kapının önünde, gözlerini kısarak ışığa bakarken gördü. Saçları darmadağındı.

“Ne yapıyorsun?”

Yanına gidip ona sarıldı. Kirsty buz gibiydi.

“Bir ses duydum. Evde biri olabileceğini düşündüm.”

“Burada kimse yok.”

“Biliyorum.”

“Hayal etmiş olmalısın. Muhtemelen hayal ettin.” Yüksek sesle esnedi. “Tanrım, Jamie. Çok yorgunum. Senin de artık kendini to-

parlaman lazım. Zihninin sana oyunlar oynamasına izin veriyorsun ve bu ikimiz için de hiç iyi değil.”

Jamie, Kirsty’nin haklı olduğunu biliyordu. Ama gıcırtıyı o kadar net duymuştu ki. Ayağa kalkıp odanın dışında dururken bile duyuyordu. Tekrar uyuyamayacağını farkındaydı. Gecenin geri kalanında öylece uzanacak, aklını kaçırpıp kaçırmadığını düşünecekti.

Kirsty yatağa döndü, Jamie banyoya girdi. Kendini, ayakta duramayacak kadar tembel hissettiği için oturarak işedi. Tam kalkacakken banyo halısının üzerinde, tombul bir örümceğin hızla yürüdüğünü gördü. Atılıp örümceği yakaladı, tuvalete atıp sifonu çekti. Kendi kendine hemen, Kirsty’ye bunu anlatmama kararı aldı. Örümceğin sifona direnç göstereceğini, borularda tutunacağını, sonra da o tuvalette otururken yukarı tırmanacağını filan hayal edecekti.

Evet. En iyisi ona anlatmamaktı.

Jamie işe gitmek zorunda olmadığı için rahatlamış bir şekilde uyandı. Bir gün daha izin aldığına çok memnundu. Yatağa döner dönmez uykuya daldığına şaşkıındı ama derin uyumamıştı. Aklında dönüp duran düşünceler ve kasvetli bir müzik yüzünden istediği, ihtiyaç duyduğu derin uykuya dalamamıştı.

Sabah ışıığında gözleri kapalı uzanmış, yeniden uyumaya çalışırken Kirsty’nin yataktan kalkıp banyoya gittiğini hissetti. Sifonun çekildiğini ve Kirsty’nin dişlerini fırçaladığını duydu. Çoğu sabah gibi midesinin bulandığını anladı. Kirsty, yatağa dönüp uyumaya devam etti.

Jamie onu yatakta bıraktı. Dışarı çıkması, biraz hava alması, kafasını boşaltması gerekiyordu. Bir boksörün büyük bir boks maçının ardından böyle hissettiğini tahmin ediyordu. Biri kulağından içeri, beynine bir tüp yapıştırıcı sıkılmıştı sanki. Düşünceleri birbirine yapışmış, vıcık vıcık olmuş, tıkanmıştı. Giyinip yürüyüşe çıktı.

Yakınlarda küçük bir park vardı. Yanına bir gazete ve kâğıt bardakta kahve alıp banka oturdu. Uzakta, salıncağa binen, kaydıraktan kayan ve atlıkarıncada başlarını döndürüp kendi kendilerini

korkutan çocukların seslerini dinleyerek, kendini pek vermeden gazeteye göz gezdirdi. Etrafta bebek arabalı anneler dolanıyordu. Jamie, birkaç sene içinde Kirsty ve kendi çocuklarıyla parka geldiklerini, banka oturup onu diğer çocukların arasına karıştırken izlediklerini hayal etti. Onu izlerken Kirsty'yle el ele tutuşup tutuşmayacaklarını düşündü. Hâlâ birbirlerine âşık olacaklar mıydı? Annesiyle babası birbirine zar zor katlanıyor, "çocuklarının iyiliği için" bir arada kalıyorlardı. Artık o çocuklar büyümüş, evden ayrılmıştı ama bu kez de onları, alışkanlık ve korku bir arada tutuyordu. Ne zaman sohbet etseler babasının annesiyle ilgili şikâyetlerini dinliyordu. Annesi de babasını tenkit etmekten başka bir şey yapmazdı.

Kirsty asla öyle olmazdı. Onlar sonsuza dek birlikte olacak, mutlu kalacaklardı. Alyansını parmağında döndürerek okşadı. Kirsty, o saate kadar kalkmış olmalıydı. Eve dönmeliydi.

Evin sokağında arabayla giden Chris ve Lucy'yi gördü. Evin önünde park etmelerini ve arabalarından inmelerini izledi. Lucy'nin üzerinde hemşire üniforması vardı. Chris, moda'ya uygun bir takım elbise giyiyordu. Bir süre arabalarının yanında oyalandılar. Belli ki içeri girmek için aceleleri yoktu. Jamie, Chris'in, onun arabasına baktığını gördü ve gözünün önüne birdenbire, anahtarlarını çıkarıp arabasını çizdiği, tekerleklerini patlattığı bir görüntü geldi.

Öfkelendiğini hissetti, Chris gerçekten bunları yapmışçasına, koşmaya başlayacak gibi oldu. Bir saniye sonra kendini durdurdu. Daha adımını atmamıştı. Kendini aptal gibi hissediyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Newton'lar onu görmüş müydü? Sanmıyordu. Chris elini duvara sürüyor, birlikte içeri giriyorlardı. Lennon oradaydı. Lucy onu okşamak için durdu. Kedi, başını Lucy'nin parmaklarına doğru itti.

Gördüğü şey o kadar gerçektir ki. Chris'i resmen arabasını çizerken, lastiklerini patlatırken görmüştü. Yüzündeki şeytani sırıltı, gözlerindeki karanlık, kötü niyetli kıvılcımı görmüştü. Aklında kalan görüntüyü silmek için başını salladı ve yürümeye devam etmek için Newton'ların kapılarını kapamalarını bekledi.

İçeri girmeden önce arabasını kontrol etti. Üzerinde çizik yoktu. Lastikler sapasağlamdı. Kahretsin, gerçekten paranoyaklaşmaya

başlıyordu. Bu ruh halinden çıkmalıydı. O an canı gerçekten içki istiyordu ama saat daha on birdi. Dudaklarını yaladı. Susamıştı. Gözünün önüne tekrar o görüntü geldi: Chris anahtarları çıkarıyor, gaddarca gülümsüyor, arabanın boyasını baştan aşağı kazıyarak derin bir çizgi çekiyordu. Saat on ikide içki içebilmeliydi. Öğle yemeğiyle. Bu mümkündü, sosyal olarak kabul görürdü. Tekrar dudaklarını yaladı.

İçeri girince, “Kalktın mı?” diye seslendi.

“Banyodayım.”

İçeri girip selam verdi. Kirsty yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu renk torbalar, yanlarında çizgiler belirmişti. Bunlar, daha önce de var mıydı? Jamie saçlarının kenarlardan açıldığını, gülümsemediğinde dudağının kenarındaki çizgilerin yok olmadığını fark ettiği korkunç anlar hariç, yaşlanma belirtilerine nadiren dikkat ederdi.

Kirsty, “Neye bakıyorsun dik dik?” diye sordu.

“Hiç.”

Çizgiler onu daha da çekici kılıyor, diye düşündü. Birlikte olmaya başladıklarında genç bir kızdı. Artık kadın olmuştu. Bu dönüşümü izlemiş, onunla birlikte deneyimlemiş, hatta buna katkıda bulunmuştu. Bunu ondan başka kimse söyleyemezdi. Kimse Kirsty’yi onun tanıdığı gibi tanıyamazdı. Onlar ortaktı. Takımdı. Tüm coşkuları ve üzüntüleri paylaşıyorlardı. Bir gün yaşlanacaklardı ve Kirsty’nin yüzündeki her bir çizgiye bakıp orada, birlikte geçirdikleri hayata dair bir hikâye bulacaktı. Bunu, dünyada her şeyden daha çok istiyordu. Hep birlikte olmak istiyordu.

“Bana dik dik bakıyordun,” dedi Kirsty. “Ne oldu? Benimle ilgili bir sorun mu var?”

Jamie küvetin yanında diz çöktü, ellerini köpüklü, ılık suya batırıp Kirsty’nin göbeğini okşadı.

“Ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.”

“Yaa, tabii.”

O sırada kapı çalındı.

“Of, olamaz.”

“Açma.”

“Neden?”

“Onlar olabilir,” dedi. “Lucy ve Chris. Ses yapıyoruz diye şikâyet etmeye gelmiş olabilirler.”

Şaşkın bir şekilde gözlerini kırparak Kirsty’ye baktı. Newton’ları aklından çıkarmaya çalışan optimist Kirsty’ye ne olmuştu? “Ses yapmıyoruz ki,” dedi.

“Ne olmuş yani? Bu onları durdurmaz ki.”

Jamie ayağa kalktı. “Umarım onlardır. Gerçekten umarım onlardır.” Ellerini kurulayıp sert adımlarla kapıya yürüdü ama kapıyı açtığı an, tüm cesareti ve öfkesi yok oldu. Karşısında Chris’i bulsaydı ne yapacaktı, bilmiyordu. Cebinden bir tabanca çıkarıp Chris’in göğsünde bir delik açtığını, yere serilirken kahkahalar attığını, hareketsiz vücuduna daha da fazla kurşun sıktığını, tertemiz, bembeyaz duvarlara kemik ve beyin parçaları sıçradığını hayal etmişti...

Tanrım, neler oluyordu böyle? Kapıyı açtı. Gelen, Brian’dı.

“Selam, Jamie. Şey diyecektim... Hey, sen iyi misin?”

“Ne?”

“Biraz... biraz gergin görünüyorsun.”

“Yo, iyiyim. İyiyim.” Chris’in delik deşik olmuş görüntüsünü aklından atmak için gözlerini kırptırdı. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Şey, bilgisayarım ile ilgili. Tüm sistem çöktü galiba.”

“Nasıl yani?”

“Çöküp duruyor ve dosyalarımı açamıyorum. Gelip bakabilir misin diyecektim.”

O an gerçekten Brian’ın söylediklerine odaklanamıyordu. Ağzının hareketini izliyor, bilgisayarla ilgili bir şeyler söylediğini, bir şeylerin ters gittiğini anlıyordu.

Başını salladı. “Tabii. Bekle bir saniye.”

Kirsty’ye çıktığını söyleyip komşusunun ardından üst kata çıktı. Brian’ı uzun zamandır görmemiş, onunla uzun zamandır konuşmamıştı. Yolları pek kesişmiyordu.

Brian çalışma odasının kapısını açtığında Jamie, odanın tüm o korkunç eşyalar ve siyah duvarlarla ne kadar ürkütücü görüldüğüne bir kez daha şaşırdı. Masaya geçip bilgisayarı açtı.

Brian, “Ben seni bilgisayarla baş başa bırakayım,” dedi. “Kahve ister misin?”

Jamie bilgisayarın çalışmasını bekledi. Bir şeylerin ters gittiğine şüphe yoktu. Sürücü vızıldıyor, sistem çalışmaya başlayınca korkunç sesler çıkarıyordu. Nihayet masaüstü belirene kadar ekranda bir sürü hata mesajı çıktı. Jamie sistemi kontrol etmek, Brian’ın Word dosyalarını açmakla işe başladı. Bunu yapar yapmaz sistem çöktü ve bilgisayarı yeniden açmak zorunda kaldı.

Brian odaya kahveyle döndü.

“Hiç ümit var mı?”

Jamie başını salladı. “Pek iyi görünmüyor. Ne yaptın buna böyle?”

“Hiçbir şey. Farklı hiçbir şey yapmadım. Sadece Word ve internet için kullandım. Hiç kurcalamadım.”

“Bana yarım saat versen iyi olur. Biri tepemde dururken çalışmakta zorlanırım.”

Brian duraksadı. “Çok endişeleniyorum. Yeni kitabım orada. Bitmek üzereydi.”

“Kopyasını aldın herhalde, değil mi?”

“Şey...”

“Dropbox filan kullanıyorsun, değil mi?”

Brian boş boş baktı. “Hayır. Sadece sabit sürücüye kayıtlı.”

Jamie iç geçirdi. “Tamam. Elimden geleni yapacağım.”

Yarım saat sonra Brian endişeyle çalışma odasına döndü. “Ne olduğunu bulabildin mi?”

Jamie olduğu yerde döndü. “Virüs girmiş. Bir e-postayla ya da şüpheli bir program indirirken falan olmuştur. Görünüşe bakılırsa oldukça yeni bir virüs. Henüz panzehri olmayabilir. Çok da kötü bir virüsmüş. Sisteminde dolaşıp sürücüdeki dosyaları yiyor. Antivirüs programın var mı?”

“Hayır.”

“Tamam. Aşağıda bir programım var. Onu yüklerim. Ama önce bunu nereden kapmışsın, onu bulalım.”

Outlook’un üzerine çift tıkladı. Ekran titredi ve Jamie, sistemin yeniden çökeceğini düşündü. Sonunda Brian’a gelen tüm e-postaların listesinin olduğu gelen kutusu açıldı.

Ekranın üzerine yakın bir yerde, e-postaları Brian'a gönderen kişilerin listesi vardı. Jamie orada kendi adını gördü.

"Bu ne be?"

"Ne oldu?"

"Burada benden bir e-posta var."

"Biliyorum. Cumartesi gönderdin. Sahi neden göndermiştin? Ekini açtım ama boş bir Word belgesiyle karşılaştım sadece."

Jamie ekrana bakakalmıştı. Fare imleci, isminin üzerinde süzülüyordu. "Cumartesi sana e-posta göndermiş olamam. İskoçya'daydım. Hafta sonu boyunca hiç kimseye e-posta göndermedim."

"Ne?"

"İskoçya'daydım!"

"Ama bu senin adresinden geldi."

"Evet."

Jamie, akıllı telefonundan da hiçbir şey göndermediğini biliyordu. *Biri eve girmişti.*

Elleri titreyerek adını kontrol etti. Hiçbir mesaj yazılmamıştı. Sadece ekte bir dosya olduğunu belirten bir ataş vardı. Ataşın üzerine basınca dosyanın adını gördü: Balayı.

Ayağa kalkıp koşarak odadan çıktı, merdivenlerden inip kendi dairesine girdi. Hemen kendi bilgisayarını açtı.

Kirsty, "Neler oluyor?" diye sordu.

Cevap vermedi. Bilgisayar, Brian'ın bilgisayarıyla aynı sesleri çıkarıyordu. Masaüstü belirdi. Jamie teker teker dosyalarını açmaya başladı. Hiçbir şey çalışmıyordu. Kendi hesabından gönderilmiş e-postaları kontrol etmek için Outlook'u bile açamamıştı. Birkaç saniye sonra bilgisayar çöktü.

"Tanrım!"

"Jamie, neler oluyor?"

"Bilgisayarım. Biri bilgisayarıma virüs bulaştırmış."

"Ne? Nasıl?"

Arkasını dönüp dehşet dolu gözlerle Kirsty'ye baktı. "Biri eve girmiş. Haklıymışım. Biri girmiş, bilgisayarıma bir virüs yüklemiş ve kim bilir kaç kişiye e-posta göndermiş. Şimdi herkes bunu benim yaptığımı sanacak!"

“Jamie, otur lütfen. Ne dediğin anlaşılmıyor.”

O sırada kapıda Brian belirdi. “Neler oluyor, Jamie?”

Başını kaldırıp ona baktı. Panikle beti benzi atmıştı. “Sabote edildim. Biri evime girmiş.”

Kirsty gidip Brian’a, “Daha sonra gelsen daha iyi olacak,” diyerek kapıyı kapadı.

“Ama bilgisayarım...”

“Daha sonra.”

Jamie’nin yanına oturdu ve Jamie titrerken yüzünü göğsüne bastırdı. En sonunda Jamie başını kaldırıp, “Birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım,” dedi.

Çöken, sadece bilgisayar değildi. Onlarca, yüzlerce hatta binlerce insana ulaşmış olabilecek bir virüsle ismi ilişkilendirilmişti. Tanrım. Resmen sabote edilmişti.

Biri evine girmişti.

Ve kim olduğunu biliyordu.

Biri onu sabote etmişti.

Evet. Bunu yapanın kim olduğunu biliyordu.

Ama bu konuda ne yapacaktı?

Ayağa kalkıp ekrana baktı. Orada durduğu sırada güneş ışığı ekranı aydınlattı. Ekranın üzerindeki toz belirginleşti. Jamie, tozun üzerine birinin parmağıyla yazdığı sözcüğü okuyunca dehşete düştü. Tek bir sözcüktü:

tehlike

Günün kalanını Norton Anti-Virus’ün destek hattıyla telefonda geçirdi. Haklıydı. Bu, yepyeni bir virüstü ve bu yüzden ne kendi yazılımı ne de başkalarının yüklemiş olabileceği antivirüs programları virüsü yakalamış olamazdı. Format atması gerekecekti ve sürücüyü kayıtlı her şey yok olacaktı.

Yine de bu, endişelerinin en sonuncusuydu.

Arabayla işe giderken korkuyordu. Ofise girer girmez korkusunun yersiz olmadığını anladı. İnsanlar ona bakıyor, bakışlarını

kaçırıyor, masasına yürüdüğü sırada arkasından bakmaya devam ediyorlardı.

“Bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum Jamie ama başın büyük belada. George Banks seni görmek istiyor.”

George Banks, Jamie’nin çalıştığı bölümün yöneticisiydi. Jamie daha önce onun tarafından hiç çağırılmamıştı. Bay Banks’in ofisine doğru yürürken kendini, elektrikli sandalyeye doğru yürüyen bir mahkûm gibi hissetmişti. İş arkadaşları ona dik dik bakıyordu: Yanlarından geçerken hakkında konuşulanları duyabileceğini düşünmüştü.

Kesin kovulacak. Kesin kovulacak.

“Jamie.” George Banks, masasının üzerinden öne eğildi. Kırklarının sonunda bir adamdı ama kel kafası, kan çanağına dönmüş gözleriyle çok daha yaşlı görünüyordu. Jamie daha önceden bunun, yönetim seviyesinin altında kalmak için iyi bir reklam aracı olduğunu düşünmüştü. “Cumartesileri ne yapmayı severim, biliyor musun?”

Jamie başını salladı.

“Golf oynamayı. Her hafta sonu birkaç arkadaşımla Kent’e gider, biraz oynarım. Bu sıralar sadece bu şekilde rahatlıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Bu cumartesi henüz altıncı deliğe gelmiştim ki bir telefon aldım. Sanırım bu bana, telefonumu sahaya bir daha götürmemeyi öğretti. Golf oynamayı bırakmam gerekti. Ofise gitmemi söylediler. Tüm bilgisayar sistemi çökmüş. Dosyalar bir karadelikte yok oluyormuş. Her dakika binlerce sterlin değerinde zarar meydana geliyormuş. Nedenini biliyor musun?”

Jamie yutkundu. “Virüs.”

“Aynen öyle. Geriye gidip senin tarafından gönderildiğini ve mesaiye kalan çalışma arkadaşlarından biri tarafından açıldığını keşfettiğimiz bir e-posta yüzünden.”

“Ama onu ben göndermedim.”

“Ne?” Sert konuşuyordu.

“Cumartesi bilgisayarımın yakınlarında bile değildim. O gün e-posta göndermedim. Bu bir...”

“Jamie, virüsün cumartesiden önce var olmadığını tespit ettik. Bu sabah Norton’dan bir çocukla konuştum ve bana, virüsle ilgili tüm şikâyetlerin kaynağının aynı olduğunu söyledi. Balayı adında bir dosya. Senin e-posta adresinden gelen bir posta.”

“Ama...”

“Bu virüsün bize ne kadar zarar verdiğini biliyor musun? Ne kadara mal olduğunu? Senin yıllık maaşının katbekat üzerinde. Bu kadar çabuk fark etmesek çok daha kötü olabilirdi.”

“Ben göndermedim! Kusura bakmayın ama bu işlerin nasıl döndüğünü bilirim. Her ne saçma sapan sebeple olursa olsun, listemdeki herkese böyle bir virüs göndermek isteyecek olsam, kendi e-posta adresimden göndermem herhalde!”

George Banks iç çekti, gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. Koltuğuna yığıldı. “Devir işlemleri yüzünden hepimiz büyük baskı altındayız, Jamie.”

“Devir kesinlikle gerçekleşecek mi?”

“Öyle sanıyoruz. Müstakbel patronlarımız, olanları duyduklarına hiç memnun olmayacaklar. Tanrı aşkına, biz yazılım yükleyen bir şirketiz. Kendi sistemlerimize ölümcül bir virüs bulaştırdığımız duyulursa bir gecede tüm müşterilerimizi kaybederiz.”

Belli ki devirden, diğer çalışanlar gibi George da korkuyordu. Yönetim seviyesinden düşük seviyelerde çalışan kimse, devralan şirketin adını bile bilmiyor, işlerini kaybetmekten korkuyorlardı.

Jamie, “Beni kovacak mısınız?” diye sordu. Sesi biraz titrekti. Kendini eve dönüp hamile karısı Kirsty’ye işsiz kaldığını anlatırken hayal etti. “Yemin ederim, bunun benimle bir ilgisi yok.”

George Banks başını salladı. “Bu kararı yeni işverenlerimize bırakacağım. Bunun hata olduğunu kabul etmeye razıyım. Belki de virüsü yanlışlıkla gönderdin. Şu âna kadar sicilin tertemiz. Herkes bana, ne kadar iyi bir çalışan olduğunu anlattı. Ne kadar zeki, ne kadar güvenilir olduğundan bahsettiler. Yeni evlenmişsin, çocuk bekliyormuşsun. Şahsen, kendi işverenini sabote etmek için bir nedenin olacağını düşünmüyorum. Ama Tanrı aşkına, Jamie, dikkatli olman gerek.”

“Evet, efendim.”

“Belki birkaç gün daha izin kullanmalısın. İş arkadaşlarından bazıları bir sürü dosya kaybetti ve haliyle sana çok sinirliler.”

“Tamam.”

Jamie ayağa kalktı. George Banks kapıyı açtı. Jamie ofisten çıkmadan önce George, “Ama bunu bilerek yaptığını öğrenirsem buradan o kadar hızlı gitmek zorunda kalırsın ki yolda paçaların tutuşur.”

Jamie ciddi bir sesle, “Evet, efendim,” dedi. “Ama öyle yapmadım.”

Ofisten, fısıldaşmaları ve dik bakışları görmezden gelerek başı önde çıktı. Masasından çantasını aldı ve çıkışa yöneldi. Mike asansöre kadar arkasından geldi.

Dedikodu duymak istercesine, “Ne oldu?” diye sordu.

“Birkaç gün izin almam gerektiğini söyledi.”

“Seni kovdu mu?”

“Hayır.”

“Bilerek mi yaptın? Çalışanlara darbe indirmek için filan?”

Jamie tısladı. “Tabii ki bilerek yapmadım. Ama kimin yaptığını biliyorum.”

“Biliyor musun? Kim?”

“Komşularım.”

Mike şaşırmış görünüyordu. “Bunu nasıl yapabilirler?”

Asansör zemin katta durdu. “Eve girip bilgisayarına virüs yerleştirmişler ve oradan e-postayla göndermişler. Chris de bilgisayar sektöründe çalışıyor. Nasıl yapılacağını biliyordur.”

“Yok artık.” Başını salladı. “Bu... inanılmaz.”

“Gel bir de bana sor.”

Jamie, Mike’ı ardında bırakıp hızla oradan uzaklaştı. Asansörün kapıları açık kaldığı bir an Mike’tan, gangster arkadaşlarını aramasını isteme raddesine gelmiş, sadece korkusu ve iradesi onu durdurabilmişti.

Dışarı çıkıp arabasına doğru yürüdü, anahtarlarını cebinden çıkardı, avucunda şingirdattı. Tam kapıyı açacaktı ki nefesini tuttu. Arabasının yanında boydan boya, derin bir çizik vardı. Yüreği ağzı-

na gelmişti. Gözlerini ovuşturdu. Burnunu sıktı. Tekrar baktığında, çizik yok olmuştu.

Çiziği gördüğüne emindi. Orada, gözlerinin önündeydi. Mavi boyanın üzerinde, kalın, kurşuni, derin kazılmış bir çizik.

Tanrım. Evdeki sesler. Şimdi bu. Delirdiğine ikna olmuş halde arabasına atlayıp eve gitti.

On Dokuz

“Dodds’u çağır mıştım ben.”

“Maalesef Memur Dodds izinli, efendim.”

“O halde Sutton nerede?”

“Kim?”

“Memur Sutton. Buraya Dodds’la gelmişti. Polise, bu sıçtığımın komşularının bize çek tirdiklerini açıkladığımda buradaydı.”

“Bu tür bir dil kullanmanıza gerek yok.”

“Ne sikime böyle konuşmayacakmışım?” Jamie yumruğunu sıkıyor, altdudağını ısı rıyordu. “Oraya inip... bir şey yapmanın eşiğindeyim.”

Genç polis memuru elini Jamie’nin omzuna koydu. “Sakin olun, efendim.” Mutfağı işaret etti. “Neden bir fincan çay ya da kahve yapmıyorsunuz?”

Jamie’nin canı çay istemiyordu. Derin bir iç çekip kanepeye oturdu. Polis memuru sandalye çekip karşısına geçti.

“Demek Memur Sutton’ı tanı mıyorsunuz?”

Omuzlarını silkti. “Emniyette uzun süredir çalışmıyorum, efendim. Sutton başka bir yere tayin edilmiş olabilir. Böyle şeyler oluyor.”

“Ama daha birkaç hafta önce buradaydı.” Jamie başını, ellerinin arasına aldı. O an gerçekliğe, pamuk ipliğiyle tutunuyor gibi hissediyordu. Derin, çok derin bir çukurun karanlığına düşmemek için çukurun kenarına, eklemlerinin beyazı çıkmış, çaresizce tutunurken, toprağa daldırdığı tırnakları kırılırken hayal ediyordu kendini.

“Şu an ben varım, efendim. Neden bana anlatmıyorsunuz?”

“Her şeyi baştan açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Dodds’u ya da Sutton’ı o yüzden istedim. Onlar neyle uğraştığımı biliyorlar. Dodds neden izinli? Hasta mı?”

Polis memuru –Jamie, adamın adını söylediği an unutmuştu– huzursuzca kımıldandı. Jamie, adamın sabrının azaldığını hissedebiliyordu. “Polis memurlarının da izne çıkma hakkı vardır, Bay Knight.”

Jamie başını ellerinin arasına aldı. Ona tüm hikâyeyi baştan anlatacak gücü yoktu. Zaten çok az enerjisi vardı. Onu sadece, içindeki yangını körükleyen öfkesi ve hışmı ayakta tutuyordu.

“Hafta sonu biz yokken evimize birileri girmiş. Bilgisayarımı kurcalamış, virüs yüklemişler. Sonra o virüsü e-postayla işyerime, üst kat komşuma ve kim bilir başka kimlere göndermişler. Şu an oturmuş, arkadaşlarımin beni arayıp benden ne kadar nefret ettiklerini söylemelerini bekliyorum.”

Polis memuru bir not defteri ve kalem çıkardı. “Peki. İçeri zorla girildiğine dair bir iz var mıydı? Pencereleer ya da kilit kırılmış mıydı?”

“Hayır.”

“Bir şey çalınmış mı?”

“Hayır.”

“Bilgisayar virüsünden başka herhangi bir zarar var mı?”

Jamie başını salladı. “Hayır. Tanrım. Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum. Ama buraya birinin girdiğini de biliyorum. Bilgisayar ekranında bir şey yazıyordu. Benimle alay etmek için ekrandaki tozun üzerine ‘tehlike’ yazmışlar.”

“Öyle mi? Görebilir miyim?”

“Tabii.”

Ayağa kalkıp birlikte ekrana baktılar.

“Ben hiçbir şey göremiyorum.”

Ekran tertemiz, pırıl pırıldı. Ne bir toz ne bir sözcük.

“İnanmıyorum, Kirsty temizlemiş olmalı. Ah, o salak...” Dilini ısırıldı.

“Titriyorsunuz. Bir fincan çay istemediğinize emin misiniz?”

“Çay demeyi keser misin?”

Polis memurunun şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Jamie, polisin elinin ceketinin altına girdiğini gördü. Jamie’nin şiddet kullanma ihtimaline karşı önlem alıyordu. Nasıl olmuş da bir polis memuruna bağırarak raddeye gelmişti? Bunlar çok yanlış şeylerdi. Tekrar oturdu. Polis memuru rahatladı.

“Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim.” Başını kaldırdı. “Tüm bunlar beni o kadar strese soktu ki. Size yemin ederim, buraya biri girmiş. Kim olduğunu biliyorum. Virüs programlamayı bilen biri. Öyle değilse bile, bunu yapabilecek birini tanıyan biri.”

“Ne iş yapıyorsunuz, Bay Knight?”

“Ben de bilgisayar sektöründeyim.”

“O halde siz de virüs yaratabilecek kişiler tanıyorsunuz, doğru mu?”

“Evet, ama...” Devam etmedi.

“Peki, siz yapmayı biliyor musunuz?”

“Sanırım, evet.”

Polis memuru kalemiyle not defterine vuruyordu. “Bu kişi daireye nasıl girdi? Zor kullanıldığına dair bir iz olmadığını söylüyorsunuz. Tüm kapıların ve pencerelerin kilitli olduğunu tahmin ediyorum.”

“Tabii ki kilitliydiler. Ama içeri nasıl girebildiğini bilmiyorum. Belki de anahtarı vardır. Dış kapının anahtarı var çünkü.” O an aklına bir şey geldi. “Belki de burada daha önce oturanlar, olur da dışarıda kalırlarsa diye ona bir yedek anahtar vermiştir.”

“Bu mümkün.”

“Evet, bu her şeyi açıklıyor! Demek o yüzden hiçbir yerde zorlama izi yok.”

“Burada daha önce oturanları arayıp sorabilir misiniz? Ya da isimlerini ve numaralarını verin, ben arayayım.”

“Telefon numaralarını bilmiyorum. Aslına bakarsanız onlarla nasıl iletişime geçeceğimi bilmiyorum. Biz daireyi görmeden çok önce buradan taşınmışlar. Satış işlemi, onların avukatıyla emlakçı arasında gerçekleşti.”

“Adlarını biliyor olmalısınız.”

“Hatırlayamıyorum. Kulağa yabancı gelen bir soyadları vardı, öyle hatırlıyorum.”

“O insanlarla iletişime geçebilirsek bize alt komşularınıza anahtar verip vermediklerini söyleyebilirler. Bu da onların buraya girebildiklerine dair bir kanıt olmuş olur.”

Bu sözcüğü duyunca, Jamie’nin yüzü aydınlanmıştı. Kanıt. Sonra birden tüyleri diken diken oldu. Lucy ve Chris’in gerçekten de anahtarı varsa, kim bilir evlerine kaç kez girmişlerdi.

“Gayrimenkul satışıyla ilgili evrakları bulayım. Bekleyin.”

Tüm evraklarının ve eski faturaların saklandığı, yıllardır ailesine ait olan çekmeceli yazı masasının durduğu odaya koştu. Bebek doğunca beşiğe yer açılması için masanın gitmesi gerekcekti. Zaten çok çirkin bir şeydi.

Jamie dosya kâğıdını evrak dosyasından çıkarıp DVD koleksiyonunu inceleyen polis memurunun olduğu salona götürdü.

“Buyurun. Bayan L. Pica. Ama verilen tek adres bu. Tapu onun adınaymış. Erkek arkadaşı belirtilmemiş.”

“Bu hiç olağandışı değil.”

“Sanırım.”

Polis memuru ismi not etti. “Peki. Elimizden geleni yapacağız. Ama bize verebileceğiniz herhangi bir bilgi işleri hızlandırmamızı sağlar. Açık konuşmak gerekirse, şu an ortada bir suç işlendiğine dair bile bir kanıt yok.”

“Ama o e-postalar gönderildiğinde evde değildim. Bunu kanıtlayabilirim.”

“E-postaların daha sonra gönderilmesi için bilgisayarları programlamak mümkün değil mi? Ayrıca akıllı telefonunuz yok mu?”

Jamie durdu. “Evet...”

“Eh, açıkçası, kanun çerçevesinden bakıldığında, şu an boşa kürek çekiyorsunuz.”

Polis memuru —Jamie, adının Lockwood olduğunu öğrenmişti— gider gitmez Jamie, Bayan Pica için satışı gerçekleştiren avukatı aradı. Ona ulaşana kadar beş dakika boyunca telefonda bekletilmişti.

“Maalesef Bayan Pica, yeni adresinin hiç kimseye verilmemesi için çok net talimat verdi.”

“Ama bu çok önemli. Onunla konuşmam gerek.” Evine girildiğinden, polis memurunun söylediklerinden bahsetti ama avukat sözünü kesti.

“Ne anlatırsanız anlatın —ki çok uzun bir hikâye olduğunu tahmin edebiliyorum—, adresi veremeyeceğim gerçeğini değiştirmeyecek.”

Telefonu kapadı.

Jamie, “Piç,” diye bağırdı. Sonra düşündü: Bayan Pica ve erkek arkadaşı bir komşularına, kendilerine mektup gelmesi durumunda mektuplarını iletebilecekleri bir adres bırakmış olmalıydı, değil mi? Jamie en son oturduğu yerde böyle yapmıştı. Posta adreslerinde bir karışıklık olursa diye böyle bir çözüm bulmuştu. En uygun aday kimdi? Brian ve Linda olabilirdi ama o an Brian’la konuşmayı pek istemiyordu. Önce Mary’yi deneyecekti.

Merdivenlerden çıkarken Lucy ve Chris’in evin önceki sahipleriyle ilgili söylediklerini hatırlardı. Aşırı gürültücü ve geçinmesi çok zor insanlar olduklarını söylemişlerdi. Şeytani bir yalan kadar büyük ikiyüzlülük yoktu. Lucy’nin işyerinde mesai arkadaşlarına, Jamie ve Kirsty’nin altında yaşamanın ne kadar berbat olduğunu anlattığını tahmin edebiliyordu: Hayatımızı cehenneme çevirdiler. Uyuyamıyordum. Eminim sırf bize gıcıklıklarından böyle yapıyorlar. Arkadaşları da zavallı Lucy, zavallı, diyorlardı.

Newton’ların, evin önceki sahiplerine de Jamie ve Kirsty’ye yaşattıkları cehennemi yaşatmış olma ihtimalleri yok muydu? Muhtemelen Lucy ve Chris’le ilgili anlatacakları berbat hikâyeleri vardı. Jamie, bahse girerim bu yüzden taşınmışlardır, diye düşündü. Daha fazla dayanamadıkları için pes etmişlerdi.

Kalp atışları hızlandı. Onu ve Kirsty'yi desteklemeleri gerekiyordu. Polis onu dinlemek zorundaydı. Bayan Pica ve sevgilisi, Newton'larla iyi ilişkiler içinde değilse, onlara anahtar bırakacak kadar güvenmiş olamazlardı. Bu kötü bir haberdi çünkü Chris'in hiç iz bırakmadan içeri nasıl girdiği sorusunu yanıtsız bırakıyordu. Yine de onlarla konuşmaya değermişti. Jamie, Newton'larla ilgili anlattıklarına kimsenin tam olarak inanmadığını hissetti. Zaten inanması o kadar zordu ki. Ama aynı hikâyeyi başkası anlatsa, başkaları hem onu dinlemeye başlardı hem de Jamie'nin, tüm bunları kafasında kurduğuna dair paranoyası sona ererdi.

Mary'nin kapısını çaldı ve kapıyı açmasını beklerken koridorda volta attı. Ama kapı açılmadı. Tekrar çaldı ama işe yaramadı. Üst kata, Brain ve Linda'ya çıkmaya karar verdi.

Kapıyı Linda açtı. Linda kırklı yaşlarında, soluk kızıl saçlı, mavi gözlü, hem güzel hem zeki görünen, çekici bir kadındı. Onu Boots'ta, tezgâh arkasında hayal edemiyordu. Bu, onunla ilgili bildiği şeylerle tezat oluşturunuyordu. Aslında çok şey bildiği yoktu. Bina-daki herkesin içinde en az iletişim kurduğu kişi oydu.

"Brian çalışma odasında," dedi. "İçeri girsene."

"Bana kızgın mı?"

"Ne için? Bilgisayar için mi?" Gülümsedi. "Bilgisayarlardan nefret eder zaten. Toplumdaki çoğu sorunun kaynağı olduğunu düşünür. Her şey ters gidince mutlu bile oldu sanırım. Haklılığını ispat etmiş oldu." İçeri seslendi. "Brian, Jamie geldi."

Brian, kendisini olduğundan on yaş yaşlı gösteren okuma gözlüğüyle çalışma odasından çıktı. "Selam, Jamie. İşten izin mi aldın?"

"Aslında tüm hafta izinliyim."

"Ne hoş."

"Hmm. Bilgisayar nasıl?"

Brain güldü. "Ölü."

"Ya."

"Aman, o kadar takma. Zaten o lanet şeyden kurtulmayı planlıyordum."

"Peki, kitabına ne oldu? Hepsi yok olmamış mı?"

“Hayır. Tümünün çıktısı vardı zaten. Tekrar yazılması gerekecek, o kadar. Aslında bu bana, kitapta pek çok düzeltme yapma fırsatı verdi. Yani aslında iyilik yapmış oldun.”

“Ah. Tanrım. Harici bellek alsan iyi olur. İleride her şeyini yedeklemiş olursun.” Jamie rahatlamıştı. Alt komşuları yetmezmiş gibi üst komşularının da ondan nefret etmeye başlamasından korkmuştu.

Linda, “Kirsty nasıl?” diye sordu. “İkiniz de çok heyecanlı olmalısınız. Tıpış tıpış yürüyen minik ayaklar filan. Bir gün bebek bakıcısına ihtiyacınız olursa beni çağırmanız yeterli.”

Jamie, Linda’ya neden çocuğu olmadığını sormak istedi. Bebekleri sevdiği belliydi. Onlardan bahsederken gözlerinin içi gülüyordu. Üstelik Brain çocuk kitapları yazıyordu. Çelişkili bir durumdu. İlk akla gelen, biyolojik sebeplerle çocuklarının olmamasıydı, o yüzden Jamie böyle hassas bir konu açmak istememişti.

Brian, “Kirsty de bu hafta izinli mi?” diye sordu.

“Hayır, o işte. Benim ondan daha fazla iznim oluyor.”

“Ne şanslısın.”

Jamie bir an sessiz kaldı. Sonra, “Size gelmemin nedeni –yani, bilgisayarının çalışıp çalışmadığını sormaktan başka– bizden önce dairemizde yaşayanların adreslerini ya da telefon numaralarını bilip bilmediğinizi sormaktı.”

Linda başını salladı, “Letitia ve David’in mi? Hayır, bilmiyoruz.”

“Alelacele taşındıklarını hatırlıyorum. Taşındıklarını, onlar gittikten sonra öğrendik.” Brian okuma gözlüğünü çıkardı. “Mary onlarla daha yakındı. Onda adresleri olabilir.”

“Mary evde değil.”

Brian, “Az önce kapısını kapadığını duydum,” dedi.

“Gerçekten mi?”

Jamie teşekkür edip merdivenlerden alt kata indi. Bu kez Mary hemen kapıyı açtı.

“Jamiel Selam!”

Coşkulu karşılamasına rağmen nezle gibi görünüyordu. Belli ki zencefil onda pek işe yaramamıştı. Jamie, sağlığının nasıl olduğunu sorması gerektiğini biliyordu ama doğrudan konuya girmek, ona hayati önem taşıyan sorularını sormak istiyordu.

Jamie ağzını bile açmadan, “İçeri girsene,” dedi. “Ben de çay yapıyordum. Bitki çayı içer misin?”

Ondan bir şey isteyecekti. Bitki çaylarını tiksindirici bulsa da hayır demek saygısızlık olurdu. “Tabii, çok sevinirim.”

Mary’nin arkasından daireye girdi. Gözleri Lennon’ı aradı. “Lennon burada mı?” diye sordu.

“Hayır, dışarıda bir yerlerde.” Dolaptan, çiçek desenli iki fincan çıkardı.

Çay yaparken kediden bahsetti. Papatya çayı. Çayı uzattığı sırada Jamie yüzünü ekşitmemeye çalışıyordu.

“Bizden önce dairemizde oturanları tanıyorsun, değil mi?”

“Letitia ve David’i mi?”

“Evet. Şimdiki adreslerini biliyor musun? Ya da telefon numaralarını? Onlara birkaç mektup geldi de. Önemli görünüyorlar.”

Mary ona, aklını okumaya, yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırcasına baktı. Jamie masumca gözlerini kırptırdı.

“Evet, adresleri var,” dedi. “Ama posta adresleri var, e-posta adresleri yok maalesef.”

Jamie’nin kalbi duracaktı.

“Buraya gelen postaları onlara iletiyorum. Senin elindekini de iletebilirim istersen.”

“Hayır! Yani, gerek yok, ben yaparım.”

Uzun bir an Jamie’yi inceleyip, “Peki,” dedi.

Adres defterini eline aldı —defterin kapağında tombul bir kedi resmi vardı—, adresi bir kâğıt parçasına yazıp Jamie’ye uzattı.

“İskoçya mı?”

“Evet. Bildiğim kadarıyla sessiz, küçük bir kasaba. Londra’dan ve insanlardan olabildiğince uzaklaşmak istediklerini söylemişlerdi.”

Jamie’ye göre bu, yeteri kadar kanıttı. İnsanlardan kaçmak istemek. Komşularınızla kötü bir deneyiminiz olsa sizin de içinizden bu gelmez mi? O da zaman zaman bunun hayalini kuruyordu: Uzak, kırsal bir bölgeye yerleştiğini; kuzularla, tavuklarla yaşadığını; etrafta sıkıntı çıkaracak kimsenin olmadığı bir yer hayal ediyordu. Fakat kendi evinden atılmama konusunda kararlıydı. Kolay pes eden biri değildi.

Kâğıt parçasını eline alıp, “Teşekkürler,” dedi.

Çıkmadan önce Mary onu kolundan tuttu. Gözlerinin içine baktı. “Başın belada değil, değil mi Jamie?”

“Yo. Neden böyle bir şey sordun ki?”

“Biraz gergin görünüyorsun.”

“Hayır. Her şey yolunda. Yeni evlendim. Bebeğimiz yolda. Daha mutlu olamazdık.”

Mary ona inanmadı ama zorlamadı da. Onun yerine, “Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun,” dedi ve omzunu sıktı.

Jamie hızla aşağı indi.

Bilinmeyen numaralar servisini arayıp Mary’nin verdiği adrese kayıtlı telefon numarasını öğrenmeye çalıştı. Operatör, aradığı numaranın telefon rehberinde bulunmadığını söyledi. Jamie çok şaşırmamıştı. İnternette Letitia Pica’yı aradı ama olağandışı bir isim olmasına rağmen pek bir şey çıkmadı.

Tamam. Onlara telefon edemiyor, e-posta gönderemiyorsa mektup yazardı. Yazı yazabileceği bir kâğıt bulup –Lucy ve Chris’e mektup yazarken kullandıkları kâğıdı kullandı– kanepeye geçti ve kucağına bir yastık aldı.

Sevgili Letitia ve David

Öncelikle size kendimi tanıtayım. Adım Jamie Knight. Sene başında, eşim Kirsty’yle birlikte dairenizi satın aldık. Sözü dolandırmayacağım. Alt kattaki Lucy ve Chris’le birtakım sorunlar yaşıyoruz ve size, benzer sorunları sizin de yaşayıp yaşamadığınızı sormak istedim.

Ayrıca onlara dairenin yedek anahtarını verip vermediğinizi bilmem gerek...

Sonra her şeyi kâğıda döktü. Yazmayı bitirdiğinde mektup dokuz sayfa uzunluğundaydı. Baştan okuyup birkaç yazım hatasını düzeltti, fikrini değiştirmeden önce katlayıp zarfa yerleştirdi. Evde pul yoktu, o yüzden postaneye gitmesi gerekiyordu.

Evden çıkarken donakaldı. Lucy holde duruyor, gelen postalara bakıyordu.

Ona doğru birkaç adım attı. “Ne yapıyorsun?”

Lucy onu duymazdan geldi.

“Ne yapıyorsun dedim?”

Lucy oflayarak gözlerini devirdi, arkasını dönüp ona baktı. “İlginç bir şey gelmiş mi diye postalara bakıyorum.” Dönüp gözlerini aşağı, daha önce yaşayanlara gelmiş eski postaların ve birkaç gereksiz postanın durduğu rafa çevirdi. “Yani, bize.”

“Size bir şey gelirse, aşağı getiririm.”

Lucy bu kez tamamen dönüp ona baktı. Kollarını kavuşturup baştan aşağı onu süzdü. “Gerçekten mi?”

Onunla konuşmak, Jamie’nin midesini bulandırmıştı. “Evet, getiririm.”

“Kirsty nasıl?”

“Ne?”

“İçinde bir şeyle yaşamak tuhaf olmalı.” Başını kaldırıp tavan-daki örümcek ağına bakarak kısık bir sesle, “Ben olsam nefret ederdim,” dedi.

“Senin anne olabileceğini düşünemiyorum.”

Jamie’ye dik dik baktı. Boş bir ifadesi vardı. Bakışları odaklanmıyordu. Jamie’yi hançerlese ya da alaya alsa daha az ürkütücü olurdu. Onun yerine gülümsedi.

Neşeli bir sesle, “Gitmem gerek,” dedi. “Misafirimiz gelecek.”

Jamie uzun bir nefes verdi.

Lucy kapıdan çıkarken bir an durdu. “Dikkatli ol, Jamie,” dedi. Ve gitti.

Yirmi

Kirsty ve Heather çalışanlar kafeteryasında oturuyordu. Heather durmadan, Paul'un hayatını nasıl mahvettiğinden bahsediyordu.

Kirsty ona anlayışlı davranıyordu ama dinlemekten çok sıkılmıştı. Her şeyden önce, erkek arkadaşı tarafından ortada bırakılan ilk kişi Heather değildi. Böyle şeyler her gün oluyordu ama Heather, hayat sadece ona, başka kimsenin başına gelemeyecek hain bir ceza kesmiş gibi davranıyordu. Aslında tüm olay, Paul'un artık onunla birlikte olmamaya karar vermesiydi. Büyük bir travma atlatmıştı. Pek çok konuyu düşünmesi, halletmesi gerekiyordu ve Heather önünde engeldi. Olay bu kadar basitti.

İkincisi, Kirsty'nin kendi sıkıntıları vardı. Yine o rüyaları görmeye başlamıştı: Zencefilli kurabiye evdeki, mutluluğun korkuya dönüştüğü korkunç rüyaları geri gelmişti. Daha da fenası, Paul'un komadayken gördüğü rüyanın detayları da rüyalarına sızmıştı. Evin çatısına, ölmesini isteyen, uçan canavarlar, sivri pençeli yaratıklar üşüşüyordu.

Uyanmak da pek soluk aldırmamıştı. Jamie kendi dünyasında, asabi ve paranoyak bir halde, bilgisayar virüsü yüzünden işini ve tüm arkadaşlarını kaybedeceğini düşünüyordu. Bütün gece uyu-

mamış, tuhaf tuhaf mırıldanmıştı. Kirsty, bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordu. Battaniye alıp salondaki kanepeye yatmaya gidince Jamie şoke olmuştu.

Kirsty'nin içine fenalık gelmişti. Kaçıp kurtulmak istiyordu.

Hayallerindeki ev, kâbusa dönüşmüştü. Bir çift psikopatın üst katında oturuyorlardı. Onlar için söylenecek doğru sözcük buydu. Onu korkutmak için örümcekler salıyor, en mahrem anlarını kayda alıyor, rahatlamasına imkân tanımıyorlardı. Bu, yapılabilecek en kötü şeylerden biriydi. Zaten oldukça stresli bir işi vardı. Jamie'nin işinden on kat stresliydi. Dinginliğe ihtiyaç duyuyordu. Dünyayla ilişkisini keşceceği, rahatlayacağı, günün stresinden kurtulabileceği bir yere. Ama hayır... Kendi evinde parmak ucunda yürümeye, bir an bile Newton'ları unutacak olsa Jamie yüzünden hatırlamaya zorlanıyordu. Gretna'ya gitmeden önce idare ediyordu. Hamile olduğunu öğrenmenin heyecanı ve anne olma düşüncesiyle sakinleşmiş, mutlu olmuştu. Şalterlerini indirmeyi başarmış, endişelenmeyi tamamen Jamie'ye bırakmıştı. Endişelenmeyi kaldıramazdı. İçinde başka bir yaşam vardı. Panik ve stres, bebek için kötüydü. Akıl vardı, mantık vardı.

Bunların hepsi Gretna'da değişmişti. O mezarlığı gördüğü an, kendini kandırdığını anlamıştı. Eve dönüp bilgisayar ekranında o sözcüğü bulmaları ise —evlerine birinin girdiğinin kanıtıydı— bardağı taşıran son damla olmuştu.

Evden taşınmak istiyordu. Çünkü artık orada sadece gerilmiyor, kendini güvende de hissetmiyordu. Evi, rüyalarındaki zencefilli kurabiye eve dönmüştü. Bilinçaltı onu aylardır uyarıyor, oradan taşınmasını söylüyordu. Geriye dönüp baktığında, Lucy'yle ilk kez karşılaştığında, onunla ilgili tuhaf bir şeyler hissettiğini fark ediyordu. O zaman bunu itiraf edememişti ama Lucy onun tüylerini diken diken etmişti. Lucy'nin —Chris'ten daha fazla— tehlikeli olduğunu düşünüyor, çocuğunun onun etrafında olmasını istemiyordu.

Orası, çocuk büyütülecek bir yer değildi. Öyle bir atmosferde çocuk büyütülemezdi. Çocukların alana ihtiyaçları olurdu. Etrafta koşturup oyun oynayabilecekleri bir alana. Tüm hayatlarını diken üzerinde geçiremezlerdi. O eski, “çocuk dediğin uslu durur”

saçmalığından yıllar önce vazgeçilmişti. Sadece o da değil. Şiddete meyilli birini tanıyorsa —ki buna çocuklara karşı şiddet de dahildi— bu, Lucy’ydi. Deli olduğunu düşünecekleri için kimseye, kimse için böyle bir şey demezdi ama Lucy’nin üst katında yaşamak, bir çocuk istismarcısıyla kapı komşusu olmak gibi bir şeydi.

İskoçya’dan dönerken trende kararını vermişti. Taşınmak zorunda kalacaklardı.

Ama Jamie, evlerinden ayrılma düşüncesini bile reddetmişti. “Böyle bir şey yaparsak,” demişti. “onlara istediklerini veririz. Onlar da bunu istiyor. Vazgeçemeyiz.” Ya da, “Burada yaşamamıza alıştıkları zaman muhtemelen bizi taciz etmeyi bırakırlar,” gibi bir şey. Ya da, “Finansal olarak, taşınmayı kaldıramayız.”

Bu son bahane tamamen saçmalıktı. Daireyi satıp başka bir yerde benzer bir daire alabilirlerdi. Ya da dairelerini satıp Londra dışında bahçeli bir ev satın alabilirlerdi. Yeni işlere girerler, yeni arkadaşlar edinirlerdi. O kadar zor olmamalıydı. Jamie’nin savını boşa çıkarmak çok kolaydı.

Newton’ların sıkılacağına, onlara alışıp rahat bırakacaklarına Jamie’nin gerçekten inanmadığını biliyordu. Kirsty kendini buna ikna etmeye çalışmıştı ama artık bunu aptallığına, naifliğine veriyordu. Jamie de durumun kötüleşeceğinin, onun kadar farkındaydı.

Bu durumda, oradan taşınmak istememesinin tek bir nedeni kalıyordu. Tipik bir erkek olması. Kahretsin. Pes eden, çekip giden, teslim bayrağı sallayan olmak istemiyordu. Oradan çekip gitmek onu daha az maço filan yapacaktı sanki. Kirsty başta, bu bakış açısına hak vermişti. İtilip kakılmaktan yana değildi. Lucy ve Chris’e, kazandıklarını anlama tatmini yaşatmak istemiyordu. Fakat işler değişmişti. Düşünmeleri gereken bir bebekleri vardı. Kirsty ölümün yüzünü görmüş, karganın uğursuz ötüşünü işitmişti.

Taşınacaklardı. Jamie onunla gelmek istemezse tek başına gidecekti.

Yirmi Bir

Jamie mektubu atmış, postaneden dönerken Chris ve Lucy'nin evinin basamaklarından Paul'un, –önce başının, sonra boynunun ve omuzlarının, en son da vücudunun– çıktığını gördü. Kalakaldı. Gözlerine inanamayarak gözlerini kırptırdı. Kendini, eşini yatakta başka biriyle basan bir koca gibi hissediyordu. Şoktaydı. Aldatılmıştı.

Patikada hızla ilerledi. Paul dönüp onu görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

Jamie hızla ona doğru yürüdü. “Ne halt ediyorsun?”

“Ne?”

“Neredeydin sen?”

“Seni görmeye geliyordum.”

“Ama aşağı inmişsin. Lucy ve Chris'i görmeyel” Konuştukça ne kadar dargın, ne kadar kırgın olduğu ortaya çıkıyordu. Eh, iyil Paul, nasıl hissettiğini bilmeliydi. Her şeyi içine atmaktan fenalık gelmişti.

“Jamie, pislik gibi davranıyorsun. Go-kart günü olanları konuşmak için Chris'e uğradım.”

Jamie'nin gözleri açıldı. “Şimdi de polise gideceksin herhalde, değil mi?”

“Neden bahsediyorsun, Jamie? Neden polise gidecekmişim?”

“Çünkü... çünkü Chris seni öldürmeye çalıştı. Seni o komaya o soktu.”

Paul güldü. “Yapma, Jamie. Kendini bir duysan. O bir kazaydı. Ben bile bunu böyle görüyorum. Sen neden böyle göremiyorsun?”

“Çünkü Chris’i tanıyorum. Çünkü oradaydım.”

“Ama kazayı görmedin. O sırada kafedeydin. Chris’le yarış-yordum. İşlerin kontrolden çıkmasına neden olduk. Kendimizi rekabete fazla kaptırmakla aptallık ettik. Chris, onu geçtiğim için çok sinirlendi tabii. Bitiş çizgisini geçer geçmez frene basınca arkasındaki şoför üzerime kırdı. O kadar ani frenlememeliydi. Bunun farkında. Ama Jamie, bana inan, bu bir kazaydı.” Elini Jamie’nin omzuna koydu. “Bir kaza. O kadar.”

Jamie karşı çıkmak için tam ağzını açacaktı ki Paul kocaman bir gülümsemeyle ona bakınca sessiz kaldı. Akli çok karışmıştı. Paul’u, hastanede korkunç davrandığı günden sonra hiç görmemişti. Arkadaşı o gün ona çok soğuk davranmıştı. O an ise yüzündeki gülümseme, gözlerindeki ışıltıyla eski Paul gibi görünüyordu. Jamie’nin beyninde bir ses, Paul’un hatalı olduğunu, bunun kaza olmadığını ama Paul’u tekrar gülümser, kendi gibi davranırken gördüğüne çok mutlu olduğunu haykırdığı için onunla tartışmadı. “Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. O âna kadar nefesini tuttuğunu fark etti.

Paul başını evet dercesine salladı. Eli hâlâ Jamie’nin omzundaydı. “Kendimi harika hissediyorum. Hiç olmadığım kadar iyiyim. Yeniden doğmuş gibi taptaze. Aklımı toplamak için çok vaktim oldu, Tanrım, hastanede öyle davrandığım için gerçekten çok üzgünüm. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum ve durumla baş etmek çok zordu. Orada yatmanın verdiği huzursuzluk, kaslarım zayıf olduğu için kalkamamak... Dayanılması çok güçtü. Herkesin devamlı anlayışlı davranması. Çok üzerime geldiler. Herkes bana sakat muamelesi yaptı. Başka nasıl tepki verebilirdim ki?

“Gerçek bir pislik gibi tepki verdin.”

Gülüştüler.

Paul gözlerini şaşı yaptı. “Sanırım beynimde hasar oluştu.”

“Ne? Mümkmün değill Orada hasar görecek ne var ki?”

Hâlâ Newton’ların merdivenlerinde duruyor, güldükçe gülüyorlardı. Paul bir saniye için ciddileşti. “Ama kendimi gerçekten farklı hissediyorum, Jamie. Ve bir şey yapmaya karar verdim. Seninle bunu konuşmam gerek. Chris’i gördükten sonra sana uğrayacaktım. Aslında, kendini ikinci planda hissedip hassaslaşmayasın diye önce sana geldim ama evde değildin.”

“Tamam. Hadi içeri girelim.”

Jamie anahtarlarını cebinden çıkarırken merdivenlerin aşağısındaki kapının sertçe kapandığını duydu. Bir an olduğu yerde sıçradı ve donakaldı. Ayak sesleri duyuldu. Bir tepki veremeden karşısına Chris ıktı.

Paul, Chris’e, “Selam, dostum,” dedi.

Chris ona gülümsedi. “Sen daha gitmedin mi?” Sonra Jamie’ye döndü. “Merhaba, Jamie.”

Jamie’nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse Chris’in sesini duyamayacaktı. Chris, uzun zamandır ilk kez onunla konuşuyordu. Ondan nefret edeceğini sanırdı. O adama vurma, zarar verme hayalleri kurmuştu. Ama nefret ya da öfke yerini korku ve kafa karışıklığına bırakmıştı. Ama en çok kafa karışıklığına.

Zar zor, “Merhaba,” diyebildi.

“İyi misin?” Aralarında kötü hiçbir şey geçmemiş gibi konuşuyordu. Sanki o mektuplar hiç gönderilmemiş, o CD hiç ellerine ulaşmamış, tehditler savrulmamış, virüsler yüklenmemiş gibi. Karşılaştıklarında birbirlerine selam veren komşularmışasına.

“Ben...” Jamie sustu. Konuşamıyordu.

Chris, “Peki iyi görünmüyorsun, dostum,” dedi ve Jamie’nin koluna dokunmak için elini uzattı.

Jamie, kurşun yemiş gibi geri çekildi. Chris ve Paul şoktaydı. Jamie birdenbire yaptığını çok saçma, çok aptalca buldu. Kendini toparlamaya çalıştı. Dik durup öksürdü, saçını sıvazladı.

“İyiyim,” dedi.

Chris ona tuhaf bir şekilde baktı. Akıl hastanesinde, sinirlendirmek istemeyeceği, tehlike potansiyeli olan bir hastaya bakar gibi. “İyi. Çok iyi.” Sonra Paul’a döndü. “Neyse. Benim gitmem gerek. Katılmam gereken bir iş toplantısı var. Sana bol şans dilerim.”

“Teşekkürler.”

Tokalaştılar ve Chris dışarı çıkıp arabasına bindi.

Paul o sırada araba kazası geçirmiş gibi titreyen Jamie’ye döndü. “Vay canına. Bu insanları gerçekten hiç sevmiyorsun ha? Derdin ne, anlamıyorum ki. İyi bir herif bu,” dedi.

Jamie’nin dili tutulmuştu.

“Hadi ama,” dedi Paul. “Hadi içeri girelim.”

İçerisi, dışarıdan soğuktu. Jamie ısıtıcıyı çalıştırdı. Gömleğinin kollarının altında tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu.

“Bir fincan...” Cümlesinin ortasında fikrini değiştirdi. “Bir bira ister misin?”

“Çok iyi olur.”

Buzdolabından iki kutu bira çıkarıp birini Paul’a fırlattı. Birayı açıp kocaman bir yudum aldı. Tanrım, buna ihtiyacı vardı. Ama hâlâ üşüyor, hâlâ titriyordu. Belki de bir viski koymalıydı. İhtiyacı olan buydu. Tadına bile varmadan boğazını kavuruşunu, göğsünü yakışını ve kanına karışıp acısını yok ettiğini hissetti. Dudaklarını yaladı.

Paul, Jamie’nin düşünce silsilesini kesip, “Bu daireyi bulduğun için çok şanslısın,” dedi. “Her geldiğimde bunu düşünüyorum.”

“Buraya uzun zamandır gelmedin.”

“Biliyorum. Ama sanırım sana, benden daha uzun gibi geliyor. Siz hayatlarınızı yaşarken onca haftayı komada geçirdim.” Parmaklarını şıklattı. “Kaza ânından uyandığım âna kadar. Vücudum yaşılanıyordu ve ben hayatımın bir kısmını kaçırdım. Kendimi çok iyi açıklayamıyorum, değil mi?”

“Yo, ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum. Ama bu süre gerçekten göz açıp kapayıncaya kadar hızlı mı geçti? Kirtsy’ye gördüğün kötü rüyaları anlatmışsın.”

Paul birasına uzun uzun baktı. Jamie onun titrediğini gördü. “Evet. Ama onları sonradan hatırladım. Komada olduğumun farkında değildim.”

“Kendini tavana yükselmiş, kendi vücuduna bakarken bulmadın yani?”

Paul sessizce güldü. "Hayır. Kendimi ucunda parlak bir ışık olan o tünellerden birinde de bulmadım."

"Seni geri çağıran sesler de mi yoktu? 'Geri gel Paul, zamanın henüz dolmadı.'"

"Maalesef."

Jamie bir sandalye çekip Paul'un yakınına oturdu. Onu yakından inceledi. Çok daha iyi görünüyordu. Hatta eskisinden çok daha sağlıklı. Işıldıyordu neredeyse.

"Artık kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi?"

"Tanrım, evet. Harika hissediyorum. Muhteşem hissediyorum." Dinç bir biçimde avuçlarını birbirine sürttü. "Enerji doluyum, anlıyor musun? Sabah kalkıp inleyip homurdanarak yorganı kafama çekeceğime, hemen ayağa kalkıyorum. Ve ne yapıyorum, hayatta tahmin edemezsin. Koşuya çıkıyorum."

Jamie neredeyse birayla boğulacaktı. "Sen? Koşuyorsun?"

"Ya. Olacak iş değil, değil mi? Önceleri ne kadar tembel olduğumu fark ettim. Vücudum körelmeye başlamıştı. Beynim de. Tek düşündüğüm seks, yemek içmek ve gülmekti. Tabii bunlar hâlâ önemli." Güldü. "Ama bilemiyorum, biraz daha fazlası olmalı gibi hissediyorum. Belki de başıma bunun gelmesinin bir nedeni var. Bir mesaj almışım gibi."

"Öteki tarafa gidip Tanrı'yı mı buldun yoksa?"

Güldüler. Paul kahkaha atarak öne eğildi. Jamie o kadar çok gülmüştü ki gözlerinden yaşlar geliyordu. Gülmek, karnı ağrıyınca kadar gülmek çok iyi gelmişti. Üzerindeki baskı, her şey sıfırlanmış gibi ortadan kalktı. Güldükçe güldüler.

Nihayet Paul kendine geldi. "Tanrı'yı bulmadım. Bir saniye ciddi olmama izin ver."

Sessizleştiler. Jamie birasının sonunu içti.

Paul, "Basıp gitmeye karar verdim," dedi. "Seyahate çıkıyorum."

Jamie dikkatini ona verdi.

"Feribota binip Fransa'ya doğru yola çıkacağım. Nereye doğru devam edeceğime yolda karar vereceğim. Belki Güney İspanya'ya geçer, orada biraz zaman geçirir, bir iş filan bulurum. Sonra Avrupa'nın doğusundan Asya'ya geçerim. Hindistan, Tay-

land, Çin, Japonya. Rüzgâr nereye savurursa yani. Yolumu, yolda belirleyeceğim.” Öne eğildi. Yüzü, Jamie’den yalnızca birkaç santim ötedeydi. “Hayatımın geri kalanını buraya, bu şehre hap solmuş geçirmek istemiyorum. Özgür olmak istiyorum. Hikâyeler biriktirmek istiyorum. Öldüğüm gün, hayatım gözümün önünden film şeridi gibi geçerken o görüntülerin güzelliklerle, heyecanla dolu olmasını istiyorum. Altın tapınaklar, masmavi denizler, siyah saçlı, çikolata rengi gözlü kadınlar olsun istiyorum.” Jamie hâlâ konuşmuyordu.

“Hastane yatağında yatarken vardığım sonuç bu. Neredeyse ölüyordum, Jamie. Ve ölseydim, gözlerimin önünden geçecek görüntülerde ne olacaktı? Ortalama çocukluğum. Butlins’te katıldığım ve yedi kişi içinde beşinci olduğum baba-oğul yarışması. Sevgililer Günü kartı vermek için Gemma Baker’ın evine gittiğimde yüzündeki dehşet. Üniversitedeki amfinin arkasında uyuyakalmam. Senin partinde Wonder Woman’la yiyişmem. Ne hayat, değil mi? Bundan çok daha fazlası olmalı.”

Jamie başını kaldırıp baktı. “Yani benim hayatım için böyle mi düşünüyorsun? Sıkıcı olduğunu mu? Ölmek üzere, yatağında yatarken hatırlayacak hiçbir şeyim olmayacağını mı? Ne kadar ağır sözler bunlar.”

“Hayır, hayır. Tabii ki öyle düşünmüyorum. Senin Kirsty’n var. Seni gerçekten seven, senin de sevdiğin bir kadın. Bu şahane ev senin. Yakında bebeğiniz olacak. Bunlar çok önemli şeyler, Jamie. Sen yuvanı burada kurdun. Şanslı bir adamsın. Ama ben birlikte olup yan yana yaşlanmak isteyeceğim kimseyi bulamadım.”

“Heather’a ne oldu? Anlaşılamayan sebeplerle sana deli oluyordu.”

Derin bir iç çekti. “Heather’dan hoşlanıyorum. Harika bir kadın. Gerçekten çok tatlı. Ama bu yeterli değil. Onunla evlenip çocuk yapmak istemiyorum. Korkunç bir tip gibi davranmak istemiyorum ama durum bu. Zaten ilişkimiz hiçbir zaman normal olamayacaktı. Çıkmaya başladıktan birkaç gün sonra komaya girdim. Sonra o uzun süre yas tuttu. Uyandığımda mutlu oldu. Ben kendi varlığımın bile farkında değilken o geçmişimizin, geleceğimizin,

her şeyimizin hayalini kurdu. Onun hayallerindeki Paul'la nasıl yarışabilirim? Yapamam."

Jamie ayağa kalktı. "Bir bira daha ister misin?"

"Çok."

Jamie buzdolabına gitti, iki kutu bira daha aldı ve Paul'un yanındaki yerine geçti. Hâlâ üşüyordu. Hatta o an daha da çok. Paul için mutlu olmak istiyordu. Bir yerlere gideceği, istediği şeyi yapacağı için sevinmek istiyordu. Ama aklına gelen tek şey, en yakın arkadaşını kaybedeceğiydi. Tekrar. Bir dakika öncesine kadar, eskiden olduğu gibi gülüşüyorlardı. Şimdiyse Paul uzaklara gidecekti. Jamie bencilce ve çocukça davrandığının farkındaydı ama başka türlü elinden gelmiyordu. O an, tüm dostlarına ihtiyacı vardı.

Kapının açıldığını duydukları sırada Paul tekrar konuşmaya başlamak üzereydi. Kapı yine takılmaya başlamıştı. Menteşeler yine acı çıgıllıklar atarak gıcırıyordu. Kirsty salona girdi, çantasını yere attı. Hastaneden eve taksiyle gelmişti.

"Aa." Paul'u gördüğüne şaşırmış ama sevinmişti. "Selam, Paul."

"İyi misin, Kirsty?"

"Parti mi yapıyorsunuz?"

"Küçücük bir parti."

Kirsty ikisini de inceledi. "Öpüşüp barıştınız mı bari?"

Jamie gözlerini kaçırırken Paul gülümsedi. "Evet, barıştık. Barıştık, değil mi, Jamie?"

Jamie başını salladı. "Evet, barıştık."

"İyi. Bunu duyduğuma sevindim. İkinizin konuşmaması bir tuhaftı zaten." Jamie'ye dönüp, sana iyileşecek demiştim, der gibi baktı. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Paul bana uzaklara gideceğini anlatıyordu."

"O da ne demek?"

Paul ayağa kalktı ve Kirsty'ye doğru yürüdü. "Seyahate çıkıyorum."

"Vay canına. Bu harika. Ne kadar heyecan verici. Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarından sonraki gün."

Jamie şoktaydı. "O kadar çabuk mu?"

“Evet. Vakit kaybetmenin anlamı yok.”

“Fizyoterapistin yeteri kadar güçlü olduğunu düşünüyor mu?” diye sordu Kirsty.

“Hiç olmadığım kadar güçlü olduğumu söylüyor. Aslına bakarsan, iyileşmem son derece şaşırtıcıymış. Aynen böyle dedi.”

“Vay canına. Şahane. Heather’a söyledin mi?”

“Hayır. Neden söyleyeyim ki?”

“Çünkü hâlâ çok...” Kirsty, kuyruksokumunu ovup derin bir iç çekti. “Onu çok kırdığını biliyorsun, değil mi?”

“Evet ama ben de şimdi Jamie’ye bunu açıklıyordum...” Heather’la ayrılma nedenlerini tekrar, kısaca sıraladı.

Paul sözünü bitirince Kirsty, “Anlıyorum,” dedi. “Senin yerinde olsam muhtemelen ben de aynı şekilde davranırdım. Ama enkazı toparlamayı, ardında kalanlara bırakıyorsun.”

“Biliyorum, Kirsty. Ama başka ne yapabilirim? Yani, bir kez daha deneyebilirdim. Onu uzun süre oyalayabilirdim. Ona her hafta yazacağıma ve en sonunda onun kollarına döneceğime dair sözler verip çekip gidebilirdim.”

“Muhtemelen o da seninle gelmek isteyecekti.”

“Aynen. Ama benim bunu yalnız yapmaya ihtiyacım var. Tek başıma.” Gülümsedi ve nazikçe Kirsty’nin karnına dokundu. “Sen çoğul olma yolunda ilerlerken.”

“Altı ayımız daha var.”

“İçinde bir yaşam olması nasıl bir duygu?”

“Başıma gelen en güzel şey.”

“Jamie’nin içinde olmasından daha mı güzel?”

Kirsty ona oyuncu bir tokat attı. “Çok kabasın! Ama eski Paul’u aramızda görmek güzel. Hastanede katlanmak zorunda kaldığımız o zavallı aptal olarak kalmadığına sevindim.”

“Sizin hastanede kim kalsa zavallı olur.”

“Hadi oradan.”

Jamie yanına gidip Kirsty’nin omzuna kolunu attı. Bunun, uzun süre boyunca Paul’la geçireceği son zaman olduğunun farkındaydı. Ama Paul haklıydı. Kendisi Kirsty’yle birlikteydi ve bebek doğunca çok yoğun olacaktı, o sırada Paul’un etrafta olup olmadığını fark etmeyecekti bile.

Muhtemelen.

İkisi de Paul'u kapıya kadar geçirip ona sarıldılar. Jamie bir gözünü Chris için açık tutuyordu ama arabası yerinde değildi. Lucy'den de eser yoktu. Dışarısı serindi; güvercinler, tüylerini kabartıp ısınmak için karşı çatılara konmuştu.

"Nerede olursam olayım birbirimize e-posta atarız. Zaten sizi kıskançlıktan çatlatmak için Facebook'a bir sürü fotoğraf koyacağım."

E-postaları düşünmek Jamie'nin midesini bulandırmış, aklına işini getirmişti. Ve Chris'i. Ve evlerine giren kişiyi.

"Kirsty'ye iyi bak, Jamie. Çok şanslı bir adamsın. Her an öyle hissetmesen de bu böyle."

Jamie başını salladı.

"Haklısın. Hadi ağlayıp zırlamadan önce gideyim en iyisi. Pek hoş bir görüntü olmayabilir."

"Evet."

Tekrar sarıldılar. Kirsty'nin gözleri dolmuştu. Jamie boğazına bir düğüm takıldığını hissediyor, yutkunmaya çalışıyordu.

"Kendine iyi bak," dedi.

"Sen de."

Paul'un yokuştan inmesini izlediler ve içeri girdiler. Jamie evde etrafına baktı. Paul sadece bir saattir orada olmasına rağmen ev Jamie'ye boş gelmişti. Belki de o boşluğu biraz içinde hissediyordu.

Kirsty, "Ben yatağa giriyorum," dedi.

"Ama saat daha altı."

"Biliyorum. Ama çok yorgunum. Kendimi hasta hissediyorum. Başım ağrıyor, sırtım ağrıyor."

"Sana masaj yapmamı ister misin?"

"O kadar iyi olur ki."

Yatağın ucuna oturdu, Jamie arkasında diz çöktü. Kirsty'nin üzerinde sutyeni vardı. Jamie, Kirsty'nin çıırılçıplak soyunup önünde uzandığı günleri özlüyordu. Avucuna masaj yağı sıkıp kaygan ellerini birbirine sürterek ısıttı. Ellerini Kirsty'nin kürekkemiğine doğru itip gergin kasları açabilmek için başparmaklarıyla küçük daireler çiziyordu.

“Hmm. Bu çok iyi geldi.”

“İyi.” Birkaç dakika masaja odaklandı. Bir süre sonra, “Paul buraya gelmeden önce ne yapmış biliyor musun?” dedi.

“Hmm. Ne?”

“Lucy ve Chris’i görmeye gitmiş.”

Kirsty başını çevirdi. “Şaka yapıyorsun.”

“Keşke şaka olsa.”

“Ne bok yemeye böyle bir şey yapmış?”

“Hâlâ onların iyi insanlar olduğunu düşünüyor. Beni bile ikna etmeye çalıştı.”

“Ona bize yaptıkları her şeyi anlattın mı?”

“Daha önce anlatmıştım. Yine de Chris’in iyi biri olduğunu düşünüyor. Bir de ne oldu biliyor musun? Dışarıda Paul’la sohbet ediyordum, Chris yanıma gelip bana selam verdi.”

Kirsty, Jamie’ye dönünce Jamie masajı bırakmak zorunda kaldı. “Sen ne dedin?”

“Hiçbir şey söylemedim. O kadar şoka girdim ki neredeyse düşüp bayılacaktım.”

“Ona siktirip gitmesini söyleseydin.”

“Söyleyemedim. Paul oradaydı ve gayet dostane bir ilişkileri vardı.”

Kirsty derin bir nefes verdi. “Belki de Paul’un uzaklaşması iyi olur.”

“Bilmiyorum. Ama belki de... belki de Paul haklıdır. Belki Chris iyi bir heriftir. Bazen tüm bunların kafamda olduğunu hissediyorum. Sanki olanların yarısını hayal etmişim gibi. Ya biz gerçekten çok gürültücüsek ve şikâyet etmekte haklılarsa? Örümcekler sadece örümcekti, herkesin evine örümcek giriyor. Belki o virüsü yanlışlıkla ben yolladım.”

“Hayır!” Kirsty yuvarlanarak döndü, oturdu ve Jamie’nin kollarını tuttu. “Sevişme seslerimizi kaydetmeleri? Bunu yapmaya hakları var mı? Tüm o postalar, işletmeler? Bunlar da hayal gücümüzdü, öyle mi? Kapımızın önüne bırakılan sıçanlar... onların yaptığına bahse girerim. Ayrıca bilgisayar ekranındaki toza yazılan yazıya ne demeli?”

Jamie yağlı ellerini birleştirip ovdu. “Ben de onu soracaktım. Neden sildin? Polise göstermek istedim ama yok olmuştu. Aptal gibi göründüm.”

“Ben silmedim ki.”

“Emin misin?”

Jamie keskin bir nefes aldı. “Belki onu da hayal ettim. Belki de halüsinasyondur.”

“Ama ben de gördüm.”

“Belki ikimiz de hayal ettik.”

“Jamie, delirmişsin sen.”

“Ben de bundan korkuyorum.”

Kirsty, Jamie’ye tokat attı. Avucu, Jamie’nin yanağına çarpınca çıkan ses yatak odasına yayıldı, duvarlardan sekti ve sessizlikte yankılandı.

Jamie gözlerini Kirsty’ye dikti.

“Jamie, çok özür dilerim.” Kollarını ona sardı, yüzünü boynuna gömdü. “Böyle şeyler söylememelisin, tamam mı? Bunlar hayal gücünden kaynaklanmıyor. Bunları onlar yapıyor. Lucy ve Chris. Her şeyi onlar yapıyor. Bu yüzden buradan uzaklaşmamız gerek. Ben karar verdim, Jamie, taşınmamız gerek.”

Jamie, Kirsty’nin kollarından kurtulmaya çalıştı.

“Hayır! Taşınmıyoruz.”

“Ama Jamie, burada çocuk büyütemeyiz. Aşağıda o insanlar varken olmaz.”

“Hayır. Ben pes etmeyeceğim.” Zıplayarak yataktan kalktı ve yere vurdu. “Pes etmeyeceğim! Pes etmeyeceğim! Pes etmeyeceğim!” diye bağırdığı sırada birdenbire aylardır içinde biriktirdiği bıkkınlık ortaya çıktı ve gözyaşlarına boğuldu. Tam bir duygusal boşalma günü olmuştu. Az önce kahkahalar. Şimdi gözyaşları. Hıçkırıkça titredi. Gözyaşlarına boğulduğu sırada Kirsty onu tutuyor, saçlarını okşuyordu.

“Pes etmeyeceğim,” diye fısıldadı.

Kirsty onu tuttu. Jamie, Kirsty’nin çenesini omzunda hissediyordu. “Tamam. Senin hatırın için bir şans daha verelim.”

Yirmi İki

Birkaç hafta sonra Kirsty, aynanın karşısına geçmiş, kendini inceliyordu. Yıllarca düz bir karın istemiş –mekik çekmeye saatler harcamıştı– ama şimdi o düzlük “ideali” yok olmuş, yerini hafif bir kıvrıma bırakmıştı: çok hafif bir kavisti ama nihayetinde kavisli. Ve umrunda bile değildi. Hatta kendini şahane hissediyordu. Saçları parlıyordu. Memeleri şişmiş, uçlarının rengi koyulaşmıştı. Kilo almıştı fakat memelerine hayran oluyordu. Jamie de onlara bayılıyordu. Kirsty, hamile kadınların ışıldamasının klişe olduğunu düşünürdü ama teninde, daha da derinlerde bunu hissediyordu. Ara sıra yaşadığı bulantılar haricince hamile olmaya bayılıyordu. Kendi kendine kıkırdayarak, ıslıl ıslım, diye düşündü.

O sırada içeri Jamie girdi, Kirsty’nin arkasına geçerek kollarını vücuduna sarıp ellerini göbeğinin üzerine koydu.

“Çok güzelsin,” dedi.

Hafifçe öpüşerek yatağa doğru ilerlediler. Jamie yatağın ucuna oturdu, Kirsty ona doğru eğildi. Dili diline değiyor, parmaklarıyla Jamie’nin gömlek düğmelerini açıyordu. Bazı kadınlar tuhaf yiyeceklerle aşerirdi. Kirsty o an buna aşermişti. Jamie’nin gömleğini yana attı. Jamie, kotunu ve boxer şortunu çıkarabilmek için kendini

kaldırdı. Kirsty parmaklarını Jamie'nin penisinin etrafına doladı, nefesi hızlandı.

"Uzan," dedi.

Jamie sırtüstü yattı. Kirsty onun üzerine eğildi. Yumuşacık saçları Jamie'nin göğsünü ve karnını gıdıklıyordu. Kirsty, penisinin ucunu dudaklarının arasına alıp dilini üstünde gezdirdi. Jamie, onun adını söyledi. Kirsty, penisi ağzından çıkarıp kendi tadını alması için Jamie'yi dudaklarından öptü. Coşkuyla öpüştiler. Jamie onu aşağı indirmeye çalışıyordu ama Kirsty elini Jamie'nin göğsüne dayayıp onu olduğu yerde, sırtüstü yatakta tuttu.

Üzerine oturup penisini eline aldı. Üzerine oturabileceği şekilde tuttu ve yavaş yavaş, milimetre milimetre, tamamen girene kadar içine aldı.

"Kirsty."

Kirsty gözlerini kapamış, çok ama çok yavaş hareket ediyordu. Jamie nazikçe karnını, kocaman memelerini okşuyor, yepyeni ağırlıklarını hissediyordu. Kirsty ortaparmağını yaladı ve elini arkasına götürüp parmağının ucunu, Jamie'nin kalçasından indirerek anüsüne soktu.

"Aman Tanrım."

Kımıldamaya çalışıyordu ama Kirsty, boşta kalan eliyle göğsüne bastırıyor, onu yere mıhlıyordu. Parmağını uzatıp girebildiği kadar içine girdi.

"Kirsty."

Jamie bağırarak boşaldı.

Kirsty parmağını çekti, öne eğildi, Jamie'yi öpüp sırtüstü yattı. Jamie onu tekrar dudaklarından öpmek istedi ama Kirsty onun başını karnının üzerinden uyluklarına, oradan bacaklarının arasına doğru itti.

"Sıra bende," dedi.

Jamie işe arabayla gitmişti. Zoraki izninden sonraki ilk iş gününde dehşete kapıldı. Öncelikle, onu kovma kararı almış olmalarından korkuyordu. İkinci olarak ise, kovmamaları durumunda, iş arka-

daşlarının kendisinden nefret etmesinden. Ofis katına çıkarken asansörde neredeyse kusacaktı. Ama asansörden çıkar çıkmaz, doğruca ona doğru yürüyen Mike'ı gördü.

"Hoş geldin," dedi.

"Teşekkür ederim. Ben yokken masamı topladılar mı?"

"Efendim? Hayır, tabii ki hayır. Seni böyle bir şey için kovacaklarını düşünmedin herhalde, değil mi?"

"Kovabileceklerinden korktum."

Mike gözlerini devirdi. "Dinle beni. Yönetimin senden ve virüsünden daha önemli meseleleri var. Duydun mu?"

"Ne?"

"Devir kesin gerçekleşiyor."

Masalarına doğru yürüyüp oturdular. Etraflarındaki herkes sohbet ediyor, dedikodu yapıyordu. Ofistekileri gerginlik dolu bir heyecan sarmıştı. Kimse dönüp Jamie'ye bakmadı bile. Böylece o da rahatladı, omuzlarındaki düğüm kendiliğinden çözüldü.

"Resmi olarak onaylandı mı?"

"Tam olarak değil. Bize, konuşulanların doğru olduğunu, şirketin başka bir şirketin verdiği teklifi kabul etme aşamasında olduğunu ama paniklememiz gerektiğini falan anlatan bir bildiri geldi."

"Neden panikleyecekmişiz?"

Mike ona tuhaf bir bakış attı. "Sence? İşimiz için. İki haftadır en çok konuşulan konu bu. İşten çıkarmalar olacak mı? Kafaları kim uçuracak? Çoğu insan endişeli. Özellikle de yönetimde. Dediklerine göre, bizim gibi avam takımı oldukça güvendeymiş. Ama orta seviyeli yöneticiler... nasıl derler? Iskartaya çıkarılacak."

"Eyvah."

"Evet. Gerçekten eyvah."

"Peki, kimin devraldığını biliyor muyuz?"

Mike başını salladı. "Resmi olarak bilmiyoruz. Ama Software Logistics olduğunu tahmin ediyorum."

"O Croydon'lu şirket mi? Gerçekten mi?"

"Bahse bile girerim."

Jamie bilgisayarını açtı. Dürüst olmak gerekirse, maaşı ödendiği, işine çok karışılmadığı ya da sırf bir şeyleri değiştirmek için

değiştirmeye çalışmadıkları sürece patronunun kim olduğunu hiç umursamıyordu. Ayrıca iş arkadaşları tarafından dışlanmadığı için çok rahatlamıştı. Artık tek yapmak istediği, çalışmaya geri dönmek, kendini bir süreliğine işe vermektir.

Öğle yemeği sırasında Mike, “Ee, evde işler nasıl gidiyor? Komşulardan rahatsız mısın hâlâ?” diye sordu.

Jamie durdu. “Çok tuhaf ama hayır. Geçenlerde Chris’i –alt kat- ta oturan herifi– gördüm, bana merhaba dedi. Gayet medeniydi. Biraz ürkütm.”

“Tahmin ederim.”

“Sonra onlardan hiç haber almadık. Ne mektup ne işletme ne tavana vurma. Hiç tuhaf bir şey olmadı.”

Jamie, Paul’la vedalaştığı günü düşündü. O günden sonra kendini harap olmuş, tüm o kahkahalar ve gözyaşlarıyla duygusal olarak tükenmiş hissediyordu. Aynı zamanda daha iyiydi. Başta bebeğe zarar vermekten korkmasına rağmen (Kirsty bunun hiçbir sakıncası olmadığına dair ona garanti vermişti) seks hayatları yeniden canlanmıştı. Kendilerini tutamayıp gürültülü sevişmeler bile aşağıdan hiçbir şikâyet gelmemişti. Jamie, el işleriyle bile uğraşmış, bebek odası olacak odaya birkaç raf takmıştı. Lucy ve Chris’in çekiş sesinden ya da duvarları boyarken oraya buraya yürüdükleri için bile rahatsız olacaklarını ve onlara konuyla ilgili bir mektup yazacaklarını düşünmüşlerdi ama tıkları çıkmıyordu.

Mike, “Belki de vazgeçmişlerdir,” dedi. “Hiç bilemezsin.”

Jamie gülümsedi. Vazgeçseler ne harika olurdu. Ya da belki yaptıklarından ötürü pişmanlık duyuyorlardı.

Şahane olmaz mıydı?

Bir ay geçti. Tehditsiz, şikâyetsiz otuz bir gün. Evde örümcek bile görülmemişti. Gerçi Jamie bunu, havaların soğumasına bağlıyordu. Gün geçtikçe, sorunsuz hayatın verdiği huzurla kendini daha da rahatlamış hissetti. Akşamları bebek odasıyla ilgileniyor, duvarlarını uçuk bir sarıya boyuyor, Kirsty kanepeye kıvrılıp uzun süre kitap okuyordu. Zaman zaman roman, zaman zaman hamilelik ve

annelikle ilgili kitaplar. Ultrason sonuçları iyi çıkmıştı. Ultrason fotoğrafını çantasında taşıyor, ilgilenen herkese gösteriyordu. Jamie, bebek odasını boyarken Kirsty ona bir bira götürmüş, Jamie o an, Tanrım, diye düşünmüştü. Hayatım ne kadar sıradan. Ama umrunda değildi. Halinden memnundu.

Paul onlara e-posta göndermiş, Ibiza’da olduğunu, bir restoranda çalıştığını, harika zaman geçirdiğini ve Sam adında Amerikalı bir kızla takıldığını yazmıştı. Kız da gezgindi. Jamie onu hiç kıskanmıyordu. Onun istediği hayat tam buradaydı. Hâlâ zaman zaman geriliyordu –hâlâ komşuları dert ederek sessizce yürümeye çalışıyordu– ama bu, birkaç hafta öncesine kadar hissettikleriyle kıyaslanamazdı bile. O sıralar dağılmak üzereydi. Kendini, şans eseri kurtulmuş gibi hissediyordu.

Kirsty bir daha taşınmaktan söz etmedi. Jamie onun, “bekleyip görelim” politikası benimsediğini hissediyordu. O sıralar yaşadıkları huzurun süreceğine tamamen güvenmediğini biliyordu ama günler geçtikçe, bebek içinde büyüdükçe ve Newton’ların estirdiği terör tekrar başlamayınca o da rahatlamıştı. Dört aylık olmuş, neredeyse yolun yarısını bitirmişti. Bir bebek beşiği ve odaya asmak için dönenceler almışlardı. Oradaki işleri bitince birlikte, isim listelerinin üzerinden geçmeye başladılar.

Bazı akşamlar Heather da geliyordu. Başlarda aşırı duygusaldı ve terk edilmenin acısını yaşıyordu ama artık toparlıyor gibiydi. İsrarla Paul’un son gecesinde onunla yatmadığını söylüyordu ama Jamie de Kirsty de yalan söylediğinden emindi. Paul’un e-postalarını okumak için ısrar etti ve başka biriyle görüştüğünü duyunca biraz üzüldü. Ama o kadar da üzülmemişti.

Noel’e artık çok kalmamıştı. Bu evdeki ilk, baş başa geçirecekleri son Noelleri olacaktı. Noel günü kimseyi görmemeye, aile kavgalarından, hindi kesilirken Kirsty’nin her seferinde konusu açılan vejetaryenliğiyle ilgili tartışmalardan, Kraliçe’nin ne anlatacağı belli, sıkıcı Noel konuşmasından uzak durmaya karar vermişlerdi. Bu sene birbirlerine bir sürü hediye alacak, bir ton çikolata yiyecek ve tüm günlerini yatakta geçireceklerdi. Gerçek saadet.

Üç hafta geçmiş, dördüncü haftaya girmişlerdi ve hâlâ ne bir tehdit ne bir şikâyet vardı. Jamie derin bir nefes alıp rahatlama izni verdi kendine. En kötü günler geride kalmış gibi görünüyordu.

Kışın ortasında, ılık bir ada gibi sakin bir pazar günüydü. Jamie kalktı, giyindi ve gazete almak için evden çıktı. Kapıyı açınca Chris'in merdivenlerden çıktığını gördü.

Ne yapacağını bilemedi. Son zamanlarda Newton'lar tarafından rahatsız edilmeseler de onlarla konuşmuyorlardı. Aralarında arkadaşlık değil, ateşkes vardı. Jamie o an, dairelerinde eski oturanlara gönderdiği mektubu hatırladı. Onlardan cevap gelmemişti. Bir bakıma memnundu. Olan biten tüm saçmalıkları unutmak istiyordu.

İkisi de duraksadı.

Chris, "Selam," dedi.

Jamie, "Merhaba," dedi.

"Ne güzel bir gün, değil mi?"

"Şahane."

Sessizliğe büründüler. Jamie kendini rahatsız hissetti. Gitmek istiyordu ama kabalık etmekten korkuyordu. Chris'i üzmemekten korktuğunu fark edince şaşırdı.

Sessizliği Chris bozdu. "Paul'dan haber aldın mı?"

"Birkaç e-posta gönderdi. Ibiza'daymış. Anlattıklarına bakılırsa iyi zaman geçiriyor."

"Güzel."

Yine sessizlik.

Chris tekrar konuştu: "Kapınızın yine gıcırdamaya başladığını fark ettim. Korkunç bir gıcırta çıkarıyor."

"Evet, biliyorum."

"Gelip bakmamı ister misin?"

Jamie bir an dejavu yaşadı. Tabii bu gerçek bir dejavu değildi. Chris'in aynı teklifi birkaç ay önce yaptığını hatırlıyordu. Belki de tarih tekerrür ediyordu. Belki de hayat onlara yeniden başlama, bu

kez işlerin ters gitmesine izin vermeyerek yeniden arkadaş olma fırsatı sunuyordu.

“Çok iyi olur.”

“Tamam. Bu öğleden sonra bakarım.”

“Harika.”

Jamie hafifçe başını sallayarak arkasını döndü. Evet. Bu, arkadaşlıklarını yeniden şekillendirmeleri için bir fırsattı. Her şeyi arkalarında bırakabilirlerdi. Tamam, yaptıkları birtakım şeyler yüzünden Lucy ve Chris’i asla affedemeyecekti. Hâlâ tuhaf insanlar olduklarını düşünüyordu. Ama savaş halinde olsaydı böyleleri daha iyi değil miydi? Varlıklarını yan yana sürdürebilirlerdi. Arkadaş olmaları gerekmiyordu. Birbirlerine nazik davranan komşular olabilir, birbirleri için hayatı kolaylaştırabilirlerdi.

Yokuş aşağı inerken gülümsedi.

İlerleyen saatlerde Jamie gazete okuyor, arkadan radyonun kısık sesi geliyordu. Kapıdan bir ses geldiğini duyunca pencereden dışarı baktı. Chris, alet çantasıyla kapının önünde diz çökmüştü. Başını kaldırıp Jamie’ye el salladı. Jamie de ona.

Aşağı yukarı bir saat sonra kapının kapandığını duydu, Chris’in ayak seslerinden aşağı indiğini anladı. Kalkıp dışarı çıktı. Kapıya baktı. Takılmıyor, gıcırdamıyordu.

Kirsty’ye, “Tamir etmiş,” dedi.

“İyi. Sen asla beceremezdin.”

“Evet. Beni o kadar rahatsız da etmiyordu aslında.”

“Belli ki Chris’i ediyormuş. Belki de sadece canı sıkılıyordu.”

“Belki... Yo, bu çok saçma...”

“Ne? Söylesene.”

“Belki de bizi mutlu etmek için yaptı diye düşündüm. Aramızı düzeltmek için çaba sarf etti belki.”

“Hmm. Kimbilir.” Kirsty mutfığa girip buzdolabını açtı. “Evde hiçbir şey kalmamış.”

“O turtadan var.”

“İyy.”

“Ne yapmak istersin peki? Akşam yemeğe çıkalım mı?”

Kirsty onu öptü. “Ne güzel bir teklif!”

Jamie gözlerini devirdi. “Resmen kandırıldım.”

Kirsty üzerini değiştirmek için yatak odasına gidip uzun, bol bir elbise giydi. Çok güzel görünüyordu. Makyajını tazelediği sırada Jamie onu izliyor; kalbini hızlandıran, odanın öteki yanına koşup ona sarılmak, yüzünü saçlarına gömüp kokusunu içine çekmek istemesine neden olan bir sevgi kaplıyordu içini. Onsuz ne yapardı, düşünemiyordu bile. Kirsty onun hem pusulası hem haritasıydı. Tek başına karanlıkta kaybolurdu.

“Jamie, dikkatli ol.”

Gözlerini kırptırarak Jamie’yi hafifçe itti.

“Beni öyle sıkarsan bana ya da bebeğe zarar verirsin. Elinin bazen hiç ayarı yok. Gücünün farkında değilsin.”

“Özür dilerim.”

Kirsty onu öptü. “Tamam, tamam. Sadece biraz dikkat et.”

Hazırlanınca Jamie anahtarlarını aldı. Bir ışığı açık bırakıp perdeleri çektiler. Saat henüz yediydi ama dışarısı zifiri karanlıktı. Ön kapıdan dışarı çıktılar.

Jamie ceplerine vurdu. “Of, cüzdanımı almamışım.”

Kirsty, onaylamadığını belirten bir ses çıkardı. “Gidip alsan iyi olur. Bulaşık yıkamak istemiyorum. Anahtarı ver, ben gidip arabada bekleyeyim.”

Jamie ona anahtarı verdi ve cüzdanını bulmak için eve döndü.

Kirsty bina kapısını açtı. Vay canına, gerçekten gıcırdamıyordu! Chris iyi yağlamış olmalıydı... dışarı çıktığı gibi buz gibi havayla sarsıldı. Eski bir coğrafya dersini hatırlayıp, bulut olmadığından, diye düşündü. Kapı önündeki patikaya ayak basınca kaygan bir şeye bastı.

Yer, altından kaydı.

Bağırıp bağırmadığını daha sonra hatırlayamamıştı. Jamie koşarak geldiğine göre bağırması olmalıydı. Ona seslendiğini hatırlıyordu. Jamie’nin sesinin tuhaf bir şekilde tiz çıktığını hatırladı.

Kiiirst...

Sağ ayağını patikaya atmıştı ama zemin buz pisti gibiydi. Başta öyle düşünmüştü. Yer buz kesmişti, hava gibi. Ama bastığı şey buz değildi. Yağdı. Chris'in kapı gıcirtısını yok etmek için kullandığı yağdan dökülmüştü.

Sağ ayağı öne kayınca kendini toparlamak için içgüdüsel olarak sol ayağını da öne çekti. Bunu yaparken kendi etrafında döndü. Dönerken ileri doğru hareket etti. Kapının çerçevesine tutunmaya çalıştı ama bir elinde çantası, diğerinde anahtaralar vardı. Döndü, öne uzandı ve düştü.

Pat.

Göbeği beton zemine çarptı.

Jamie ameliyathanenin dışında, Heather'la yan yana, el ele oturuyordu. Heather'ın üzerinde hemşire üniforması vardı. O sırada çalışıyor olmalıydı.

Jamie titremesini durduramıyordu.

Kirsty'nin adını haykırarak evden çıkmış, olayı görmüştü: Dairenin içinde olmasına rağmen görmüştü. Kirsty'nin çılgılığı aklına net bir görüntü getiriyordu. Kayma, olduğu yerde dönme ve yere çarpma ânını. Elleri doluydu, düşmesini engelleyemez, betona çarpmasının etkisini azaltamazlardı. Çok sert düşmüştü.

Kirsty başını kaldırıp acı ve yaşlarla dolu gözleriyle Jamie'ye bakmıştı. "Bebeğim..."

Oysa Jamie, karnım diyeceğini düşünmüştü.

"Bebeğim," demişti.

Ambulansı beklemişlerdi. Ambulans, şehrin bir ucundan, geceyi yarararak geliyordu. Kirsty'yi sedyeye aldılar, koridora indirdiler.

Jamie titremesini durduramıyordu.

Heather, "İyileşecek," dedi. "İçime doğuyor. İyileşecek. İyileşecek ve..."

"Bay Knight?"

Doktor odadan çıktı. Kaşlarını çatıyordu. Bu kötü haber vereceği anlamına mı geliyordu? İlla bu anlama gelmezdi. Ameliyat-

haneden çıkan doktorların yüzü hep asık olurdu. Televizyondan biliyordu. Doktor, Jamie'nin yanına oturup boğazını temizledi.

Jamie konuşmuyordu. Konuşamıyordu. Heather'ın, "Kirsty nasıl?" dediğini duydu.

Sonra odağı tamamen kayboldu. Doktorun sesi uzaklaştı. Koridordaki ışıklar çok parlaktı. Tekrar kendine geldi.

"Kirsty iyileşecek," dedi. "Ama korkarım ki..."

Sesi boğuldu. Jamie, sözcükleri parça parça bir araya getiriyor, onlardan anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"...bebek... karın bölgesindeki travma... plasentanın ayrılması... üzgünün, Bay Knight."

Her şey karardı.

Yirmi Üç

Jamie dışarıda durmuş, ön kapıya bakıyordu. Zemindeki yağ yok olmuştu. Kirsty'nin kayıp düşerken oluşturduğu iz kaybolmuştu. Kapıyı çekip itti. Gıcırdamıyordu. Newton'ların dairesine inen merdivenlerden aşağı baktı. Perdeleri kapalıydı ve arasından hafif bir ışık sızıyordu. Televizyon mu izliyorlardı? Yan yana oturmuş, kitap mı okuyorlardı? Yoksa bir sonraki hamlelerini belirleyip planlar mı yapıyorlardı?

Eline kocaman bir taş alıp elinde ağırlığını hissetti ve avucunun içinde döndürdü. Başı dönüyordu. Sendeleynce, ayakta kalabilmek için kapıya tutundu. Taşı düşürdü. Düşen taş, kimseye zarar vermeden patikaya yuvarlandı.

O gece hastaneye polis geldi. Yine daha önce görmediği bir polis memuruydu. Bu işte neden bir süreklilik esası yoktu? Karşısında, hikâyeyi başından itibaren bilen biri olmasını istiyordu. Alt kat komşularının hayatını mahvetmeye çalıştığını söylese kim inanırdı? Bu hikâyeyi ne zaman birilerine anlatmaya kalksa, dinleyenlerin gözlerinin uzaklara daldığını, anlayışlı ama inanamayan gözlerle tebessüm ettiklerini görmüştü. Karşılarında, eşi düşük yaptığı için haklı olarak sinirli ve üzgün, hastane koridorlarında suçu, nezaket

gösterip bina kapılarını tamir etmiş ama maalesef –kazara– ar-
dında bir miktar yağ bırakmış adama yüklemek için atıp tutan bir
adam duruyordu.

Polis memuru, “Anlıyorum,” dedi. “Çok üzgünsünüz...”

Jamie, “Tabii ki Tabii ki çok üzgünüm!” diye bağırdı. Koridorun
ilerisindekiler bir olay olduğunu fark edip onlara baktı. Adamın
biri, bir polis memuruna bağıırıyordu. “O piç benim lanet olası be-
beğimi öldürdül Eşimin o bebeği doğurması gerekiyordu. Bebeğim
kızdı. Küçücük bir kız.”

Jamie ağlayarak elleriyle yüzünü kapadı ve bir koltuğa yığıldı.
Heather ona sarıldı. Polis memuru başını salladı. Anlayışlı bir ta-
vırla. Ama inanmayarak.

Jamie o gece eve yalnız döndü. Hayati tehlikesi olmamasına
rağmen Kirsty’yi müşahede altında tutmuşlardı. Jamie yanında
oturmuş, sonra ayrılmıştı. Gözyaşları içindeki yanaklarını öpmüş,
Kirsty gözlerini açmamıştı.

Doktorlar onlarla, daha sonra olacaklarla ilgili konuşmuştu.
Jamie sersem bir halde dinlemişti. Doğumu kayda aldırmaları
gerekmiyordu ama dilerlerse hastane, sade bir cenaze töreni su-
nabilirdi. Kirsty, evet anlamında başını sallamıştı. Yanaklarından
yaşlar süzülüyor, tüm vücudu titriyordu. Tören, iki gün içinde ger-
çekleştirilecekti.

Jamie bina kapısına çıktı. Yağın olduğu yerde kayma izi vardı.
Üstelik hastanede olduğu sırada yağmur yağmıştı. Yağın içinde
renkler vardı. Parlak bir gökkuşağı gibiydi. Duvarın üzerine oturup
o güzel renklere uzun uzun baktı. Aklına çocukluğundan hatırla-
dığı bir tekerleme geldi: *York’lu Richard boşuna savaştı. Mor, çivit,
mavi, yeşil, turuncu, kırmızı. Boşuna savaştı.*

Boşu boşuna.

(Sen bununla ilgili ne yapacaksın?)

Ertesi akşam, tüm günü hastanede geçirdikten sonra eve gelmiş
ve yağın tamamen yok olduğunu görmüştü. Taşı eline alıp nasıl
bir zarar verebileceğini değerlendirmiş, sonra içeri, bomboş evine
girmişti. Yatağa yatmış, gözlerini tavana dikmişti. Zihninin içinde
doğru düzgün çekmeyen bir radyonun cızırtısı vardı âdeta. Beyaz

gürültünün ardından belli belirsiz duyulan seslerle birlikte bir tıslama sesi. Kendini zorlayıp seslerin ne dediğini duymaya çalışmış ama anlayamamıştı. Belki de duydukları insan sesleri değildi. Daha ziyade maymun ya da kuş sesi gibiydiler. Müziğin başladığını duyduğunda uykuya dalmak üzereydi. *Dünyalar Savaşı* müziği. Önce müziğin kafasının içinde çaldığını ve radyo parazitinin arasından duyulduğunu düşündü ama hayır, ses kesinlikle aşağıdan geliyordu.

Yataktan kalktı ve giyindi. Dışarı çıkıp geceyi arabasında geçirdi. Orada aklına bir şey geldi. Birkaç hafta önce Newton'lar bu ürkütücü müziği çalmadan önce annesine gönderdiği bir e-postada, ne olduğunu hatırlayamadığı bir şey için, "*Dünyalar Savaşı* müziğinden daha korkunç!" demiş, annesi de cevap olarak ona, "Ya, evet. Çocukken ondan çok korkardın, değil mi? Ne zaman duysam aklıma gelir," yazmıştı. Lucy ve Chris bu e-postaları okuyor olmalıydı. Belki de taşındıklarından beri ara sıra evlerine girip ona gelen e-postaları okuyorlardı.

"Hadi, tatlım."

Kirsty'nin kapısını açıp ona elini uzattı.

Kirsty, "Ben sakat değilim," dedi.

"Biliyorum. Ben sadece..."

"Evet, evet. Biliyorum."

Patikadan geçerken Kirsty, gözlerini kaydığı noktaya dikerek soldan ilerlemişti. İçeri girince Jamie ona bir fincan çay yapmayı teklif etti. Kirsty, bebek odasının kapısına bakıyordu. Kapı sıkıca kapatılmıştı.

"Ben yatacağım."

"Ben de seninle geleyim."

"Sen bilirsin."

Jamie yanına yatıp ağlamasını dinledi. Kendini çaresiz ve işe yaramaz hissediyordu. Hüzün, nefret, ıstırap, suçluluk ve öfke arasında gidip geliyordu. Tüm vücudu zayıf düşmüş, kalbi ölmüştü. Cenaze töreni, hayatının en kötü deneyimiydi. Kirsty tören boyunca ağlamış, Jamie, işe yaramaz bir halde durmuştu. Midesi bulanıyor,

saklanacağı bir kabuğu olmasını diliyordu. Kızlarının artık bir adı vardı: Lily. Jamie onu canlı bir bebek, yeni yürümeye başlamış bir çocuk, büyümüş bir kız çocuğu olarak hayal etmemeye çalışıyordu. Kurdeleli elbiseler giyip kucağına oturduğunu, kahkahalar atarak ona sarıldığını, ona baba dediğini düşünmemeye.

Sevginin verdiği acıya dayanamıyor, bu duyguları nefretle boğuyordu.

Bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Chris'e neden güvenmişti? Arkadaş olacaklarına ya da birbirlerine iyi davranabileceklerine dair inancı nereden geliyordu? Chris ve Lucy hasta, sapık şeytanelerdi. Gazetelerde veya filmlerde psikopatları, seri katilleri, üçüncü sayfa zorbalarını, hayvanlara işkence edenleri, faşistleri, tecavüzcüleri, silahlarla okullara dalıp sınıf arkadaşlarını ve öğretmenlerini tarayan öğrencileri tanımlamak için kullanılan sözcükleri düşündü.

Bu kelimeler ağızlara öylesine pelesenk olmuştu ki anlamlarını yitiriyorlardı. Artık kötü insanların, sıradan hayatlar üzerinde yaratabilecekleri etkileri anlayabiliyordu. Nedenini anlamaya çalışmanın faydası yoktu. (Şanssız bir çocukluk mu geçirmişlerdi? Geçmişlerindeki bir şey yüzünden mi böyle olmuşlardı? Genetik miraslarında olan bir şey miydi?) Mesele, nedeni değildi. Mesele neye sebep olduğuydu.

Sen bununla ilgili ne yapacaksın?

Bütün gece uyumadı. Güneş doğarken kararını vermişti.

Mike fotokopi makinesinin önünde durmuş, Karen adında, sarışın bir kızla sohbet ediyordu. Jamie ona gidip, "Arkadaşlarının bana yardım etmesini istiyorum," dedi.

Karen ikisine de tuhaf tuhaf baktı. Sonra Jamie'nin eşinin başına geleni hatırladı. Üzücü haber tüm ofiste duyulmuştu. Hemen bir bahane uydurup onları yalnız bıraktı.

Mike sesleri duyulmasın diye Jamie'yi dirseğinden tutup duvara döndürdü.

"Ne?"

Jamie gözlerinin içine baktı. “Neden bahsettiğimi biliyorsun. Komşularımla ilgili sorunu halletmem için arkadaşlarının yardımına ihtiyacım var. Canları yansın istiyorum. Hem de çok fena. Korkmalarını istiyorum. O kadar çok korksunlar ki taşınmak istesinler.”

“Emin misin, Jamie?”

“Evet, çok eminim.” Burnu neredeyse iş arkadaşının burnuna değecek şekilde eğildi. Sesi, fısıltıya dönüştü. “Bebeğimi öldürdüler.”

Mike geri çekildi. “Ben kazara düştü sanıyordum. Öyle değil mi?”

Jamie hızla başını iki yana salladı. Gözlerini kırpmadan kocaman açtı. “Bana yardım et.”

Mike, Jamie’yi inceledi. “Tamam. İstedğin buysa. Seni suçladığımı söyleyemem. Kaza değilse tabii. Bu akşam arkadaşlarımı arar, sorarım.”

“Onlara söyle, parası neyse vereceğim.”

Mike, elini Jamie’nin omzuna koydu. Sessizce konuştu. “Bak, sana dedim ya, bana bir iyilik borçları var. Daha sonra onları ararım. Yapabileceklerini söylerlerse bir dahaki görüşmemizde bana detay verirsin. Adreslerini, tanımlarını, ayrıca yapmalarını istediğin şeylerin detaylarını vermen gerek.”

“Canları yansın istiyorum.”

“Anladım, anladım. Ama kişiye özel iş çıkarabilirler. Ne demek istediğimi anlıyorsundur.”

Jamie başını salladı. “Bu çok iyi olur.”

Mike gülümsedi. “Senin yerinde olsam gider kendime bir fincan çay alırım. Ya da eve giderim. Mahvolmuş gibi görünüyorsun, dostum.”

Jamie tekrar başını salladı. “Evet, ev. İyi fikir.” Arkasını dönüp gitti.

Asansöre adımını attığı sırada duyuru sisteminden bir anons duyuldu. “Tüm personelin, önemli bir toplantı için C Katı’ndaki toplantı odasına gitmesi rica olunur. Tekrarlıyorum, tüm personelin...” Jamie dinlemeyi bıraktı. Asansör zemin katta durdu. Dışarı çıkıp arabasına bindi. Eve, eşinin yanına gidecekti.

Eve dönüp kapıyı açarken Kirsty'ye seslendi. Bebek odasının kapısının hâlâ kapalı olduğunu fark etti. Oraya girip girmediğini merak etti. Kendisi buna dayanamazdı. Bebek beşiğini, dönenceyi ve minik giysilerden oluşan yığını görmek istemiyordu. İnsanlar hep, sahip olmadığınız bir şeyi kaybedemezsiniz, diyorlardı. Ne büyük bir saçmalıktı.

Kirsty salonda, hemşire üniformasını ütülüyordu. Televizyon açıktı. Berbat bir Amerikan söyleşi programı vardı. İki kadın, sivri metal parçaları tükürüyormuş gibi görünen, şaşılacak kadar çirkin bir adam yüzünden kavgaya ediyordu. Jamie televizyonun sesini kıstı.

“Ne yapıyorsun?” dedi.

“Üniformamı ütülüyorum.”

“Onu görebiliyorum. Ama neden?”

“Çünkü yarın işe gidiyorum.

“Kirsty, daha çok erken. Dinlenmen gerek. Doktorlar böyle söylemedi mi?”

Kirsty hareket etmeyi bıraktı. Jamie, omuzlarının nasıl kaskatı kesildiğini görebiliyordu. Dünyanın canına kastı olduğundan korkarcasına gerilmişti. Yüzünden bir damla yaş, ütölediği bluzun üzerine düştü.

“Evde duramıyorum. Evde kalırsam aklımı dağıtacak bir şey bulamam. Ayrıca burada, yakınlarda olduklarını biliyorum.” Sesi fısıltıya dönüşmüştü. “Beni dinliyorlar.” Başını kaldırıp baktı. “Buradan gitmem gerek, Jamie. Burayı satışa çıkarmalıyız. Yarın şehre inip bunu halleder misin? Buradan taşınmamız gerek. Onların üzerinde yaşamak istemiyorum artık.”

“Ama...”

“İtiraz etme lütfen. Tartışmaktan çok usandım.”

“Tamam. Ama Kirsty, üniforman!”

Konuştukları sırada ütüü üniformasının üzerinde bırakmıştı. Üniformadan dumanlar çıkıyordu. Ütüü çekince soluk bir duman yükseldi ve öksürmesine neden oldu.

“Of, kahretsin.”

Bluzu kaldırıp inceledi. Yaktığı yerde kahverengi bir leke duruyordu. Yüzünü bluza gömüp ağlamaya başladı. Jamie ütü masasının

yanına gelip ütüü fişten çekti ve ona sarıldı. Kanepeye oturup kazadan beri ilk kez birlikte ağladılar. Hava kararana kadar orada oturdular.

Jamie kalkıp buzdolabından bir şişe şarap aldı. İkisinin de sadece bir geceliğine alkole, acılarını uyuşturmaya ihtiyacı vardı. Kirsty, ayaklarını altına kıvrıp başını Jamie'nin omzuna dayadı. Eli, olayın gerçekten olup olmadığını test edercesine sürekli karnındaydı.

"Yarın emlakçıya gideceksin, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Onlarla savaşmanın anlamı yok, Jamie. Bunu biliyorsun, değil mi? Biz çoktan kaybettik. Ben artık sadece buradan uzaklaşmak, başka bir yerde baştan başlamak istiyorum. Sessiz bir yerde bir ev alırız. Londra'nın dışında. Sen işe gider gelirsin. Ben tayinimi isterim. İdare ederiz."

Jamie başını sallayıp Kirsty'nin alnını öptü.

"Polis hiç umursamadı değil mi?" dedi. Sesinde takat yoktu. Jamie bir ilaç kullanıp kullanmadığını merak ediyordu: uyku ilacı, sakinleştirici, yatıştırıcı. Alsa, şaşırmazdı.

"Hiç ilgilenmediler hem de. 'Bu sadece bir kaza, bayım.' Aynen böyle dediler."

"Ben de öyle diyeceklerini düşünmüştüm."

Bir süre sessiz kaldılar. Televizyonda bir çocuk programı başlamıştı: Ana renklerde, insana benzeyen kuklalar dans ediyordu. Jamie, kuklaların insanımsı hareketlerini ve göz kırpmayan bakışlarını oldukça ürkütücü bulmuştu. Başını çevirip başka yöne baktı.

Şarabı bitirdiler. Kirsty banyo yapacağını söyledi. Jamie onun için küveti doldurdu, içine bol bol banyo yağı döktü ve küvetin etrafını, yaktığı kokulu mumlarla çevreledi.

Kirsty ılık suya girince, "Beni yalnız bırakır mısın?" dedi.

"Gerçekten mi?"

"Kendimi boğacak değilim, Jamie. Sadece biraz sessiz sessiz oturmak istiyorum."

"Tamam."

Salona dönüp ütü masasını kaldırdı. Şarap bittiği için bir kutu bira açtı. O gün Mike'la konuştuklarını düşündü. Birden tiksintiyle

titredi, karnına bir ağı saplandı. Şiddetten nefret ederdi ve kendini bildi bileli bu tip işlerden tiksiniyordu. Ama yapılması gereken buydu. Onların hak ettiği buydu. Cezalandırılmaları gerekiyordu.

Kirsty'nin öğrenmemesi önemliydi. O da onlardan nefret ediyordu ama onun onaylamayacağını biliyordu. Ona göre tek çözüm kaçmaktı. Ama korktuğu için kaçan, neden onlar olmak zorundaydı? *Lucy ve Chris'i buradan gönderelim. Kaçarlarken arkalarından bakalım.*

Kirsty'nin banyo yaparken çıkardığı su seslerini dinledi. Onu çok seviyordu ama Kirsty'nin anlamadığı bazı şeyler vardı. Kimi zamanlarda doğru olan, savaşmaktı. Kirsty yenilgiyi çoktan kabul ettiğini söylemişti ama kendisi etmiyor, edemiyordu. Henüz kaybetmemişlerdi. Kahretsin. Henüz karşılık vermeye başlamamışlardı bile. Ve hayır, bu savaş boşu boşuna olmayacaktı.

Birasını alıp oturdu. Kutuyu ağzına götürürken elinin titrediğini fark etti. Diğer eliyle bileğini tuttu. Kendine sorun olmadığını, sakinleşmesi gerektiğini söyledi. Ama işe yaramadı

Ertesi gün, işyerini arayıp hasta olduğunu söyleyerek izin aldı ve Kirsty'yi arabayla işe bıraktı. İkisi de alkolün etkisiyle derin uymuştu ama bu, pusuda bekleyen kötü rüyaları uzaklaştıramamıştı. Jamie uyandığında, Paul'un komada gördüğü rüyayı gördüğünü fark etti: Kuşların (gördüklerinin yarasa değil, kuş olduğundan emindi) üzerine üşüştüğünü, onu takip ettiklerini, dehşete düşürdüklerini görmüştü. Bir rüya bir kişiden diğerine nasıl aktarılabilirdi ki? Bu ona, gerçeklikle bağının, korktuğundan daha da ince olduğunu hissettirmişti.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" dedi.

Kirsty başını salladı. "Çok eminim."

"Peki."

Jamie onu yanağından öptü, Kirsty arabadan indi. El sallayıp hastanenin içinde kayboldu. Jamie ona, oradan doğruca emlakçıya gideceğini söylemişti ve planı da buydu. Ona yalan söylemek istemediği için şehrin öteki ucuna gidip dairelerinin reklamını gör-

dükleri emlakçının önüne park etti. O günü çok net hatırlıyordu. Emlakçı onlara, dairenin ne kadar şahane olduğunu, piyasaya yeni çıktığını, satışının göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleştirileceğini söylemişti.

“Satıcı, genç bir çiftin almasını arzu ettiğini söyledi,” demişti. “İlk ev olarak kusursuz bir gayrimenkul. Küçük bir yuva kurmak için harika bir yer.”

Arabada oturup emlakçının vitrinindeki evlerin ve dairelerin fotoğraflarına baktı. Emlakçının, satıcının evi genç bir çifte satmayı ümit ettiğini söylerken yalan söyleyip söylemediğini merak etti. Bunun hiçbir mantığı yoktu. Letitia ve David, Lucy ve Chris’ten çok çektilerse neden başka bir genç çiftin aynı kaderi paylaşmasını istesinlerdi ki? Belki de Lucy ve Chris yüzünden taşınmamışlardı. Muhtemelen emlakçı, tüm emlakçılar gibi laf kalabalığı yapıyordu. İçeri girip sormayı düşündü. Ama ne anlamı vardı ki? Hatırlarlar mı, gerçeği söylerler mi bile bilmiyordu. Zaten bunun çok da önemi yoktu. O, meseleyi ele almıştı zaten.

Arabayla eve döndü. Kirsty’nin er ya da geç anlayacağından emindi. Lucy ve Chris’i hallettiklerinde taşınmalarına gerek kalmayacaktı. Yuvalarını, kendi evlerinde de kurabilirlerdi. Hâlâ kazanma şansları vardı.

O öğleden sonra geç saatte, Kirsty’yi işten almaya gitti. Kirsty dışarıda beklemiyordu. O yüzden arabayı park edip içeri girdi. Çocuk servisine baktı ama onu göremedi. Servisin diğer ucunda Heather’ı görünce onun yanına gitti.

“Selam, Heather.”

“Aa, merhaba, Jamie.”

Heather’ın ona bu şekilde, zavallı bir ezikmiş gibi acıyarak bakmasından nefret ediyordu. İnsanlar onun kazanacağını ne zaman fark edecekti? O zayıf değildi. Hepsine gösterecekti.

“Kirsty nerede?” diye sordu.

“On beş dakika önce işi bitti. Dışarıda bekliyor sanıyordum.”

“Beklemiyor.”

Heather’ın gözleri büyüdü. “Aman Tanrım. Sence iyi midir? Aptalca bir şey yapacağını düşünmüyorsun, değil mi?”

Midesine kramp girdiğini hissetti. Bir gece önce banyoda yalnız kalmak istediğini söylediğinde de tam olarak bunu düşünmüştü. Kendine zarar vereceğini.

“Hadi gel. Beni takip et.” Heather onu doktor muayenehanelerine doğru yönlendirdi. Birinin kapısını tıklattı ve içeri girdi. “Kirsty Knight’ı gördünüz mü?”

Kimse görmemişti.

“Jamie, iyi olduğundan eminim.”

“Peki, neden bir şey yapacağını düşünüp düşünmediğimi sor-
dun?”

“Bilmem. Ben sadece...” Sözüünü yarıda kesti. “Hadi gel. Muhtemelen kafeteryadadır.”

Hızlı hızlı yürüdüler. Kafeteryanın yarısı boştu. Jamie hemen etrafını taradı. Orada değildi. Korkunun soğuk dokunaçlarının içine yayıldığını hissetti. Kirsty’yi depo dolabı gibi bir yerde, vücudunun yanında yatan, yarısı boş bir ilaç şişesiyle gözünün önüne getiriyordu. Ya da banyoda bileklerini kesmiş, kanların deliğe doğru aktığı halde. Bu görüntüleri aklından silmek için kolunu morartana kadar çimdikledi.

Heather kolunu kavradı. “Gel hadi. Nerede olabileceğine dair bir fikrim var.”

Jamie yine onu takip etti. Merdivenlerden inip uzun bir koridora, oradan da başka uzun bir koridora geçtiler. Çok ışıklı, çok temizdi. Ölüm kokusu burada daha az hissediliyordu. Yerini başka bir koku almıştı. Uzaklarda bir yerde, bir bebeğin ağlama sesi duyuldu. Birden nereye doğru gittiklerini fark etti.

Yenidoğan servisi.

Kirsty’yi, cama dayanmış, prematüre bebek ünitesine bakarken buldular. İnkübatörlerde altı yedi bebek vardı ve aralarında birkaç hemşire dolanıyordu. Kirsty cama dayanmış, içeriye bakıyordu.

“Küçücükler,” dedi. “Şunlara bakın. Şuradaki iki ay erken doğmuş.”

Jamie elini omzuna koyup onu oradan uzaklaştırırken Heather, bir elini sırtına koydu.

Jamie yumuşak bir sesle, “Çok endişelendim,” dedi. “Çok korktuk.”

Kirsty, Jamie’den uzaklaştı. “Neden korktunuz? Kendimi öldürecekimden mi? Belki de bir bebek kaıracağımı filan düşünmüşsünüzdür.”

“Hayır, Kirsty.”

“Beni rahat bırakın!”

Koridorda koşmaya başladı. Jamie peşinden gitti. Steril ortamda ayak sesleri yankılanıyordu. Merdivenlerin başında onu yakalayıp kollarına aldı. Kurtulmak için çabalamayı bırakana, kolları uyuşana kadar onu sıkı sıkı sardı.

Heather yanlarına geldi. “İyi mi?” diye sordu.

Jamie başını salladı. “Onu eve götürüyim.”

Kirsty’yi arabaya götürdü. Herkes onlara tuhaf bakıyordu. İnsanların aklından geçenleri okuyabiliyordu. Ne iğrenç, hemşire resmen sarhoş. Ayrıca onu tutan herifin nesi var?

O neden ağlıyor?

Yirmi Dört

Jamie irkilerek uyandı. Yine rüya görmüştü: bu kez, evlerinde ağlayan bir bebek görmüştü. O kadar gerçekçi bir rüyaydı ki bebeğin sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Kirsty uyanıp kolunu tuttu. “Jamie.”

Karanlıkta gözlerini kırptırdı. İlgi çekmeye çalışan, aç ve gürültücü bebeğin tiz çığlıkları hâlâ duyuluyordu. Ama neden? Neden hâlâ duyabiliyordu?

Kirsty doğrularak oturdu. Hızlı ve derin nefesler alıyordu. Yorganı bir kenara atıp hızla kalktı, odanın içinde çılginca arandı. Bebek odasına koşup içeri girdi. Ev buz gibiydi ama Jamie zar zor fark ediyordu. Bebeğin sesini hâlâ duyabiliyordu. Neler oluyordu?

Kirsty bebek odasında duruyor (Jamie, Kirsty’yi tekrar denemeye ikna edene kadar buranın bebek odası değil, boş oda olduğunu söyleyip durmuştu kendine) boş beşiğe bakıyordu. Beşiğin üzerinde bir dönence dönüyordu. Çiftlik hayvanları –bir domuz, bir tavuk, bir inek– bir sola bir sağa, sonra tekrar sola dönüyordu. Oda ay ışığıyla aydınlanmış, duvarlara hayvanların büyük gölgeleri düşmüştü. Jamie ışığı açtı.

Kirsty başını çevirip ona baktı. “Jamie, sen de duyabiliyor musun?”

“Evet.”

Kirsty elleriyle kulaklarını tıkadı. “Ben beynimin içinde sanıyordum. Ama sen de duyabiliyorsun, değil mi? Yemin et.”

“Yemin ederim. Hadi gel, çıkalım.” Elini tuttu ve Kirsty’yi yatak odasına geri götürdü.

Bebeğin çılgınları çok netti. Kesik kesik çılgınları, daha da yükseliyor gibi duyulan uzun iniltieler takip ediyordu. Sonra aniden ses kesildi. On saniye kadar ağlama tamamen sona erdi. Jamie ve Kirsty yatak odalarında ayakta duruyor, birbirlerine sarılıyor, sadece birbirlerinin karanlıkta atan kalp atışlarını duyuyorlardı.

Kirsty ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. “Aşağıdan geliyor.”

Jamie bunu zaten biliyordu. Başladığı andan itibaren.

Kirsty fısıldayarak, “Aşağıda bir bebek var,” dedi. Gözleri kocaman açılmıştı. “Jamie, bebekleri var. Lucy ve Chris’in bebekleri var.”

Jamie yanında diz çöktü. Eğilip kulağını yere dayadı. Düşünmeye çalışıyordu: Lucy’yi en son görmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Karnı büyümüş müydü? O sırada hamile olabilir miydi?

Hayır. Bu çok mantıksızdı.

“Bu bir ses kaydı,” dedi Jamie. “Bu lanet olası bir ses kaydı.”

“Olamaz!” Kirsty o anda bile Lucy ve Chris’in ne kadar ileri gidebileceğine şaşıyor gibi davranıyordu. Halıyı yumruklamaya başladı. Vuruşları o kadar hafifti ki alt kattan duyulması mümkün değildi. Hele ki bebeğin sesini bastırması imkansızdı. Eğildiğı yerde yığılıp uzanana kadar vurdu, vurdu, vurdu.

Ses kaydı durdu. Bebek, sıkıntılı çılgınlıklarının tam ortasında susturulmuştu. Jamie kulağını tekrar yere dayadı. Tüm vücudu yay gibi gerilmiş, bebeğin tekrar ağlamaya başlamasını bekliyordu.

Ne kadar süre o şekilde durdu, bilmiyordu. En sonunda ensesindeki ağrıyı hissetti, ayağa kalkıp ağrıyı azaltmaya çalışarak ensesini ovuşturdu. Kirsty başını diğer yana çevirmiş, hâlâ halıda uzanıyordu. Jamie onun saçlarını okşayıp yüzünü başının arkasına sürüp, “Tamam, geçecek,” dedi.

Kirsty kımıldamadı. Jamie, yüzünü görebilmek için eğildi. Ora-

da öylece yatıyor, gözlerini kırpmadan boşluğa bakıyordu. Bir manken gibi cansız görünüyordu. Jamie'yi korkuttu.

"Kirsty." Yanağına dokundu. "Kirsty, konuş benimle."

Korkunç, mantıksız bir an —yirmi dört saat içinde ikinci kez— Kirsty'nin öldüğünü düşündü. Ama Kirsty kıpırdadı. Gözlerini kırıp başını kaldırdı ve Jamie'ye baktı. Hâlâ konuşmuyordu.

"Hadi," dedi Jamie. "Hadi, yatağa dönelim. Hadi gel, tatlım."

Kirsty, Jamie'nin kendisini kaldırmasına izin verdi. Jamie onu yatağa götürdü. Kirsty kıvrılıp başını yorganın altına gömdü. Jamie onun arkasından yatağa girip kolunu Kirsty'nin üzerine atarak elini tuttu. Tüm gece öyle yattılar, ikisi de tam olarak uykuya dalmadı. Jamie bir ara dışarıda bir kuş sesi duydu ve Kirsty'nin irkildiğini hissetti. Onu sakinleştirip öptü. İçindeki acı ve nefret büyüyordu.

Hava aydınlanır aydınlanmaz kalktılar. Kirsty banyo yaptı, Jamie kahvaltı hazırladı. İkisinin de iştahı yoktu ama kanepeye oturup yemek yediler. Mary yukarıda radyo açmıştı. Ara sıra tanıdıkları müziklerden bazılarını duyuyorlardı. Ses çok yüksek olmalıydı.

Kirsty, "Sence buradan taşınmamız ne kadar zaman alır?" diye sordu. "Emlakçı ne dedi?"

"Hemen satabileceğinden emin olduğunu söyledi." Midesi bulanmıştı. Gerekli olduğunda bile Kirsty'ye yalan söylemekten nefret ediyordu. Ama zaten ona sadece gerektiği zaman yalan söylerdi.

"İyi bari. Çünkü ne kadara satıldığı umurumda bile değil. Sadece bir an önce buradan çekip gitmek istiyorum."

"Değer biçmeleri gerekecek."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Bir iki hafta alabilirmiş. Öyle dedi."

"Jamie, bu hiç iyi değil. Onları bugün arayıp daha kısa sürede halletmeleri gerektiğini söyleyeyim."

Jamie karnının birden panikle dolduğunu hissetti. "Hayır. Ben ararım. Sen merak etme."

“Unutma ama.”

Kirsty elinin titrediğini görmeden, Jamie kahvesini bıraktı.

“Bugün işe gidiyor musun?” diye sordu Kirsty.

“Evet. Gitsem iyi olur. Sırf yüzümü göstermek için. Ya sen?”

“Burada yalnız kalamam. Onlar aşağıdayken olmaz.”

“İstersen hasta olduğumu söyleyip bir gün daha izin alabilir, seninle evde kalabilirim.”

“Hayır, hayır. İkimiz de işe gitsek daha iyi. Böyle kaçamayız. Hayatlarımıza devam etmemiz gerek, Jamie.” Başını salladı. “Tanrım. Kendimi çok acınılası hissediyorum. Bebeğim bile olmadı. Her gün, çocukları hasta insanlar görüyorum. Bazıları ölmek üzere olan, bazıları ölen. Bu insanların hepsi doğum yapmış. Çocuklarının büyüdüğünü, konuştuğunu, yürüdüğünü görmüş.”

“Sen düşük yaptın. Bu da...” Söyleyemedi.

“Tam olarak aynı şey değil, Jamie. Benim bebekle olan tüm hayatım bir hayaldi. Geleceğe dair bir şey. Bir vaatti. Ortadan kalkan bir vaat.” Başını kaldırıp Jamie’ye baktı. “Başka bir bebek yapabiliriz, değil mi? Yapabiliriz. Bu kez daha güvenli bir yerde oluruz.”

Yüzünü, Jamie’nin omzuna bastırdı.

“Evet, oluruz.”

Ben burayı güvenli hale getireceğim, diye düşündü. Sonra tekrar deneriz.

Önce Kirsty’yi hastaneye bıraktı, oradan işe gitti. Direksiyonu sıkı sıkı tutarken ellerindeki eklemlerin beyazlığı görünüyordu. Yüksek sesle radyo dinliyordu. Arabanın dışındaki insanlar –sokaklarda yürüyen, dükkânlardan çıkan, otobüslerden inenler – yağmurun altında, kaldırıma tebeşirle yapılmış bir resim gibi, pembe ve kahverengi bulanık renklerde koşturup duran hayaletler gibi görünüyordular. Müziğin sesi çok yüksekti ama Jamie melodiye duyamıyordu. Sözler, laf kalabalığı gibi, gürültü gibi duyuluyordu.

Uzun adımlarla binaya girdi, asansörle yukarı, dördüncü kata çıktı. Asansörün aynasında kendine baktı. Yüzü solmuştu. Saçları karışmış, kravatı yamulmuştu, gömleğinin yalnızca yarısı pantolo-

nunun içindeydi. Bir eliyle saçlarını sıvazlayıp kravatını düzeltmeye çalıştı. Hevessiz bir girişimdi. Bir saniye sonra asansör, ineceği kata ulaştığını anons etti. Bir an durup dışarı baktı. Herkes çok yoğun görünüyor, hızla koşuşturup duruyordu. Vızıldayan bilgisayarların etrafındaki çalışkan arılar gibiydiler. Jamie vızıltının arasında, bir gece önceki bebek sesini duyabiliyordu. Ses zihninde yer etmiş, kalp gibi atıyordu. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirlerdi? Bir insan nasıl bu kadar hasta ruhlu, bu kadar gaddar olabilirdi? Tekrar öfkelenmeye başladığını hissediyordu. Derin bir nefes aldı.

Mike masasında oturmuş, yapacağı işleri ayırıyordu. Jamie gidip yanında durdu.

“Mike.”

Mike başını kaldırıp ona baktı. “Merhaba, Jamie. Bugün geleceğini düşünmemiştim. İyi misin?”

“İyiyim.”

Mike onun konuşmasına izin vermedi. “Burada her şey birbirine girdi. Devir son şeklini aldı. Oldu bitti bile. George Banks gönderildi ve yerine, sağlam maaş aldığını tahmin ettiğim, yeni bir yönetici getirildi. Tüm dedikodular ve yeniden yapılandırmalardan sonra neredeyse bir gece içinde, askeri darbe gibi oldu. Yine de bizi pek etkilemeyeceği söyleniyor.”

Jamie ne düşündüğünü bile bilmiyordu artık. Konuşmak için ağzını açtı ama beyni bir cümle oluşturamıyordu.

Mike konuşmaya devam etti. “Hey, Software Logistics’e devredileceğiz sanıyordum ya? Yanılmışım. Scion’a devredilmişiz.”

“Mike, sen...” Durdu. Aniden Mike’ın ne dediğini fark etti. Uzun uzun ona baktı. “Scion mu dedin?”

“Evet. Görünüşe bakılırsa iyi bir şirketmiş...”

“Scion mu?”

“Tanrım, Jamie, öyle dedim ya. Bak, yeni yöneticimiz bu.”

Başını odanın öteki ucuna doğru sallayınca Jamie, bakışlarını takip edip arkasını döndü ve müdür odasından Chris’in çıktığını, kendisine ait o belirgin gülümsemeyle etrafına baktığını gördü.

Jamie’nin dizlerinin bağı çözüldü.

Tanrım.

Daha sandalyesine oturmadan tekrar ayağa kalktı. Mike'ı koltundan tuttu. "Seninle konuşmam gerek. Seninle hemen konuşmam gerek."

"Tamam. Sakin ol, Jamie. Ben tuvalete gidiyorum. Sen de beni takip et, tamam mı? Takip etmeden önce içinden ona kadar say. İnsanların tuvalete birlikte girdiğimizi düşünmelerini istemiyorum."

Jamie, Mike'ın erkekler tuvaletinin kapısını iterek açışını izledi. Tir tir titriyordu. Chris'in kendisine baktığını bilmesine rağmen başını çevirip tekrar Chris'e bakmaya katlanamıyordu. Bakışlarının içinden geçtiğini hissedebiliyordu. Ona kadar saymaya başladı ama altıda kaldı. Tuvalete giderken Chris'in kendisini takip ettiğinin farkındaydı. Ensesini yakan bir lazer gibiydi. Neredeyse havadaki duman ve tutuşmuş saç kokusunu alacaktı.

Mike lavaboların yanında duruyor, aynada saçlarını inceliyordu.

"Jamie, hayalet görmüş gibisin, dostum."

Jamie konuşmadı.

"Önemli değil. Kabinleri kontrol ettim. Kimse yok. Rahat rahat konuşabiliriz. Neyle ilgili konuşmak istediğini biliyorum. Arkadaşlarıma henüz ulaşamadım. Onlara göre bir işim olduğunu söylediğim bir mesaj bıraktım. Bu gece bir daha ararım."

"Bu, o."

"Kim? Neden bahsediyorsun sen?"

"Yeni müdür. O. Chris Newton. Komşum."

"Chris mi?" Ağzı açık kalmıştı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Scion'da çalışıyor. Bahse girerim bu devrin arkasında da o vardır."

"Tanrım."

Mike yürüyüp elini Jamie'nin omzuna koydu. "Bu durumda, arkadaşlarımı arayıp işin iptal olduğunu söylemem gerek."

"Ne? Yapamazsın."

"Tabii ki yapabilirim. Yapmak zorundayım da. Tanrı aşkına, Jamie. Artık bu işe dahil olamam. Adam patronum. Yani, tamam, herif psikopat ama işimi kaybetmeyi göze alamam. İşimi riske atamam."

"Ama buna mecbursun."

"Hayır, değilim."

“Lütfen.”

“Jamie, üzgünüm, tamam mı? Ama bu söz konusu bile değil.”

Mike tuvaletten çıkmak istedi ama Jamie yolunu kesti. Mike onu itip geçmeye çalıştı ama Jamie onun kolunu çekiştirdi. “Bırak beni, Jamie. Bu konuya dahil olamam. O kadar. Başka diyecek sözüm yok.”

“Mike, lütfen.”

“Ellerini üzerimden çekmezsen sana vurmak zorunda kalacağım.”

Jamie onu bıraktı. “İzin ver, onlarla ben temasa geçeyim.”

“Ne?”

“Arkadaşlarınla. Bana numaralarını ver, onları arayayım. Konunun seninle ilgisi olduğunu bilmeleri gerekmiyor. Onları başka bir yerden duyduğumu söylerim. Bir şey uydururum. Zaten sen onlara ne benim ne Chris’in ne de Lucy’nin ismini verdin. O yüzden bana numarayı ver ve bu işi ben çözeyim. İşin içinde olduğunu kimse bilmeyecek.”

Mike derin bir nefes verdi.

“Lütfen.”

“Of, Tanrı aşkına. Tamam. Ama onlara adımlı verirsen bir sonraki kurbanları sen olursun.”

“Tamam. Söz veriyorum senden bahsetmeyeceğim.”

Mike pantolonunun cebinden kâğıt kalem çıkardı. Kâğıda bir numara yazdı. “Bunu ara, Charlie’yi iste, tamam mı?”

Mike, Jamie’ye tuvaletten çıkmadan önce on saniye beklemesini tembihleyerek çıktı. Jamie, elindeki numaraya baktı. Başına bir şey gelmeden, kâğıdı cüzdanına koydu, kapıyı iterek açtı ve sağa sola baktı. Ortada Chris’ten eser yoktu. Asansöre doğru yürürken son bir kez etrafına baktı. Oraya bir daha asla dönmeyeceğini biliyordu. Chris oradayken, üstelik patronuyken, nasıl çalışabilirdi? Artık Chris’in o virüsü neden Jamie’nin adıyla işyerine gönderdiğini anlıyordu: Yönetici olunca onu işten atmak için bahanesi olacaktı. Tanrım, çok zeki bir adamdı. Siktirsin. Jamie ona bu tatmini yaşatmayacaktı.

Chris'in Scion'da o kadar yüksek bir pozisyonda olduğunu bilmiyordu. Onun da kendisi gibi düşük ücretli bir köle olduğunu sanıyordu. Demek küçük bir şirketi alabilecek, kendisini yönetici olarak atayacak kadar güçlüydü. Jamie'nin, yaşadığı şokla midesi bulanmıştı. Adamın onu mahvetmek için yapabileceklerini düşündükçe midesine ağrı giriyordu.

Tamam, taşındıkları zaman bir parti vermişlerdi ama tüm komşuları davet etmişlerdi. Chris ve Lucy'nin gelmemeyi tercih etmeleri, onların suçu değildi. Daha sonra özür dilediklerinde de Lucy onlara, Chris'in o gece gayet rahat uyuduğunu söylemişti! Onlara söylediği ilk yalan buydu.

Başka ne yapmışlardı? Seks. Ama kendi yaşlarındaki herhangi bir çiftten daha gürültülü ya da sık değil. Müzik dinlemişlerdi ama kesinlikle yüksek sesle değil. Tüm bunlar Chris ve Lucy'nin bu kadar korkunç şeyler yapmalarına nasıl sebep olmuş olabilirdi? Hele ki katlar arasında ses bu kadar zor duyulurken.

Gerçek şuydu ki, onları provoke edecek hiçbir şey yapmalarına rağmen öfkelerinin kabarmasına neden olmuşlardı. Jamie bütün gece uyumayıp bunu düşünmüş, en sonunda basit bir sonuca varmıştı: Lucy ve Chris kötü niyetliydi. Mutsuzluk yaratmaktan keyif alıyor, başkalarının acılarıyla eğleniyorlardı. Bunun için zahmete girmeye hazırdılar. Başına böyle bir şey gelmese, Jamie buna asla inanmazdı. Ama başına gelen buydu. Onun ve Kirsty'nin başına tam olarak bu geliyordu. Hayat böyle olmamalıydı. Bu hiç ama hiç adil değildi.

Tüm bunlar, sözüm ona iki normal insandan kaynaklanıyordu. Bu insanlar, canavar değildi. Ne vampir ne şeytan ne de hayaletti. Sadece insandı. Aslında Jamie, bunun mantıklı olduğunu düşünüyordu. Üst katta, çocuklar için korku hikâyeleri yazan Brian oturuyordu. Çocukları korkutan kurtadamlar ve cadılarla ilgili öyküler yazıyordu. Ama çocuklara hayatla ilgili ders vermek istiyorsa, onlara canavarlar ya da büyülerle ilgili masallar değil, Lucy ve Chris gibi insanlarla ilgili öyküler yazmalıydı.

Arabasına binip koltuğa sırtını yasladı. Cüzdanını aradı ve telefon numarasına tekrar baktı. Adamın adı neydi? Charlie. Numa-

rasını nereden aldığıyla ilgili nasıl bir hikâye uyduracağını henüz bilmiyordu ama bir şey düşünecekti. Cüzdanını kaldırıp eve doğru yola çıktı.

Öğleden sonrayı, anacaddede küçük bir kafede geçirdi. Ofisten uzaklaşırken sigara içme ihtiyacı hissetmişti. Üniversite yıllarından beri bir tane bile içmemişti. Sigaradan nefret ederdi. Ama o an korkunç şekilde sigara içmek istiyordu. Damarları nikotin diye bağıırıyordu. Parmaklarının ve dudaklarının, oyalanacak bir şeye ihtiyacı vardı ve bu ihtiyacı, sigaradan başka hiçbir şey karşılayamazdı.

Gazete bayiiinden suçluluk, hayret ve korkuyla aldığı beyaz ve altın rengi sigara paketini açarken kendini izledi.

Sigarayı ciğerlerine çekti. Öksürdü. Yan masadaki yaşlı kadın gülümsedi. Bir süre sonra derin bir nefes daha çekip başını döndüren nikotin fırtınasını hissetti. Kahvesini ve sigarasını içti. Sonra bir tane daha yaktı. Midesi bulanıyordu ama daha sakindi. Öğleden sonra hızlı geçti. İçeri girdi, öğle yemeği yedi, üç fincan daha kahve içti, Danimarka usulü hamur işlerinden yedi ve dışarı çıkıp biraz daha sigara içti. Kafeye girip çıkanları izledi. Garsonların onunla ilgili konuştuklarının farkındaydı ama parasını almaktan memnunlardı. En sonunda saat dört buçukta hesabı ödedi, masaya 10 sterlin bahşış bıraktı ve akşamüzeri güneşine doğru yürüdü. Arabasına binip Kirsty'yi almak üzere St. Thomas'a doğru yola çıktı.

Kirsty yanına oturur oturmaz havayı koklayıp, "Sen sigara mı içtin?" diye sordu.

"Hayır. Ofisin dışında Mike'la sohbet ettim. O içiyordu." Kendi kolunu kokladı. "Giysilerime nasıl pis bir koku sindiğini fark etmemişim."

"Leş gibi kokuyorsun. Eve gidince üzerindeki her şeyi yıkamam gerekecek."

"Özür dilerim."

Yolun kalanında sessizdiler. Sonra eve girdiler, Jamie soyunup giysilerini çamaşır makinesine attı. Ev çok soğuktu. Üst üste iki tişört giyip üzerine bir eşofman üstü geçirdi.

“Bir fincan ay?”

“Hmm.” Kirsty masanın üzerini topluyor, evrakları inceliyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Jamie sen bizi hangi emlak büro-suna kaydettin?”

Jamie kanının donduğunu hissetti. “Evi aldığimiz büroya. Anderson and Son.”

Kirsty ayağı kalkıp ona bir mektup salladı. Anderson and Son’ın antetli kâğıdına yazılmıştı. Emlak bürosunun, daireleri için yaptıkları teklifin kabul edildiğini haber vermek için gönderdiği mektuptu. Jamie bir keresinde onu çerçeveletmeyi önermişti ama hiç vakitleri olmamıştı.

“O halde neden onları arayıp değerdendirmeyi hızlandırmalarını istediğimde neden bahsettiğimi bilmiyorlardı?”

Jamie yutkundu. “Doğru şubeyi aradığından emin misin?”

“Burayı aldığımız şubeyi aradım. Onlar iki şubelerini de aradılar. Hiçbirinin, daireyi satışı koyduğundan haberi yoktu.”

“Beceriksizler.”

“Bana yalan söylemel” Mektubu yere attı. “Daireyi satışı çıkarmadığını biliyorum. O yüzden yalan söylemeye çalışarak işleri kendin için daha da zora sokma.”

“Kirsty, ben...”

Kirsty kollarını kavuşturdu. “Tam bir aptalsın, Jamie. Gerçek bir aptal.”

Salondan çıkıp hızla yatak odasına girdi. Jamie peşinden gitti. Kanı çekilmiş gibiydi. Kanım kalmadı, diye düşündü. Kabuğum ben. Kirsty sandalyenin üzerine çıkıp dolabın üzerinden valizi indirdi. Yatağı fırlatıp fermuarını açtı.

“Ne yapıyorsun?”

“Gidiyorum, Jamie.” Şifonyerin st çekmecesini açtı ve bir to-mar iç çamaşırı, çorap, klotlu çorap ve nadiren giydiğı dantelli şeylerini aldı. Jamie çaresizce yatağın yanında duruyor, onu izliyordu. Jamie’ye döndü. “Artık burada yaşayamam, Jamie. Senin bunu pes etmek olarak gördüğünü biliyorum. Aptal değilim. Bunu pes etmek olarak gördüğün için daireyi satışı çıkarmadığının da farkındayım. Ayrıca —bilmiyorum— belki de öyledir. Belki ben kor-

kağın tekiyimdir. Ama anlaman gereken bir şey var, burada bir gün daha kalırsam delireceğim. İşyerinde durmadan ağlama krizine giriyorum. Sadece bebekle ilgili değil. Eve gelmekten ürküyorum. Resmen kendi evime gelmekten korkuyorum. İnsanın evi, mabedi değil midir? Biz bunu kaybettik, Jamie.”

Dolabı açıp gömlek ve elbiselerini çıkardı. Çok sakın ve düzenli bir şekilde bazılarını dolaba geri koyup bazılarını valize yerleştirdi. Jamie yatağa, valizin yanına oturdu.

Kirsty, “Bunu yapmak beni çok üzüyor,” dedi. Sakince konuşuyordu ama yanağından bir damla gözyaşını sildi. “Burada çok mutlu olacaktık, değil mi? Burası bizim küçük cennetimizdi. Burada bir aile kuracaktık.” Gülümsedi. “Bugüne kadar ne olursa olsun, o ilk zamanları hiç unutmuyacağım. O zamanlar her şey çok güzeldi.”

Jamie çatallı sesiyle, “Gitme,” dedi. “Yine güzel olabilir.”

Kirsty avucunu Jamie’nin yanağına dayadı. Eli sıcacıktı. Başını eğip üzgün gözlerle Jamie’ye baktı.

“Olamaz,” diye fısıldadı. “Burada olamaz.” Elini, bir süre daha Jamie’nin yanağında tutup eşyalarını toplamaya devam etti.

“Sen de benimle gelecek misin?”

Jamie cevap vermedi.

“Ben annemle babamın evine gidiyorum. Beni istasyona götürmesi için taksi çağırdım bile. Senin de gelmeni istiyorum.”

Jamie yüzünü ellerinin arasına aldı. Onunla gitmeyi çok istiyordu. Söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Yapılacak en mantıklı şey buydu. Ama yapamazdı. Pes edemez, bunu Lucy ve Chris’in yanına bırakamazdı. En azından onlarla işini bitirene kadar orada kalmalıydı. Sonra Kirsty dönebilirdi. Evet, böyle olacaktı. Lucy ve Chris’i cezalandırıp oradan gönderecekti. Sonra Kirsty ona geri dönecekti ve cennetlerini baştan yaratacaklardı. Evet.

“Gelemem.”

Lucy başını çevirdi, daha fazla ağlamamak için gözlerini sıkı sıkı kapadı ve eşyalarını toplamaya devam etti.

Dışarıda bir korna sesi duyuldu. Kirsty’nin taksisi gelmişti. Jamie panikle titrediğini hissetti. Hâlâ fikrini değiştirebilirdi.

“Valizimi taşıyabilir misin?”

“Tabii.”

Valizi dışarı taşıdı. Taksi şoförü valizi ondan alıp bagaja kendi yerleştirdi. Kirsty taksinin kapısını açıp bindi.

“Benimle gel, Jamie,” diye yalvardı.

Jamie ona bakamadı. “Gelemem. Burada kalıp savaşımam gerek.”

“Aptallık ediyorsun.”

“Ben seni ararım,” dedi Jamie. “Seni seviyorum.”

Kirsty cevap vermedi.

Taksi şoförü dönüp Kirsty’ye baktı. “Nereye?”

“Charing Cross.”

Kirsty taksinin kapısını kapadı ve başını çevirdi. Jamie, gözden kaybolduğunda bile motor sesi duyulan taksinin gecenin içinde kaybolmasını izledi. Arkasını dönüp eve girmeden önce uzun süre olduğu yerde kaldı.

Tek başına.

Yirmi Beş

Jamie, kâğıt parçasını çıkarıp telefon numarasına baktı ve telefonunu eline aldı. Parmağı, ilk rakamın üzerinde havada durdu: 0
Numarayı tuşladı.

Sabahı, spor yaparak geçirdi. Yazın aldığı ağırlıklar ve kürek çekme aleti bir süredir köşede dokunulmamış duruyor, toz topluyordu. İşaretparmağını halterin üzerine gezdirip parmağındaki tozu yaladı. Sırtüstü uzanıp ağırlıkları göğsünün üzerine kaldırdı. Önce yukarı, sonra aşağı. Yukarı, aşağı. Canı acıyordu ama kasları yanana kadar devam etti. Ayağa kalkıp ağırlıkları başının üzerine kaldırdı. İki eline de daha küçük ağırlıklar alıp kollarını öne uzattı. İleri geri, ileri geri. Kürek çekme aletine oturup kürek çekti. İleri geri, ileri geri. Günlerini böyle, düşünme gerektirmeyen ve düşünmesini engelleyen monoton hareketlerle dolduruyordu. Tek düşünebildiği, kollarındaki, bacaklarındaki, göğsündeki, sırtındaki ve omuzlarındaki ağırlardı. Halteri kırkinci kez başının üzerine kaldırdığında Kirsty'yi düşünmesi gerekmiyordu. Vücudundaki kasılmayı, alnından akan ve gözüne girmek üzere olan ter damlasını düşünüyordu.

Kendini güçlendirmeye çalışmıyordu. Kendini bir dövüşe hazırlamıyordu. Sadece düşünmemeye çalışıyordu. Çünkü düşünmek, canını çok acıtiyordu.

Yukarı, aşağı. İleri, geri. Öne, arkaya. Şınav, mekik çekiyor, eğilip kalkıyor, karın kaslarını güçlendiriyordu. İleri geri, dışarı içeri. Aşağı, yukarı.

Tekrar tekrar.

Bazen yanlışlıkla ağırlıklardan birini yere düşürüyor ya da kendi düşüyordu ve çarpma sesi evde yankılanınca geriliyor, hayvansal bir içgüdüyle saklanmaya çalışıyordu. Yere çömelip vurma seslerini ya da kapının çalmasını bekliyordu. Bazen tavana vurulan süpürge'nin sesi geliyor, aşağı yukarı on dakika boyunca hiç kesilmeden devam ediyordu. Bazense hiçbir şey olmuyordu ve Jamie beş dakika kıpırdamadan durmasının ardından, kaslarına giren krampın geçmesini bekleyip rahatlıyordu. Böyle zamanlarda hep bir sigaraya ihtiyaç duyuyordu. Bir tane yakıyor, içine çekiyor, dumanı üflüyor, külünü hiç boşaltmadığı için sigara mezarlığına dönmüş, taşacak gibi görünen ve evi leş gibi nikotin kokutan kül tablasına silkiyordu.

Yukarı aşağı, içeri dışarı.

Her gün.

Numara, cep telefonu numarasıydı. Zaten başka bir şey beklememişti. Telefonu ayı gibi bir adamın, kocaman pençeleriyle açacağını hayal ediyordu. Adamlar onu dinleyecek, gülecek ve telefonu yüzüne kapayacaklardı. Ama o vazgeçmeyecek, adamların bu işi alması için onları ikna edecekti.

Bir eline telefonu aldı, diğeriyle sigarasını tutuyordu. Mike'ın verdiği numarayı aradı ve çalma sesini dinledi. Her an telesekreter mesajı duymayı bekliyordu ama telefon çalmaya devam etti. Teknik bir problem olduğunu düşünerek tam kapayacaktı ki telefon açıldı.

"Alo?"

Jamie derin bir nefes aldı ve ne diyeceğini düşündü. Adam kafası karışmış, biraz da rahatsız olmuş bir sesle tekrar, "Alo?" dedi.

Jamie adamın biraz sonra telefonu kapayacağını hissetti ve panikledi. "Bana yardım etmelisiniz."

"Burası hayır kurumu değil."

"Evet," dedi Jamie hemen. "Kim olduğunu biliyorum. Sen Charlie'sin. Biriyle baş etmem için yardımına ihtiyacım var."

Hattın ucunda sessizlik oldu. Jamie arkadan makine sesleri geldiğini duyuyordu; matkaplar, erkek konuşmaları, geçen araba sesleri. Jamie, adamın telefonu bir kenara bıraktığını sandı ama adam, "Kimsin sen? Bu telefonu nereden buldun?" diye sordu.

"Bir arkadaşım verdi."

"Hangi arkadaş?"

"Söyleyemem."

Adamın dişlerinin arasından derin bir nefes aldığını duydu. "Kapa telefonu. Ben seni arayacağım."

"Ama..."

Hat kesildi. Jamie bekledi. Beş dakika geçti. Korku dolu beş, uzun dakika. Sonra telefon çaldı. Jamie telefonu hemen açtı. Neredeyse telefonu yüzüne çarpıyordu.

"'Baş etmek' derken ne demek istiyorsun?" diye sordu adam. Arkadaki sesler yok olmuştu. Jamie, adamın kapalı bir yere geçtiğini tahmin etti. Bir arabanın içinde oturduğunu ya da hurdalık gibi bir yerde prefabrik bir kulübede oturduğunu hayal etti. Aklında filmlerden kareler vardı: Filmlerdeki şiddetin güvenli dünyasında, tehlikeden uzak yaşayanlara sunulan o heyecanı yaşıyor ama artık kendini o dünyanın bir parçası gibi hissediyordu. Tahmininden daha korkutucu bir histi.

"Birinin canının yanmasını istiyorum. Korkmasını istiyorum."

Hafif bir kahkaha duyuldu. "Bu kadarcık mı?"

Jamie, adamın birinin öldürülmesini isteyip istemediğini sorduğunu anladı. "Tanrım, hayır. Yani, evet. Canı yansın istiyorum ama öldürülmesin. Korkup kaçsın."

"Adın ne senin?"

Jamie duraksadı.

"Adını söylemezsen hemen siktirip gidebilirsin."

Jamie durdu. "Adım James."

Hattın diğ er ucunda sessizlik yaşandı. Adamın ahizeyi kapayıp biriyle konuştuğunu fark etti. Mike'ın diğ er arkadaşıyla. Herhangi birinin adı Charlie miydi acaba? Pek sanmıyordu. Ne söylediklerini anlamaya çalıştı ama kısık sesli homurtulardan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Bana detay ver.”

Jamie derin bir nefes aldı. “Peki. Bunlar benim komşularım. İki kişiler. Hayatımı cehenneme çevirdiler ve onların korkmasını istiyorum. Daha fazla katlanmayacağımı bilmelerini istiyorum.”

“Yani bir uyarıda bulunmaktan mı bahsediyoruz?”

“Evet. Bir uyarı.”

Adamın arkadaşına bir şey söylediğini duydu ama yine ne dediğini anlamadı. “Böyle şeyler yaptığınızı nereden çıkardın? Kim sana böyle bir şey dedi?”

Jamie, kimin ona aracılık ettiğini duymadan hiçbir şey yapmayacaklarını başından beri biliyordu. Polis olduğunu sanıyor olabilirlerdi. Herhangi biri olabilirdi. Üstelik akla yatan bir hikâye uyduramamıştı. Kendi kendine, kusura bakma Mike, dedi ve onlara numaralarını kimden aldığını söyledi.

“Gerçekten mi?”

Tekrar aralarında konuştular. Jamie onlara Mike'ın adını verdiği için pişman olmuştu ama başka şansı var mıydı ki? Mike'ın onlara bir işle ilgili mesaj bıraktığını biliyordu. Tek endişesi, onlarla tekrar iletişime geçip komşularıyla sorun yaşayan biri ararsa ona siktirip gitmesini söylemelerini söylemesiydi. Ama Mike'ın, bu işin peşini çoktan bıraktığına emindi. Olaya dahil olmak istemiyordu artık. Belki de Jamie'nin korkup kaçacağını, olayın üzerine gidecek cesareti olmadığını düşünüyordu. Yanılıyordu.

Adamın telefona dönmesini bekledi. Uzun bekleyişin ardından adam, “Tamam,” dedi. “Söyle olacak. Ben bu akşamüzeri seni tekrar arayacağım ve detayları konuşacağız. Sen bana onların isimlerini ve adreslerini ver. Ben de sana parayı nereye bırakacağını söyleyeyim.”

“Parayı.”

Adam güldü. “Bedava bir hizmet olduğunu d ş nm yordun, James, değil mi?”

“Hayır, tabii ki. Ne kadar?”

“On bin.”

Jamie nefesini tuttu. On bin sterlin. İçinden kısa bir hesap yaptı. Kirsty’yle birikim hesaplarında on binin biraz üzerinde bir miktar vardı. Uzun zamandır biriktirdikleri, o kadar ucuz bir daire bulmuş olmasalardı, çoğunu depozito olarak kullanacakları, dokunulmaması gereken bir paraydı. Paranın yarısı Kirsty’nindi ve parayı çekmek için ikisinin de bir forma imza atması gerekiyordu. Orası kolaydı. Kirsty’nin imzasını, faturaları öderken defalarca taklit etmişti. Peki ya Kirsty ne olacaktı? Bu ondan para çalmak değil miydi?

Kafasının içindeki ses, bunu onun için yapıyorsun, diye fısıldadı. İkiniz için yapıyorsun. Evinizi tekrar güvenli kılmak için. Her şey bittiğinde, Kirsty dönecek, her şey yoluna girecek. Böylece yeniden bebek yapmayı deneyebileceksiniz. Her şey iyi olacak. Kirsty bunu anlayacak.

Adamlara parayı verince beş parasız kalacağını düşünmemişti bile. İçinden de ayrılmıştı. Önceki gün insan kaynaklarından telefon almıştı. Neden işe gitmediğini soruyorlardı. Hâlâ hasta mıydı? “Hayır,” demişti. “Artık gelmeyeceğim. İş bırakıyorum.”

On bin sterlin.

“Tamam” dedi.

Telefon kapandı.

Tüm öğleden sonrayı adamın aramasını bekleyerek geçirdi. Spor yaptı, ağırlık kaldırdı, ileri geri, ileri geri kürek çekti. Halteri yere düşürdü —oldukça yüksek ses çıkmıştı— ama umursamadı. Kendini güçlü hissediyordu. İçinden bir enerji akımı geçiyor, kemiklerini güçlendiriyor, zekâsını sivriyordu. Evet. En sonunda yaptıklarının cezasını çekeceklerdi. En sonunda.

Kirsty geri dönecekti

Her şey yoluna girecekti.

Hayat yeniden güzel olacaktı.

Adam saat beşte aradı. Yine arkadan ses gelmiyordu. Adam sessiz konuştu. “Tamamdır. Mile End Stadyumu’nun nerede olduğunu biliyor musun? İyi.” Jamie’ye nerede buluşacaklarını tarif

etti. "Parayı kendimiz almayacağız. Kuryelerimiz gelip kimliklerini ispat etmek için bir kod kullanacaklar."

Jamie'nin siniri bozulmuştu. Neredeyse gülecekti. Filmlerdeki gibiydi.

"Kod: *komşu*."

"İyi seçim."

Adam tehditkâr biçimde, sessiz konuştu. "Bu bir oyun değil, James. Öyle sanıyorsan hemen iptal edebiliriz."

Jamie tekrar paniklediğini hissetti. "Hayır, hayır. Oyun olduğunu düşünmüyorum. Bu hayatımdaki en ciddi..."

Adam sözünü kesti. "Evet, evet. Boş konuşma."

"Parayı bulmam birkaç günümü alacak. Birikim hesabında duruyor."

"Neyse ne. O halde çarşamba görüşürüz. Öğlen saat birde."

"Peki."

Adam, Jamie'nin sözünü bitirmesine izin vermeden suratına kapadı.

Arabaya atlayıp parayı çekmek için gerekli formu almak üzere bankalarının, semtlerindeki şubesine gitti. Formu arabaya götürdü, sola kendi imzasını, sağa Kirsty'nin imzasını attı. Bunu yaparken elleri titrediği için, Kirsty'nin Knight'ının, "t"si biraz titrek olmuştu. Kirsty'yi, evlendikten sonra yeni imzasını çalışırken izlediğini anımsadı. "Kirsty Knight," demişti. "KK. Tanrı'ya şükür, göbek adım Katherine ya da Kate değil. O zaman seninle asla evlenemezdim. Ya da eski soyadımı kullanmam gerekirdi."

"İstersen onu kullan," demişti Jamie.

Kirsty, "Hayır," deyip öpmüştü onu. "Aynı soyadı taşımamız hoşuma gidiyor. Çocuğumuz için de kolay olur."

Bunu hatırlayınca, Jamie'nin gözleri doldu ve karnına suçluluğun hançeri saplandı. Kendi kendine, kendini topla, dedi.

Çekmek istediği rakamı yazdı. 10,000 sterlin. Tüm paraları buydu. Sonra formu bankaya götürdü.

Gişe memuru, "Paranız 48 saat içinde hazır olur," dedi. Jamie başını salladı.

İki gün geçti. Hayatının en yavaş geçen iki günüydü. Dakikalar hafta, saatler ay gibi hissediliyordu. Jamie kendini meşgul tutmaya çalıştı. Sigara içti, bilgisayar oyunları oynadı, mastürbasyon yapmayı bile denedi ama hiç içinden gelmemişti. Hissizdi âdeta. Sinir uçları pörsümüş, ölmüştü sanki. Durmadan spor yaptı. Kahve içti. Yemek yemeye çalıştı ama hiç aç değildi. Midesi çok bulanıyordu; ağzında tükürük kalmamıştı. Volta atıp durdu.

E-postalarını kontrol etti. Paul'dan bir mesaj vardı. Paul hâlâ İbiza'daydı ama Amerikalı kızı bırakmış, yerli bir kıza geçmişti. Çok güzel olduğunu söylüyordu. Bir süre daha Ibiza'da kalabilirdi. Kirsty ve onun hayatında her şeyin yolunda gittiğini umduğunu, döndüğünde bebeği görmek için sabırsızlandığını ve bebeğin vaftiz babası olmayı teklif ederek bu görevi büyük bir mutlulukla yerine getireceğini yazmış, mesajını, "Chris ile Lucy'yi görürseniz, benden selam söyleyin," diyerek bitirmişti.

Jamie, mesaja cevap vermeden bilgisayarı kapadı. Bilgisayarın fişini prizden çekti.

Kendi kendine, "Onlar hakkında çok yanılıyorsun, Paul," dedi. "Nasıl bu kadar yanılabilirsin?" En yakın arkadaşının Lucy ve Chris'le ilgili söylediklerine inanmaması aslında onu korkutuyordu. O zamana kadar kimse ona inanmamıştı. Ne Paul ne polis. Hatta ona inanan tek kişi, Mike'tı. Kısa süre önce ihanet ettiği Mike.

Her şey birbirine girmişti.

Ama kısa süre sonra her şey çözülecekti.

Parayı çekti. 500 adet yirmi sterlinlik banknot elastik bir bantla tomar haline getirilmişti. Nedense 10,000 sterlinin daha tatmin edici görünmesini beklerdi. Parayı eline alıp bu parayla neler yapabileceğini düşündü. Tatile çıkabilir, Ibiza'ya Paul'u ziyarete gidebilir, bir süre kalabilirdi. Birkaç ay bu parayla yaşayıp faturaları ödeyebilirdi. Taşınmak için kullanabilirdi.

Ama hayır. Bu paranın tek bir amacı vardı.

Arabayla şehrin doğu yakasına gitti, arabayı Mile End Yolu'nun yan sokaklarından birine park etti ve stadyuma giden yolda yürüdü. Gökyüzü griydi. Yüzü, saçları ve giysileri, çiseleyen yağmurla ıslanıyordu. Parayı bir torbaya yerleştirmiş, paltosunun cebine koymuştu. Elleri o kadar çok üşüyordu ki parmaklarını hissedemiyordu. Ellerini cebine soktu ama pek işe yaramadı.

Tasarım spor giysiler giyen bir grup ergenin yanından geçti. Çocuklardan biri ona çarpınca Jamie parayı çaldıracağından korktu. Çocuğun yüzünü korku dolu bir ifade kapladı. Jamie'nin akli karışmıştı. Çocuk neden korkmuştu? Durdu ve park halindeki arabalardan birinin yan aynasından kendine baktı. Gözleri vahşi bakıyordu. Sıskalaşmış, yanakları çökmüş, durmadan kemirdiği dudakları büzüşmüştü. Genç bir çocuğun ondan bu denli korkmasına şaşmamalıydı. Jamie'nin deli ya da uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünmüş olmalıydı. Dengesiz, tehlikeli biri; patlamaya hazır bir volkan.

Birkaç dakika sonra kendini, stadyumun arkasında, adamın belirttiği noktada buldu. Etrafta kimse yoktu. Yağmurun bunda etkisi büyüktü. Saatine baktı. Bire on vardı. Bir sigara içmek için zamanı vardı.

Sigarasını botunun altında ezerken yedi sekiz yaşlarında, küçük bir kız çocuğunun, caddeden kendisine doğru geldiğini gördü. Kurye nerede kalmıştı? Küçük bir çocukla uğraşmak istemiyordu.

Kız yanına geldi. "Komşu," dedi. Minicik bir kızdı. Yüzü mumyalanmış gibi görünüyordu. Hiç temiz hava almamış, yaşlı minyatürü gibiydi.

Jamie ona şaşkınlıkla baktı. Kız elini uzattı. "Hadi," dedi. "Bütün gün burada bekleyemem."

Jamie elini cebine attı ve içinde para tomarı olan torbayı çıkardı. Tüm birikimi oradaydı. Onun ve Kirsty'nin biriktirdiği paralar. O kısacık anda, yaptığı şeyin ne kadar absürt olduğunu fark etti: Tüm o parayı, hayatında hiç görmediği, birinden birinin adı Charlie bile olmayabilecek iki adama iletmesi için küçücük bir kız çocuğuna teslim ediyordu. Ama başka seçeneği var mıydı? Lucy ve

Chris'le baş etmek zorundaydı. Kararlılıkla dişlerini sıktı. Onların kazanmasına izin vermeyecekti. Ve tek yolu buydu. Tek yolu.

Kıza parayı verdi. Kız, torbayı sallayarak koşup uzaklaştı.

Jamie kızı takip etmeye çalıştı. Bu kirli işi yapan adamları görmek istiyordu ama kız çok hızlıydı. Park halindeki iki arabanın arasından yolun karşısına doğru koşmuştu. O sırada yoldan geçen otobüsün ardında kalmış, otobüs geçip gittikten sonra gözden kaybolmuştu.

Kahretsin.

Her neyse. Zaten artık fark etmezdi. Hatta belki adamların kim olduğunu bilmemesi daha iyiydi. Bilmek istemiyordu. Parasını ödediği işi yaptıkları sürece... Önemli olan sadece buydu.

Bir sigara daha içerek arabasına geri yürüdü. Adamların cuma akşamı Chris ve Lucy'yi ziyarete gitmesini ayarlamıştı. Cumaları asla dışarı çıkmadıklarını biliyordu. Zaten pek dışarı çıkmıyorlardı. Kirsty ile onları restoranda gördüklerinde, Lucy'nin mutfığa girdiğinde yemeklerine bir şey yaptığından emindi. Onun dışında her geceyi evde geçiriyor gibiydiler. Evden çıkmayan, sıkıcı psikopatlar. Neredeyse gülünç haldeydiler.

Eve dönünce Kirsty'nin aradığını ümit ederek telesekreteri kontrol etti. Kirsty gittiğinden beri sadece bir kere, annesiyle babasının evinde ve güvende olduğunu haber vermek için aramıştı. Telefonda konuştukları sırada, annesiyle babasının, yüksek sesle onunla ilgili konuştuklarını duymuştu. Kirsty'nin onlara tüm hikâyeyi anlatıp anlatmadığını bilmiyordu —bu işe annesiyle babasını karıştırmak istemeyeceğini bildiği için pek sanmıyordu— ama düşük yapmasından Jamie'yi sorumlu tuttukları kesindi. Onunla geçinemezlerdi. Evlenmek için Gretna Green'e kaçmaları da ilişkilerinin tabutuna son çiviye çakmıştı.

Jamie kanepeye oturup ne yaptığını, harekete geçirdiği çarkları düşündü. Doğru olanı mı yapmıştı? Doğru düzgün düşünemiyordu. Akli acı ve şiddet, acı ve pişmanlık, acı ve hüznle fazlasıyla doluydu. Evet, doğrusu bu olmalıydı. Kirsty duyunca çok sevinecekti.

Jamie, Newton'ların artık onları rahatsız edemeyeceği müjdesini verince yüzü neşeyle aydınlanacaktı. Ona koşarak geri dönecek, kollarını etrafına saracak, onu öpücöklere boğacaktı. Jamie sabırsızlanıyordu.

Evet. Doğrusu kesinlikle buydu. Zaten çarklar çoktan dönmeye başlamıştı. Gidişatı değiştirmek için artık çok geçti.

Yirmi Altı

Cumayı büyük bir korku ve heyecanla bekledi. Adını bilmediği adamların saat sekizde gelmeleri gerekiyordu. Arabalarını evin önüne park ederken onları görecektik, bodrum kata indikleri sırada izleyecek, kapıyı çaldıklarını duyacak, sonra neler olacağını dinleyecekti.

O sırada dışarı çıkıp bara gitmeyi düşündü. Şiddet sesini duymak isteyip istemediğinden emin değildi. Merhamet dilemeler, çılgınlıklar olacak mıydı, merak ediyordu. Bunlara tahammül edebilir miydi, bilemiyordu. Birkaç saatliğine kaçıp bir yerlerde saklanmak, neler olduğunu unutmaya çalışmak, her şey bittikten sonra dönmek iyi bir fikir olabilirdi.

Ama hayır: Olayın gerçekleştiğini bilmesi gerekiyordu. Onaya ihtiyacı vardı. Adamlar gelir gelmez müzik açmayı planlamıştı. Müziği, aşağıdan gelecek sesleri bastıracak kadar çok açacaktı. Gerçi ses çıkacak mıydı, onu bile bilmiyordu. Belki de adamlar işlerini sessizce hallediyor, silah çekiyor, tehditlerini fısıldayarak savuruyorlardı. Nasıl çalıştıklarıyla ilgili hiç fikri yoktu. Ayrıca ne Lucy'nin ne de Chris'in öyle kolay boyun eğceğini zannediordu. İkisi de savaştı tiplerdi, orası kesindi. Adamlara kafa tutmaya çalışacaklarından şüphesi yoktu. Ama hata ederlerdi.

Ziyaret sonrası ve ziyaretin başarılı geçtiğine dair onay aldıktan sonra (kısa süre içinde bodrum katının dışında SATILIK tabelası görmeyi umuyordu) sabahı bekleyecek, sonra Kirsty'yi arayıp ona müjdeli haberi verecekti. Bunun için sabırsızlanıyordu. 48 saat içinde her şey sona erecekti.

İştahı yerine gelmişti. Hatta kurtlar gibi açtı. Beyni, korkuyu bir yana bırakıp günler süren perhizin acısını çıkarırcasına midesinin boş olduğunu keşfetmişti. Süpermarkete gitmiş, para çekmek için banka kartını kullanmıştı. Ekrandaki bakiyeyi görünce yutkunmuştu. ETN, çalıştığı son ay için ona ödeme yapmamıştı. Bildirimde bulunmayarak işi bırakmanın cezası olarak. Bu karar alınırken muhtemelen Chris işin içindeydi. Yiyecek stoklayacak kadar parası vardı. O yüzden sorun yoktu. Zaten yakında Kirsty gelecekti. Onu aradığında hastalık iznini uzatmış, hâlâ ücretli izinde olduğunu açıklamıştı. O dönünce Jamie de çıkıp yeni bir iş arayacak kadar iyi hissedecekti kendini. Onun deneyimi ve becerisine sahip biri için iş bulmak çok zor olmazdı.

Süpermarkette alışveriş arabasını itmiş, hoşuna giden ama Kirsty'nin onaylamadığı ne varsa almıştı: Hazır erişteler, televizyon karşısında yemek için hazırlanmış akşam yemeği paketleri, sadece süt ve su ekleyince büyümlü bir şekilde yenebilir hale gelen hazır makarnalar. 10'lu sigara kartonu ve büyük bir şişe votka. Cips yiyip televizyon izliyor, televizyonda ne olduğuna çok takılmıyordu. Aklı başka yerdeydi.

Aklı cuma günündeydi.

Cuma sabahı koridora çıkıp gelen postalara bakarken —ona gelen bir şey yoktu— Mary'yle karşılaştı.

Mary başını kaldırıp hâlâ dağınık göründüğünü fark etmesini sağlayacak şekilde onu baştan aşağı süzerek, "Merhaba," dedi. "Seni bir süredir hiç görmüyorum."

"Evet. Ben... meşguldüm de."

"Kirsty'yi de görmüyorum. O nasıl?"

"Kirsty uzaklara gitti. Tatile çıktı. Arkadaşı Heather'la."

“Seni tek başına mı bıraktı?”

Jamie gülümsemeye çalıştı. “Evet ama benim için hava hoş.”

“Demek bebek gelmeden önce son bir tatil yapmak istedi.”

“Evet, öyle.”

“Nereye gitti? Güzel bir yere mi?”

“Ibiza.” Aklına gelen ilk yer Ibiza olmuştu.

“Gerçekten mi? Umarım partileri çok abartmıyordur.”

Jamie daha fazla soruyla başa çıkamayacaktı. Zaten onu inceleyerek bakmasıyla da başa çıkamıyordu. İçinden bir ses Mary’nin, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını söylüyordu. “İçeri girmem gerek,” dedi. “Ocağı açık bırakmıştım.”

Mary başını salladı. “Tamam. Ben seni tutmayayım.”

Yanından yürümek için harekete geçtiği sırada Mary, “Jamie,” dedi.

Jamie içeri girmek için arkasını döndü.

“Biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunda, benimle konuşabilirsin.”

Jamie coşkulu bir şekilde başını salladı. “Yo yo, ben iyiyim. Neden iyi olmadığımı düşündüğünü anlamadım.” İçeri girip kapıyı ardından sıkıca kapadı.

Sırtını kapıya dayadı. Nefes nefese kalmıştı. Mary’nin merdivenlerden yukarı çıkışını dinledi. Kapısının kapandığını ve Lennon’a seslendiğini duydu sandı. Saatine baktı. Daha sabah on buçuktu. Önünde koca bir gün vardı. Tüm gün evde kalıp adamların gelmesini bekleyemezdi. Deli olurdu. Ama ne parası ne de arabasında benzin vardı. Dışarıda yağmur yağıyordu. Gidip buluşacağı kimse yoktu. Aylardır hiçbir arkadaşıyla görüşmüyordu. Aklına gelen tek kişi, Heather’dı ama o da muhtemelen çalışıyordu.

Daha önce okumadığı bir kitap bulmak için kitap raflarını taradı. Gözüne Brian’ın, Kirsty’yi korkutan kitabı ilişti. Kesinlikle korkunç bir şey okumak istemiyordu. Okumak isteyeceği hiçbir şey bulamadı. DVD’lerin sırtlarına baktı. İzlemek istediği bir şey de yoktu. Video oyunu oynama fikrini de sıkıcı buldu. Kendini, hayvanat bahçesindeki kafesinde deliye dönen bir kutup ayısı gibi hissediyordu. Dışarı çıkmalıydı. Paltosunu giyip yağmurda yürüyüşe çıktı.

Ayakları zonklayana, giysileri sırlıklam olana, donuna kadar ıslanana kadar tüm gün yürüdü. Kanal boyunca, yağmurluklarını giymiş, sırlıklam, sefil köpekleriyle yürüyüşe çıkmış insanların yanlarından geçti. İssız parkın içinde boş boş dolaştı, ördeklerin ve kuğuların gölde süzölüşünü izledi. Hava kararana kadar yürüdü, yürüdü ve en sonunda eve döndü.

Islak giysilerini, radyatörün üzerine asıp banyoya girdi. Elinde makasla suyun içine oturup kafasının üzerinde birbirine yapışık birkaç çirkin tutam püskül kalıncaya dek, saçlarının çoğunu kesti. Birkaç yerini keserek tıraş oldu. Canının acımasını ve köpüklerin arasında saçlar yüzen suya damlayan kanı umursamadı. Banyodan çıktı, kurulandı, talk pudrasıyla pudralandı ve tertemiz giysiler giydi. Bekledi.

Yedi buçukta kendini pencereden dışarı, karanlık sokağa bakarken buldu. Spor yapmıştı. Kasları tatlı tatlı ağrıyordu. Elini kafa derisinin üzerinde gezdirip saçının eline ne kadar tuhaf geldiğini düşündü. Kirsty gördüğünde beğenecek miydi, merak ediyordu.

Dakikalar dakikaları izledi. Saat yedi buçuktu. Yedi kırk bir oldu. Kendine bir kahve yapıp adamlar geldiğinde ne çalacağına karar vermek için tekrar iTunes'unu karıştırdı.

Yedi kırk sekiz. Yedi elli dört. Bekledi.

Saat sekiz oldu ama gelen giden yoktu. Endişelenmedi. Doğrusu, biraz gecikmelerini bekliyordu.

Sekiz buçuk gibi, trafiğe takıldıklarını düşünmeye başladı.

Saat dokuzda –tırnaklarının yarısı kemirilmiş, çiğnenmiş ve tükürülmüştü– kendisini berbat hissediyordu. Tüm vücudunu soğuk terler kaplamıştı. Telefon mu etmeliydi? Onları kızdırmak istemiyordu. Muhtemelen bir yerlerde takılıp kalmışlardı. Belki de yapmaları gereken başka bir işleri vardı.

Dokuz buçukta, tam olarak saat sekiz için mi anlaşılmışlardı diye düşünmeye başladı. Yoksa on mu demişlerdi? Jamie, adamın saat sekiz dediğinden emindi ama belki de on demişti. Evet, öyle olmalıydı. Biraz rahatladı. Ama sadece biraz.

O sırada karanlıkta durduğunu ve saatlerdir karanlıkta beklediğini fark etti. Keşke dışarı çıksaydım, diye düşündü. Ama hiç parası yoktu ve eve, işin halledilmesini umarak dönmüştü... Ya hiç halledilmezse, diye düşündü.

Ya gelmezlerse?

Oturdu. Saat on buçuk olmuştu. Aniden mide bulandırıcı gerçeği gördü. Dolandırılmıştı. Adamların iki buçuk saat önce orada olması gerekiyordu. Eğildi. Midesine spazm girdi. Parasına çökmüşlerdi. 10.000 sterlini gitmişti.

Ne yaptığını fark edince titremeye başladı. Kirsty'yle sahip oldukları tüm parayı —kendi parasını ve Kirsty'nin parasını— adını bile bilmediği adamlara vermişti. Gülmeye başladı. Dizlerinin üzerine çöktü. Kahkahaları yükseldikçe yükseliyordu. Acının artmasını engellemek için karnını tuttu. Ah Jamie, ah... Seni salak, aptal, moron...

En sonunda histerisi geçti. Karanlıkta tamamen hareketsiz duruyordu. Düşünmeye çalıştı. Ne yapabilirdi?

Dışarıdan bir araba sesi geldiğini duydu. Geldiler. En sonunda. Şükürler olsun, Tanrım.

Zıplayarak ayağa kalktı ve ön pencereye koştu. Gelenler onlar değildi. Brian ve Linda evlerine dönüyordu. Hıçkırarak dilini ısırды, dizlerinin üzerine çöktü.

Yerde sürünerek ilerledi ve telefonunu eline aldı. Adamın numarasını aradı. Hat kapalıydı.

10.000 sterlin.

Kirsty gitmişti ve o, Lucy ve Chris'i korkutup kaçırmak için birilerini bulmayı planladığı için geride kalmıştı. Adamlar parasını almış, işi yapmamıştı. Kirsty parayı aldığı için çok kızacak, Jamie artık onun peşinden bile koşamayacaktı.

Sıkışıp kalmıştı.

Mahvolmuştu.

Tüm gece kanepede uzandı, sokaktan gelen sesleri dinledi. Isıtıcıyı sonuna kadar açmıştı. Hâlâ gelebileceklerini düşünüyordu; kendini, gecenin bir yarısı ortaya çıkabileceklerine, bu şekilde yaptıklarının daha etkili olabileceğine ikna ediyordu.

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra uyandı. Dairenin içi fırın gibiydi. Giysileri bayat ter kokuyordu. Üzerindekileri çıkaracak; yıkanmamış, üzerine sigara ve ekşi ter kokusu sinmiş tüm giysileriyle onları da çamaşır makinesine atacaktı. Saat sekiz buçuktu. Gece en son kaçta saatine baktığını hatırlamaya çalıştı. Üç gibi, diye düşündü. Belki de sonra gelmiş, sabahın ilk saatlerinde Lucy ve Chris'i yataklarından kaldırmışlardı. Ama birkaç saniye sonra tüm umutları yok oldu. Lucy ve Chris'in evlerinden çıkıp binanın önündeki patikadan arabalarına doğru yürüdüğünü gördü. Canlı ve mutlu görünüyorlardı. Jamie onları hiç o kadar mutlu görmemişti.

Çok yorgundu. Yatıp sonsuza kadar uyumak istiyordu.

Bir kez daha isimsiz adamları aradı. Telefon hâlâ kapalıydı. Tekrar açılacak mıydı, merak ediyordu. Muhtemelen onlara verdiği 10.000 sterlinin bir kısmıyla kendilerine yeni telefon almışlardı.

Perdeleri kapatıp soyundu. Yatağa girip uyumaya çalıştı.

Ne pazar sabahını fark etti ne ikindi. Pazar akşamı, dışarıdan siren sesleri geldiğini duydu. Sesler onu ürkütmüştü. İçinde korkunç bir his vardı; tüm gün peşini bırakmayan bir his. Adamların işi yapmaya çalıştığını ama adresi yanlış aldıklarını düşünmüştü. Ya siren, onun yanlış kişiyi hedef göstermesi nedeniyle zarar görmüş masum, zavallı birini almaya giden bir ambulansa aitse?

O sırada biri kapısını çaldı. Jamie dondu. Ya adamlar geldiyse? Ya da polisler onu tutuklamaya geldilerse? Jamie, "Charlie"nin işe giderken yolda tutuklandığını hayal etti. Aracı, kontrol amacıyla durduran bir trafik polisinin, arabanın çalıntı olduğunu fark etmesi üzerine (Jamie'nin hayal gücü fazla çalışmaya başlamıştı) adamlar Jamie'nin adını vermiş olabilirdi. Belki de polis, o iki adamı takip ediyor, telefonlarını dinliyordu. Belki de her şeyi biliyorlardı.

Jamie ön pencereden dışarı baktı. Dışarıda bir itfaiye aracı, yanında da birkaç itfaiyeci duruyordu.

Ön kapıya gitti. İtfaiyecilerden biri onu baştan aşağı süzdü.

"Yangın nerede?" dedi.

Jamie, "Yangın filan yok. İşletilmişsiniz," dedi.

İtfaiyecilerin gözleri öfkeyle parladı. “Ne dedin sen?”

“Biri sizi oyuna getirmiş. Daha önce de olmuştu. Yangın filan yok.”

“Umarım bunu yapan sen değilsindir, dostum.” Sesi kuşkuluydu. Yanlarına, Jamie’nin parti gecesinden tanıdığı başka bir itfaiyeci geldi.

İkinci itfaiyeci, “Bu adresi biliyordum. Sen bunu daha önce de yapmıştın, değil mi? Senin derdin ne? Daha önce de söyledik, acil servisleri işletmek suçtur.”

Jamie zayıf bir sesle, “Ben yapmadım,” dedi. Onların gözünde nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Muhtemelen midelerini bulandırıyorlardı.

İlk itfaiyeci, “Peki, o zaman kim yaptı?” diye sordu.

Jamie başını üzgün bir şekilde salladı ve kapıyı kapadı. Kapıya vuran öfkeli yumrukları duymazdan gelip içeri döndü. En sonunda bu eziğe daha fazla zaman harcamak istemeyip gittiklerini duydu. Günün kalanında, polisin gelmesini, itfaiyeyi meşgul ettiği için kendisini tutuklamasını bekledi. Şehrin bu yakasında polisin hiçbir şey yapmamasına ilk kez memnun olmuştu.

Sabah eski işyerini arayıp Mike’la konuşmak istedi.

Telefonu açan kadın, kim olduğunu sordu. Kadının birine –Mike’a olduğunu tahmin etmişti– bir şey sorduğunu duydu. “Sizinle görüşmek istemiyor.”

Jamie bağırmaya başladı. “Onunla konuşmam gerek. Verin onu bana!”

Kadının soluğu kesildi. Mırıltıların ardından hattın öbür ucunda Mike’ın sesi duyuldu. “Siktir git, James. Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Paramı çaldın.”

“Seni dangalak. Bunu hak ettin. Ne hakla beni işe dahil edersin.”

“Mike, bana yardım etmen gerek.”

“Siktir git.”

Telefon korkunç bir kin ve nefret dolmuş Jamie'nin yüzüne kapandı. Piç kurusu. O sikik...

Kimi kandırmaya çalışıyordu? Gerçekten de hak etmişti. Sözünü tutmamış, aptal gibi davranmıştı. Onunla konuşmadığı için Mike'ı suçlamıyordu.

Artık yüzleşmesi gerekiyordu: O parayı bir daha asla göremeyecekti.

Ayağa kalkıp dışarı, sokağa baktı. Tüm parasını, işini, en yakın arkadaşını, karısını ve bebeğini kaybetmişti. Geriye tek kalan varlığı, o daireydi. Tutunabileceği sadece o kalmıştı. Oradan taşınırsa, her şeyini tamamen kaybetmiş olacaktı. Risk adındaki kutu oyununu oynuyormuş gibi hissediyordu, sanki Risk'teki gibi bir sürü ülkeyle oyuna başlıyor, kendi ülkesini korurken başkalarının ülkelerinin yönetimini ele geçirmek için uğraşıyordu. Oyunun kazananı, tüm rakiplerinin bölgelerini ele geçirip dünyaya hâkim olandı. Jamie oyuna Kirsty, Paul, parası ve işiyle başlamış, oturdukları daireyi almış, bebek sahibi olma aşamasına gelmişti. Fakat artık, başlarken sahip olduklarını da, sonra kazandıklarını da alt kattaki rakiplerine kaybetmişti. Son bir toprak parçası haricindeki her şeyi elinden alınmıştı: Dairesi.

Onu bırakmayacaktı. Hayatı pahasına onu koruyacaktı. Lucy ve Chris ne yaparsa yapsın, ne türlü saldırılar dzenlerlerse düzenlesin, zarlar ne kadar kötü gelirse gelsin orada kalacaktı. Emlak kredisi taksitlerini ödemenin bir yolunu bulacaktı. Oradan taşınmıyordu.

Kaybetmeyecekti.

Yirmi Yedi

Mektup bir salı sabahı eline ulaştı.

Önceki akşam süpermarkete gittiği son seferde aldığı son yemeği yemiş; gecenin yarısını, ne yapacağını düşürerek uykusuz geçirmişti. En hızlı çözüm bir şey satmaktı. Hiçbir eşyasını satmak istemiyordu ama en barizi PlayStation 3'ü ve oyun koleksiyonuydu. Oyun konsolunun orijinal kutusu hâlâ duruyordu. O yüzden onu paketleyip bir torba oyunla kapının yanına koydu.

Kutuyu kucağına alıp yokuş aşağı yürüdü. Arabasında benzin kalmamıştı ama neyse ki yakınlarda, ikinci el bilgisayar ve video gibi şeyler satın alan bir dükkân vardı.

Dükkandaki adam ona tamamı için 50 sterlin teklif etti. Jamie pazarlıkla fiyatı 65 sterline çıkardı. Eve dönerken yolda markete uğrayıp birkaç günlük yemek aldı. Ayrıca biraz daha sigara ve bir şişe daha votka. Diğeri çoktan bitmişti.

Eve döndüğünde posta geldiğini gördü. Kapısının önündeki paspasta tek bir mektup duruyordu. Zarfı eline alıp inceledi: Adının ve adresinin elyazısıyla yazıldığı, ona gelen bir mektuptu.

Mektubu, son birkaç haftada biriken iki mektup grubundan oluşan yığına atacaktı neredeyse. İlk grubu faturalar ve ödemediği

borçlar için gönderilmiş uyarı mektupları oluşturunuyordu: emlak kredisi, ev sigortası, belediye vergisi, telefon faturası.

İkincisi gereksiz postalardı. Lucy ve Chris bu furyayı yeniden başlatmıştı. Samaritans mektupları kendini yalnız, depresif ya da intihara meyilli hissedip hissetmediğini soruyordu. En kötüsü, bebekleri ölen anne babalar için para toplayan yardım kuruluşlarından gelen mektuplardı; üzerinde Ani Bebek Ölümü Sendromu'yla ilgili istatistiklerin olduğu zarflar, araştırmalara katkıda bulunmasını rica eden mektuplar. Bir de kürtaj karşıtı gruplardan gelenler vardı. Onların zarflarında her zaman anne karnındaki bebek resimleri oluyordu. Büyüyen embriyonun ya da fetüsün dördüncü, altıncı, sekizinci, on ikinci haftadaki aşamaları anlatılıyordu.

Jamie iki tür mektupları da yığın halinde tutuyor, onlara bakmayı reddediyordu. Gereksiz postaların, Lucy ve Chris'in en hafif hamleleri olduğunu biliyordu. Aslında çok da çabalamadıklarının bir göstergesiydi sanki. Er ya da geç daha büyük bir şey deneyceklerini biliyordu. Ne olacağını düşünmek istemiyordu. Ama her ne olursa olsun yerinden kımıldamayacaktı.

Elyazılı mektubu alıp kanepeye geçti. Önce, hâlâ konuşmadığı Kirsty'den olabileceğini düşündü ama ikinci kez bakınca, elyazısı Kirsty'ninkine benzese de mektubun ondan gelmediğini anladı. Bir sigara yakıp mektubu yırtarak açtı.

Mektup, dairede onlardan önce oturan Letitia'dan gelmişti. Kalbi bir an sabit ritmini kaybetti. Newton'lara anahtar bırakıp bırakmadığını öğrenmek istediği sıralarda, ona mektup yazdığını çoktan unutmuştu. Okumaya başladı:

Sevgili Jamie,

Öncelikle, mektubuna bu kadar uzun süre sonra cevap yazdığım için beni bağışla lütfen. Başta, mektubun yanlış kişiye gönderildiğini düşündüm çünkü mektup L. Pica adına geldi. Benim adım Matthews. David'in soyadı ise Robson. Pica, bizim daireyi sattığımız kadının adı ve sanırım siz daireyi ondan satın aldınız. Bayan Pica'yla hiç karşılaşmadığınızı tahmin

ediyorum. Biz de hiç tanışmadık. Görünüşe bakılırsa daireyi bizden aldığı gibi size satmış. Daireye ne kadar ödediğinizi bilmiyorum ama bizden çok ucuza almıştı. O yüzden sağlam bir kâr elde ettiğini tahmin ediyorum. Her neyse, bunun önemi yok.

Geç cevap yazmamın diğer nedeni, mektubunun beni gerçekten çok üzmesi. Lucy ve Chris Newton isimlerini unutmayı çok isterdim. Şimdi, keşke Mary'ye bir iletişim adresi bırakmasaymışım, diye düşünüyorum. O daireyle tüm bağımlı koparma niyetindeydim. Oradan ayrılmadan önce her santimetrekaresini ovdum. Orayı hafızamdan tamamen silmek istedim.

Ancak bu mümkün olmadı.

Mayısta, oradan taşındığımızdan beri her gece aynı rüyayı görüyorum. Ormanın içinde koşuyorum ve birden karşıma dünyalar güzeli, zencefilli kurabiyeden yapılmış bir ev çıkıyor. Tıpkı Hansel ve Gratel'deki gibi. Eve giriyorum ve cadıyı görüyorum. Lucy Newton, yanında o adi kocası Chris Newton'la orada duruyor. O pislik herifle.

Beni bağışla. İsimlerini titremeden yazamıyorum. Evet, size yaptıkları pek çok şeyi bize de yaptılar. Saçma sapan mektuplar, tavana vurmalar, sesle ilgili bitmek bilmeyen şikâyetler, ki ikimiz de oldukça sessiz insanlarızdır. Hatta o evde yaşarken sese karşı aşırı duyarlılık, müthiş bir nefret geliştirdim. Pek çok terapist beni iyileştirmeye çalıştı ama tek çözüm, huzur ve sessizlikti. O yüzden burada yaşamak harika. Artık çok sessiz bir köyün dışında, taştan, küçük bir çiftlik evinde yaşıyoruz. En yakın komşumuz bir buçuk kilometre ötede. Bu, büyük bir mutluluk.

Bu konuda yazmak beni son derece üzse de sanırım her şeyi anlatmaya, en başından başlamalıyım. Elimden geldiği kadar açıklamaya çalışayım.

Jamie ilk sigarasını bitirmiş, ikincisini yakmıştı. Kendinden geçmiş halde okumaya devam etti.

O daireye geçen senenin nisan ayında taşındık ve on üç ay yaşadıktan sonra oradan taşındık. Daire kusursuz görünüyordu. Hayır, daire gerçekten kusursuzdu: Oranın değerini düşüren, komşularıydı. Mekân, ışık, sıcaklık. Hayata başlamak için ideal yer gibiydi. İçimiz umut doluydu. Sen de mektubunda aynı şeyi yazmışsın. Biz de oranın cennet olduğunu düşünmüştük. Şanslı olduğumuzu sanıyorduk. Oraya taşındığımızda alt katımızın boş olduğunu ve önünde SATILIK tabelası olduğunu gördük. Bir hafta sonra Chris ve Lucy taşındı. Ertesi gün gelip kendilerini tanıttılar. Londra'nın o yakasına, Ealing'den taşındıklarını, eski komşularıyla atıştıkları için oradan ayrıldıklarını anlattılar. Anlayışla karşıladım. Heyhat! Şimdi o zavalının kim olduğunu ve şu an ne halde olduğunu çok merak ediyorum. Neyse. Görünüşe bakılırsa Lucy ve Chris eski kaldıkları yerden sıkılıp yeni yerler denemeye karar vermişler. Taze kan arar gibi.

Kulağa alaycı ve öfkeli geliyorsa beni affet. Tüm bunları yazmak beni o döneme götürdü. David bana, mektubunu çöpe atmamı ve unutmamı söyledi ama ben kendimi, size karşı borçlu hissettim. Size bir uyarı notu bırakmalıydık. Gerçi bahse girerim bize inanmazdınız. Evi görüp âşık olduğunuzdan eminim. Tıpkı bizim gibi. O kadar güzel bir yerle ilgili yapılan uyarıyı kim dikkate alır?

Neyse. Newton'lar başta bize dostça yaklaştı. Tıpkı size de yaptıkları gibi: Evimize geldiler, dostlarımızla tanıştılar. Bir iki kez birlikte bara gittik. Onlara kitaplarımızı ve DVD'lerimizi ödünç verdik. Karşılıklı dayanışmaya dayanan, uzun soluklu bir ilişkimiz olacağını düşünüyordum.

Sonra bir gün yüzmeye gittik: sadece dördümüz değil, arkadaşlarımız Angela ve Steve de bizimle geldi. Camber Sands'teki plaja gitmiştik. Chris yanında şişme bot getirmişti. Sırayla bota binip gezdik. Çok eğlenceliydi. Güneşli, sıcak bir gündü. Botla gezdikten sonra kuma uzanıp güneşlendik, sohbet ettik, kısacası gerçekten çok hoş zaman geçirdik. Sonra Chris tekrar bota binmek istediğini söyledi ve onunla gelmek isteyen olup olmadığını sordu. Çoğumuz çok ısınmış, olduğumuz yere yapışmıştık. Lucy zaten yüzmeye bilmediğini söylediği için onunla gitmedi. Chris, özellikle Angela ve Steve'e gelmek isteyip istemediklerini sordu. Steve istemediğini söyledi. O yüzden Chris, Angela'ya döndü ve onu ikna edene kadar ısrar etti.

Angela'nın, okul yıllarımızdan beri en yakın arkadaşım olduğunu belirtmem gerek. Angela'nın suda kendine fazla güvenmediğini bilirdim –çok iyi bir yüzücü değildi– ama Chris'ten biraz hoşlandığını da biliyordum. (Nedenini Tanrı bilir. O adam tüylerimi diken diken ediyor. Ve merak ediyorsan hemen söyleyeyim: Hayır, Angela, Steve'le çıkmıyordu.) Chris'in, Angela'yla flört etmesini, onu ısrarla bota götürmeye çalışmasını Lucy'nin umursamamasını çok tuhaf bulmuştum. Lucy bana hep kıskanç bir tip gibi gelmişti. Mary'den nefret eder, ona cadı derdi. Mary'nin Chris'i beğendiğini sandığı için diye düşünüyordum. (Tekrarlıyorum: İyyy.) Ama o gün, Chris ve Angela'nın davranışlarına dikkat etmiyordu. Angela sonunda ikna olup bota bineceğini söylediğinde Lucy kılını bile kıpırdatmadı.

Sanırım sonra olanları tahmin edebiliyorsundur, Jamie. Plajda uzanmış, o sırada uzaklarda küçük bir nokta halini almış bota bakmıyorduk. Chris kıyıda çok uzaklaşmış. Olaydan sonra cankurtaranlar bana, endişelendiklerini ve bota dikkat ettiklerini söylediler.

Alabora olduğuunda hemen harekete geçmelerinin nedeni buymuş. İki cankurtaranın yanımdan hızla geçip suya atladıklarını hatırlıyorum. Başımı kaldırıp bota odaklanmaya çalışmıştım. Güneş o kadar parlaktı ki tam göremiyordum.

Dördümüz de ayağa kalkıp deniz kenarına, küçük bir kalabalığın toplanıp cankurtaranları izlediğı yere koştuk. Botun, uzaklarda batıp çıktığını görebiliyordum. Üzerinde kimse yoktu.

Lucy, endişeden olduğunu düşündüğüm, tuhaf bir ses çıkarmıştı. Artık bunu heyecanla yaptığını tahmin ediyorum. Deniz kenarında, dalgalar ayaklarımıza vururken cankurtaranların ne yapacaklarını görmek için çaresizce bekledik.

En sonunda botu kıyıya çektiler. Ambulans yoldaydı. Bota koştum. Chris oturmuş, yüzünü ovuşturuyordu. Cankurtaranlardan biri Angela'ya suni teneffüs yaptı. Ağzına hava üflüyor, göğsüne pompalıyor, aynı şeyi bir daha, bir daha deniyordu. En sonunda başka bir cankurtaran koluna dokundu ve yaptığının işe yaramayacağını söyledi. Her şey için çok geçti.

Chris'in anlattığına göre Angela onu öpmek için üzerine atılmış, Chris sadakatsizlik yapmak istemediğı için aniden geri çekilince bot alabora olmuştu. Angela suya düşmüştü. Chris onu kurtarmak için suya atlamıştı. Su çok derin, akıntı çok güçlüydü. Her şey için çok geç kalmıştı. Cankurtaranlar oraya gittiklerinde Chris'i derinlere dalıp Angela'yı bulmaya ve çıkarmaya çalışırken ama başarılı olamazken bulduklarını anlattılar. Cankurtaranlar da dalmış. Angela'yı bulup çıkarmışlar. Ama o âna kadar çoktan ölmüş.

Şok içinde eve döndük. O zaman, Chris'in anlattıklarına inanmıştım. En yakın arkadaşımın ardından yas tuttum. Bir süre Chris ve Lucy'yle görüşmedim.

Onlarla bir sonraki görüşmemiz, işletmelerin ve tehditlerin başladığı zamandı.

Onların işi bu, anlıyor musun? Seni zayıf düşürmek için sevdiğin insanların canını yakıyor —ya da canını alıyorlar— sonra da öldürmek için harekete geçiyorlar. Arkadaşının şansı varmış, ölmemiş. Chris ve Lucy'nin buna üzüldüğünü tahmin ediyorum. Ama sen tabii ki onun için endişeleniyordun ve haliyle kendini tamamen güçlü hissetmiyordun. Yine de sana saldırımları için yeteri kadar savunmasızdın.

Sonraki bir sene boyunca bize karşı bir nefret kampanyası yürüttüler. Mektuplar ve işletmelerle baş edebiliyordum. (Aslında plaj gezisinden önce bizi işletmeye başlamışlardı. Sabah akşam kapımıza paketler ve taksiler geliyordu, bu yüzden pek çok şirketin kara listesine alındık.) Bizi oradan koparan, diğer şeyler oldu. Kayıtlar çalışıyorlardı. Her gece, neredeyse tüm gece boyunca fısıldayan, çığlık atan, konuşan ve bağırان insanların seslerini çalışıyorlardı. Tanrım, o sesler hâlâ kulaklarımda. Üst üste çalmaya devam ettikçe insan o sesleri aslında kafasında yarattığını düşünmeye başlıyor. Ve seslerin ne dediği asla anlaşılmıyor. Bazen aralarında konuşuyorlarmış gibi geliyordu ama ses çok kısık olduğundan, kendi kendine bir şeyler uydurmaya başlıyorsun. Angela'nın benimle konuşmaya çalıştığını, bana hâlâ denizde boğulduğunu anlatmaya çalıştığını duyuyorum sanıyordum. Bazen de sesler tamamen yabancı geliyordu ve gecenin bir yarısı kulak delici çığlıklar atıyorlardı. Akıl alamayacak kadar korkunç bir şey. Chris ve Lucy bize işkence etmenin bir yolunu icat etmişlerdi. Yatakta kulaklık takıp müzik dinlemek zorunda kalıyorduk. Ancak her şey için geç kalınmıştı. Olan olmuştu.

Polise gidip mektupları gösterdim. Kayıtlardan bahsettim. Gece gelip neye tahammül etmek zorunda

kaldığımızı duymalarını rica ettim ama asla gelmediler. Tüm bunları; özellikle de Chris'in, arkadaşımı öldürmesini benim uydurduğumu düşündüler. Zihinlerde yanan ampulleri gördüm. Fısıldayarak konuşan deli kadın... En yakın arkadaşıyla bir kazaya karışan komşusunu suçluyor. Ulaşılması çok kolay bir sonuçtu bu.

Jamie durdu. Polis neden bu kadar işe yaramazdı? Newton'larla ilgili şikâyetle bulunduğunda, kayıtlara bakıp başkalarının da onlarla ilgili bu gibi şikayetlerde bulunduğunu görmeleri gerekmez miydi? Dodds anlayışlı gibi görünüyordu ama işini düzgün yapmamıştı, değil mi? Şaka gibiydi. Okumaya devam etti.

Aylarca süren işkencenin ardından artık dayanamaz oldum. Lucy ve Chris'i öldürmeye teşebbüs ettiğim ancak asla başarılı olamadığım, şiddet dolu rüyalar görüyordum. Psikiyatristim taşınmamı söylüyordu. Sanırım işin en kötü yanı, Chris'in bir katil olmasına rağmen elini kolunu sallayarak ortalarda gezmesiydi. Onu neredeyse her gün görüyordum. Bana sürekli kaybımı hatırlatıyordu.

Belki ben de durumu biraz uzattım. Belki artık bir tür katarsis yaşamalıyım ama yaşamıyorum. Hatta, kendimi daha bile kötü hissediyorum.

Sana bir şekilde yardım etmeyi gerçekten çok isterim ama kendimi, oraya gelecek kadar güçlü hissetmiyorum. Bu mektubu, hikâyeni desteklemek için polise gösterebilirsin ama ben artık onlarla bu konuyu konuşmak istemiyorum. Tek istediğim, unutmak.

Sorunun cevabına gelince: Hayır, biz Lucy ve Chris'e anahtar vermedik. Tanrı'ya şükür, vermedik.

Lütfen bana cevap yazma. Dediğim gibi, unutmak istiyorum. Bu uzun zaman alacak ama umarım bir gün başarabilirim. Fakat ikimiz de sana bol şans diliyoruz. Sana tavsiyem, oradan uzaklaşman. Ama bir

şekilde Lucy ve Chris'in yaptıklarının cezasını çekmeleri için bir yol bulursan, geride ve görünmez kalmak zorunda olsam da seni ayakta alkışlarım.

En iyi dileklerimizle,
Letitia ve David

Jamie mektubu elinden bıraktı. Düşüncelerini toparlayamıyordu bir türlü. Fakat zamanında, tüm bunlardan bir şekilde kaçınılabileceğini biliyordu. Keşke...

Keşkeler için çok geçti.

Aniden evden çıkmak zorunda hissetti. Odalar lanetli gibi geliyordu. Paltosunu giyip binanın koridoruna çıktı. Mary'yle çarpışınca neredeyse onun dengesini bozup düşürüyordu.

"Jamie, önüne baksa... Hey, sen iyi misin?"

Jamie konuşmadı. Sessiz bir şekilde Mary'ye uzun uzun baktı.

"Jamie ne oldu? Sorun nedir?"

Ne konuşabiliyor ne hareket edebiliyordu. Katatonik bir duruma girmiş gibiydi.

"Jamie? Uyan!"

Jamie gözlerini kırıştırarak ona baktı. Görüntü yavaşça netleşti. "Mary," diye fısıldadı.

"Gel hadi," dedi Mary. "Seni evine geri götüreyim."

"Hayır, eve gitmek istemiyorum."

"Neden? Ne oldu?"

Jamie başını salladı.

"Tamam, gel o halde, seni yukarı çıkarayım."

Mary onu yukarı çıkardı. Jamie trans halindeydi. Kendini bir anda mırılayan Lennon'ın yanında, Mary'nin kanepesinde otururken bulmuştu. Mary üzerine eğilmiş, ona üzerinde dumanı tüten, sıcak bir sıvı ikram ediyordu. Jamie sıvıyı kokladı. Bir çeşit bitki çayıydı. İyyy.

"Neyin var, Jamie?" dedi.

"Şey... her şey."

"Kirsty'ye bir şey mi oldu?"

Jamie başını salladı. "Kirsty gitti. Beni terk etti."

Mary başını salladı. Jamie, onun bunu çoktan fark ettiğini anladı. Ne de olsa Kirsty bir süredir ortalarda yoktu.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu.

Jamie çaydan bir yudum aldı. Kendini biraz daha sakin hissediyordu ama aklı hâlâ çılgıncasına çalışıyor, Letitia’nın mektubunda yazanları hatırlıyordu. “Hani senden Letitia ve David’in adreslerini istemiştin ya? Bugün onlardan bir mektup aldım.”

Mary başını salladı. “Anlamadım. Bunun Kirsty’yle ne ilgisi var?”

“Hayır. Kirsty’yle ilgisi yok. Lucy ve Chris’le ilgili.”

“Ne olmuş onlara?”

Derin bir iç çekti ve Mary’ye her şeyi başından itibaren anlattı: Partide yaşanan ilk olaydan ölü sıçanlara (“Başta Lennon’dan şüphelendiğim için utaniyorum,” demişti), mektuplardan Paul’un geçirdiği sözüm ona kazaya, örümceklerden Kirsty’nin düşüğüne ve itfaiyecilerle yaşadığı ikinci olaya kadar her şeyi anlattı. Sadece para ödediği kısmı atlamıştı. O konudan çok utandıği için bahse-dememişti.

Anlattıkları bitince bir süredir sessiz duran Mary en sonunda konuştu. “Tanrım, Jamie. Hiç bilmiyordum. Bazı sıkıntıların olduğunu anlamıştım ama bunların aile kurmakla ilgili olduğunu sanmıştım. Ben Lucy ve Chris’ten hiç hoşlanmadım. Bir yanlarının bir şekilde kötü olduğunu düşündüm hep. Ama bu kadarını...” Omuzlarını silktilti. “Yani bu kadarını kim bilebilir? Bunlar, gerçek hayatta başına gelecek türden şeyler değil.”

“Evet.”

“Kirsty için de, senin için de çok üzüldüm.”

“Letitia ve David için de üzülüyorum. Bugün onlardan aldığım mektupta, aşağı yukarı bizim yaşadıklarımıza benzer şeyler yaşadıklarını açıklamışlar.”

“Onların başına bir şey geldiğini düşünmüştüm hep. İlk taşındıkları zaman çok mutluydular. Letitia’nın buraya gelip o daireyi buldukları için ne kadar heyecanlı olduğunu anlattığını hatırlıyorum. Letitia’nın arkadaşının öldüğünü duymuştum. O yüzden buralardan çekip gitmek istediklerini düşünmüştüm. Ne aptalmışım. Bilsem, yardım edebilirdim.”

O sırada Lennon içeri girip Jamie'nin hafızasında bir şeyi tetikledi. "Lennon'ın kaybolduğu, senin çok endişelendiğin zamanı hatırlıyor musun? Onu Lucy'yle görmüştüm. Hatta onu evlerinde tuttuğundan eminim."

Mary'nin ağzı açık kaldı.

"Senin ne kadar endişeleneceğini bildiklerini ve bundan haz aldıklarını düşünüyorum."

O sırada kedi, Mary'nin kucağına zıpladı ve Mary ona sarıldı.

"Belki bana şimdi yardım edebilirsin," dedi Jamie.

"Tabii ki ederim. Nasıl istersen."

Jamie içeceğini bıraktı. Sadece yarısını içmişti. "Newton'ların evine girmem gerek. Polise, Lucy ve Chris'le ilgili her şeyi anlattım ama uydurduğumu düşünüyorlar. Aynısı Letitia ve David'in de başına gelmiş. Bodrum katına girebilirim, Chris'in o virüsü yerleştirmek için evime girdiğini kanıtlayacak bir şey; kendi evimin anahtarı ya da bir günlük gibi bir delil bulurum belki. Bu çok iyi olurdu. Orada, suçlu olduklarını gösterecek bir şey olmalı. Böylece Letitia'nın mektubunda yazdıklarını da bu kanıtların üzerine ekler, polise Chris'in iki kazaya, Kirsty'nin düşüğünü de sayarsak üç kazaya karıştığını hatırlatırım."

"Bu yeterli değil mi peki? Polise Letitia'nın arkadaşını hatırlatsan..."

"Hayır, çünkü kanıt yok. Dava kazandıracak nitelikte bir bilgi değil. Hatta dava açacak nitelikte bile değil. Daha fazlasını bulmam gerek. Evlerine girebilirim bulabileceğimden eminim."

Mary başını salladı. "Peki, ben ne yapabilirim?"

"Bir saat kadar ortada olmamaları gerek. Onları akşam yemeğine filan davet edebilirsin."

"İyi de Jamie, onlar beni sevmez."

"Biliyorum. Lucy senin cadı olduğunu söylüyor."

Mary tek kaşını kaldırdı. "Böyle mi dedi gerçekten? Keşke olsam. Onu fareye çevirirdim, Lennon da oynardı."

Jamie güldü.

Sonra Mary, "Bir fikrim var. Dur burada, hemen geliyorum," dedi.

Jamie'yi tek başına bırakıp evden çıkmıştı. Yarım saat boyunca onu evde yalnız bıraktı. Jamie sigarasını yanına almadığına pişman olmuştu. Parmaklarıyla oynuyor, tırnaklarını kemiriyor, Mary ona yardım edemezse o eve girmenin başka bir yolunu nasıl bulabileceğini düşünüyordu. Mary ne yapıyordu? Birdenbire Mary'nin, Lucy ve Chris'le hareket ettiğine, onlara planladığı şeyi anlatacağına dair korkunç bir hisse kapıldı. Mary bir dakika sonra geldi ve Jamie saçmaladığını fark etti. Mary'nin yanında Brian vardı.

Jamie ayağa kalkınca Brian, "Mary bana her şeyi anlattı. Daha önce anlamadığım için çok üzgünüm," dedi.

Jamie omuz silkti. "Önemi yok."

"Bize anlatmalıydın, Jamie. Yardımcı olabilirdik."

"Sizi yeteri kadar tanıımıyordum. Hem bugüne kadar anlattığım kimse bana inanmadı. İşyerindeki bir arkadaşım dışında." Onun yardım girişimi de felaketle sonuçlanmıştı zaten.

Brian başını salladı. "Artık yardım etmek için buradayız. Bu dairelerde böyle insanlar yaşamasını istemiyoruz. Düşündükçe huzursuz oluyorum. Delil toplamak istemeni anlayabiliyorum. O yüzden..." Tavana baktı. "O insanların tabaklarımızdan yemek yemesi, kadehlerimizden içki içmesi fikrinden ne kadar tiksensem de Linda'yla onları akşam yemeğine davet etmeye karar verdik. Biz onlarla hep iyi geçindik. Tabii, tam üst katlarında oturmadığımız için şanslıydık."

Jamie, Brian'ın elini tutup sıktı. "Çok teşekkür ederim."

Mary, "Peki, daireye nasıl gireceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Girdiğimi bilmelerini istemediğim için kilitlerini kıramam."

Brian, "Sanırım bu konuda da sana yardımcı olabiliriz," dedi. "Eskiden o dairede yaşlı bir çift oturuyordu."

"Bay ve Bayan Chambers," dedi Mary.

"Evet. Linda ve ben onlarla çok iyi arkadaştık. Maalesef Bay Chambers vefat etti ve Bayan Chambers huzurevine yerleşti. Çok unutkan insanlardı. Yaşlıydılar. Kafaları azıcık dağınıktı. Birkaç kez anahtarlarını evde unutup kapıda kaldılar. En sonunda, bir daha böyle bir şey olma ihtimaline karşı bana bir anahtar verdiler. O

anahtar hâlâ bende. Onlar taşınınca anahtarı geri vermeliydim, biliyorum ama unutmuşum. İyi ki unutmuşum.”

“Sorun çözüldü,” dedi Mary.

“Newton’ların yemek teklifimizi kabul edeceğini düşünürsek.”

Brian anahtarı bulmak için yukarı çıkınca Jamie bekledi. Birkaç dakika sonra döndü ve anahtarı Jamie’ye uzattı. “Umarım kilidi değiştirmemişlerdir. Sen şimdi evine git. Davetimizi kabul ederlerse ben arar, sana haber veririm.”

“Tamam.”

Evden çıkmadan önce Mary ona sarıldı. “Bu işi halledeceğiz, Jamie. Sen hiç merak etme.”

O akşam ilerleyen saatlerde telefon çaldı. Arayan Brian’dı.

“Hallettik,” dedi. “Sevinerek kabul ettiler. Onlara yemekli parti düzenlediğimizi, malzemeleri bile aldığımızı, arkadaşlarımızın da geleceğini söyledik. Son dakika haber vermemizi dert etmişe benzemiyorlardı.”

“Ne zaman peki?”

“Yarın akşam. Yedi buçukta.”

Yirmi Sekiz

Birbirlerine nasıl işaret vereceklerini konuştular. Lucy ve Chris üst kata çıkınca Linda mutfak zeminine iki kere vuracaktı. Bunu duyan Mary, Jamie'yi arayacak, telefonu iki kere çaldıracaktı. İşaret buydu.

Jamie telefonun yanına oturdu. Vücudundaki tüm kaslar gerilmişti.

Telefon çaldı. Bir kez, iki kez. Sonra durdu.

Jamie, Brian'ın verdiği anahtarı aldı. Kolları güçsüzdü. Ama kesinlikle vazgeçmeyecekti. Bu işin halledilmesi gerekiyordu. Chris bir katil, Lucy de onun suç ortağıydı. Bu konuda bir şeyler yapabilecek tek kişi Jamie'ydi. Esas meselesi, adalet değildi. Hatta aklından intikam bile geçmiyordu. O sadece hayatını geri istiyordu.

Aşağı inmeden önce beş dakika beklemeye karar verdi. Lucy ve Chris'in bir şişe şarap gibi bir şey unuttukları için aşağı indiklerini hayal etmişti. O sırada evde olduğunu ve indiklerinde onu evlerinde bulduklarını. Düşününce bile içi titredi.

Beş dakika boyunca her saniyeyi sayarak saate baktı. Bir yanı, Lucy ve Chris'in evlerine dönmesini istiyordu. Böylece bunu yapmak zorunda kalmayacaktı. Kendini zorlayarak toparlandı.

Beş dakika dolmuştu. Koridora çıktı, kapıyı ardından sessizce kapadı. Bodrum katı anahtarını terli avucunda sıkıca tutarak sokak kapısını açtı. Hava karanlıktı. Bunu düşünmüştü: Evin ışıklarını açmakta bir sakınca yoktu. Lucy ve Chris ortada yoktu. Brian ve Linda'nın ön penceresinden aşağı bakmadıkları sürece ışıkların açık olduğunu görmelerine imkân yoktu.

Bodrum katına inen son basamaklardan indi. Büyük an gelmişti. Taşındıklarında kilidi değiştirmişler miydi? Önce anahtarın kilide girmediğini zannetti ama sebebi elinin titremesiydi. Anahtar kayarak kilide girdi. Jamie anahtarı çevirince kapı açıldı.

İçeri adım attı.

Kalp atışlarını üst kattan duyabileceklerini düşünerek koridorda durdu. İçerisi, bir defasında Kirsty ile burunlarına gelen o tuhaf koku gibi kokuyordu. Ne olduğunu hâlâ tanımlayabilmiş değildi ama midesini bulandırıyordu.

Dairenin planı üst katinki gibiydi: Salon ve mutfak ön tarafta, yatak odaları ve banyo arka taraftaydı. Ana yatak odası olduğunu tahmin ettiği odanın kapısını açtı ve loş ışıktaki gözlerini kısıtı. Yatak odasının bahçeye açılan bir kapısı vardı. Oda bir tuhaftı. Perdeler açıktı, ay ışığı içeri doluyor, hafif bir aydınlık sağlıyordu. Gözlerinin karanlığa alışması ve odada sadece tek kişilik bir yatak olduğunu görebilmesi için bir saniye geçmesi gerekti.

Yanlış anlamış olmalıydı. Burası ekstra oda olmalıydı. Fakat diğer yatak odasının kapısını da açınca orada da tek kişilik bir yatak olduğunu gördü. Yatağın üzerinde Chris'in fotoğrafları asılıydı: kocaman kaslarını şişirdiği fotoğrafları. Komodinin üzerinde erkek deodorantları, kocaman kâğıt peçeteler ve bilgisayar dergileri duruyordu. Chris'in odası olduğu belliydi.

Kapıyı kapatıp tekrar diğer odaya baktı. Manolya rengine boyalı duvarlarda ne poster ne resim asılıydı. Duvarlar çırılçıplaktı. Bir tuvalet masasının üzerinde kadın parfümleri, makyaj malzemeleri ve müzik setiyle hoparlörler duruyordu. Dolabın önünde Lucy'nin hemşire üniforması asılıydı.

Ayrı odalar.

Lucy'yi, yatak odasında tek başına yatmış, Kirsty'yle seviştikleri sırada onları kaydederken hayal edebiliyordu. Bundan keyif mi alıyordu? Belki de o sırada mastürbasyon yapıyordu. Chris de o sırada odada mı oluyordu? Sesleri kendileri için mi kaydediyorlardı? Birden çok sinirlendi.

Kapıyı biraz sert çekti. Kapı çarpınca dondu kaldı. Kalbi güm-bürdemeye başladı. Salonun ışığını açtı. Hâlâ Lucy ve Chris'in her an gelebileceği ve ne bok yemeye orada olduğunu sorabilecekleri endişesini taşıyordu. İşkencecilerinin yaşadığı yeri görmek çok tuhaftı. Onları minik iblislere benzetmeye başlamıştı. Filmlerdeki seri katillerin gazete kâğıdı kaplı odaları gibi inlerde yaşadıklarını düşünüyordu. Ama salon kanepesi, koltuğu, orta sehpası ve halısıyla gayet normal görünüyordu. Gerçi yakından bakınca bir "tuhaflik" vardı. Etrafta hiç kişisel eşya yoktu. Ne şöminenin üzerinde bir süs eşyası ne etrafta bir kitap. Hiç dağınık değildi. Aile fotoğrafı yoktu. Gerçek insanların yaşadığına dair hiçbir belirti yoktu. 21. yüzyılın tipik oturma odası gelecekteki bir müzede sergileniyordu âdeta, fakat gerçekçi gösterecek kişisel detayları unutmuşlardı sanki. Jamie, hiçbir yerde düğün fotoğrafı olmadığını da fark etmişti. Hatta Lucy ve Chris'in birlikte hiç fotoğrafı yoktu. Sadece birkaç tane yalnız çekildikleri fotoğraf vardı. Jamie odalarının ayrı olduğunu görünce, Newton'ların evliliğinin sahte olduğunu düşündü. Bunu, hastalıklı bir şekilde mantıklı bulmuştu. İki psikopat, sırf takım olarak daha iyi iş çıkardıklarını fark ettikleri için bir araya gelmiş, evlenmiş ve birlikte yaşamaya başlamış olabilirdi. Nihayetinde sevmekten aciz; Chris'in yatak odasındaki fotoğrafların da doğruladığı gibi, aşırı egoist ve narsist tiplerdi. Jamie'nin içi ürperdi. Orada olmak tüylerini diken diken etmişti.

O an, tuhaf başka bir şey fark etti: Evde iki televizyon vardı. Biri, Jamie'ninki gibi normal bir televizyona benziyordu. Hatta altında bir DVD oynatıcı vardı. Ama diğeri, kapakları kapalı, eski tip televizyon dolaplarından birinin içinde duruyordu. Dolabın kapalı kapaklarının arasından televizyonun ışığını görmüştü. Ne tuhaf. Dolabın kapaklarını açtı.

Karşısındaki, sıradan bir televizyon değildi. Görüntü siyah beyaz, karıncalı ve bulanıktı. Ekranın sol alt köşesinde günün tarihi ve saat görüntüleniyordu. Jamie o an, başkasının evinden canlı yayın yapan, kapalı devre bir televizyon ekranına baktığını fark etti.

Kendi salonundan.

Bir adım geri attı. "Siktir," dedi. Karşısında kendi kanepesi, kendi kitaplığı, kendi koltuğu duruyordu. Kirsty'nin diğer hemşirelerle yaşadığı evden getirdiği resim oradaydı: Bir kayanın üzerinde oturan denizkızı resmi.

İki büklüm eğildi. Biri böbreğine yumruk atmıştı sanki. Lucy ve Chris onları dinlemekle kalmamış, izlemişti de. Evde bir yerlerde gizli kamera olmalıydı. Kanepenin karşısında bir yerde. Gözünde canlandırmaya çalıştı ama nereye gizlendiğini bulamadı. Ama sonra bakacaktı. O lanet şeyi bulacak, duvardan sökecek, üzerinde tepinip ezecekti.

Tanırım. Bu ne zamandır böyle devam ediyordu?

Sonra başka bir şey fark etti. Kapalı devre televizyon ekranı, bir sabit sürücünün üzerinde duruyordu. O an kayıta değildi ama...

Siktir.

Delirmiş gibi etrafına bakıp sırtlarına elyazısıyla J&K 1: PARTİ; J&K 2: DEKORASYON yazan DVD'lerin durduğu kitap raflarını taradı. DVD'ler 12'ye kadar devam ediyordu: J YALNIZ.

Üzerinde J&K 11 etiketi olanı raftan çekip televizyona bağlı oynatıcıya soktu. "Oynat" tuşuna bastıktan birkaç saniye sonra görüntü belirdi. Kirsty ile ikisi salonlarındaydı. Kirsty ütü yapıyordu. Video sessizdi ama Jamie ne hakkında konuştuklarını hatırlayabiliyordu. Dudak hareketlerini izledi. Sonra kanepeye geçtiklerini gördü. Bebekten ve düşükten bahsediyorlardı. Kirsty ağlamaya başladı. Jamie ona sarıldı. O da ağladı.

Durdur tuşuna bastı. Üzüntüsünün yerini öfke ve nefret kapladı. Yumruğunu sıkıp ayağa kalktı. Salondaki her şeyi, o pisliklerin bütün evini parçalamak istiyordu. O...

Kendine sakinleşmesi gerektiğini söyledi. Birkaç derin nefes daha aldı.

Sonra üzerinde J&K 8: TATİL etiketli bir DVD fark etti. DVD oynatıcısına sokup oynat tuşuna bastı. Karşısına tekrar salonları çıktı. Bu kez salon boştu. İlk birkaç dakika hiçbir şey olmadı. Jamie neredeyse kaydı kapatıyordu ama içinden bir ses beklemesini söyledi. Kaydın ikinci dakikasında içeri biri girdi. Chris. Jamie'nin ağzı kurudu. Chris'in gizli kameraya doğru yürüyüp direkt ekrana baktığını gördü.

Direkt lense bakmış, buz gibi gülümsemiş ve dudaklarını yalamıştı.

Sonra Chris'in arkasından odaya Lucy girdi. Kanepeye oturmadan önce etrafına bakındı. Chris ekranda görünmüyordu. Jamie'nin bilgisayarındaki virüsü o sırada yüklemiş olmalıydı. Jamie, Lucy'nin kanepede oturup kameraya boş boş bakmasını izledi. Sonra Lucy lense bakmaya devam ederek eteğini kalçasına kadar çekti. İç çamaşırını giymiyordu. Kendiyle oynamaya başladı. Jamie serseme dönmüş halde, birkaç dakika boyunca başını geriye atarak mastürbasyon yapmasını ve nihayet boşalmasını izledi. Bir an ağzını kocaman açmış, sonra kapamıştı. Yüzünde zevkten çok rahatlama vardı. Sonra eteğini tekrar dizine çekti ve ellerini alçak gönüllülükle kucağına koyup dik oturdu.

Jamie daha sonra görebileceklerinden korkup durdur tuşuna bastı.

Doğru düzgün düşünmeye çalışıyordu. Evlerine nasıl girmişlerdi? Anahtarları olmalıydı.

O anahtarı bulmalıydı. Artık polise gitmek için elinde yeterli kadar kanıt olduğundan emindi ama anahtarı bulursa daha da iyi olurdu. En azından gelip onu yatağında uyuduğu sırada öldürmelerinden korkmazdı. Çünkü bir sonraki adımlarının bu olduğundan emindi. Doğmamış kızını öldürmüş, Kirsty'yi uzaklaştırmışlardı. Chris'in daha önce de cinayet işlediğini biliyordu. Jamie, bir sonraki kurbanın kendisi olduğundan emindi ve o güne kadar polisle olan deneyimi ona, polisin bu konuda hızlı davranmayacağını söylüyordu.

DVD'yi yere atıp masaya geçti. Üst çekmeceyi açıp karıştırmaya başladı. Elektrik faturaları, banka ekstreleri, vergi dekontları. İşe

yarayacak hiçbir şey yoktu. Başka bir çekmece açtı. Orada, Chris'in deniz kenarında durmuş, gülümseyerek denizi işaret ettiği fotoğrafları duruyordu. Bir de gazete kupürü: GO-KART EĞLENCESİ KOMAYLA SON BULDU.

Çekmecenin altındaki dolap kapağını açıp el yordamıyla içini taradı. Dolabın içinde gözlük dolu bir poşet vardı: çoğu modası geçmiş, kahverengi çerçeveli, yirmi çifte yakın gözlük. Jamie kaşlarını çatıp gözlükleri yere boşaltınca ortaya, ısıtma cihazı olduğunu hemen anladığı birkaç parça alet ve bir USB çubuğu çıktı. Tüm bunlarla ne yapacağını bilemeyerek USB çubuğunu cebine atıp araştırmaya devam etti.

Dolabın derinlerini deşince karton bir dosya buldu. İçinde bir evlilik belgesi vardı. Tam kenara atacaktı ki gözüne bir şey ilişti.

Pica.

Kalbi hızla çarpıyordu.

Evlilik belgesinin üzerindeki iki isim, Christopher Robert Newton ve Lucy Marie Pica'ydı.

Üzerinde Anderson and Son yazan, emlak bürosunun antetli kâğıdını bulana kadar masanın her yerini didikledi. Sersemlemiş, dehşete düşmüş halde mektubu okudu. Mektup, Mount Pleasant Sokak, No: 143, giriş katı dairesinin, Bayan Lucy Pica'dan Jamie Knight ve Kirsty Phillips'e satışını onaylıyordu. Daha da karıştırdı. Mayıs tarihli başka bir mektup buldu. Bu da dairenin, Letitia Matthews ve David Robson tarafından Lucy Pica'ya satıldığını gösteriyordu.

Lucy daireyi, Letitia ve David'den göbek adını kullanarak satın almış, Jamie ve Kirsty'ye satarak yüklü bir miktar kâr elde etmenin yanında eziyet edeceği iki yeni kişi bulmuştu. Evin satıcıları oldukları için hem anahtarları vardı hem de kurbanlarının çektikleri işkenceleri izlemek ve daha fazla eğlenebilmek için gerekli gözetleme ekipmanlarını daireye yerleştirmek için bolca vakitleri olmuştu. Seks yaptıkları sıradaki ses kaydı, tahminlerinin aksine tavandan alınmamıştı: Salondaki kamera gibi, yatak odalarında bir yerde, muhtemelen bir şeyin altına gizli bir mikrofon vardı ve kayıttaki ses, bu yüzden boğuk çıkıyordu. Üstelik anahtarları

olduğu için Jamie ve Kirsty evde yokken, istedikleri gibi eve girip çıkma şansları oluyordu.

Jamie tüm kâğıtları yere fırlattı. Her yerini büyük bir öfke dalgası kaplayarak gözünü kör etti. Salonun ortasında, ayakta duruyordu. Duvarlar etrafında hızlanarak döndükçe dönüyor, her şey beyaz bir bulanıklık halini alıyor, ardından kızarıyor, kan rengini alıyordu.

Kükredi. Haykırışı boğazında bir şey yırtmış, etrafını çevreleyen odanın ayaklarının altında titremesine neden olmuştu. Kapalı devre televizyonu dolaptan çekip duvara fırlattı. Onca zamandır yaptığı sporla güçlenmişti. Ekran, sağır edici bir gürültüyle duvara çarptı, camları odanın her yanına saçıldı. Jamie tekrar kükredi.

Bununla başa çıkmanın tek bir yolu vardı.

Sert adımlarla mutfığa girdi, lavabonun altındaki dolap kapaklarını hızla açtı. Deterjan şişelerini, çamaşır suyunu, lastik eldivenleri çıkarıp arkasına attı. Sonra aradığı şeyi buldu: ispiro. Neredeyse ağzına kadar dolu ve aşırı derece yanıcı. Kapağını açıp salona döndü. İspirtoyu etrafa, duvarlara, mobilyaların üzerine döktü. Yatak odalarına taşıyıp yatakların üzerine boca etti. Birazını Chris'in posterlerinin üzerine attı. Yatak odalarından salona kadar dökmeye devam etti.

Cebinden önce kibritlerini, sonra sigaralarını çıkardı. Boş ispiro şişesini, halının üzerine attı ve elini pantolonuna sildi. Sigarasını yaktı, içine çekti ve bir an, öylece hareketsiz kaldı. Tüm kanıtları yakacak, Chris ve Lucy'nin yaptıklarından geriye hiçbir şey bırakmayacaktı. Fikrini değiştirmek için sadece bir ânı vardı.

Sigarayı salonun karşı tarafına fırlattı.

Sigara ispiroya değdiği an alev aldı, alevler halıya sıçradı, sıçradıkça büyüdü. Maviliğin yerini turuncu aldı ve salon kısa sürede dumanla doldu. Perdelerin uçları alev almış, oradan kanepeyi tutuşturmuştu. Çıtırtılar ve kükreme yükseldikçe yükseldi. Alev tüm yüzeyleri kaplamış, kapı eşiğine çekilen Jamie'ye doğru yaklaşıyordu. Bir saniye boyunca alevler yüzünden transa geçip kapı eşiğinde durdu, sonra dışarı çıkmak için arkasını döndü.

Tam o sırada Chris eve girdi ve çarpıştılar.

Jamie salona devrildi. Alevlerin kükremeleri arasından, Chris'in sıraladığı küfürleri duyabiliyordu. Chris, elleri başında, ağzı açık, dehşete düşmüş halde evinde olanlara bakıyordu. Jamie'nin etrafını duman sarmıştı. Sertçe öksürdü. Gözleri yaşarmaya ve akmaya başladı. Yangının tüm odayı sarmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Chris göğsüne bir tekme attı.

"Seni pislik!" diye bağırıp botuyla Jamie'nin kafasının yanına bir tekme daha attı. Eğilip onu yerden kaldırdı. Tanrım, çok güçlüydü. Jamie'yi duvara fırlattı; önce karnına, sonra suratına bir yumruk attı. Jamie bir yerinin kırıldığını hissetmişti; elmacikkemiğinin. Chris ona tekrar yumruk attı ve burnundan kanlar geldi. Zar zor ayakta duruyordu. O kadar çok duman vardı ki nefes alamıyordu. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve düşeceğini sandı.

Sonra aklına o evde keşfettikleri geldi. Gözetleme kamerası. Emlak bürosundan gelen mektuplar. Başka bir öfke dalgasıyla güç buldu, boğazı patlayana kadar bağırdı. Komşusunun üzerine atılıp boğazına sarılarak onu kapının çerçevesine itti. Chris, Jamie'nin elinden kurtulmak için koluna vurmaya çalışmıştı ama Jamie, bu adamla tanıştığından beri başına gelenler yüzünden hissettiği öfkesinden güç alıyordu. Başparmağını Chris'in nefes borusunun üzerine bastırıp daha da sıktı. Chris tekrar Jamie'nin kollarına, bu kez daha da sert vurdu. Jamie'nin kollarını uzaklaştırmayı başardı ve yanlamasına salona düştü. Boğazını tutup boğulur gibi korkunç sesler çıkardı.

Jamie etrafını zar zor görüyordu. Tüm salon alevler içindeydi. Yoğun kara duman her yanı kaplamıştı. Sendeleyerek hole çıktı, sokak kapısını çekerek açtı, kapının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Ciğerlerini dolduran dumanın yerini havayla doldurmak için derin bir nefes aldı. Dairenin ön camları ısının etkisiyle patladı. Üzerine cam kırıkları dökülüp saçlarının içine girdi. Duman, karanlığa akın etmeye başladı.

Ayağa kalkıp sendeleyerek uzaklaştı. Sonra aklına Chris geldi. O hâlâ içeride, salondaydı. Ondandır nefret ediyordu. Ondandır çok nefret ediyordu. Ama her şeye rağmen onu ölüme terk edemezdi.

Gömleğini çıkarıp eline doladı, yüzüne dayadı. Tekrar eve girdi. Chris'in zayıf bir tonda seslendiğini duydu.

"Yardım edin."

Jamie sese doğru ilerledi ama başka bir ısı patlaması onu geri itti. Tavandan bir parça çöktü ve üzerine alçı ve ahşap yığılarak onu yere düşürdü. Gözü kararmıştı ama olduğu yerde döndü ve kapıya doğru emekledi. Artık Chris'in sesini duyamıyordu. Salon tamamen yok olmuş, her yer cehenneme dönmüştü.

Jamie kendini kapı eşiğine attı, merdivenlerden yukarı koştu, binanın önünde dizlerinin üzerine yığıldı. O an birinin kendisine sarıldığını hissetti. Sarılan Brian'dı. Bir şey söylemeye çalışıyor ama sadece öksürüyordu.

Brian onu daireden uzaklaştırdı. Mary ve Linda kaldırımında duruyor, gözlerini dikmiş, ona bakıyorlardı. Mary, huzursuzlanıp kaçmaya çalışan Lennon'ı kucağında tutuyordu. Brian, Jamie'ye seslendi. "Chris nerede? Nerede o?"

Jamie hâlâ konuşamıyordu.

Başını kaldırdı. Lucy orada duruyordu. Bağırıp çağırmıyor, daireye girmeye çalışmıyordu. İçinden dumanlar çıkıp gecenin karanlığında göğe yükselen evine dik dik bakıyordu sadece. Alevlerin, bodrum katın pencerelerinden yükselişini izledi. Jamie, onun bakışlarını takip etti. İşte, hayallerindeki ev. Duman içinde kalmıştı.

Jamie kaldırıma uzandı. Güldü, öksürdü, sonra tekrar güldü. Burnuna hoş bir koku geliyordu. Kokunun, tutuşmuş saç olduğunu fark etti. Kaşları ve saçlarının çoğu yanmıştı.

Uzaktan gelen sirenleri duydu.

Son

Jamie yatağa oturup yeni odasında etrafa bakındı. Birkaç poster dışında, duvarlar bembeyazdı: Londra'nın havadan çekilmiş bir görüntüsü ve bir tilki resmi. Posterler, odada Jamie'den önce kalan kişiye aitti ve ona, isterse onları kaldırabileceği söylenmişti ama o, posterleri beğenmişti. Tilkilerden korkmuyordu.

Odada belli başlı mobilyalar vardı: Tek bir dolap, bir komodin, küçük bir şifoniyer. Şiltenin altındaki yatak gıcırıyordu. Odaya toz, eskilik ve dezenfektan kokusu hâkimdi ama Jamie, biraz hava almak için küçük pencereyi aralamıştı. Oda fena değil, demişti kendine. Hayatını tekrar yoluna koymaya başlamak için iyi bir yerdi.

Uzun süre pansiyonlarda ve sokakta kaldıktan sonra yerleştirme listesinin üst sıralarına yavaş yavaş çıkarken bu odaya kavuşmak için uzun süre beklemişti. Hafızasında kara delikler vardı. Beynine alkolle yakarak açtığı delikler. Ama artık alkolü bırakmıştı. Bu yurttaki kalabilmesi için ona yapılan teklifin bir parçası da buydu. İçkiyi bırakacaktı. Hatta sigarayı bile bırakacaktı.

Tekrar etrafına baktı. Evet, güzeldi. Topluma tekrar dahil olmak için iyi bir yer olacaktı.

Aşağı indi ve yurdu işleten kadınlardan biri olan Carol'ı gördü.

“Merhaba, Jamie. Nasıl buldun?”

“Odayı mı? Beğendim.”

“İyi, iyi.” Carol gülümsedi. “Bugün bir iki kişi daha geliyor. Biri yanındaki odaya yerleşecek.”

Jamie başını salladı. “Ben bir yürüyüşe çıkıp etrafa bakacağım.”

“Tabii.”

Dışarı çıkıp rüzgârda yürüdü. Hava soğuktu. Hâlâ sokaklarda olmadığı için rahatlamıştı. Terk edilmiş bir dükkânın kapısının önünde bir adamın oturduğunu gördü. Zor zamanlardan geçtiği belli adam, benzer bir kaderi paylaştıklarını hissedip ona başıyla selam verdi. Ama Jamie yükselişe geçmişti. Kısa süre sonra evsizlerin yanından, yüzlerine bile bakmadan geçen dünyanın bir parçası olacağı için vicdan azabı duyuyordu. Kendi kendine, bir daha asla hiçbir şeyinin olmamasının nasıl bir duygu olduğunu unutmaya-
cağını söylüyordu ama içten içe unutmayı ümit ediyordu.

Nehre doğru yürüdü, boş bir bank bulup dalgalı suya bakarak oturdu. Nehri geçmek istemiyordu. Artık Thames’in kuzeyine geçmekten hiç hoşlanmıyordu. Geçmişte olanlar, dairenin yanması... Daha doğrusu, iki dairenin de yanması. Newton’ları ve Kirsty’yle onunki.

Gazetelere çıkmışlardı. Daha önceki yalan ihbarlar yüzünden kara listede olduklarından, itfaiye Mount Pleasant Sokağı’na gelmekte gecikmiş, itfaiyeyi arayan Brian olmasına rağmen adres alarm vermişti. İtfaiyecilerin, yalan ihbar olmadığını anlaması birkaç dakikalarını almıştı. Beş can alıcı dakika. Adı belirtilmeyen bir itfaiyeci, beş dakikalık gecikme yaşanmasa, Chris’i kurtarabilecek kadar erken gelmiş olacaklarını söylemişti. Yangının yalnızca giriş katının yukarısına yayılmasını engelleyebilmişlerdi.

Jamie hastaneden çıkacak kadar iyileşince tutuklanmış, cinayetle suçlanmıştı. Kefaletle serbest kalma talebi reddedilmiş, aylarca hapisanede, davasının görülmesini beklemişti. Komşusu tarafından kışkırtıldığını, suçsuz olduğunu iddia etmişti. Jamie’nin avukatı, Chris ve Lucy’yi, başka kuşların yuvalarını bozmakla ünlü saksâğanlara benzetince dava “Saksâğanlar” olarak ünlenmişti. Bu deyiş, İskoçya’da çekildikleri inzivayı bırakıp Jamie lehine ifade

vermeye ikna olarak Londra'ya gelen Letitia ve David'in sunduğu kanıtlardan etkilenen basın ve jürinin hayal gücünü tetiklemişti. Kirsty de deliller sunmuştu. Adli tıp, yanan daireden kalanları inceleyen, resim pervazına gizlenmiş minik, yanık bir gizli kamera ve yatak odasındaki halının altına gizlenmiş bir mikrofon bulmuştu.

Jamie suçsuz bulunarak serbest bırakılmıştı.

O an suya bakıyordu. Duruşmadan sonra nehre inmiş, hayatına son vermeyi düşünmüştü. Hayatta hiçbir şeyi kalmamıştı. Yangında yok olan kâğıtlar arasında, ev sigortası şirketinin, son otomatik fatura ödemesinin gerçekleştirilmediğine dair gönderdiği bir mektup vardı. Daire yandığında, sigortasızdı. Nehrin kenarında durmuş, kendini nehre atmanın, üzerini suların kaplamasının nasıl bir duygu olduğunu düşünmüş ama bunu yapamamıştı.

Yapmadığına mutluydu. Çünkü sınırdan yaşadığı uzun zamandan sonra nihayet hayatının dizginlerini eline alıyordu. Hayat ona ikinci bir şans vermişti. Bunu boşa harcamayacaktı.

Uzun bir süre vicdaniyla mücadele etmişti. Suçsuz olduğunu iddia etmiş olsa bile, kendini suçlu hissediyordu. O dairede bulunduğu delilleri polise teslim etse, Lucy ve Chris'in, hayatlarını cehenneme çevirdiğini kanıtlayabilirdi. Sırf o an kendini kaybettiği için bir adam ölmüştü. Söz konusu Chris bile olsa, hayatta en çok nefret ettiği kişi bile olsa, bir başka insanın ölümüne sebep olmuştu. Diğerine ne olduğunu merak ediyordu: Lucy'ye. Duruşma sırasında tek başına oturmuş, Jamie'ye dik dik bakmış, kendisini buz gibi ve korumasız hissetmesine sebep olmuştu. Avukatı, Jamie'ye, Lucy hakkında taciz kovuşturması başlatmak üzere polise başvurusu hususunda ısrarcı olmuştu. Jamie kabul etmemişti. O sadece olanları unutmak istiyordu. Lucy'nin artık bir başkasıyla, başka bir dairede yaşadığını, başkalarının hayatlarını perişan ettiğini hayal etti.

Önceki hafta Brixton'da bir kafede oturduğu sırada içeri Heather girmişti. Jamie'nin orada olduğunu görünce gelip yanına oturmuştu.

"Vay canına," dedi. "Kaşların."

"Biliyorum. Görünüşe bakılırsa bir daha hiç çıkmayacaklar."

"Tanrım."

Heather ona kahve aldı. Sohbet ettiler. Jamie ona, duruşmadan beri ne yaptığını anlattı. Heather defalarca şaşkınlığını belirten ifadelerde bulunmuş, anlayışlı davranmıştı. Artık yakınlarda bir hastanede çalışıyordu. Kirsty ayrıldığından beri, St. Thomas'ta çalışmak çok sıkıcı bir hal almıştı.

"Ondan hiç haber aldın mı?" diye sordu Heather.

"Hayır. Onu en son duruşmada gördüm. Duruşma sonrası konuşmaya çalıştığımda, annesi ve babasıyla oradan hızla ayrıldı." Durdu. "Sen onunla görüşmüyor musun?"

Heather başını salladı. "Görüşüyorum ama çok sık bir araya gelmiyoruz. Artık Reading'de oturuyor."

"Evlendi mi?"

"Hayır ama bir erkek arkadaşı var. Andrew. Bunu sana anlatmak bana çok tuhaf geliyor."

"Sakıncası yok. Hayatını bir başına geçirmesini beklemiyordum zaten."

"Biliyorum ama küçük bir de kızları oldu. Altı aylık. Adı Isabel.

Jamie yavaşça kahvesini karıştırıyordu. Gülümsedi. "Güzel haber. Sevindim." Fakat boğazına bir yumru oturmuştu. Birkaç dakika boyunca konuşamadı.

Sonra, "Paul'dan haber aldın mı hiç?" diye sordu.

Heather güldü. "Piç kurusu. Onun yüzünden o kadar sarsıldığımı inanamıyorum."

"Tam bir kâbustun."

"Tanrım, hiç hatırlatma. Şimdi yeni bir erkek arkadaşım var. Paul'la kıyaslarsam harika biri. Gerçi Paul'un şimdiki halini bilmiyorum. Ondan hiç haber almadım."

"Hâlâ dünyayı dolaşıyor olmalı."

Heather dışarıdaki yağmura baktı. "Evet. Bahse girerim buradan daha güneşli bir yerdedir. Lucy ve Chris'le o kadar iyi anlaşmanın nedenini hiçbir zaman anlayamayacağım. Onunla iletişime geçip neler yaptıklarını anlattın mı?"

"Hayır." Paul'u düşünmek, Jamie'ye acı veriyordu. O kazadan sonra Paul'a, Jamie'nin hâlâ anlam veremediği bir şey olmuştu. Jamie dindar ya da batıl inançlı olsa, komadayken Paul'un başına

doğüstü bir olay geldiğine, ruhunun bir bölümünü kaybettiğine inanabilirdi. Ama bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Kaza, Paul'un beynindeki bağlantılara zarar mı vermişti? Belki de beyninin, Lucy ve Chris'inki gibi olmasına neden olmuştu. Psikopat, bencil, soğuk ve vicdansız davranan birininki gibi. Öyleyse, Paul'un yeni arkadaşlarıyla, Jamie ve Kirsty'den daha çok ortak yanı vardı.

Heather'ı öpüp vedalaştı. Heather ona telefon numarasını vermiş, kendisini aramasını istemişti. Yurda dönerken numarayı yazdığı kâğıdı buruşturup çöpe attı. Heather, geçmişle arasında bir bağ idi. Yepyeni bir başlangıç yapacaksa, bu tür bağlardan kurtulmalıydı.

O an ayağa kalktı ve odasına dönmeye karar verdi. Ertesi gün iş bulma kurumuna gidecek, özgeçmişini güncelleyecek, iş ilanlarına bakacaktı. Bilgisayarlarla ilgili bilgisi tamamen güncel olmasa da deneyimi çoktu. Yeni bir iş bulması çok kolay olmayacaktı ama bulabileceğini biliyordu. Bir işi olduktan sonra kendine daire kiralayabilirdi. Er ya da geç yeni biriyle tanışacaktı. Belki de birlikte yeni bir yer alırlardı.

Belki bu kez bahçeli bir ev. Bitişik komşusu olmayan bir ev.

Yurda varıp içeri girdi. Carol girişte, biriyle telefonda konuşuyordu. Jamie'ye beklemesini işaret etti. Jamie beklerken etrafa bakındı. Evet, güzel bir yerdi. Orayı sevecekti. Onu destekleyeceklerini, dengesini tekrar bulana dek ona bakacaklarını biliyordu. İçi umutla doldu. Hâlâ bir pansiyonda kalıyor olsa kendini asla toparlayamazdı. Tanrım, burası onu almasa, kendini yine sokaklarda bulabilir, dilenciliğe, içmeye başlayabilir, aç kalabilir, ölebilirdi. Ama şimdi oradaydı. İçinden Carol'ı öpmek geldi. Kurtarılmıştı.

Carol telefonu kapayıp, "Yeni komşun, D harfli odaya taşındı. İstersen bir git, kendini tanı," dedi.

"İyi fikir."

Merdivenlerden çıkıp D harfli odanın kapısını tıklattı. İçeriden bir kadın sesi geldi. "Kapı açık."

Jamie, nasıl biri olduğunu merak etmişti. Arkadaş olabilirlerdi. İçinden minik bir ses, daha fazlası da olabileceklerini söylüyordu. Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamıştı. Kendi kendine gü-

lümseyerek kapıyı itip açtı. Sarı saçlı bir kadın pencereden dışarı, uzaktaki şehre bakıyordu. Çok uzun boyluydu.

Lucy'ydi bu. Jamie'yi bulmuştu. Jamie'nin kalbi hızla atmaya başladı.

Ama arkasını dönünce, Jamie kadının Lucy olmadığını gördü ve rahatladı.

Kadın, "İyi misin?" dedi. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Jamie bir şeyler geveleyip geri geri odadan çıktı, kendi odasına girdi. Şahane. Artık onun tuhaf bir tip olduğunu düşünecekti. Çantasını boşaltıp giysilerini çıkararak katlayıp üst üste koymaya ve kendini oyalamaya karar verdi. Zaten pek giysisi yoktu. Kirsty ile kendisinin, yangından kurtarabildiği fotoğrafını çıkardı. Sırt çantasını dolabın üst rafına kaldırdınca çanta ters döndü ve içinden bir şey düştü.

Eğilip yerden aldı. Bir USB bellekti bu. Bu da nereden çıkmıştı?

Belleği merakla yanına alıp aşağı, Carol'ın televizyon izlediği yere indi.

"Kullanabileceğim bir bilgisayar var mı?"

Carol anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Üzgünüm ama herkesin kullanımına açık bir bilgisayarımız yok." Ama Jamie'nin yüzündeki hayal kırıklığını görünce, "Ama önemliyse benim dizüstü bilgisayarımı birkaç dakikalığına ödünç alabilirsin," dedi.

"Evet, çok teşekkür ederim."

Bilgisayarı yukarı çıkarıp yatağın üzerine oturdu, USB belleği taktı. İçinde sadece "Lucy - Koleksiyon" adında, tek bir dosya vardı. Dosyayı açtı. Dosyanın içinde on sekiz görsel vardı. Jamie ilkinin üzerine tıkladı. Dosyanın adı "Jane"di.

Gazetede çıkmış bir vefat haberinin taranmış görseliydi.

Jane Wilkins (kızlık soyadı Fry) 83 yaşında, Orchard Bakımevi'nde, hayata gözlerini huzurla kapadı.
Simon ve Margaret'in sevgili anneleri...

Bir sonraki dosyaya tıkladı. Yine bir vefat ilanı. Bu kez bir erkeğin...

Cedric John Jenkins, 85 yaşında, Orchard Bakımevi'nde, hayata gözlerini huzurla kapadı. Çok özlenecek...

Hızlıca diğer dosyalara tıkladı. Her ölüm ilanı Orchard Bakımevi'nde gerçekleşmemişti ama çoğu öyleydi. Orchard Bakımevi, Lucy'nin çalıştığı huzureviydi. Ve o an, USB belleğin nereden çıktığını hatırladı. Newton'ların masasındaki gözlükler ve işitme cihazlarıyla dolu torbada duruyordu.

O an Jamie'nin vücudunu bir soğukluk kapladı. Lucy onları anı olarak saklıyordu.

Bir ölüm meleğinin hazineleri.

Elleri titreyerek USB belleği cebine soktu. Dizüstü bilgisayarı aşağı indirip Carol'a geri verdi.

Carol, "Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordu.

"Aradığımdan da fazlasını. Yakınlarda bir yerde bir emniyet müdürlüğü var mı?"

Carol ona yolu tarif etti. Jamie teşekkür ettikten sonra yola çıktı. Gözlüklerle dolu torba, yangında yok olmuştu ve USB bellekteki resimler, tek başlarına, suçu ispatlamak için yeterli olamazdı. Jamie ise hemşirelik yapması gereken fakat baktığı yaşlıları öldüren bir seri katil hikâyesi olduğunu biliyordu. Acaba nasıl yapıyordu? Yüzlerine yastık bastırarak mı? İlacın dozunu "hatalı" ayarlayarak mı? Belki de bu ölüm ilanlarını, masum nedenlerle saklıyordu. Belki de bakımını üstlendiği ölen insanların kaydını tutmak hoşuna gidiyordu. Bu hastalıklı bir şeydi ama suç teşkil etmezdi.

Emniyet müdürlüğüne kadar yürüdü. Şöyle bir hayal kurdu: Olanları anlatınca polis onu ciddiye alıyor, ölümlerle ilgili bir araştırma başlatıyor ve sonunda Lucy'nin, tüm bu insanları öldürdüğü sonucuna varıyordu. Sonra Lucy'yi tutukluyor, sansasyonel bir şekilde manşetlere taşıyor, hâkimin sözlerini vurgulayıp en sonunda onu hapse atıyorlardı.

Jamie, Lucy'yi bir hücrede hayal edip gülümsedi.

Orada iyi komşuları olmasını umuyordu.

Saksağanlar – Yazar Mektubu

Sevgili okur,

Saksağanlar'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım keyif almışsınızdır. Bana birkaç dakikanızı daha ayırırsanız, size kitap-tan bahsetmek ve kafanızda oluşmuş olabilecek bazı sorularınızı cevaplamak isterim. *Saksağanlar* ilk kez yayınlandığından beri pek çok e-posta, mesaj ve eleştiri aldım ve bu mektupta bahsedeceğim bazı hususlar var.

Kitabı bitirmeden sonuna göz gezdiren o yaramazlardan biriyseniz ve henüz *Saksağanlar*'ı okumadıysanız, hemen burada durun! Bu mektup, hikâyenin olay örgüsüyle ilgili bolca bilgi sızdırıyor.

Hâlâ burada mısınız? Harika! Umarım sizi, bir apartman da-iresi almaktan alıkoymamış, komşularınızla ilişkilerinizi bozma-mışımıdır. Gerçi kimin yan dairesinde yaşadığınızı hiçbir zaman bilemezsiniz...

Saksağanlar yirmili yaşlarımın sonuna doğru –Jamie ve Kirsty'yle aynı yaşlardayken– başıma gelen olaylardan yola çıkıla-rak yazılmış bir kitap. Neyse ki ben kiracıydım. Doğduğum şehirde, o zamanlar çıktığım kız arkadaşım, zemin kat bir daire tutmuştuk.

Çok hoş yenilenmiş, yüksek tavanlı, bol güneş ışığı alan, Viktoryen bir yapının giriş katıydı. Yazarlık “kariyerime” orada başladım. Gerçi bu, eserlerimin yayımlanmasından yıllar önceydi.

Dairenin tek kötü yanı, alt katımızda hiç sevimli olmayan iki kişinin yaşamasıydı. Oraya önce kız arkadaşım –sessiz bir insandı– taşındı ve komşular, o taşınır taşınmaz gürültüyle ilgili şikâyetlere başladılar. Ben yanına taşındığımda ise bize karşı başlattıkları kampanya abartılı bir boyuta ulaştı: Bize, “tuvalet fırçasının tuvalette çıkardığı sesler” ve benim, “sıkıcı kahkahalarım” (fazla gürültülü gülüyormuşum) ilgili mektuplar yazıyorlar; bizim adımıza kitap siparişleri veriyor; kapımızın altından evimize sigara izmaritleri sokuşturuyor; şikâyetlerine tezat oluşturacak şekilde aşırı yüksek müzik dinliyor; televizyonun sesini sonuna kadar açıyorlardı. Sonuç itibariyle kendimizi sürekli diken üzerinde hissediyorduk ve evimizde istenmediğimizi hissettiğimiz bir ortam yaratıyorlardı.

Sonunda çok daha hoş bir yere taşındık ve zihnimde bir kitap yazma fikri oluştu. Ya komşularımız daha kötü olsalardı? Ya bu mesele ölçüsüz boyutlara taşınırdı? Nasıl tepki verirdim? İnsan komşularının hayatını mahvetmek için ne kadar ileri gidebilir?

Bir Stephen King hayranı olarak, şehir dışında geçen, normal insanların başına gelen korkunç şeylerle ilgili korku hikâyeleri beni hep çok çekmiştir. Bana sorarsanız en ürpertici hikâyeler, hayaletler, vampirler ya da şeytanlarla ilgili olanlar değil, sıradan insanların doğru dürüst insanlara korkutucu şeyler yaptığı hikâyelerdir. Hele ki şehirlerde, psikopatlarla bir nefes kadar yakınız.

Saksağanlar’ın teması, yuva kurmak. Bunu çoğumuz yapıyoruz: Evleniyor, biriyle birlikte yaşıyor, bir ev alıyor, çocuk yapıyor, oldukça sıradan hayatlar yaşıyoruz. Bunlar bizi mutlu eden şeyler. Birinin yuvanızı yıkması, başınıza gelebilecek en kötü şeylerden biri.

Saksağanlar’ı kurgularken, işlerin durmadan daha da kötüye gittiği ve okurun içindeki korkunun büyüdüğü, sarmala giren, acımasız bir öykü yazmaya başladım. Bir grup çocuğun ormana gittiği korku filmlerindeki gibi, burada da berbat bir şey olacağını baştan biliyorsunuz. Ama neyse ki başınızı çeviremezsiniz. Kitabı bitirmiş biri olarak da neler olduğunu biliyorsunuz: En kötüsü. Jamie ve

Kirsty için mutlu son yok. Özellikle de Jamie için. Kimileri kitapta sürpriz son olmamasından duyduğu hayal kırıklığını dile getirmiş ama bu bilinçli bir tercih: Bu hikâyede yazar hiçbir numara çekmeden sona ulaşıyorsunuz. Sürpriz son koysaydım hile yapmış olurum ve anlatmak istediğim hikâyeyi anlatamazdım.

Sürpriz son haricinde en sık sorulan soru, “Paul’a tam olarak ne oldu?” oldu. Paul’le anlatmak istediğim, onun kaza sırasında ruhunu kaybettiği idi. Kitapta, insanların merakını cezbedecek, doğaüstü birkaç olay var. (Onlara birazdan değineceğim.)

Sıradan açıklama, Paul’un ruhunu kaybetmesi değil, başına aldığı darbeye bir kişilik değişimine uğraması. Bu bazen olabiliyor. Ama ucunu özellikle açık bıraktım çünkü bunun bir sohbet konusu olmasını istedim. Merak uyandırısın istedim.

Peki, ya romandaki diğer tuhaf olaylar?

Öncelikle, Mary bir cadı mı? Büyücülükle ilgilense de hayır, değil. Lucy, Mary’yi cadı olmakla suçluyor çünkü Jamie ve Kirsty’nin, planladığı tuhaf olaylarla ilgili şüpheye düşmelerini istiyor. Paranoyaklaşmalarını ve korkmalarını istiyor. Eve gelen kitaplardan birinin Satanizm’le ilgili olmasının sebebi bu.

İkinci olarak, Kirsty’nin rüyalarına ne demeli? O ve Letitia, zencefilli kurabiyeden evle ilgili aynı rüyayı görüyorlar. Bu imkânsız bir şey değil mi? İki açıklaması var. Bir: Lucy, iki kadının aklına da aynı fikirleri “sokup” rüyalarını kışkırtıyor. Ama ben aynı zamanda, binaların orada daha önce yaşayanların düşüncelerinin ve yaptıklarının izlerini sürdürmeleri fikrini seviyorum. Kaç kişi cinayet işlenmiş bir ev satın almak ister? İnsanların binalar konusunda batıl inançları olur. Belki de haksız sayılmayız...

Üçüncüsü, o tuhaf koku neydi? Onun sülfür kokusu olduğunu hayal ettim. Lucy ve Chris’in şeytanlıklarının bir sembolü. Tüm binaya kokuları siniyor. Hatta belki daha da uğursuz bir nedenle. Belki de Newton’lar dairelerinin içine bir ceset gömmüştür...

Son olarak; okurlar, Lucy’ye ne olduğunu merak ediyor. Lucy’ye sonunda ne oldu? Bir sonraki kitabım *Because She Loves, Saksağanlar*’ın devamı niteliğinde değil ama Lucy’nin kaderini, onun sayfalarında açıklayacağım. Belki de çok şaşırsınız...

Seks bölümleriyle ilgili de çok soru alıyorum. Kitaba cinselliği dahil etmemin sebebi, Jamie ve Kirsty'nin ilişkisinde önemli bir rol oynaması ve hikâye örgüsünde, mutluluğun bozulduğu anlatılırken can alıcı öneme sahip olması. Lucy ve Chris şikâyetler ve kayıtlarla seks hayatına saldırıyorlar. Jamie'yle Kirsty'nin evlerindeki ilk günlerin neşeli tutkusu, tamamen yok olana dek yerini çaresiz bir hisse bırakıyor.

Size *Saksağanlar'*ı okuduğunuz için bir kez daha teşekkür ederim. Bana kitapla ilgili bir şey sormak ya da sadece bir merhaba demek isterseniz, beni [Facebook.com/markedwardsbooks](https://www.facebook.com/markedwardsbooks) ya da Twitter'da [@mredwards](https://twitter.com/mredwards) yazarak bulabilirsiniz. Okurlarımın bana yazmasından ve onlara cevap yazmaktan büyük keyif alıyorum.

Ve bu akşam kapınızın dışında ölü bir sıçan bulursanız kâbuslar görmeyin. O sadece ölü bir sıçandır.

Muhtemelen.

En içten dileklerle,

Mark Edwards

Teşekkürler

Yalnızca hayallerimin peşinden koşmamı mümkün kılmayıp aynı zamanda anlayışlı ve dürüst bir okur olan Sara Baugh'a,

Daha iyi olabilecek her bölümün altını çizdiği için Louise Voss'a,

Bir kez daha çarpıcı bir kapak yarattığı için Jennifer Vince'e,
Muhteşem fotoğrafını kullanmama izin verdiği için Sarah Ann Loreth'a,

Harika bir temsilci olduğu için Sam Copeland'e çok teşekkürler.

Bu kitap, gerçek deneyimlerden yola çıkılarak yazıldı. Gerçek hayattaki saksâğanlarım, her ne kadar bu romandaki kadar şeytani olmasa da bana fikir verdikleri için onlara da teşekkür etmek isterim. Siz kendinizi biliyorsunuz.

Yazara Dair

Mark psikolojik gerilim türünde eserler yazıyor. Sıradan insanların başına gelen korkutucu hikâyeleri seviyor. Stephen King, Ira Levin, Ruth Rendell, Ian McEwan, Val McDermid ve Donna Tartt'tan ilham alıyor.

Mark artık tam zamanlı bir yazar. Ondan önce bakla toplar, bir ray şirketinde şikâyet telefonlarını cevaplar, Japonya'da İngilizce öğretmenliği yapar, pazarlama direktörü olarak çalışırdı.

Mark, Louise Voss ile ortak bir suç romanı serisi yayımladı. *Saksağanlar*, onun ilk yalnız girişimi ve yayımlandığı ilk üç ay UK Kindle listelerinde bir numarada kaldı. Roman, bu başarının ardından 26 Kasım 2013'te Thomas & Mercer tarafından yeniden düzenlendi ve basıldı.

İngiltere'de kız arkadaşı, üç çocuğu ve sarman kedisiyle yaşıyor.

Mark Edwards tam zamanlı yazarlığa geçmeden önce Japonya'da İngilizce öğretmenliği yapmış, bir tren yolu şirketinin çağrı merkezinde ve pazarlama müdürü olarak çalışmıştır. Edwards, sıradan insanların başına korkunç olayların geldiği hikâyelere bayılır ve Stephen King, Ruth Rendell, Ian McEwan ve Donna Tartt gibi yazarlardan ilham alır.

Yazar kız arkadaşı, üç çocuğu ve sarman kedileriyle beraber İngiltere'de yaşamaktadır.